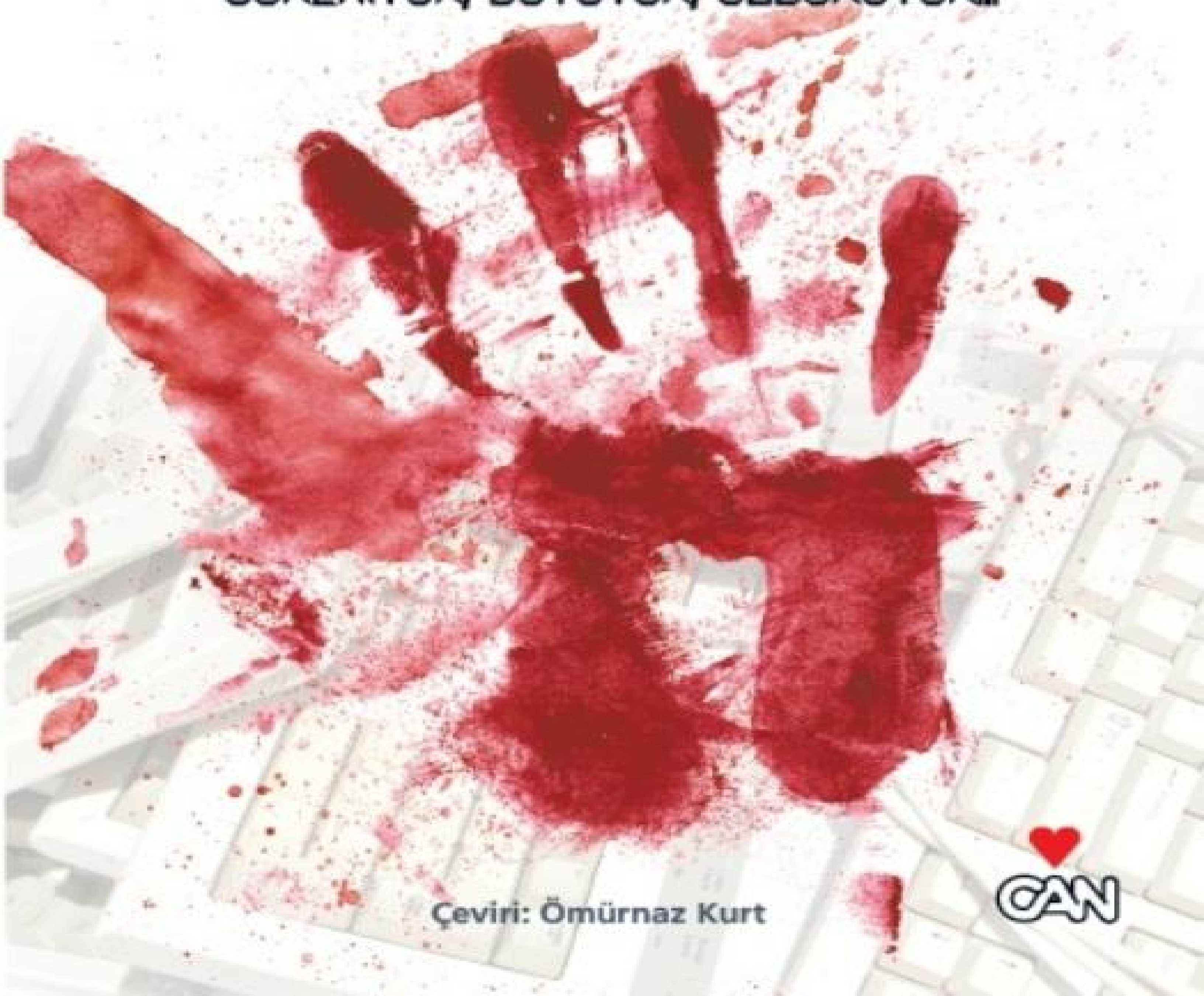
KARL OLSBERG

GERİLİM

SİSTEM

ÖĞRENİYOR, BÜYÜYOR, ÖLDÜRÜYOR...

Çeviri: Ömürnaz Kurt

CAN

KARL OLSBERG

Sistem

ROMAN

Almanca aslından çeviren

Ömürnaz Kurt

Can Yayınları 1904
Das System. Thriller, Karl Olsberg

“Aufbau Taschenbuch” işbirliğiyle yayımlanmıştır; “Aufbau Taschenbuch”,
Aufbau Verlag GmbH & Co. KG’nin bir yan markasıdır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sabuncuoğlu
Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Kapak resmi: © iStockphoto.com

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com

KARL OLSBERG, 1960’ta doğdu. Münster’de işletme öğrenimi gördü. Bir yandan da çeşitli bilgisayar programlama dilleri öğrendi ve bilgisayar oyunları yazdı. Yapay zekâ uygulamaları üzerine doktora yaptı. Biri multimedya, biri yazılım alanında olmak üzere, iki şirket kurarak iş hayatında başarı kazandı. Halen Hamburg’da yaşayan Olsberg, kurumsal danışman olarak çalışıyor ve kitap yazıyor. Evli ve üç oğlu var. Diğer romanları: *Der Duft* (“Koku”), *Schwarzer Regen* (“Kara Yağmur”).

Carolin için

But I gave you life!

What else could you do?

To do what was right!

I’m perfect – are you?

“Fakat sana hayat verdim!

Başka ne yapabilirdin ki?

Doğru olanı yapmak için!

Ben mükemmelim – ya sen?”

Emerson, Lake & Palmer, *Karn Evil 9*

SİSTEM

1

Uluslararası Uzay İstasyonu (UUİ)

Çarşamba, 14.58

Sirenin tiz sesi istasyonda kulakları tırmalıyordu. Bu ses ikinci dereceden alarm seviyesine, derhal insani bir müdahaleyi gerektiren önemli bir sistem çöküşüne işaret ediyordu.

Andrea Cantoni korkuyla sıçradı. Yine mi! Maya mantarı kolonilerinin son durumunu not aldığı tükenmezkalem elinden kaydı. Yavaş bir topaç hareketiyle süzülüp uzaklaştı. Cantoni aceleyle kaleme uzandıysa da, bu hareketi onun yalnızca daha hızlı dönerek, sersemlemiş minik bir raket gibi, laboratuvarın duvarına sabitlenmiş dizüstü bilgisayarlardan birine çarpmasına ve aletlerden, deney malzemelerinden, araç gereçlerden ve plastik hortumlardan oluşan karmaşanın içinde bir yerlerde kaybolmasına yol açtı.

Lanet olası tükenmezkalem! Uluslararası Uzay İstasyonu'nda kaybettiği tam üçüncü kalemdi bu, neyse ki tükenmezkalemler burada bolca bulunan birkaç şeyden biriydi. Cantoni her zaman, normal tükenmezkalemlerin yerçekimsiz ortamda yazmayacağına inanmış ve istasyona gelirken şu pahalı, basınçlı kalemlerden bir tane almıştı. Yuri Orlov, istasyonun Rus komutanı, sadece gülümsemiş ve bir Rus havayolunun amblemini taşıyan ucuz, plastik ve gerçekten de kusursuz yazan bir kalemi onun eline tutuşturmuştu. Bu tam yüz dört gün önceydi. Tanrım, ne kadar da uzun zamandır buradaydı!

Kendini elleriyle dikkatle iterek odanın içinde bir balık zarafetiyle yüzmeye çalıştı; ama bunca zamandır, Orlov'un elli metrelik istasyonun bir ucundan diğerine, dar bölmelerden birine bile çarpmadan, yirmi saniyeden daha kısa sürede gidebildiği şu akıcı hareketleri öğrenmeyi başaramamıştı. Omuzlarıyla kendini, Destiny laboratuvarından Unity bağlantı noktasına giden aralıktan içeri itti. Sonra kendini, bir zamanlar istasyonun kalbi olan, bugünse büyük ölçüde depo olarak kullanılan Zarya modülünün[1] içine çekti. Burası istasyonda yaşarken ve çalışırken ihtiyaç duyulabilecek, akla

gelen her şeyle öylesine doldurulmuştu ki, insan kendini uçan bir süpürge dolabında gibi hissediyordu.

Sonunda Zvezda'ya[2] ulaştı. On metre uzunluğunda ve üç metre çapındaki oda, tıpkı istasyonun geri kalanı gibi elektronik aletler ve cırt cırtla sabitlenmiş teçhizatla donatılmıştı. İstasyonda bulunan on binden fazla nesnenin konumunu belirlemek yalnızca bilgisayar yardımıyla mümkün oluyordu.

Orlov orada değildi. Oturma modülünün tavanına sabitlenmiş uyku tulumu boştu. Cantoni şaşkınlıkla etrafına bakındıktan sonra, Rus'un, insanın az da olsa özel alana sahip olabildiği tek yer olan tuvalette olması gerektiğini anladı.

Gözleri ana bilgisayarın ekranına takılıverdi. *System overload*[3] yazıyordu. Daha önce hiç görmediği bir hata bildirimi. Teknik eğitim sırasında da bundan bahsedildiğini anımsayamadı. Kendini ana konsola çekti ve yanıp sönen alarm düğmesini devre dışı bıraktı. Gürültüsü kesilen sirenin yerini, Görev Kontrol'ün acilen mürettebatla konuşmak istediğini belirten, çoksesli bir vızıltı aldı.

Höpürdetme benzeri bir ses duyulduğu sırada, Cantoni denetim masasının yanındaki telefon ahizesine yönelmişti. Kısa bir süre sonra küçük tuvalet kabininin kapısı açıldı ve Orlov ona doğru süzüldü. Karmakarışık siyah saçları diken dikendi ve bu ona vahşi bir hava katıyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu ağır bir aksanla. Kalın kaşlarının altındaki kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Hiçbir şey yapmadım ben!" diye cevap verdi Cantoni, gereksiz bir savunma içinde. Bu ağzı bozuk, kaba Rus'tan pek de hazzetmiyordu.

Orlov hiçbir şey söylemedi. Haberleşme hattının vızıldamalarını duymazdan gelerek Cantoni'yi, duvardaki portatif masaya çarpmasına yol açacak şekilde, kabaca kenara itti ve bilgisayarın klavyesine ulaşmayı başardı. Bir yandan Rusça söverken, bir yandan da nafile bir çabayla hata bildiriminden kurtulmaya ve ana menüye dönmeye çalışıyordu. Sonunda pes etti ve ahizeyi kaldırdı. "Orlov konuşuyor... evet... hiçbir fikrim yok... *System overload*... hayır... ben de bilmiyorum... şimdi sistemi yeniden başlatıyorum... tamam."

Telefonu kapattı ve kısa bir süre boyunca birkaç tuşa eşzamanlı bastı. Hiçbir şey olmadı. Tekrar sövmeye başladı ve sonra konsolun yan tarafındaki küçük kapağı açarak kırmızı bir düğmeye bastı. Sonunda hata bildirimi kayboldu. Ekran karardı ve sistemin başlangıç sekansı belirdi.

Orlov, Cantoni’ye döndü. “Bu, son iki hafta içinde bilgisayarın üçüncü kez çöküşü!” Sesi öfkeli çıkıyordu.

“Biliyorum,” dedi Cantoni. Yerin üç yüz kilometre üzerinde kahrolası bir metal tabutun içinde süzülürken ve hayatı teknik ekipmanın işlemesine bağlıyken, herhangi bir sistem çöküşünün farkına varmamak oldukça zordu.

“Görev Kontrol neyin yanlış gittiğini anlayamıyor,” diye devam etti Orlov. “Bilgisayar donanımında sorun olmadığını söylüyorlar, bu bir yazılım hatası da olamaz. Bu hata bildirimi yalnızca, bilgisayar karmaşık hesaplamalarla aşırı yüklendiğinde ortaya çıkıyor. Sistem, istasyondaki tüm mekanizmaların eşzamanlı olarak maksimum limitlerine ulaştığı en kötü durumda bile onları eski seviyelerine döndürmede kullanılabilecek şekilde bunun on altı katı işlemci kapasitesiyle donatıldı. Yani aslında hiç de aşırı yüklenmiş olamaz.”

Cantoni omuz silkti. “Bilgisayar...”

“Artık bir bilgisayar sorunu olduğuna inanmıyorum,” dedi Orlov yavaşça. “Sabotaj olduğunu düşünüyorum.”

Cantoni bir an için, yanlış anladığını sandı. Ancak Rus’un bakışları derin şüphelerini ve zar zor dizginleyebildiği öfkesini ele veriyordu.

“Sabotaj mı? Ne... ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Söylemeye çalıştığım, biri bilgisayarla oynamış olmalı.”

“Yuri, burada ikimizden başka kimse yok.”

“Doğru.”

“Dışarıdan birisinin sisteme sızdığını mı düşünüyorsun? Bu imkânsız, biliyorsun!”

“Hiçbir fikrim yok. Komik olan şu: Bunun olduğu her sefer burada değildim. İlk seferinde uyuyordum. İkinci seferinde Destiny’deydim.

Şimdiyse tuvalette. Belki tesadüftür. Ama ben tesadüflere inanmam. Artık inanmıyorum!”

Cantoni, kanın yüzünden çekildiğini hissetti. Yumruklarını sıkıp gözlerini bir an yumdu. Sakin kalmalı. Derin bir nefes verdi. Sonra şöyle dedi: “Yuri, Tanrı aşkına, neden bilinçli olarak bilgisayarı çökertmek istemiş olayım?”

Orlov fırça gibi, siyah sakallı yüzünü daha da vahşi kılacak şekilde sırıttı. “Sen İtalyan’sın. Kurnaz, ama korkak. Burada, yukarıda korkuyorsun. Teknik ekipmanın çalışmayacağından korkuyorsun. Eve dönmek istiyorsun. Protokole göre, teknik ekipmanda bir aksaklık olursa istasyonu boşaltmamız ve Soyuz kurtarma kapsülüyle yeryüzüne dönmemiz gerektiğini biliyorsun. Görev Kontrol, emri vermek üzeredir. İstediğine kavuştun.” Eli öne doğru atıldı, Cantoni’nin mavi tulumunun yakasını kavrayıp kendine çekti. Cantoni, Orlov’un kötü kokan nefesini ve yıkanmamış vücudundan yayılan ter kokusunu duydu. “Ama komutan benim ve sana bu istasyonun terk edilmeyeceğini söylüyorum! Bir sonraki mürettebat bizi alana kadar burada kalıyoruz! Anlaşıldı mı?!”

Cantoni soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Orlov’un sakallı yüzüne vurma isteğini bastırdı. Onun kendisini kışkırtmasına izin veremezdi. İstasyonun iki çalışanı arasında yaşanacak ciddi bir kavga felaketle sonuçlanabilirdi.

“Yuri, bilgisayarı ben sabote etmedim,” dedi. Bu korkunç itham karşısındaki öfkeli titreyişini tümüyle bastıramıyordu. “Neyin ters gittiğini bilmiyorum, ama bunu yapan ben değilim. Bana inanmak zorundasın!” Orlov’un koyu gözlerinin içine baktı. “Evet, eve, karıma ve çocuklarıma gitmek istiyorum. Fazlasıyla uzun zamandır buradayım. Ama bu yüzden hayatımızı ve istasyonun geleceğini riske atacak değilim! Bunu yapabileceğime gerçekten inanıyor olamazsın!”

Cantoni’nin ilk başta planlanmış olan on üç günden çok daha uzun süredir burada oluşunun nedeni, istasyonun ikinci daimi çalışanı olan Nick Fletcher adlı Amerikalının hastalanıp aslında Cantoni’yi götürecek olan mekikle yeryüzüne dönmüş olmasıydı. Cantoni, Amerikalıların bütçe kısıtlaması yüzünden şu an istasyonun en önemli sponsoru olan Avrupa Uzay Ajansı AUA’yı temsil ettiği için, Görev Kontrol bir sonraki mekiğe kadar Fletcher’ın yerine onun kalmasına karar vermişti.

Herkes onun istasyonda daha uzun süre kalmaya istekli olduğunu düşünüyordu. Cilia bile buna sevinmiş ve onunla gurur duymuştu. Cantoni yutkunup mutluymuşçasına sırıtmaya ve bir sonraki mekiğin onu almak için plan dışı bir şekilde iki ay sonra kalkacağı düşüncesiyle kendini avutmaya çalışmıştı. Ancak Amerikalılar mekiği bir daha fırlatmamış ve planlanan altmış dört gün bu arada yüzün üzerine çıkmıştı. Bir sonraki kalkışın iki hafta içinde olması kararlaştırılmıştı. Cantoni bu defa her şeyin yolunda gitmesi için her gün dua ediyordu.

İstasyonun darlığından, plastik kokusundan, dezenfektan maddelerden ve ter kokusundan nefret ediyordu. Ara sıra dengesini bozan yerçekimsiz ortamdan ve bunun yarattığı kusma isteğinden nefret ediyordu. Dejenerasyona uğrayan kaslarını gerginleştirecek sıkıcı egzersizlerden, günün tekdüze akışından, çoğu zaman ona uğraş terapisi gibi gelen deneylerden nefret ediyordu.

Mutlak ölümcül bir çevreden yalnızca birkaç milimetre kalınlığındaki metal bir tabakayla ayrılıyor olduğu duygusundan nefret ediyordu. Yeryüzündeki çoğu insan, uzay yolculuğunun hâlâ, teknik olarak yapılabilir olanın sınırında dolaşılıp durulan, tehlikeli bir macera olduğundan habersizdi. Başparmağın tırnağı büyüklüğündeki bir meteorit ya da bir parça uzay çöpü, geminin kılıfında yumruk büyüklüğünde bir delik açmaya ve onu oracıkta öldürmeye yeterdi.

Ama en çok bu kaba, cehennem zebanisi Yuri Orlov’ la buraya tıkılmış olmaktan nefret ediyordu. Komutan dünyanın en deneyimli kozmonotlarından biriydi. MİR’ de[4] bile bulunmuştu. Ancak huysuz biriydi ve Cantoni’ den hoşlanmadığını açıkça belli ediyordu. Şimdi bir de paranoyaklaşmıştı ve garip ithamlar savuruyordu; Cantoni’ dense bu durumda sinirlerine hâkim olması bekleniyordu. Oysa profesyonel bir astronot değil, sadece bir biyologdu.

“Kaybol!” diye tısladı Orlov.

“Yuri, ben...”

“Kaybol!” diye haykırdı Rus. “Seni artık burada görmek istemiyorum!”

Buraya kadardı! “Seni ahmak Rus geri zekâlısı!” diye bağırarak karşılık verdi Cantoni. “Bu patron ayaklarınla uzun zamandır sinirlerimi

bozuyorsun ve artık sigortalarımı attırmaya başladın! Kendine gel kahrolası! Sırf komutansın diye...”

Orlov, Rusça uzun uzun sövdü. Sonra duvardaki dolaptan aldığı istasyon elkitaplarından birini Cantoni’ye doğru fırlattı. “Kaybol, seni sabotajcı!” diye öfkeyle haykırdı. “Eğer seni bir daha merkezî bilgisayarın yakınlarında yakalarsam, kendi ellerimle boynunu kırarım!”

Cantoni bu ağır cisimden kaçınmaya çalıştıysa da, odada serbestçe süzüldüğünden ancak boşa kürek çekiyordu. Plastik kitap sertçe alnına çarptı ve Cantoni geriye doğru sendeledi. Alnında birkaç minik kırmızı kabarcık beliriverdi.

Cantoni elini başına götürdü ve kana bulanmış parmaklarına inanamayarak bakakaldı. Orlov’a nefret dolu bir bakış atıyordu ki, onun tekrar bilgisayarın başına dönmüş olduğunu ve kendisini görmezden geldiğini fark etti. İçindeki, kitabı geri fırlatma arzusunu bastırdı. Kendini yavaşça bölmenin içinden Zarya modülüne çekerek bir süre ilkyardım çantasını aradı, sonunda onu şeffaf, plastik bir çamaşır torbasının altında buldu ve alnına bir yara bandı yapıştırdı. Yaranın boyutu oldukça küçüktü, fakat bu olay kaldırılabilir cinsten değildi.

Cantoni, Orlov’un bu davranışını rapor etmesi gerektiğinin farkındaydı, ama bunu yapmamaya karar verdi. Burada, yukarıda çaresizce komutanın keyfine teslim edilmiş durumdaydı. Görev Kontrol’ün masa başı çalışanları onun için hiçbir şey yapamazlardı ve böyle bir rapor Orlov’un keyfini iyice kaçırabilirdi. Eğer mekiğin fırlatılması bu sefer yolunda giderse, çok yakında evinde olacaktı. Şu son günleri bir şekilde atlatırdı.

Yeryüzündeki meslektaşlarının çoğu onun yerinde olabilmek için varını yoğunu feda ederdi. Oysa o sadece Cilia’yı ve çocukları, Toskana tepelerindeki Lucca’ya yakın küçük evini, sızma zeytinyağına batırılmış basit bir ciabatta ekmeğini ve akşam güneşinde ılınmış bir kadeh Chianti şarabını özlüyordu. Tüm bunları canı yanacak kadar çok özlüyordu.

Bunca zamandan sonra onu burada, yukarıda hâlâ etkilemeyi başaran tek şey, pencereden görülen manzaraydı. Destiny laboratuvarına ulaştığında, deneylerini bir an için görmezden geldi ve çok yakın görünen, ama ulaşılamaz uzaklıkta olan yeryüzüne uzun, özlem dolu bir bakış attı.

Atmosferin ne kadar da ince olduğu –dev, turkuvaz bir elmanın kabuğundan daha kalın değil– buradan, yukarıdan açıkça görülebiliyordu. İnsan evrendeki bu eşsiz yerin güzelliğinin, ancak uzayın zifiri karanlık soğukluğu ve boşluğuyla karşılaştırdığında farkına varabiliyordu. Ama aşağıdaki insanlar bu perspektifle pek ilgilenmiyor ve yeryüzündeki yaşam koşulları tamamen mahvolursa, istedikleri zaman Mars'a taşınabilirmiş gibi hareket ediyorlardı.

Bu yükseklikten gerçekten de otlayan koyunlar gibi görünen bir bulut kümesinin altında Jutland yarımadasını ve Almanya'nın Kuzey Denizi kıyısını seçebildi, altında sessizce kayıp gidiyorlardı. Hamburg, Kuzey Almanya'nın canlı yeşil ovalarının üstünde kirli gri bir leke gibi duruyordu; Elbe'nin ince, kargacık burgacık şeridinin yanında küçük bir sigara külü öbeği.

Şimdi aşağıda olmak için neler vermezdi ki...

2

Hamburg-Hafencity[5]

Çarşamba, 16.12

“Şimdi göreceğiniz gerçek bir dünya prömiyeri,” dedi Mark Helius. Henüz otuz üç yaşında olmasına rağmen şimdiden kırlaşmış tutamlar bulunan siyah, kısa saçlarını karıştırma arzusunu bastırdı. Heyecanını ele veremezdi. Şöyle bir bakıp grafit rengi Gucci takımının, üzerine kusursuz oturduğundan ve açık mavi manşetli gömleğindeki kahve lekesinin kimse tarafından görülmediğinden emin oldu. Bugünkü gösteri mükemmel olmalıydı, yoksa firması Distributed Intelligence,[6] kısaca D.I., yolun sonuna gelmiş demekti. Şu an bunun, ona yıllardır sadık kalmış çalışma arkadaşları ve kendi geleceği için ne anlama geldiği hakkında düşünecek vakit yoktu.

Enter tuşuna basıp programı başlatırken eli hafifçe titredi. Projektörün toplantı salonunun duvarına yansıttığı büyük, açık renk dikdörtgen, yönetim kurulu üyelerinin yüzlerini aydınlattı. Şüpheleri belirgin bir biçimde görülebiliyordu. Özellikle, en önemli yatırımcı Change Capital Corporation’ın temsilcisi olan John Grimes’ın gür kaşları çatılmıştı. Sarkmış gözkapaklarının altındaki nemli gözleri, her an bir sistem hatasının belirmesini bekliyormuşçasına bilgisayar ekranının yansımasına kilitlenmişti.

Mark kablosuz klavyeye doğru yöneldi. “Merhaba DINA,” diye yazdı bir kutucuğa. Kısaltmanın açılımı “Distributed Intelligence Network Agent”[7] idi. Bu, Mark’ın firmasının geliştirdiği yazılımın adıydı.

“Merhaba Mark,” yazısı belirdi DINA’nın cevap kutucuğunda. “Bugün nasılsın?” Sözcükler büyütülerek duvara yansıtılıyordu. Aynı zamanda da, toplantı salonunun hoparlör sisteminden yayılan ve bir bilgisayara ait olduğu asla anlaşılamayacak sakin bir kadın sesi tarafından seslendiriliyordu. Ancak bazı yerlerde vurgusu doğal değildi.

“Biraz heyecanlıyım,” diye yazdı Mark. “Şu anda yönetim kurulunun karşısında sahneye çıkmış bulunuyoruz.”

“Ah, o halde daha fazla çaba göstermem gerekecek,” dedi DINA.

Mark başını kaldırıp baktı. Risk sermayesi şirketi Earlystage Venture Capital’ın Portföy Müdürü Andreas Heider bıyık altından gülümsüyordu. Yönetim Kurulu Başkanı Helmut Weseling de, biraz kibirli de olsa, gülümsemesini ondan esirgemiyordu.

John Grimes gülümsemiyordu. “Nedir bu?” diye sordu, belirgin bir İngiliz aksanının damga vurduğu davudi sesiyle.

“Bugün size burada sunduğum,” dedi Mark gururundan geri kalanı sesine yansıtarak, “DINA için yepyeni bir kullanıcı arayüzü. Müşterilerimiz artık bilgi sorgulamaları için karmaşık sözdizimleri öğrenmek zorunda değiller. Sorularını basitçe, günlük konuşma dilinde yöneltebilirler. Şimdi size göstereceğim.” Klavyeyi kullanarak, “Heidelberg’deki hava basıncı ne kadar?” diye yazdı.

“Heidelberg’deki hava basıncı şu an 1009 hektopaskal,” dedi DINA’nın yapay sesi.

“Hava basıncı yarın saat 15.00’te ne kadar olacak?”

“Heidelberg’deki hava basıncı yarın saat 15.00’te 1021-1025 hektopaskal arasında olacak.”

“Gördüğünüz üzere, DINA şu an karmaşık bir iklim-simülasyon modeli hesaplıyor,” dedi Mark. “Almanya’daki hava durumuyla ilgili istediğiniz soruyu yöneltebilirsiniz; DINA, simülasyon sonuçları yardımıyla bunları cevaplamaya çalışacaktır.”

Kurbağa suratlı Grimes, Mark iştah açıcı bir sinekmişçesine gözlerini ona dikmişti. Korkutucu sorularından birini yöneltmeden önce hep yaptığı gibi parmak uçlarını birbirine dokundurdu ve altdudağını sarkıttı. Mark şimdi ne geleceğini çoktan tahmin etmişti: Bu yeni teknolojinin gelecek altı ay içinde ne kadar ek gelir getireceği sorusu.

Grimes öne doğru eğildi. “Klavyeyi alabilir miyim lütfen?”

Mark klavyeyi ve fareyi şaşkınlık içinde masanın öte yanına doğru itti. Bugüne dek Grimes, D.I. ürünlerinden hiçbiriyle aktif bir şekilde ilgilenmemişti.

“Rio de Janeiro’da hava durumu nedir?” diye yazdı.

“Bu simülasyon modeli yalnızca Almanya için geçerli olan hava verilerini çıkarmaktadır,” dedi DINA.

Mark gülümsedi ve Grimes ile Heider’in arasında oturan, kurucu ortak ve Teknoloji Bölümü Başkanı Ludger Hamacher’e doğru başını salladı. Ludger’in ifadesi solgun ve gergindi. Finans Müdürü Mary Andresen’in de gerginliği kolayca görülebiliyordu. Firmanın parasının ne zaman tükeneceğini herkesten daha iyi o biliyordu. Mark’ın iflas bayrağını çekmesine muhtemelen sekiz haftadan daha kısa bir süre vardı. Tabi, bir mucize gerçekleşmezse.

“30 Şubat 2012’de hava nasıl olacak?” diye yazdı Grimes.

“2012 yılında Şubat ayı sadece 29 gün.”

Andreas Heider onaylarcasına başını salladı. Helmut Weseling not defterine bir şeyler karalıyordu. Muhtemelen, 2012’nin bir artıkyıl olup olmadığını hesaplamaya çalışıyordu.

“Pekâlâ, 29 Şubat 2012’de hava nasıl?”

“Bu simülasyon modelinin tahmin kesinliği uzun süreli incelemeler için yeterli değildir. Lütfen zaman aralığını önümüzdeki on günle sınırlandırın.”

“Önümüzdeki perşembe hava nasıl olacak?”

“Tahmini neresi için istiyorsunuz?”

“Hamburg.”

“Perşembe günü Hamburg az bulutlu olacak, yer yer bulutlar dağılacak. Beklenen yağış miktarı metrekareye 0,00-0,05 litre arasında.”

Yönetim kurulu üyelerinin yüzleri aydınlandı. Mark içinden bir sevinç çığlığı bastı. John Grimes’ın kendisinin DINA’yla iletişim kurması olabilecek en iyi şeydi. Ve DINA görevini gerçekten de mükemmel şekilde yerine getirmişti. Mark toplantıdan sonra Ludger’le ekibini tebrik etmeye niyetlendi.

“Heidelberg’deki hava basıncı ne kadar?” diye yazdı Grimes.

“Heidelberg’deki hava basıncı şu an 1008 hektopaskal.”

“Yarın saat 15.00’te oradaki hava basıncı ne kadar olacak?”

“Heidelberg’deki hava basıncı yarın saat 15.00’te 1087-1112 hektopaskal arasında olacak.”

Mark şaşkınlıkla kalakaldı. Bunlar DINA’nın biraz önce verdiği sayılar değildi. Meteorolojiden çok anlıyor sayılmazdı, ama bu değerler oldukça yüksek görünüyordu.

“Yarın saat 15.00’te Heidelberg’deki hava basıncı ne kadar olacak?” diye yazdı Grimes bir kez daha.

“Heidelberg’deki hava basıncı yarın saat 15.00’te 212-231 hektopaskal arasında olacak,” diye cevap verdi DINA sakin, ruhsuz sesiyle.

Mark donakaldı.

“Heidelberg’deki hava basıncında ciddi dalgalanmalar var,” dedi Grimes. Dudakları bir sırıtışa büründü. “Belki de Alman Meteoroloji Genel Müdürlüğü’nü arayıp fırtına uyarısında bulunmalıyız. Ya da iyisi mi şehri boşaltmalarını önerelim. 230 hektopaskal hava basıncında insanın bir oksijen cihazına ihtiyacı olacaktır.”

“Simülasyon modelinizde bir şeyler yolunda gitmiyor gibi görünüyor,” dedi Helmut Weseling; açık seçik ortada olan şeyleri saptamaya dair büyük bir yeteneği vardı. Andreas Heider üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı.

Mark yardım arayışıyla, başını ellerinin arasına almış, orada sessizce oturan Ludger’e doğru döndü. Nahoş bir sessizlik oldu. “Kelebek etkisi,” deyiverdi. Zamanında bir ekonomi gazetesinde kaos araştırmasıyla ilgili bir makale okumuştu. “Bazen karmaşık sistemlerde, çevre koşulları az miktarda bile değişse tuhaf sonuçlar oluşabiliyor. Bilim adamları bunu ‘kelebek etkisi’ olarak adlandırıyorlar. Tokyo’da bir kelebek kanat çarptığında, teorik olarak bu, Frankfurt’ta bir fırtınaya sebep olabilir.”

“Belki bir fırtınaya evet, ama vakuma değil,” dedi Grimes. “Hem, bugün Universia Sigorta’dan Bay Martens’le telefonda konuştum. Bana, DINA’nın sıkça hata yaptığını ve bu yüzden Universia’nın poliçe süresini

uzatmayacağını açıkladı.” Sözleri etki yapsın diye bir ara verdi. Kulağa idam kararı gibi geliyorlardı.

Mark, John Grimes’ı bir kez daha hafife almıştı. Universia’yla yaşanan sorunları çözebileceğini ummuştu. Ne olursa olsun, D.I.’nın son büyük müşterisinin kaçtığı haberinin mümkün olduğunca duyulmamasını istemişti. Grimes’ın kendisinin bir D.I. müşterisini arayabileceğini hesaba katmamıştı. Böyle bir şey yakışık almazdı. Öte yandan, yönetim kurulunun bir üyesi olarak böyle bir şey yapmaya hakkı vardı tabii ki.

Mark’ın, yönetim kurulunu kaybettiğini anlaması için etrafına bakınmasına gerek yoktu. D.I. geçtiğimiz beş yıl içerisinde düzenli olarak ciro hedeflerini tutturamamışken, bu durumda birilerinin firmaya yatırım yapmaya devam etmesi düşünülemezdi. Yatırımcıları da anlamıyor değildi; kafalarında sayılardan başka bir şey yoktu ve o sayıların ardındaki teknolojiden, programcıların parlak zekâsından, DINA için harcanmış çaba ve yaratıcılıktan bihaberlerdi.

Durum, D.I. için feci kötü görünüyordu. Fakat daha önce de pek çok defa kötü görünmesine rağmen, Mark savaşmaktan asla vazgeçmemişti. Şimdi de yenilecek değildi. “Bay Martens’le görüşme halindeyim,” dedi ve daha önce zor durumlardan kurtulmasını sağlayan iyimserliğini ve coşkuyu sesine de yansıtmaya çalıştı. Ancak bu sözler kendisine bile boş geliyordu. “Sorunları çözeceğiz, size söz veriyorum.”

“Demek söz veriyorsunuz!” Grimes anlayamıyormuşçasına başını iki yana salladı. “O kadar fazla söz verdiniz ki, Bay Helius. Ancak sözlerinizde durmadınız. Yazılımınız hiçbir zaman düzgün işlemedi ve böyle giderse, hiçbir zaman da işlemeyecek. Sadece, bizim bunu fark etmemiz çok zaman aldı.”

“Mark, sipariş hattı ne durumda?” diye sordu Andreas Heider. “Belki kapıda, Universia’nın çekilmesini dengeleyebilecek büyük bir müşteri vardır?” Bir kez daha, çıkmaza girmiş bir tartışmaya yapıcı bir tavırla yeni bir yön vermeye çalışıyordu. Mark onu bu yüzden seviyordu işte.

“Xtragene’den, hücresel düzlemdeki karmaşık kimyasal reaksiyonlara yönelik bir simülasyon için sözlü bir okay aldık,” dedi. “Gerçi bu küçük bir sipariş, ama eminim ki...”

“Universia kaçmasa bile,” diye sözünü kesti Grimes, “firmanın yalnızca, bir dakika...” evrak çantasından bir kâğıt çıkardı, “... en fazla on hafta daha idare edebilecek parası var. Bu süre zarfında D.I.’nın olumlu bir nakit akışı yakalayabileceğini düşünmüyorum.”

“Bu, Change Capital’ın, yönetimin önerisi olan sermaye yükseltmesini onaylamaya yanaşmayacağı anlamına mı geliyor?” diye sordu Helmut Weseling. Mark onu boğazlayabilirdi. Tam da şimdi böyle bir soru sorarak Grimes’ı kesin bir karara zorlamak taktik açıdan son derece akılsızcaydı.

“Hayır, bu demek değil,” dedi Grimes.

Mark şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. Umut, kalp atışlarını hızlandırdı.

Grimes doğrudan ona baktı, geniş ağzında kendini beğenmiş bir gülümseme oynaşıyordu. “Ama eğer Change Capital bu firmaya bir kez daha yatırım yapacaksa, temel bir şeylerin değişmesi gerekiyor.”

“Değişmesi mi?” diye sordu Heider. “Sizce ne değişmeli?”

“Bence,” dedi Grimes sakin bir tavırla, “Distributed Intelligence’ın yeni bir yönetime ihtiyacı var.”

3

Hamburg-Hafencity

Çarşamba, 17.15

“Bunu yapamaz! Şişman domuz!” Mary’nin asi kızıl buklelerle çevrelenmiş çilli yüzü öfkeden al al olmuştu.

“Yapabilir, inan bana!” Mark yüzünü ellerine gömdü. Üçü, yönetim kurulu üyelerinin çoktan terk ettikleri toplantı salonunda oturuyordu. Boş kahve fincanları, bisküvi kırıntıları ve buruşturulmuş şeker kâğıtları masanın üstünü kaplıyordu, bir meydan savaşının yıkıntıları. Bu arada tüm storlar tekrar yukarı çekilmişti, Hamburg Limanı’nın ve altlarında ağır ağır Kuzey Denizi’ne doğru akan Elbe Nehri’nin nefes kesici manzarasını gözler önüne seriyordu. Mark eskiden bu manzarayla ve D.I.’nın Hanseatic Trade Center’ın on birinci katında Hamburg’un en güzel bürolarından birine sahip olmasıyla gurur duyardı. Bugünse bu pahalı odaları sadece ayak bağı olarak görüyordu.

İç çekti. “Firmayı sonsuza dek eline geçirecek ve beni aradan çıkaracak,” dedi ve çökmüş bir halde düşüncelere daldı: “Evimi elimden alacaklar. Julia beni asla affetmeyecek.”

“Ama sen kurucusun! Firmayı sen kurdun!” dedi Mary.

“Ee, ne olmuş?”

“Sen olmadan strateji eksik kalır! Vizyon!”

“Grimes’ın istediği vizyon değil, ciro.”

“Ama bu, basiretsizlik! Dünyanın en iyi yazılımına sahibiz...”

“Dünyanın en iyi yazılımı mı? Hiç güleceğim yoktu!” Öfke ve hayal kırıklığı yüzünden Mark’ın boğazına bir şeyler düğümlendi. “Bizim elimizdeki bir halta yaramaz! DINA’nın nasıl saçmalıklar hesapladığını sen kendin gördün!”

“Küçük bir hata, bu olabilecek bir şey...”

“Ama son zamanlarda sürekli oluyor! Universia’yı anlayabiliyorum. Güvenilemeyecek simülasyon sonuçları neye yarar ki? Sonuçta Grimes haklı. DINA basbayağı işlemiyor!”

Odaya sessizlik hâkim oldu. Her ikisi de, bunca zamandır kireç gibi yüzü ve sımsıkı kapattığı dudaklarıyla orada oturan Ludger’e döndü.

“Sen de bir şeyler söylesene!” diye çıkıştı Mark ona.

Ludger başını iki yana sallamakla yetindi.

“Kahretsin, neler oluyor? DINA daha önceleri hiç sorun çıkarmamıştı. İşleyen bir yazılım yaratmak o kadar da zor olamaz!”

Ludger, Mark’a baktı ve her zaman sakin ve kontrollü olan, soğukkanlılık timsali zayıf yüzü birden buruşuverdi.

“O kadar da zor değil demek?” Sesi titriyordu. “Hiçbir fikrin yok!”

“Doğru, hiçbir fikrim yok.” Mark avaz avaz bağırmasını engellemek için iki eliyle masanın kenarını kavradı. “Ne de olsa ben senin gibi kahrolası bir bilişim dehası değil, sadece iktisat ve ticaret mezunuyum. Tek bildiğim, sen ve senin programcıların işinizi doğru dürüst yapmadığınız için, firmanın dibi boyladığı!”

“Bu kadarı yeter!” Ludger tek kelime daha etmeden kalktı ve toplantı salonunu terk etti. Arkasından kapı gümbürdedi. Bu, onun çok az sergilediği duygu patlamalarından biriydi.

Mark, Mary’ye mahcup bir bakış attı. Haksız olduğunu biliyordu; Ludger’in ekibi, doğal konuşan arayüzün yeni versiyonunu yönetim kurulu toplantısına yetiştirebilmek için defalarca mesaiye kalmıştı. Bu tür bir zaman baskısı altında hataların oluşması çok normaldi. Ancak özellikle şu an, durum ölüm kalım meselesine dönmüşken, bu tür hatalara izin veremezlerdi!

“Ludger’den özür dilemem gerekecek,” dedi.

“Takma kafana,” dedi Mary. “Ludger öyle demek istemediğini biliyor. Şimdi öncelikle eve git ve dinlen! Bugün zor bir gündü. Yarın onunla bir

kez daha sakince konuşursun, sonra dünya tekrar farklı görünmeye başlayacaktır.”

Mark saatine baktı; birkaç yıl önce ilk büyük finansman anlaşmasının coşkusuyla kendine hediye ettiği, siyah kadranlı bir altın Audemars Piguet. Onaylarcasına başını salladı. Saat henüz beş buçuktu, ama hayal kırıklığına uğramış, yorgun ve savaşacak gücü kalmamışken Ludger’le tartışmaya devam ederse, belki de yine sadece aptalca bir şey söylerdi.

Toplantı salonundan çıkınca, açık ofisteki iş arkadaşları sorarcasına ona baktılar. Biraz önce Ludger öfkeyle esip geçtiğinden, yönetim kurulu toplantısının kötü geçtiği ve tartışma çıktığı onlar için aşikârdı.

Kahretsin, Ludger kızmakta haklıydı. Bu ekip olağanüstüydü. Yakın gelecekte artık onun bir parçası olmayacağını bilmek neredeyse yüreğini parçalıyordu. En azından aralarından birkaçı işinden olmayacaktı.

Mark insanların korkusunu gidermek için yatıştırıcı sözler, bir espri, herhangi bir şey aradı. Ne var ki, son derece boş olmayan hiçbir şey gelmiyordu aklına. Boğazına bir şeyler düğümlendi. Bakışlarını indirdi ve tek kelime etmeden büroyu terk etti.

4

Hamburg-Poppenbüttel

Çarşamba, 18.02

Mark, Hamburg'un kuzeyinde, Poppenbüttel'deki modern villasının şık, beyaz kapısını açarken bir an duraksadı. İşini kaybetmek üzere olduğunu karısına nasıl açıklayacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Julia, Hamburg'un nüfuzlu ailelerinin birinden geliyordu ve çevredeki itibarı onun için çok önemliydi. Kocasının birdenbire kapı dışarı edilmesinin getireceği utancı asla kaldıramazdı.

Var gücüyle bu düşünceyi uzaklaştırdı ve onu bekleyen küçük, güzel şeylere yoğunlaşmaya çalıştı: soğuk bir bira, Julia'nın belki daha sonra onu yatakta başka düşüncelere sürükleyecek içten sarılışı. Derin bir nefes aldı ve anahtarı çevirdi.

Julia televizyonun karşısına oturmuş, sıkıcı bir yarışma programı izliyordu. Mark'ın geldiğini duyunca televizyonu kapadı ve şuh bir poz takındı. "Ee?"

Mark anlamaz gözlerle ona baktı. "Ee ne?"

"Bende bir değişiklik görmüyor musun?"

Mark gözlerini kırpıştırdı. "Kuaföre gitmişsin. Harika görünüyor!"

Julia yüzünü buruşturdu. "Saçmalama! Elbisemden bahsediyorum! Hoşuna gitmedi mi? Tina, acayip yakıştığını söylüyor!"

Koyu kırmızı pamuklu kumaştan, şık, dar kesimli bir kokteyl elbisesiydi. Tina haklıydı, Julia'nın ince bedenini öne çıkarıyor ve omuz hizasındaki sarı saçlarıyla oldukça uyumlu duruyordu. "Ah, evet, çok güzel."

"İndirime girmişti! 1200 avrodan 800'e düşmüş!"

Mark donakaldı. Bir elbise için 800 avro, öylece. Hesaplarında şimdiden kocaman bir açık varken ve ev için gırtlağa kadar borçlanmışken. Yutkundu. "Başka bir şey satın aldın mı?"

Julia bakışlarını indirdi. Suçüstü yakalanmış gibi hissettiğinde çekici görünüyordu.

“Sadece küçük bir şey...” Suçunun bilincinde, gülümsedi. “Bir çanta. Ona kesinlikle sahip olmalıydım! O kadar iyi uydu ki! Ve ayakkabılar tabii, koyu kırmızı ayakkabım yoktu. Başka bir şey yok, gerçekten.”

“Ne kadar?” diye sordu Mark.

Julia onun ses tonundan ürktü. “Aşağı yukarı beş yüz. Ve bir de ayakkabılar, ama onlar da indirimdeydi. Kızmadın ya?”

Mark’ın aklı almıyordu bunu. Eskiden, Julia’nın iyi giyinmekten anlıyor oluşu ve zarafeti hoşuna giderdi. Beraber dışarı çıktıklarında hayran bakışlar yakalar ve onunla gurur duyardı. Ne var ki, son zamanlarda hesaplarındaki açık giderek daha tehlikeli boyutlara varmaya başlamıştı. Bankadan bir telefon bile almıştı. Bunun üzerine Julia’ya, daha tutumlu olması için en az bir düzine ricada bulunmuştu. Fakat Julia varlıklı bir aileden geliyordu ve para kazanmak için sıkı çalışmak zorunda kalmanın ne demek olduğunu hiçbir zaman öğrenmemişti.

Mark derin bir nefes alıp verdi. “Hayatım, sana daha önce defalarca söyledim. Bu böyle gitmez! Paramızı idareli kullanmalıyız! Ben milyoner değilim ki!”

“Ama sen firmanın sahibisin! Hep dersin ki, halka açıldığınızda...”

“Ama halka açılmıyoruz, kahretsin!” Sesinin sert çıkmasını önlemek için hiçbir şey yapamamıştı. Bugünün asabiyeti yeniden su yüzüne çıkıyordu. “Kimse artık halka falan açılmıyor! Aptal programların arasında zaplamak yerine birazcık gazete okusaydın, bunu bilirdin! Ben zengin değilim ve olmayacağım da.” İç çekti. “Tam tersi. Öyle görünüyor ki, yakında işsiz kalacağım.”

Julia gözlerini fal taşı gibi açarak ona baktı. “Ne?”

“John Grimes yöneticiliğime son vermek istiyor!”

“Ama bunu yapamaz ki! Firma sana ait!”

“Hisselerin bir kısmı bana ait, evet, ama firma yatırımcıların parasına bağımlı. Bana istediklerini yapabilirler.”

Julia yutkundu. Gözyaşları güzel yanaklarından süzüldü. Altdudağı hafifçe titredi. Birkaç defa ağzını açacak oldu, ama hiçbir şey söyleyemedi.

Mark onu kollarına almak, teselli etmek, her şeyin düzeleceğini, bir şekilde ayağa kalkmayı başaracağını söylemek istedi. Ancak o anda Julia tısladı: “Babamı dinlemem gerekirdi! Her zaman, firmanın balon olduğunu söyler dururdu. Bense seni savundum. Sana güvendim.” Burnunu çekti. “Ama bunca zaman boyunca o haklıymış. Başarısızın tekiyle evlendiğime dair beni en başından uyarmıştı.”

Mark donakaldı.

Başarısızın teki. Birkaç gün öncesine kadar bu söz onu güldürürdü. Belki henüz zengin olmamıştı, ama işleyen bir firma kurmuş ve zor zamanları geride bırakmıştı. İki düzine insana iş vermişti. Nasıl olur da başarısızın teki olabilirdi ki!

Ancak bugün her şey farklıydı. Bugün bu söz, yalnızca, içinde doğruyu barındıran bir sözün acıtabileceği gibi canını acıtıyordu. Şimdi, desteğe en çok ihtiyaç duyduğu bu anda, Julia ona sırtını çeviriyordu. Söyleyeceği her sözcüğün tamir edilemez zararlara yol açacağını hissediyordu, ama kendini tutamadı.

“O zaman babana git ve onun omzunda ağla!” diye haykırdı. “Sana birkaç şık kıyafet daha alacağına kuşkum yok!”

Julia’nın gözlerinden alevler çıkıyordu. Boğucu bir sessizlik oldu. Julia yavaşça başını salladı. “İyi. Gidiyorum!”

Ailesi yürüme mesafesinde, iki büyük misafir odalı, güzel bir *art nouveau* villada oturuyordu. Mark iş gezisine çıktığında, Julia bazen geceyi orada geçirirdi. Başı yukarıda, anahtarı alıp çıktı. Kapının çarpışı duyulmaz olunca, geriye yalnızca sessizlik kaldı.

5

Palo Alto / California

Çarşamba, 13.03

Norman Reed saatine baktı. Biri biraz geçiyordu. Sadece bir saat daha, sonra sabah vardiyası sona eriyordu. Carl’s Jr.’da birkaç hamburger yiyecek, eve gidip uzanacak ve sonra, akşam olunca, her zamanki gibi Eternia’da arkadaşlarıyla buluşacaktı.

Pencereden şöyle bir dışarı baktı. Gökyüzü açıktı, sadece tek tük sirrus bulutu Pasifik’ten kesintisiz bir rüzgâr estiğini, bu rüzgârın da güzel, düzenli dalgalar getireceğini gösteriyordu. Sörf yapmak için ideal koşullar. Ancak Norman uzun süredir bir sörf tahtasının üstünde durmamıştı. En son durduğunda on altı yaşındaydı ve bir atletin vücuduna sahipti. Bugün sahip olduğu kocaman göbeğiyle artık sahilde kendine güveni yoktu. Ama fark etmezdi. Şişmanlığından utandığı zamanları geride bırakalı çok olmuştu.

Mutsuz bir aşktan sonra, hayal kırıklığından yemeye başlamıştı. Vücudunun ne hale geldiğini fark ettiğinde, iş işten geçmişti. O günden beri Norman’ın hayatında iyi sekse en yakın gelen şey, Ben & Jerry marka akçaağaç şerbetli cevizli dondurmaydı. Ama bu da fark etmezdi. Bugünlerde insan artık eğlenmek için partilere gitmek zorunda değildi, ne de olsa internet diye bir şey vardı.

Şişman olmanın yol açtığı tek gerçek sorun terdi; ve burada, California’da insan eğer dikkat etmezse, çok kolay ter içinde kalabiliyordu. Bu yüzden, internetin kalbinin attığı Silikon Vadisi’nin ortasında, çok modern bir cam binadaki işyerinde olduğu gibi, klimalı ortamlarda bulunmayı tercih ediyordu.

Norman, arama teknolojisi alanında dünyanın en önemli firmalarından birinde çalıştığı için oldukça gurur duyuyordu. İki yıldır buradaydı, ki bu, hisse opsiyonlarının epey güzel bir meblağ değerinde olduğu anlamına geliyordu. Ne de olsa dünyanın en büyük bilgiişlem merkezlerinden birinin sorumluluğu ona verilmişti ve iyi para kazanıyordu. Buna rağmen işini öyle çok seviyor değildi. Kapasitesinin altında bir iş yapıyordu ve sıkılıyordu.

Denetlediği yüksek performanslı bilgisayarlardan birine Eternia-Client’ı yüklemeyi nasıl da isterdi. Ama bu tabii ki kesin bir şekilde yasaklanmıştı.

Görevi, arama motorunun kalbi olan server farm’ın[8] performansını kontrol etmekti. Pek heyecan verici değildi, ama bunun da iyi bir yanı vardı elbet. Stres yoktu. Norman stresten nefret ederdi. Stres onu ter içinde bırakırdı.

İnternetteki sorgular, beş milyardan fazla web sayfasının bilgilerinin birbirine bağlı binlerce bilgisayarda kayıtlı olmasına rağmen, normalde saniyenin onda birinden daha kısa sürede cevaplanırdı. Büyük bir kullanıcı yığılımında ya da ciddi bir sistem çöküşünde, bekleme süresi birkaç saniyeye çıkabilirdi ve bu, arama motoru kullanıcıları tarafından pek hoş karşılanmazdı.

Norman, sistemi denetleyerek, istatistikler çıkararak, tıkanma noktalarını analiz ederek ve bilgisayar kapasitesi yeterli olur olmaz yeni donanımlar talep ederek, bu durumun hiçbir zaman gerçekleşmemesini sağlamaktan sorumluydu. Normalde sistem yükü kritik eşiğin çok altındaydı, ama dünyanın herhangi bir yerinde büyük bir felaket olur ve yeryüzünde milyonlarca insan aynı anda internetten bilgi almaya çalışırsa, her an bir yığılma gerçekleşebilirdi. Ancak şu an server farm, saniyede üç bin girişten daha az bir rakamla, böyle bir aşırı yükten oldukça uzaktaydı.

Norman, her seferinde son on saniyenin sistem yükünü veren istatistiğe rutin bir şekilde göz atıyordu.

Zaman	Giriş /saniye	Ortalama işleme süresi	Sistem yüklenmesi (%)
13:03:21	2867	00:00:09:27	05,27
13:03:22	2754	00:00:09:54	05,40
13:03:23	2761	00:00:10:05	06,19
13:03:24	2903	00:00:10:18	06,32
13:03:25	2855	00:00:10:40	06,34
13:03:26	2801	00:00:10.52	06,59
13:03:27	2740	00:00:11:03	07,12
13:03:28	2669	00:00:11:09	07,38

13:03:29	2721	00:00:11:31	07,35
13:03:30	2680	00:00:11:39	07,49

Şaşkınlıkla kalakaldı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Kullanıcı girişleri aşağı yukarı sabit kaldığı halde, ortalama işlenme zamanı ve sistem yüklenmesi artıyordu. Bu olabilecek bir şey değildi.

Neler oluyordu? Bir virüs mü? Hayır, imkânsız. Tüm bir bilgisayar kümesinin çöküşünden sonra firmanın aldığı güvenlik önlemleriyle, bu olamazdı. İki yıldan daha uzun bir süre önce olmuştu bu, Norman'ın işe başlamasından önce, ama o zamanlar burada olan insanlar üzerindeki etkisi hâlâ sürüyordu.

Bir donanım sorunu, bu durumun tek açıklamasıydı. Bir bilgisayar kümesi bankası çökmüş olmalıydı. Ama o zaman da yüklenmenin birden yukarı fırlaması ve sonra sabit kalması gerekirdi.

Sistem yüklenmesinin, normalde sadece sabahın erken saatlerinde, Avrupa'da henüz çalışılırken ve ABD'nin batı sahili yavaş yavaş uyanırken ulaşılan yüzde on barajına yaklaşmasını artan bir dehşetle izliyordu. Alnında ve koltukaltlarında oluşan ilk ter damlalarını hissetti.

Sistem yüklenmesi yüzde on bire dayandığında, Norman donanım servisinden Joe'yu aramak üzere telefona sarıldı. Bir yerlerde sırayla bilgisayarlar çöküyor olmalıydı. Domino etkisinden korkuyordu.

"Joe Gruner?"

"Merhaba Joe, ben Norman. Burada, sabit kullanıcı girişleriyle yükselen bir sistem yüklenmesi görüyorum. Bir yerlerde ciddi bir donanım sorununuz olmalı."

"Olumsuz, Houston," dedi Joe, kötü bir Tom Hanks taklidiyle. "Bütün sistemler düzgün işliyor."

"Emin misin?"

"Beni dinle Stormin' Norman,[9] sen işini yap ve bırak ben de benimkini yapayım, tamam mı?"

“Tamam, peki. Sadece, burada...” İstatistiğe tekrar baktı, gözlerini kırpıştırdı.

Zaman	Giriş / saniye	Ortalama işleme süresi	Sistem yüklenmesi (%)
13:06:11	2591	00:00:08:23	04,03
13:06:12	2604	00:00:08:21	04,12
13:06:13	2621	00:00:08:35	04,07
13:06:14	2588	00:00:08:55	04,15
13:06:15	2612	00:00:09:01	04,01
13:06:16	2675	00:00:08:43	04,13
13:06:17	2663	00:00:08:47	04,10
13:06:18	2600	00:00:08:29	04,07
13:06:19	2611	00:00:08:50	04,04
13:06:20	2596	00:00:08:29	04,05

“Unut gitsin, Joe. Benim hatam. Burada her şey yolunda.”

“Norm?”

“Evet?”

“O kullandığından daha az almalısın, biliyorsun.”

“Geri zekâlı.” Norman telefonu kapattı. Tuhaf. Ne olmuştu? Sistem yüklenmesini analiz eden istatistik programında bir açık mı vardı? Bu ona pek de olası görünmüyordu; sonuçta bir seneden fazla zamandır onunla çalışıyordu ve bugüne dek kusursuz işlemişti.

Eğer donanımla ilgili bir sorun olmadıysa, o halde bilgisayarlarda, işlemci kapasitesinin büyük bölümüne denk gelen bir işlem gerçekleşmiş olmalıydı. Çok büyük bir bölümüne. Bu ne olabilirdi? Bir virüs değil, çünkü virüs olsa normalde ana işlemcilere değil, iletişim kanallarına yük bindirirdi. Son dakikalarda sistemden dışarıya gönderilmiş veri miktarlarını kontrol etti. Göze çarpan bir şey yoktu. Yani kesinlikle virüs değildi.

İyi ama ne o zaman? Biri yasak olmasına rağmen bilgisayarlara bir yazılım mı yüklemişti? Bir bilgisayar oyunu belki? Ultrasearch'ün inanılmaz büyüklükteki işlemci kapasitesini sanal bir dünyanın simülasyonu için kullanmak heyecan verici bir düşünceydi. Bununla yepyeni bir gerçeklik yakalanabilirdi. Fakat bu tabii ki saçma bir davranış olurdu; bu bilgisayar kümesinin gerçek zamanlı kullandığı gibi bir işlemci kapasitesini kullanabilecek bir 3D simülasyon programı yoktu.

Norman bu durumu bildirmesi gerektiğinin farkına varmıştı. Sonuçta işi, sisteme dikkat etmek ve alışılagelmedik olaylarda alarm durumuna geçmekti. Öte yandan, elinde ne vardı ki? Sistem yükünün kısa süreli artışı, üstelik kritik sınırın oldukça da altında. Huzursuzluğa gerek yok. Eğer bu önemsiz şey yüzünden alarm durumuna geçerse, büyük ihtimalle gülünç duruma düşecekti. Ayrıca Joe'ya durumu bildirmiş, o da kendisiyle alay etmişti. Eğer iş suçu birine yüklemeye gelecek olursa, parmağıyla donanım bölümünü işaret edebilirdi.

Kısmen rahatlamış şekilde tekrar camdan dışarı baktı ve sönmekte olan şömine ateşinin son korları gibi içinin derinliklerinde onu kemiren özlem duygusunu bastırmaya çalıştı. Ayaklarının altında sallanan tahtaya, saçlarındaki serin rüzgâra ve yanından geçen üç metre yüksekliğindeki bir dalgayı yakalamanın verdiği baş döndürücü duyguya duyulan özlem.

6

Hamburg-Poppenbüttel

Perşembe, 6.58

Julia koyu mavi gözleriyle ona baktı. Gülümsemiyordu. Ağzı hafifçe aralanmış, ıslak dudakları parlıyordu. Elleri yeni, koyu kırmızı elbisesinin üzerinden yavaşça kaydı, doğru noktalarda çok kadınsı yuvarlak hatlara sahip ince bedeninde oynaştı. Omuzlarıyla bir hareket yaptı ve elbise bir havlu gibi sırtından kayıverdi. İçinde hiçbir şey yoktu.

Yavaşça, zarif hareketlerle yatağa doğru geldi. Erkeğin üzerine eğildi. Gözleri birden farklı göründü. Açık gri, metalik bir parıltısı vardı. Dudaklarında bir sırıtma belirdi. “Merhaba Mark. Bugün nasılsın?” Sesinde doğal olmayan bir vurgu vardı ve kelimelerin arasında verilen araların uzunluğu doğru değildi. Bir bilgisayar sesi.

“DINA!” diye fısıldadı Mark. İçi, haz ve korkudan oluşan tuhaf bir karışımla doldu.

Julia, büyük, diri göğüsleri neredeyse ona değecek şekilde daha da eğildi. Eli zarifçe Mark’ın saçlarında gezdi, ne var ki soğuk, metalik bir eldi bu. Mark’ın çıplak bedeni üzerinde kaydı, yan tarafından dizine dek indi, sonra uyluğunun iç tarafından yukarıya...

Bir yerlerde bir alarm sesi çınladı. Kapı uçuverdi. John Grimes, elinde büyük bir baltayla Mark’ın yatak odasına daldı. “Üzgünüm, ama sizi tahliye etmeliyiz!” diye bağırdı ve baltanın sapını başının üzerinde salladı. “Hava basıncı yalnızca 230 hektopaskal. Bu, nefes almak için yeterli değil!”

Balta DINA’nın sırtına saplandı. Ancak kan falan sıçramadı. Bunun yerine, zarif vücudu vızıldayan bir böcek sürüsüne dönüştü. Bir anda bütün oda sineklerle kaplandı. Vızıltıları alarm sesine karıştı.

Mark korkuyla sıçradı. Eli kendiliğinden komodinin yolunu buldu ve çalar saatin ciyaklamasını kesti. Karanlıkta bir yerlerde bir sinek vızıldıyordu.

İyice uyanabilmek için başını iki yana salladı, fakat bu hareketinden anında pişmanlık duydu. Rüyasında böyle saçmalıklar görmesine şaşmamak gerekirdi. Dün, gün içinde yaşadıklarını bastırmak için çaresiz bir çabayla, televizyonun karşısında koca bir şişe kırmızı şarabı bitirmişti. Hiç olmazsa daha sonra uyuyabilmişti. Ancak şimdi gerçeklik daha da acımasızca üzerine çullanıyordu.

İki aspirin, çok sıcak bir duş, jambonlu birkaç kızarmış ekmek ve koyu kahve, en azından alışılmış vücut koşullarını bir dereceye kadar yeniden düzene koydu. Kendini bırakamazdı. Özellikle şimdi olmazdı. Tehlikede olan yalnızca kendi geleceği değildi, ekibi de düşünmeliydi; ona güvenen, zor zamanlarda peşinden gitmiş, hatta kısmen, firmaya sadık kalmak için, daha kârlı teklifleri bile geri çevirmiş iş arkadaşlarını. Mark onu dizginlemek için ortalarda olmayınca Grimes'ın neler çevireceğini kimse bilemezdi. Bu kez nasıl mucize yaratacağına dair hiçbir fikri olmasa da, bir şekilde sorunlarının üstesinden gelmeliydi.

D.I.'nın tarihçesi, heyecan uyandıran bir dizi başarı ve bir o kadar da dramatik başarısızlıklarla doluydu. Mark'ın yüzü önemli bir ekonomi dergisinin kapağını süslemişti. Yeni Ekonomi'nin umudu olarak övülmüştü. DINA yazılımı uluslararası fuarlarda ödüllere boğulmuştu. Ne var ki, Yeni Ekonomi'nin çöküşünden sonra cirolar beklenenin çok altında kalmıştı. Yatırımcılar birbiri ardına çekilmişlerdi. D.I. defalarca Boo.com, Brokat, Kabel New Media ve iflas etmiş nice Yeni Ekonomi yıldızıyla aynı kaderi paylaşacakmış gibi görünmüştü.

Fakat her seferinde, firmaya, parasını teslim edecek kadar güvenen bir yatırımcı bulmak bir şekilde mümkün olmuştu. Mark, birçok insana çekici gelenin, firmaya ve ürünü DINA'ya karşı duyduğu heyecan olduğunun bilincindeydi. Firmanın ayakta kalmasının daha da önemli bir sebebi de, Mark'ın başarısızlığı kabullenmekten kaçınması, hiçbir çıkış yolu görünmese de azimle yoluna devam etmesiydi. Kesin kanaatine göre, bu dayanma arzusu uzun vadeli başarının temel koşuluydu.

Julia'yı aramayı düşündü, fakat daha sonra aramamaya karar verdi. Belki de, sakinleşebilmesi için biraz zaman geçmesini beklemek daha iyiydi. Bu akşam elinde koca bir çiçek demetiyle onu ailesinin evinden alacaktı ve her şey tekrar yoluna girecekti. Evlilikleri uzun süredir eskiden olduğu gibi

tutkuyla dolu olmasa da, hâlâ iyi bir takımdılar ve küçük bir tartışma yüzünden bunca yılı çöpe atacak hali yoktu.

Düşüncelerinin yavaş yavaş yeniden iyimserlikle dolduğunu hissetti. İyimserlik, başarının ilk adımıydı. Mark gümüş grisi Porsche Boxster'ına bindi ve firmaya doğru sürdü.

Hanseatic Trade Center'a vardığında, saat sekizi on geçiyordu. Elbe'ye doğru uzanan ön cephesi şık bir sivrilikle incelen, cam ve kırmızı Hollanda tuğlasından modern binanın önündeki park yerinde iki polis arabası duruyordu. Üstelik araçlardan birinin tepesindeki mavi ışık yanıyordu. Ne olmuştu? Dün gece burada hırsızlık mı olmuştu?

Mark yeraltı garajına girdi ve asansörle on birinci kata çıktı. Akıllı asansör sevk mekanizması, başka yolcuları almak için aralarda durmanın gerekli olmadığını anlayıp asansör kabinini hızlandırdı. Mark bir an için ağırlaşmış gibi hissetti. Birkaç saniye sonra asansör fren yaptı ve Mark, sanki altındaki zemin çöküyormuş gibi hissetti. Polis arabaları manzarasının karnında yol açtığı nahoş his, hafif bir mide bulantısıyla karıştı.

Asansörün kapısı açılınca, önsezisi doğrulandı. Mary, büronun girişinde durmuş, sivil giyimli olan, fakat duruşlarından ve eleştirel yüz ifadelerinden polis oldukları anlaşılan iki adamla konuşuyordu. Asansörün zilini duyunca, Mark'a doğru döndü. Gözleri kırmızıydı, rimeli siyah çizgiler halinde akmıştı. Nemli yanakları pırıldıyordu. Mark'a doğru birkaç adım attı, fakat sonra, ona daha çok yaklaşmaya cesaret edemiyormuşçasına durdu.

"Ludger," dedi ve gözlerine yaşlar doldu. "O... o..." Sanki cümle dudaklarından dökülemiyormuş gibi kesik kesik konuşuyordu. Ne var ki sonra tamamladı: "O ölmüş!"

7

Hamburg-Hafencity

Perşembe, 8.30

Mark tek kelime etmedi. Mary'nin önünden geçerek Ludger'in çalışma odasına koştu. Arkadaşı, gövdesi yazı masasının üstüne yığılmış halde yatıyordu. Başı ve bir eli klavyenin üzerindeydi, diğer eliyse gevşek vaziyette aşağıya doğru sallanıyordu. Boş gözleri, öldüğüne inanamıyormuşçasına iri iri açılmıştı. Bütün masa, başının arkasındaki açık yaradan akmış ve kurumuş kanla kaplıydı. Kan lekeleri, kapalı bilgisayar ekranını kaplamıştı. Masadan damlayan kan, parke zeminde birikintiler oluşturmuştu.

Mark bu sahne karşısında donakaldı. Beyni bu resimleri işliyor ve mantıklı sonuçlar çıkarıyordu, ancak olay karşısında uygun bir tepki verecek durumda değildi. Ludger. Bir kan gölü içinde. Ölü. Sonsuza kadar.

Bu son derece anlamsızdı. Kim özellikle Ludger'i öldürmüştü? Sinsice arkasından vurarak? Herkes onu severdi. Çok parlak biriydi, ama her zaman mütevazı davranırdı. Büyük taleplerde bulunmaz, takımını korur, kimsenin yoluna çıkmazdı. Kahretsin, tek bir sebep bile yoktu!

Ludger henüz okuldayken bile her zaman dost canlısı ve kendi halinde biri olmuştu. Sınıf birincisi tabii, ama kesinlikle inek değil. Buna rağmen – ya da tam da bu sebeple– birkaç öğrencinin kıskançlığını üzerine çekmiş ve her zaman "öteki" olarak kalmıştı. Mark bir defasında, bir grup çocuk Ludger'i köşeye sıkıştırdığında olaya el koymuştu. İtişip kakışma yaşanmıştı. Eğer öğretmenler yetişip de kavgayı ayırmasalardı, Mark muhtemelen bir güzel dayak yiyecekti. Böylece sadece birkaç morluk, ama bunun karşılığında sınıf zorbalarının saygısını kazanmıştı; ve Ludger'in arkadaşlığını. Mark bitirme sınavından sonra büyük bir bilgisayar firmasında ürün müdürü olduktan sonra da arkadaşlıkları devam etmişti. Ludger'e geliştirme departmanında bir iş ayarlamıştı. Sonraları ikisi beraber Distributed Intelligence'ı kurarak kendi ayakları üstünde durmayı başarmıştı.

Ludger’i dünyadan kopuk bir hayalci olarak tanımlayacak birileri belki çıkardı. Ama ondan nefret etmek için küçücük bir sebebi bile olan biri kesinlikle çıkmazdı.

Bir sinek Ludger’in başının üzerinde vızıldıyordu, kondu ve soğuk yanağına doğru ilerledi. Mark onu kovalamak için bir adım attı. Birisi kolundan tuttu. “Hiçbir şeye dokunmamalısınız. Olay yeri inceleme ekibi henüz odadaki işini bitirmedi.”

Mark irkilerek arkasına döndü. Mary’yle konuşan adamlardan biriydi: Kırklarının başında, üç günlük sakal, kısa kesilmiş saçlar. Elini uzattı. “Başkomiser Unger. Soruşturmayı ben yürütüyorum.”

Mark başını sallamakla yetindi.

“Rahatsız edilmeden konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Mark onu bürosuna götürdü. Kendini tuhaf bir şekilde hafif, gerçekdışı hissediyordu. Yazı masasının başına oturdu.

Unger ona sırtını dönüp camdan dışarı baktı. “Güzel manzara.”

Mark hiçbir şey söylemedi.

Komiser ona doğru döndü. “Siz burada müdürsünüz, değil mi?”

“Biz... bir takımdık, Ludger ve ben. Firmayı ikimiz beraber kurduk. O, teknolojiden sorumluydu, ben ticari konulardan.”

“Bayan Andresen bana sizin yönetim kurulu başkanı olduğunuzu söyledi.”

“Formalite icabı evet, fakat biz bunu burada hiçbir zaman böyle değerlendirmedik. Daha önce de dediğim gibi, biz bir takımız ve bütün önemli kararları beraber alırız.”

Unger masaya iyice yaklaştı, ama misafir koltuklarından birine oturmadı. “Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Ve neden?”

“Hayır. Ludger’in düşmanı yoktu.”

“Belli ki varmış.”

Mark başını iki yana salladı. “Onu okul yıllarından beri tanırım. Her zaman herkese karşı arkadaşça yaklaşmıştır. Burada kimsenin onu öldürmek için bir sebebi yoktu, bundan eminim.”

“Ancak biri yapmış.”

Mark dalgın vaziyette parmaklarını, hâlâ masasında duran bronz boğa heykelinin üzerinde gezdirdi – uzun zaman önce sönmüş bir borsa hayalinin sembolü.

“Bir soyguncu belki...”

“Soygun izleri yok. Ayrıca, Hamacher arkasından darbe almış. Masasından çalışma odasının kapısını görebiliyordu. Büroda bir soyguncu olsa, kendini korurdu, belki kaçmayı denerdi, ama bunun yerine öylece oturup kalmış. Katil, yakından tanıdığı ve güvendiği biri olmalı.” Unger gri mavi gözleriyle ona uzun uzun baktı. “Dün akşam saat 21 ile 22 arasında neredeydiniz?”

Komiser bu soruyu tabii ki sormalıydı. Tartışmışlardı, buna herkes şahit olmuştu. Ve Ludger yakından tanıdığı, güvendiği biri tarafından öldürülmüştü. Mark birden kendini, aptalca davranışıyla bu felakete yol açmışçasına suçlu hissetti.

“Evde.”

“Tanığınız var mı?”

“Hayır. Yalnızdım. Eşim ailesindeydi. Hemen köşede oturuyorlar.”

Unger şaşkın bir yüz ifadesi takındı.

“Tartışmıştık. Önemsiz bir şey. Aptalca davrandım.”

“Bazı çalışanlar, dün sizinle Hamacher arasında da bir tartışma yaşandığını söylüyorlar.”

Mark başını salladı. “Doğru.”

“Ne hakkındaydı?”

“Yönetim kuruluna bir sunum yaptık. İyi gitmedi.”

Unger’in sesi birden sertleşti. “Tartıştınız. Büroyu sinirli bir şekilde terk ettiniz. Sonra buraya tekrar geldiniz, belki de özür dilemek için. Ancak tartışma tekrar alevlendi ve onu öldürdünüz!”

Mark üzgün bir şekilde başını iki yana sallamakla yetindi. “Böyle olmadı. Bütün akşam evdeydim.”

“Lütfen bana Hamacher’le tartışmanızın sebebini tam olarak anlatır mısınız?”

“DINA sunumda bazı acayip şeyler söyledi ve...”

“Dina mı? Kim bu Dina?”

“DINA bizim yazılımımız. D-I-N-A. Distributed Intelligent Network Agent’ın kısaltması. Dağıtık bilgisayar sistemi için bir uygulama.”

“Bir polisin de anlayabileceği şekilde anlatabilir misiniz?”

Mark bilgisayarını açtı. “Dağıtık bilgisayar sistemi tanımı altında, birbirine bağlı olan birçok bilgisayarda eşzamanlı çalışabilen bir program yaratma fikri anlaşılabilir. Böylece, birçok bağımsız bilgisayarın işlemci kapasitesi bir araya toplanabilir ve pahalı donanımlar satın almak zorunda kalmadan bir çeşit süperbilgisayar yaratılabilir. Seti ekran koruyucusu bunun tanınmış bir örneğidir.”

“Ne ne?”

“‘Seti’, ‘Search for Extraterrestrial Intelligence’ın[10] kısaltması. Seti Enstitüsü, Amerika’da yer alan, radyo teleskoplarının yakaladığı sinyallerde dünya dışı varlıklara ait mesajlar arayan özel bir kuruluş. Bunun için ciddi anlamda işlemci kapasitesine ihtiyaç var. Önceleri Seti, Amerikan hükümetinin bir programıydı, ancak sonra bütçesi kesintiye uğradı. Birinin aklına, örneğin çalışma molalarında kullanılmayan işlemci kapasitesinden yararlanacak ufak bir program yükleyerek özel kişilerin bilgisayarlarını araştırma için kullanmak geldi. Gelin, size göstereyim.”

Windows Sistem Yöneticisi’ni açtı ve Seti@home ekran koruyucusunu aktifleştirdi. Yavaş yavaş renkli bir diyagram oluşuyor, mavi, pembe ve kırmızı, köşeli dalgalardan oluşan bir denize benziyordu.

Unger, onun arkasına geçip öne doğru eğildi. Katilin Ludger’in arkasında tam olarak böyle durmuş olması gerektiğini anlayınca, Mark’ın sırtını bir ürperti yalayıverdi.

“Bunu siz mi geliştirdiniz?” diye sordu Unger. “Firmanız küçük, yeşil adamcıkları mı arıyor?”

“Hayır, tabii ki değil. Bu sadece, bizim de kullandığımız teknolojinin somut bir örneği. Seti ekran koruyucu, internet aracılığıyla merkezî Seti sunucularıyla iletişime geçen 6 milyondan fazla PC’de çalışıyor. Şu an, hükümet tarafından finanse edilmeye devam etselerdi ve bu parayı geleneksel donanımlara yatırsalardı sahip olacakları işlemci kapasitesinden çok daha fazlasına sahiplerdi. Seti bizim idolümüz gibi bir şey.”

“Anlıyorum. İyi ama sizin firmanız tam olarak ne yapıyor? Sizin de böyle birçok PC’de birden çalışan bir programınız mı var?”

“Evet, aynen öyle. İnsanların girip ücretsiz oyunlar indirebilecekleri bir internet portalı oluşturduk. Tek şartımız, müşterilerimiz için gerekli olan işlemleri yürütmek için, aynı Seti programı gibi, molalardan yararlanacak DINA yazılımımızı yüklemeleri. Bugüne dek 500.000 defadan fazla yüklendi.”

“Bana da gösterebilir misiniz?”

Mark yavaşça başını salladı. Klavyeyi kullanarak DINA’yı başlatırken, son 24 saatte olan korkunç olayları anımsamasıyla parmakları titredi. “Merhaba Mark,” dedi DINA’nın yapay sesi, PC hoparlörlerinden yayılarak. “Bugün nasılsın?”

Mark’ın boğazı düğümlendi. Birden midesi bulanmaya ve başı daha da şiddetli ağrımaya başladı. Berbat, diye yazacaktı az kalsın. Ama Ludger’in bu durum için hangi esprili cevap metnini uygun görmüş olduğunu öğrenmek istemiyordu. “Bugün saat 15.00’te Heidelberg’de hava basıncı nasıl olacak?” diye yazdı bunun yerine.

“Bugün saat 15.00’te Heidelberg’de hava basıncı 1017 hektopaskal olacak,” dedi DINA’nın nötr sesi.

Unger beklendiği gibi etkilenmişti. “Bu şey, DINA... sizin yazdığınızı anlıyor mu?”

“Her şeyi değil, ama birçok şeyi. Müşterilerimize daha kolay hizmet sağlayabilsin diye, ona doğal konuşan bir kullanıcı arayüzü yükledik.”

“Bilgisayarların düşünebilecek hale gelmesinin onlarca yıl alacağını düşünürdüm hep.”

“DINA düşünmüyor. Şöyle diyebiliriz, düşünebilecekmiş gibi yapıyor. Yazdıklarımızı analiz ediyor, içlerinde bildiği sözcükleri arıyor ve bunları belirlenmiş kurallar ışığında yorumluyor. Daha sonra, müşterimizin ona uygulaması için vermiş olduğu programı buna göre değerlendiriyor. Bunun düşünmekle pek bir ilgisi yok.”

“Yine de siz bu programdan bir insanmış gibi bahsediyorsunuz.”

Mark omuz silkti. “Kötü bir alışkanlık.”

“Yani sizin DINA programınız dün hata mı yaptı?”

“Evet. Size göstereyim.” Mark bugün Heidelberg’de öğleden sonraki hava basıncını tekrar sordu.

“Bugün saat 15.00’te Heidelberg’de hava basıncı 1017 hektopaskal olacak,” diye karşılık verdi DINA.

Mark kaşlarını çattı. Ertesi gün farklı yerlerde oluşacak hava basıncını defalarca sordu. DINA, yinelenen sorular karşılığında da değişmeyen mantıklı değerler söyledi.

“Ne oldu?” diye sordu Unger. “Ters giden bir şeyler mi var?”

“Hayır. Daha doğrusu, evet. Tuhaf olan şu: Dünkü sunumda DINA saçma sapan değerler verdi. Bu yüzden yatırımcılarımızın güvenini kaybettik, dolayısıyla ben de işimi. Şimdi yine düzgün çalışıyor gibi görünüyor.”

“İşinizi mi kaybettiniz?”

Mark omuz silkti. Şimdi, Ludger ölmüşken, bunun hiçbir önemi yoktu. “Yatırımcılarımız memnun değil. Yerime başkasını istiyorlar.”

“Hamacher’le bu yüzden mi kavga ettiniz?”

Mark iç çekti. Bronz boğa heykelini eline aldı ve ona sanki sonsuza dek veda etmek zorundaymış gibi baktı.

“Doğru, ona karşı suçlamalar yönelttim. Hayal kırıklığına uğramıştım. Ama onu hiçbir şekilde...” Duraksadı. Heykelin kaidesindeki ek yerlerinde koyu kahverengi, katılaşmış kir izleri seçiliyordu. Mark buz kesti. Heykeli masanın üzerine pat diye bıraktı. İğrenerek ellerini çekti.

“Ne oldu?” diye sordu Unger.

“Bu... sanırım heykelin üzerindeki... kan.”

8

Hamburg-Hafencity

Perşembe, 9.01

Başkomiser Friedemann Unger ceketinin cebinden plastik bir torba çıkardı ve eldiven görevi görecek şekilde parmaklarına geçirdi. Bununla bronz heykeli eline alıp yakından inceledi. Hiç kuşkusuz kandı bu, aceleyle silinmişti. Heykeli dikkatlice masanın üstüne koydu. Cinayet masasının yapacağı teknik inceleme duruma kesinlik kazandıracaktı, fakat Unger bu ağır, sivri köşeli nesnenin Hamacher'in kafatasındaki yaraya uyacağından oldukça emindi.

Helius'un solgun yüzünü süzerken gözlerini kıstı. Bu adamı bir türlü çözemiyordu. İlk bakışta her şey nispeten basit bir olay gibi görünmüştü: İflasın eşiğindeki bir firmanın kurucuları arasında patlak veren tartışma ölümle sonuçlanmıştı. Fakat Helius hiç de katil gibi davranmıyordu. Sinirli ve çökmüş bir hali vardı, ama korkmuyordu. Bu Yeni Ekonomi adamları avukatlarla sürekli içli dışlı olmalarına rağmen, avukatını aramıyordu. Ve şimdi de, üstünde parmak izleri olan cinayet silahını kendi iradesiyle ona uzatıyordu.

Unger muhteşem manzaralı büroya ilk girdiğinde, içinde belli belirsiz bir öfke yükselmişti. Birikiminin önemli bir kısmını Yeni Pazar'da kaybetmişti; muhtemelen böylesine şık bir büro için çarçur edilmişti parası. Fakat bu kendi aptallığından kaynaklanmıştı ve kişisel sorunlarının soruşturmayı etkilemesine izin veremezdi.

"Bunu kimin yapmış olabileceğine dair gerçekten hiçbir fikriniz yok mu? Hamacher'e kin duyan herhangi biri var mı? Belki işten çıkarılmış birisi? Düşünün!"

Helius kaşlarını çattı. "Hayır... aslında evet, bir programcıyı işten çıkarmıştık. Ama üstünden üç ay geçti. Ve eğer kızdıysa, Ludger'e değil, bana kızmalıydı."

"İsim?"

“Lisa Hogert.”

“Adres?”

“Bayan Andresen’den alabilirsiniz.”

“Neden işten çıkartılmıştı?”

“Para çalmıştı. Burada bir dizi hırsızlık gerçekleşmişti ve biz de sonunda yem olarak bir para hazırladık. Onu da Lisa’da bulduk. Derhal kovdum.”

Unger başını salladı. Bu izden pek bir şey çıkacağa benzemiyordu. “Bunun dışında, belki özel yaşantısından aklınıza gelen birileri var mı?”

“Ludger yalnız yaşıyordu. Bildiğim kadarıyla kız arkadaşı da yoktu. Burada, firmada çok fazla zaman geçiriyordu.”

“Daha önce, DINA’nın dün hata yaptığını söylemiştiniz. Bugün gayet düzgün çalışıyor gibi görünüyor. Bunu nasıl açıklarsınız?”

Helius kaşlarını çattı. “Bilmiyorum. Büyük ihtimalle Ludger dün hatayı bulmuştur. Ama hatanın tek tük çıkıyor olması da mümkün. Hata arama genelde yazılımı geliştirirken işimizin yarısından fazlasını oluşturur ve yalnızca bazen ortaya çıkanları bulmak işin en zor kısmıdır.”

“Cinayetin bununla bir ilgisi olabilir mi?”

“Nasıl yani?”

“Hiçbir fikrim yok. Sadece soruyorum.”

“İkisi arasında bir bağlantı göremiyorum.”

“Biri yazılımı bilinçli olarak sabote etmiş olabilir mi? Size zarar vermek için?”

“Kim bunu yapar ki? Ve neden? Firma iflas ederse bundan çıkar sağlayacak kimse yok. Çalışanlar işlerini, yatırımcılarsa paralarını kaybederler.”

“Bir rakip belki?”

“Almanya’da benzer işler yapan başka bir firma yok. Amerikalılar da bugüne dek Alman pazarıyla ilgilenmediler.”

“Sizden kişisel olarak nefret eden biri var mı? Demek istediğim, belki de asıl hedef Hamacher değildi. Belki de biri sizi...”

Kapı vurulmadan açıldı. Unger kızgın bir şekilde döndü ve herkesin Sir Francis dediği Cinayet Masası Komiseri Hinrich Dreek’in sırıtan yüzüne baktı.

“Şef, bir şey buldum!” diye sevinçle bağırdı.

“Şimdi değil, Dreek...”

“Olay esnasında büroda kimin olduğunu biliyorum.”

“Ne?”

“Merkezî güvenlik kilitleme sistemi. Tüm çalışanların elektronik bir giriş kartı var. Sistem, kimin ne zaman kapıyı açtığını ya da kapadığını tam olarak gösteriyor.”

“Ve?”

“Çalışanların söylediklerine göre, son kişi de saat sekize doğru bürodan çıkarken Ludger Hamacher tek başınaymış. Fakat kilitleme sistemi saat 21.05’te bir giriş daha yapıldığını gösteriyor. Yani birisi o saatte büroya gelmiş.”

“Sadede gelin, Dreek. Kim peki?”

“Kapı saat 21.05’te Mark Helius’un kartıyla açılmış.”

Unger, Helius’a doğru döndü ve adamın korkudan beti benzi atmış yüzüne uzun uzun baktı.

9

Hamburg-Hafencity

Perşembe, 9.38

Unger ve Dreek, Helius'un ofisindeki kadar muhteşem bir Elbe manzarasına sahip, şık döşenmiş toplantı salonunda ayakta duruyorlardı.

“Ne yaptınız?” diye sordu Dreek. Amirine karşı gerekli saygıyı korumakta zorlandığı fark edilebiliyordu.

“Helius kendini iyi hissetmediğini söyledi, gerçekten de doğru söylüyormuş gibi görünüyordu. Gitmesine izin verdim.”

“Ama şef... yani kilitleme sistemi diyorum... adam olay sırasında bürodaymış! Katilin o olduğu apaçık ortada!”

“Pekâlâ.”

“Pekâlâ mı? Ne demek istiyorsunuz?” Dreek kocaman gözlerle ona baktı. Kısa, sarı saçları ve çilli yüzüyle 31 yaşından daha genç görünüyordu. Bu yüzden hak ettiği önemi göremiyordu. Biraz tez canlı olsa da, yetenekli ve oldukça zeki bir delikanlıydı. Unger, Dreek'in ekibinde olmasından mutluydu.

“Bu fazla basit görünüyor. Diyelim ki Helius katil. Tartışmadan sonra ani bir heyecanla Hamacher'i öldürdü. Sonra, ne yaptığının farkına vardı. Cinayet aletini aceleyle temizledi ve masasına geri koydu. Sistemin kaydedeceğini bile bile büronun kapısını elektronik kartıyla kilitleyip evine gitti.”

“Belki de unuttu...”

“Mümkün. Ertesi sabah, sanki hiçbir şey olmamış gibi sakin bir şekilde büroya geldi. Kurbanın dehşete düşmüş arkadaşı rolünü Oscarlık bir performansla oynadı, bir de üstüne bize, bir gerekçeyi ve cinayet aletini altın tepside sundu. Oldukça makul, değil mi?”

“Sizin anlattığınız şekliyle değil,” dedi Dreek. “Bir de şöyle düşünün: Belki de Helius onu yakalamamızı istiyor? Belki de, arkadaşını öldürmüş olmanın suçluluğuyla yaşayamayacağı ve cezalandırılmak istediği için bilinçsizce arkasında bu kadar açık izler bıraktı? Katillerin psikolojisiyle ilgili bir derste...”

“Polis akademisinde değiliz, Bay Dreek. Haklı olma ihtimalinizi göz ardı edemem. Fakat öyleyse bile, kaçma tehlikesi yok ve suçu kanıtlanmadığı sürece Helius’u tutuklamak için bir sebep de yok.”

“Daha ne kanıta ihtiyacınız var ki?” Dreek’in sesi, bir amirle konuşurken kabul edilebilecek sınırın oldukça üstüne çıkmıştı.

Unger bunun üstünde durmadı. Kendisi de bir zamanlar böyle bir ateş parçasıydı. Yatıştırıcı bir ses tonu takındı.

“İkna edici bir gerekçeye ihtiyacım var. Eğer cinayetin sebebi tartışma olsaydı, Helius o anın heyecanıyla bir şey yapardı. Büyük ihtimalle dövüşürlerdi. Hamacher gayet sakin masasında oturuyor olmazdı, Helius da ona, gidip kendi bürosundan aldığı bir cinayet silahıyla arkadan saldırmazdı. Hayır, eğer Helius katilse, tamamen başka bir sebebi olmalı. Bu sebebi bilmediğimiz sürece de, onu tutuklamayı uygun bulmuyorum.”

Dreek, mantığından şüphe edermişçesine şefine baktı, fakat hiçbir şey söylemedi.

“Size ne düşündüğümü anlatayım. Bence birisi cinayeti Helius’un üstüne yıkmaya çalışıyor. Katil, kilitleme sisteminin verileriyle bir şekilde oynamış. Sonuçta bir bilgisayar firmasındayız, bunu yapabilecek yeterince insan var. Cinayet silahını Helius’un masasında bulmamızı umdu ve bilerek kabaca temizledi. Helius’un kan lekelerini kendi fark edip bize göstereceğini hesaba katamadı. Eğer katil Helius olsaydı, heykeli muhtemelen Elbe’ye atardı ya da en azından adam gibi temizlerdi diye düşünüyorum. Tutup da kan lekelerini bana kendisi göstermezdi!”

Dreek tam bir şey söyleyecekti ki, Unger bir el hareketiyle onu durdurdu.

“Katil, firmanın bir çalışanı, bundan eminim. Helius’un üstüne bir şeyler yıkmaya çalışan birisi. Belki de eski bir çalışan. Helius bana kovulmuş bir programcıdan bahsetmişti...”

Dreek kendini daha fazla tutamadı. “Size ne düşündüğümü söyleyeyim, şef. Bence çok karmaşık düşünüyorsunuz. Özür dileyerek söylemek isterim ki, sadece şu tavuk devi meselesi yüzünden baş şüpheliyi serbest bırakarak büyük bir hata yapıyorsunuz!”

Unger’in kaşları çatıldı. Kanın beynine sıçradığını hissetti. Dreek kendini ne sanıyordu ki ona haddini bildiriyordu! Hem bu terbiyesiz çaylak, tavuk devi meselesiyle ilgili ne biliyordu ki!

Olayın ona bir hayli zorluk çıkardığı doğruydu. Unger birçok tavuk çiftliğinin sahibi olan bir adamı tutuklamıştı. Adam, kavga esnasında tek oğlunu öldürmekten hüküm giymiş, hapishanede intihar etmişti. İntihar mektubundaysa, masum olduğunu iddia etmişti.

Unger, suçluluk duygusuyla intihar eden bir katilin, mektubunda suçunu itiraf edeceğinden emindi. Savcıyı, dosyayı yeniden açmaya ikna etmişti. Sonuçta, gerçek katil olarak, tavuk devinin karısının sevgilisini yakalamayı başarmıştı. Kadın, sevgilisini korumak ve çiftliklerin başına geçmek için, ipuçlarını kocasının aleyhinde düzenlemişti. Unger her ikisini de parmaklıkların ardına yollamıştı, ama tavuk devinin ölümüyle ilgili hâlâ suçluluk hissediyordu.

Dreek haklı olabilir miydi? Acaba muhakeme gücü bu olayla zedelenmiş miydi? Yeniden bir masumu tutuklamaktan çok korktuğu için, bir katili serbest mi bırakmıştı? İç çekti. “Pekâlâ, tamam. Helius’un peşine adam takın. Ama hâlâ mantıklı bir cinayet gerekçemiz yok. Bunu bulun! Bu arada çalışanları bir daha sorgulayalım, teker teker.”

10

Hamburg-Poppenbüttel

Perşembe, 10.07

Mark kapıyı anahtarla açarken, üst katta birinin olduğunu duydu. Julia geri dönmüştü! Bu kâbusun içinde küçük de olsa bir ışık.

Julia, elinde dolu bir seyahat çantasıyla aşağı indi. “Ah...” dedi ve utangaç bir ifadeyle yere baktı.

“Julia, lütfen... ben...”

“Unut gitsin! Sadece birkaç parça eşya aldım. Bırakalım birkaç gün...” Duraksadı, güzel alnını kırıştırdı. “Bu saatte burada ne işin var? Yoksa seni...”

“Kovdular mı? Hayır, henüz değil.” Mark tüm kalbiyle, sadece bunun olmuş olmasını diledi. Gözlerine yaşların dolduğunu hissetti. “Ludger öldü!”

Julia’nın beti benzi attı. Ludger sık sık onlara akşam yemeğine gelirdi. Julia her zaman onunla iyi anlaşmıştı. “Ne? Nasıl oldu?”

“Öldürüldü.”

“Öldürüldü mü? Ama... kim...”

“Bilmiyorum. Ama birisi cinayeti benim üstüme yıkmaya çalışıyor. Birisi kilitleme sisteminin verileriyle oynamış ve şimdi, sanki ben dün akşam firmaya geri dönmüşüm gibi gözüküyor.”

“Peki... orada mıydın?”

“Ne?” Mark altındaki zeminin çekildiğini hissetti. “Julia, sen... bunu... bunu ciddi söylüyor olamazsın!”

Julia inatçı bir tavırla ona baktı. “Dün her zamankinden farklıydın ve yalnızdın. Akşam ne yaptığını ben nereden bileyim?”

Mark bunu anlayamıyordu. Julia her zaman biraz kinci olmuştu, ama bu durumda böyle bir şey söylemesi kaldırılabilecek gibi değildi. İçinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. Bugüne kadar onu birçok defa bağışlamıştı ve şüphesiz ki Julia'nın kendisine kızması için de pek çok sebep yaratmıştı. Ama kendisini arkadaşını öldürmekle itham etmesini –ciddi söylenmemiş, yalnızca dünkü tartışmanın intikamını almak için yapılmış bir iğneleme olsa da– bağışlayamazdı. Mark yere baktı ve içinde büyüyen öfkeyle savaştı. Bir sessizlik oldu.

"Ben gidiyorum," dedi Julia uzun bir dakikanın sonunda. "Telefonlaşabiliriz sonuçta."

Mark hiçbir şey söylemedi. Soğukkanlılığını muhafaza etmeye çalışarak onun arkasından kapıyı kapattı.

Üç saatin sonunda kıpırdamadan kanepede oturuyordu. Siyah Ralph Lauren rüzgârlığı hâlâ üzerinde, arabasının anahtarı da elindeydi. Duvardaki, iç içe geçmiş koyu kırmızı ve mavi çizgilerden oluşan labirentvari bir düğümün olduğu büyük, soyut tabloya gözlerini dikmişti. Bu tabloyu Julia bulmuştu ve bunun için 2000 avronun üzerinde para ödemişti. Mark tabloyu hiçbir zaman pek sevmemişti, fakat şimdi karmaşık geometrisi onun üzerinde hipnotize edici bir etkiye yol açmıştı. Düğümlenmiş çizgiler ona hayatının şu anda içinde bulunduğu durumun tam bir yansıması gibi görünüyordu.

Durum buydu işte. Güzel günler geride kalmıştı. Evliliği bozulmuş, firması yolun sonuna gelmiş, en yakın arkadaşı ölmüştü. Topu topu yirmi dört saat içinde. Midesine kramplar giriyordu.

Her şey, firmanın bir çalışanının Ludger'i öldürdüğünü gösteriyordu. Ancak bu, akla hayale sığacak bir şey değildi. Ekibini tanıyordu! Her birine güvenebileceğinden adı gibi emindi. Ve D.I.'dan herhangi birinin bunun için nasıl bir gerekçesi olabilirdi ki? Ludger kimseye bir şey yapmamıştı.

Komiserin tahmin ettiği gibi, asıl hedef kendisi miydi acaba? Birisi cinayeti Mark'ın üstüne yıkabilsin diye Ludger ölmek zorunda mıydı ki? Korkunç bir düşünce.

Lisa Hogert'i düşündü. Son derece yetenekli bir programcıydı, ince uzundu, siyah saçları kısaydı, gözleri cin gibiydi ve yüz hatları zarifti, ama

genelde soğuk, neredeyse kibirli bir his uyandırıyordu. Öylesine parlaktı ki, onu sadece D.I.'nın "harika çocuğu" Rainer Erling ve belki Ludger geçebilirdi. Fakat Lisa hiçbir zaman ekibe tam anlamıyla katılmamıştı. Bir süre sokaklarda punk olarak yaşadığı ve eskiden büyük firmaların bilgisayar sistemlerine giren bir hacker olduğu söyleniyordu. Ludger'in onu ikna etmesiyle birlikte bu geçmişi arkasında bırakmıştı. Hırsızlık olaylarına kadar. Tahminen Lisa uyuşturucu bağımlısıydı ve bunun için devamlı olarak paraya ihtiyaç duymuştu.

Üzerinde düşündükçe, Lisa'nın kendisinden ve firmadan intikam almak istemesi Mark'a ihtimal dışı görünse de, çok da imkânsız gelmiyordu. Komiser, DINA'nın sabote edilmesinden bahsetmişti; belki de, dün DINA'nın yaptığı tuhaf hataların arkasında gerçekten de bir kasıt vardı. Ludger, sistemi dışarıdan gelebilecek saldırılara karşı korumak için her zaman büyük çaba göstermişti, ama Lisa yetenekli bir bilgisayar korsanıydı ve içerdeki bilgilere erişimi vardı. Bunun yanı sıra, kilitleme sistemindeki verilerle oynayabilecek teknik bilgiye sahip olduğuna şüphe yoktu ve tahminen Ludger onu akşamın geç saatinde tereddüt etmeden büroya alırdı.

Fakat kovulduğu için cinayetle intikam almak? Üç ay sonra? Hem de, onun suçluluğundan şüphe duyduğunu son ana kadar dile getiren ve var gücüyle onu destekleyen Ludger'i öldürerek? Hayır, pek de mantıklı görünmüyordu bu.

Mark ne kadar kafa patlatırsa patlatsın, Ludger cinayeti için bir sebep bulmak imkânsızdı. Tüm bunlar gösteriyordu ki...

Kapı çaldı. Mark, bir şeyin kendisini derin uyuşukluk halinden çekip çıkardığına sevinerek yerinden kalktı. İçinde bir umut yeşerdi. Julia özür dilemek için geri mi dönmüştü acaba? Ama Julia'nın anahtarı vardı.

Gelenin ancak polis olabileceğini birden anlayınca, durakladı. Gerçi Komiser Unger daha önce gitmesine izin vermişti, fakat ona her türlü karara hazır beklemesini söylemişti. Şimdi onu almaya geliyorlardı.

Katil muhtemelen daha pek çok sahte delil bırakmıştı ve Mark'ın etrafındaki çember, polise onu tutuklamaktan başka çare bırakmayacak kadar daralmıştı. Bir kere adaletin değirmenlerinde öğütülmeye başlarsa, artık hiçbir avukatın ona yardım edemeyeceğini düşündü. Ludger'i öldüren

her kimse, pişkin ve kurnazdı. Mark'ın hüküm giymesini ve an azından on seneliğine içeri atılmasını sağlayacaktı. Uzun bir hapis cezasından daha beteri, katilin elini kolunu sallayarak dolaşacak ve Ludger'in ölümünün cezasız kalacak olması düşüncesiydi. Buna kesinlikle izin veremezdi!

Kapı tekrar çaldı. Ne yapmalıydı? Kaçmak? Polis mutlaka garajı ve bahçeyi gözlüyordu. Fazla uzağa gidemezdi.

Yavaşça kapı kolunu aşağı bastırdı.

11

Hamburg-Hafencity

Perşembe, 11.45

“Bay Erling, meslektaşınızın ifadesine göre dün akşam yirmi otuza doğru Ludger Hamacher’le büroda son kalan sizmişsiniz,” diye söze başladı Dreek. Sesi Unger’e biraz sert gelmişti; sonuçta, toplantı masasında karşılarında oturan bu munis, neredeyse kız çocuğu suratlı ve ince, sarı saçlı genç adam bir tanıktı, sanık değil. Her neyse. “Bürodan ne zaman çıktınız?”

Rainer Erling, kurşunkalemi not defterinin yanına, paralel hizaya gelecek şekilde düzeltti. Her iki polisle de göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Kendini çok rahatsız hissediyor gibi görünüyordu. Bir şey mi gizliyordu?

“Sorumu anlamadınız mı?”

Erling başını salladı. Kendi kendine konuşuyormuşçasına dudakları kıpırdadı, ama sesi çıkmadı.

“Bu, soruyu anladığınız anlamına mı geliyor?”

Bir baş sallama daha.

“O halde neden cevap vermiyorsunuz?”

Erling omuz silkti.

“Bay Erling, burada bir cinayet vakasında tanık olduğunuzu size hatırlatmak istiyorum...”

Toplantı salonunun kapısı açıldı ve Mary Andresen başını içeri doğru uzattı. Unger, “Daha önce de söylemiştim...” diye eklerken, Andresen onun sözünü kesti: “Sizinle çok kısa konuşmam gerekiyor, komiser bey.”

Unger başını salladı ve onun peşinden dışarı çıktı.

“Rainer Erling’in tutumu size tuhaf gelmiş olabilir,” dedi kadın, kapının önünde dururlarken. “Hatta belki de şüpheli davranıyordur.”

Unger başını salladı.

“Sizi temin ederim ki, bunun olayla hiçbir ilgisi yok. Rainer, Ludger’in ölümünden dolayı çok gergin. Ona çok düşkündü. Stresli durumlarda Asperger sendromu onda bazen çok belirgin ortaya çıkıyor.”

“Ne, ne?”

“Asperger sendromu. Doğuştan gelen bir davranış anomalisi. Otizmin hafif bir biçimi diyebiliriz. Aspiler –kendilerini böyle adlandırıyorlar– diğer insanlarla iletişim kurmakta zorluk çekerler. Kişisel ilişki hoşlarına gitmez.”

“Zihinsel özürlü olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Andresen ona kötü kötü baktı. “Rainer, sizin deyiminizle ‘zihinsel özürlü’den başka her şey. Ekibimizdeki uzak ara en parlak programcı, belki de dünyanın en iyilerinden biri. Sıradan bir yazılım uzmanından dört kat daha hızlı kodluyor, hem de hatasız. Sadece, diğer insanlarla iletişim kurmakta zorluk çekiyor. Buna rağmen burada herkes onu sever.” Zarif bir hareketle gür, kızıl saçlarını karıştırdı. “Sizden tek ricam, onu çok fazla baskı altına almamanız.”

Unger başını salladı. “Hamacher’i öldürmüş olmasına ihtimal veriyor musunuz? Sonuçta, onu canlı gören son kişiydi; katil dışında.”

Andresen’in kaşları çatıldı. Çilli suratı Unger’e çocukluğundaki bir Pippi Uzunçorap filmini hatırlatıyordu. Tek eliyle havada çevireceği ve sonra dolabın üzerine fırlatacağı bir hırsızmışçasına bakıyordu adama.

“Bunun söz konusu olabileceğini bile düşünmüyorum!” dedi kadın. “Rainer, Ludger’i severdi. Rainer’in açıldığı ve tamamen güvendiği birkaç insandan biriydi. Ludger, Rainer’in yeteneğini keşfetti, onu D.I.’da işe aldı ve çok destek oldu.”

“Verdiğiniz bilgiler için teşekkürler,” dedi başkomiser ve Andresen’e gülümsedi. Nedense kadının kendisine kızmasını istemiyordu.

Kadın da gülümseyerek karşılık verdi. Yeşil gözlerinde bir kıvılcım mı çakmıştı? Unger aceleyle döndü ve tekrar toplantı salonuna girdi.

“... son defa söylüyorum, Bay Erling,” diyordu Dreek, şefi salona girdiğinde. Erling orada oturmuş, büyük bir dikkatle masaya bakıyordu. Küçük bir kutu kesmeşekeri önünde tam bir kare oluşturacak şekilde dizmişti. “Eğer şimdi konuşmazsanız, sizi karakola götüreceğim ve sonra...”

“Bırakın, Bay Dreek,” diye sözünü kesti Unger. “Bu kadarı şimdilik yeterli. Bay Erling, gidebilirsiniz.”

Dreek şaşkın şaşkın ona baktı. “Ama şef, ben...”

Unger ona, karşı çıkmasının anlamsız olduğunu ifade eden bir bakış attı. Erling ayağa kalktı, not defteriyle kalemini aldı ve bakışları yerde, salonu terk etti.

“Bu da ne demek oluyor, şef?” diye sordu Dreek, yalnız kaldıklarında. “Onu neredeyse konuşturacaktım. Sonra siz geldiniz ve...”

“O değildi.”

“Bunu nereden bilebilirsiniz ki? Son derece şüpheli davranıyor, görgü tanığı da yok. O...”

“O, hasta. Asper sendromu mudur nedir. Otizme benziyor. Detayları Andresen’e sorun.”

“Bu yüzden mi katil olamaz?”

“Bu yüzden böyle tuhaf davranıyor. Baskıyla bir şey elde edemezsiniz. Ayrıca, cinayet için ne bir sebebi var, ne de onu olayla ilişkilendirecek en ufak bir ipucu.”

“Sonuçta, Hamacher’i canlı gören son kişiydi...”

“Katil dışında. Katilin, kilitleme sistemi verilerini değiştirmiş olduğunu varsayıyoruz. Çok büyük ihtimalle, Erling bürodan çıktıktan sonra, katil kapıyı elektronik bir giriş kartıyla açtı.”

“Fakat Erling geri dönmüş de olabilir,” dedi Dreek inatla. “Bürodan çıktıktan sonra ne yaptığını bilmiyoruz ki.”

Unger ona ciddi bir bakış attı. “Çünkü adamın üzerine çok gittiğiniz için bize söylemedi.”

“Zihinsel özürlü olduğunu bilemezdim.”

“Zihinsel özürlü değil,” diye sertçe karşılık verdi Unger ve aynı anda kendine, neden bu kadar ateşli tepki verdiğini sordu. Acaba Andresen onun üzerinde, profesyonel bir bilgi paylaşımından öte bir etki mi bırakmıştı? Nesnelliğini mi kaybediyordu?

“Ama az önce dediniz ki...”

“Ben bir sendromu olduğunu söyledim. Bu da tuhaf davranmasına yol açıyor, ama anlaşılan dâhi bir programcı. En iyisi yarın polis psikoloji servisiyle konuşun ve bu sendromun nasıl bir şey olduğunu öğrenin. Geçmişte bu sendroma sahip bir katilin işlediği bir cinayet olup olmadığını da sorun.”

“Peki, şef, yaparım. Çalışanların sorgusuna devam edeyim mi?”

Unger başını salladı. “Evet, edin. Ben Andresen’le bir de firmanın mali durumu hakkında konuşacağım. Belki oradan bir cinayet sebebi çıkar.”

12

Hamburg-Poppenbüttel

Perşembe, 13.15

Mark kapıyı açtı. Gelen polis değildi. “Merhaba, Doris!”

Doris şaşkınlıkla ona baktı; Mark’ın bu saatte evde ne işi olduğunu düşünüyordu mutlaka. “Julia evde mi?”

“Hayır. Ailesinin yanında.”

Doris, Julia’nın yakın arkadaşıydı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen hissetti.

“Kavga mı ettiniz?”

“Hayır hayır, her şey yolunda,” dedi Mark. Kadının onun tek bir sözüne bile inanmayacağını biliyordu. “Julia geri döndüğünde, uğradığını söylerim.”

“Pekâlâ. Söyle ona, bugünkü randevumuzu unuttuğu için kızgın değilim. Zamanı olduğunda ve canı istediğinde beni arayabilir.”

“Mutlaka yapacaktır. Görüşürüz, Doris.”

“Kendine iyi bak.”

Oturdukları sakin cadde boyunca yürüyüp gümüş grisi Ford Ka’sına binene dek onun arkasından baktı Mark. O esnada gözüne başka bir araba çarptı, kırmızı bir Opel. İçinde bir adam oturmuş, belli ki şehir planını gözden geçiriyordu. Fakat araç az önce orada durmuş gibi görünmüyordu, güzelce yol kenarına park edilmişti.

Kendisini gözetliyorlardı! Buradan hemen gitmeliydi. Tek şansı, katili kendi elleriyle yakalamak ya da en azından polisi başka bir iz sürmeye ikna etmeye yetecek kadar kanıt toplamaktı.

Yavaşça kapıyı kapadı. Misafir tuvaletine gitti ve kapalı jaluzinin arasından caddeye baktı. Sivil memur evi gözetliyordu.

Mark adamı atlatmalıydı. Ama nasıl? Garajı açarsa, polisin dikkatini çekerdi. Porsche’siyle boş yolda bu Opel’i rahatça geride bırakabilirdi, ama şehir içinde bir kovalamacada hiç şansı yoktu.

Bir metro durağına ulaşabilse... polisin tüm hatları izleme olanağı yoktu. En yakın istasyon birkaç dakika uzaklıktaydı. Ama görünmeden oraya nasıl gidecekti?

Aklına bir fikir geldi. Son derece riskliydi, ama belki de tek şansı buydu. Garaja gitti, kapıyı açtı, anahtarı arabanın kontağına soktu ve motoru çalıştırdı. Sonra arabadan indi, Julia’nın koyu yeşil Range Rover’ını aldı ve yola çıktı. Beklendiği üzere, Mark garajı açınca sivil polis motoru çalıştırmıştı, şimdiyse şüpheli gözlerle ona bakıyordu. Mark adamın tam gözlerinin içine baktı ve arabayı onun üstüne doğru sürdü. Polis yerinden çıkmak için arabayı geri vitese taktı. Ama Mark gaza bastı ve Range Rover’ı, Opel park yerinden çıkamayacak şekilde onun önüne çekti. Sonra anahtarı çekip aldı, arabadan dışarı fırladı ve garaja geri koştu.

Polis şaşkınlığını kısa sürede üzerinden attı. Arabasından dışarı çıktı ve Mark’ın peşinden koştu. “Polis! Dur! Dur dedim, kahrolası!”

Mark, polis memuru garaja ulaşmadan sadece saniyeler önce, motoru çalışır haldeki Porsche’ye atlamayı başardı. Adamın kenara çekilmeye yetecek refleksi olduğuna güvenerek gaza bastı. Tahmininde haklı çıktı. Polis memurunun yanından geçerek yola saparken ve lastikleri gıcırdatarak hızlanırken, onun küfrettiğini duydu. Güçlü motor Mark’ı yerine zımbaladı. Dikiz aynasından, polisin tabancasını çekmiş olduğunu gördü, ama adam lastiklere ateş edemeden Mark köşeden kıvrılıp gözden kaybolmuştu.

Görüş mesafesinin dışına çıkar çıkmaz hızını azalttı. Gereksiz yere kimsenin dikkatini çekmek istemiyordu. Metro istasyonuna doğru sürdü, Porsche’sini otoparka bıraktı ve gergin sinirlerinin izin verdiği ölçüde yavaşça metronun merdivenlerini indi.

Şansı vardı. Yalnızca iki dakika sonra, henüz polisler oraya ulaşamadan bir tren geldi. Mark üç istasyon sonra inip hat değiştirdi. Yarım saat geçtikten ve iki kere daha hat değiştirdikten sonra, artık takip edilmediğinden kısmen emin olmuştu. Şimdilik.

13

Hamburg-Hafencity

Perşembe, 13.19

“Hayat sigortası mı? Hem de bir milyon avronun üzerinde? Ve siz bunu bana şimdi söylüyorsunuz?” Unger’in sesi sertti.

Mary Andresen kolay kızarırdı. Ki bu ona çok yakışıyordu. “Özür dilerim, komiser bey. Aklımdan çıkmış. Kuruculardan birinin bir kazada ölmesi ve bu yüzden firmanın varlığını sürdürmesinin tehlikeye girmesi ihtimaline karşı yatırımcılarımızın koyduğu bir şarttı bu. Finansman önlemlerinde oldukça alışılagelmiş bir şeydir.” Kabahatinin bilincinde, bakışlarını yere indirdi. “Bunun Ludger’in ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Çok daha az miktarda para için öldürülen insanlar var.”

“Ama parayı firma alıyor, belirli bir kişi değil ki. Kim bu durumda...” Durakladı.

“Aynen. Firmanız iflasın eşiğinde, yatırımcılar ancak patron kovulursa para vermeye devam edeceklerini söylüyorlar. Ne tesadüf ki tam da bu sırada yönetim kurulu üyelerinden biri ölüyor; işe bakın, mali sorunlar böylece ortadan kalkmış oluyor ve patron işinden olmak zorunda kalmıyor. İlginç bir tesadüf, değil mi?”

“Fakat komiser bey, bu çok ap... Yani demek istediğim, affedersiniz ama Mark’ın firmayı kurtarmak için birini öldüreceğine bir saniye bile inanmam! Hele de Ludger’i! O, her şeyin ardındaki beyindi. O olmadan işlerin nasıl devam edeceğine dair en ufak bir fikrim yok.”

“Fakat daha bir sürü uzmanınız var.”

“Evet, fakat hiçbirinde Ludger’in yeteneği yok. Bir yazılım yaratmak demek, oturup program satırları yazmak demek değil. Öncelikle, her şeyin temelde nasıl işleyeceğini düşünmek gerek. Bir evi inşa etmek gibi

düşünün: Yazılım uzmanları duvarları ören, pencereleri takan, boruları döşeyen işçiler gibiler. Ludger mimardı.”

“Ama insanın elinde evin planları varsa, mimara artık pek de ihtiyaç yoktur, değil mi?”

“Yazılım için plan hiçbir zaman tam olarak tamamlanmaz. Bir versiyon piyasaya çıktı mı, bir sonraki, daha iyisi için çalışmanız gerekir, yoksa bu sektörde ömrünüz pek uzun olmaz.” Mary az önce ne söylediğini kavrayınca durdu.

“Ona olduğu gibi,” diye devam etti Unger. “Hayat sigortası yeni bir kanıt daha...”

Dreek kapıyı hızla açtı. Nedense bugün kimse kapı çalmıyordu. “Şef, adam tüymüş!”

Gözlerinde bir “ben sana demiştim pırıltısı” mı vardı?

“Tüymüş mü? Emir vermiştim, onun...”

“İkinci arabasıyla meslektaşımızın önünü kesmiş, sonra da Porsche’siyle kaçmış.”

“Kahretsin...” Neyse ki Unger yalnız olmadıklarını tam vaktinde hatırladı. Mary Andresen’in yüzünde çok tatlı bir sırıtma vardı. Helius’un kaçmayı başarmasına sevinmiş gibiydi. Hâlâ onun suçsuz olduğuna inanıyor muydu? “Geniş çaplı bir arama başlatın...”

“Ayarladım bile. Onu yakalayacağız, endişelenmeyin.”

Onu yakalayacağız, endişelenmeyin? Unger, bu terbiyesiz afacana 12. Cinayet Masası’nın yönetiminin kimde olduğunu hatırlatmayı düşündü. Fakat bu kesinlikle yanlış zamandı; Helius’u serbest bırakmakla hata yaptığı inkâr edilecek gibi değildi. Herkes bunun tavuk devi meselesi yüzünden olduğunu söyleyecekti. En azından, olayın çözülmesine katkısı olacak bir şeyler de bulmuştu.

“Bir cinayet sebebi buldum,” dedi başkomiser, neredeyse inatçı bir tavırla. “Hamacher’in, firma lehine hayat sigortası varmış. Bir milyon avro.”

Dreek, onaylayan bir baş hareketini ondan esirgemedi. “O halde her şey açıkça ortada!”

“Öyle görünüyor.” Unger’in içinde kötü bir his vardı. Durumu çok basit hale getiriyorlardı. Çok ama çok basit. Fakat şüphelerini, sorgu yargıcının önünde alınacak ifadeye saklayabilirdi. Şimdi öncelikle işini yapması ve Helius’u enselemesi gerekiyordu.

14

Hamburg-Eppendorf

Perşembe, 19.34

“Mark! Ne... ne işin var burada?” Mary Andresen’in şaşkın yüzü kapı aralığından bakıyordu.

“Bana yardım etmelisin, Mary. Peşimdeler.”

“Biliyorum. İçeri gir!”

Bu eski binadaki daire pek büyük değildi, uzun koridoru ve üç dar odasıyla biraz kullanışsız sayılırdı. Ama yüksek tavanlar, kartonpiyer ve tahta zemin döşemeleri buraya oldukça gösterişli bir atmosfer katıyordu. “Üzgünüm, ortalık dağınık. Misafir beklemiyordum,” dedi Mary, Mark dağınıklığa dair herhangi bir iz göremiyor olsa da. Sadece, oturma odasında böbrek şeklindeki plastik masanın etrafına dizilmiş beyaz armut minderlerden birinin üstünde bir tişört vardı.

Mark’ın ailesinin de yetmişlerin başında bunlara benzer armut minderleri olmuştu. Çocukken bir tanesinin içini açıp köpükten dolguyu evin her tarafına dağıtana kadar. Bunların çoktan unutulup gittiğini düşünürdü, ama anlaşılan tekrar moda olmuştu. Mark bu tuhaf şeylerden birinin üstüne oturdu. Mary iki kadeh kırmızı şarap doldurdu. “Beni ziyaret etmen aslında güzel. Keşke başka şartlar altında olsaydı.”

“İnan bana, ben de bunu dilerdim. Başım belada.” Kaçışını anlattı.

“Vay.” Mary takdir edercesine başını salladı, ama hemen tekrar ciddiyetini takındı. “Komiser Unger sana çok kızgın. Bunun dışında, onun çok hoş biri olduğunu düşünüyorum. Söylesene, neden kaçtın?”

Yöneltti̇ği bu soru, katilin Mark olduğuna bir saniye bile inanmadığını gösteriyordu. Mark bunun için ona sonsuz bir minnet hissetti. “Birisi olayı benim üstüme yıkmaya çalışıyor. Eğer bir kere gözaltına alınırsam, bundan kurtulmak için bir şansım kalmaz. Gerçek katili bulmam lazım.”

“Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun? Yani, her yerde seni arıyorlar. Sonsuza kadar kaçabilecek halin yok ya!”

“Belki bir süre burada...”

“Tabii ki kalabilirsin. Ama korkarım, seni aramak için buraya gelmeleri fazla uzun sürmez.”

Mark başını salladı. “Pekâlâ. Seni de bu işin içine çekmek istemiyorum.”

“Şaka mı ediyorsun? Ludger’i kimin öldürdüğünü umursamadığımı mı zannediyorsun?” Birdenbire gözlerine yaşlar doldu. “O lanet olası herifi yakalamalarını istiyorum!” Yutkundu, kâğıt mendille gözpınarlarını sildi ve hafifçe öksürerek sesini düzeltti. “Kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Hayır. Ama Ludger’in neden öldürüldüğüne dair bir şüphem var.”

“Şüphe mi?”

“Bütün gün metroyla oradan oraya gittim ve uzun uzun düşündüm, aklıma bir şey geldi. DINA’nın yaptığı tuhaf hataları biliyorsun. Ludger mutlaka o akşam oturup bunların nedenini araştırmıştır. Nedeni bulmuş ve bu yüzden ölmüş olması mümkün.”

“Bir yazılım hatası bulduğu için mi?”

“Biri DINA’yla oynadığı için.”

“DINA’yla oynamak mı? Sabotaj mı demek istiyorsun? Ama kim böyle bir şey yapar ki?”

“Sabotajı kastetmiyorum. Birinin DINA’yı kendi amaçları için kullandığını tahmin ediyorum. İnanılmaz güçlü bir yazılım yarattık. Yarım milyondan fazla bilgisayarın işlemci kapasitesiyle bir sürü şey yapılabilir. Belki de birileri bu kapasiteden bir şeyler sızdırmıştır...”

“Ama kim böylesine büyük bir işlemci kapasitesine ihtiyaç duyar ki? Ben buna eskiden düşündüğümüz kadar talep olmadığını zannediyordum...”

“Ekonomide değil, maalesef. Ama büyük bir işlemci kapasitesiyle, simülasyon modellerini oynatmaktan başka şeyler de yapılabilir.”

“Ne gibi?”

“Kodları kırmak mesela. Büyük miktarda veriyi tarayarak önemli bilgiler aramak. Bunun gibi şeyler.”

“Birtakım bilgisayar korsanlarının DINA’yı yabancı bir sisteme sızmak için kullandığını mı düşünüyorsun yani?”

“Belki. Belki de bir gizli servis ya da teröristler. Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, John Grimes’ın eskiden İngiliz askerî gizli servisinde subay olduğu ve...”

“Bir dakika, orada dur! Grimes’ın Ludger’i öldürmüş olabileceğine inanmıyorsun, değil mi? Yani tamam, Grimes göt herifin teki, ama...”

“Belki kendisi yapmamıştır. Ama CCC’nin bize aslında neden yatırım yaptığını hiç düşündün mü? Yeni Ekonomi’de işlerin çoktandır ters gittiği bir zamanda? Ve neden firmayı kurtarmak, ama yönetimi değiştirmek istiyorlar? Kim bilir, belki de CIA tarafından yönetiliyorlardır ve...”

“Mark, hayal görüyorsun. CCC, iyi bir ekip olduğumuz ve sadece henüz zamanı gelmemiş olan, mükemmel bir ürüne sahip olduğumuz için bize yatırım yaptı. Ve tabii sen onları etkilemeyi başardığın için!”

“Olabilir. Yine de, Ludger’in ölümü ile DINA’nın tuhaf davranması arasında bir bağlantı olduğundan eminim.”

“Belki haklısındır. Martin’den ipuçları toplamasını istemeliyiz...”

“Hayır, Martin olmaz. Kimseye bu şüphemizden bahsedemeyiz. Henüz değil. Ekipten birinin olaya karışıp karışmadığını bilmiyoruz. Hatta belki de katil olduğunu. Sonuçta biri kilitleme sisteminin verileriyle oynadı ve bunu ancak bizden biri yapmış olabilir.”

Mary, işe aldığı çalışanlardan birinin katil olabileceği düşüncesinden belli ki iğrenmişti. “Öyleyse ne yapacağız?”

“Buradan firmanın ağına girebiliriz. Belki bir şey buluruz. Belki Ludger ardında bir şeyler bırakmıştır, notlar, belki bir mesaj. Ne kadar sistematik çalıştığını ve her zaman her şeyi belgelediğini bilirsin.”

“Tamam.” Mary’nin ahşap oymalı, antika yazı masasına gidip dizüstü bilgisayarını açtılar.

15

Boston / Massachusetts

Perşembe, 14.02

“A aa, ne takılmış bakalım oltamıza?” Ron Gerri klavyeye ve fareye yer açmak için, yarısı yenmiş *pizza quattro stagioni*’yi[11] kenara doğru itti. Gözünü ekrandan ayırmadan, sürekli değişen sayı sütunlarını izliyordu. “Vay, ama bu hakikaten de büyük bir balık! Demek ağı ele geçirmeye çalışıyoruz!”

Parmakları klavyenin üzerinde bir piyaniste aitmiş gibi geziniyordu. Yeni sütunlar belirdi. Kendi kendine konuşmaya bir son vererek, ağzı bir karış açık, sayılara gözünü dikti. Sonra da telefona sarıldı.

“Mike, burada bir şey var. Yedide. Bugüne kadar hiç böyle bir şey görmemiştim, abi. Bu şey kocaman. En az yirmi MB. Ve de büyümeye devam ediyor.”

Mike Auderburn, Boston’ın kuzeyinde, gösterişten uzak bir iki katlı binada konumlanmış, antivirüs yazılımları üreten Auderburn Network Security adlı küçük firmanın kurucusu ve yöneticisiydi. Ron’un ANS’deki görevi, yabancı virüslerin izini süren bir bilgisayar ağını kontrol etmekti. Fare kapanları gibi internete bağlıydılar ve yorulmak bilmeden bilgi peşine düşüyor, veriler dünyasıyla daha fazla ilişki içine giriyor, e-postalar gönderip alıyorlardı. Her bir virüs için yaratılmış bir yem. Bilgisayarlar da, herhangi bir koruma düzeneği olmayan ambar kapıları gibi açık duruyordu.

Bunun için bilgisayarların arka planlarında, her bir aktiviteyi izleyen ve ANS tarafından programlanmamış herhangi bir görevi anında bildiren küçük programlar çalışıyordu. Bu şekilde, sisteme sızmaya çalışan biri fark edilirse, bir ANS yazılımı tarafından analiz ediliyor ve tanıdık profillerle karşılaştırılıyordu. Eğer ortada bilinen bir virüs varsa, otomatik olarak uzaklaştırılıyordu. Eğer yeni bir şey bulunursa, program bunu anında Ron’un kontrol bilgisayarına bildiriyordu.

Böylece ANS’nin ağına ortalamada her gün yabancı bir virüs giriyordu. Çoğu, bilindik trojan’ların görece zararsız varyasyonlarıydı. Kendilerine özgü imzaları, ANS yazılımının kalbini oluşturan veri bankasına kolayca kaydedilebiliyordu.

Oysa bu seferki tamamen başka bir şeydi. Ron’un kalbi heyecandan hızlı atmaya başlamıştı. Yeni, yabancı bir virüs tipi bulmak, rekabet ortamında bir adım öne geçmek demekti. Bundan korunmak ve kurtulmak için uygun yazılımı ilk geliştiren olmak ise, prestij, medya ilgisi ve yeni müşteriler getirirdi.

“Evet, onu şimdi ben de görebiliyorum,” dedi Mike. “Ne yapıyor bu şey? Bilgisayara inanılmaz büyüklükte veriler yüklüyor ve sonra işlemciyi bloke ediyor. Bilgisayarı felce uğratmak için bir çeşit tıkama stratejisi mi?”

“Sanmıyorum. Bunun için yeterli büyüklükte değil ve ayrıca fazlasıyla düzenli ilerliyor. İndirdiği verilerle bir şeyler yapıyor gibi görünüyor.”

“Şifrelerin ve onun gibi şeylerin peşinde olan bir spekülatörü mü kastediyorsun?”

“Hayır. Sokak ortasındaki bir yüzlük gibi açıkta olan şifre verilerine dokunulmadı bile. Bilgisayarda olan bitenlerle hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyor. Mevcut verilere herhangi bir giriş tespit edemedim, Windows sistem değişkenlerine bile.”

“Pekâlâ. Bu bebeğin ne olduğunu tam olarak görebilmemiz için bir sistem dökümü çıkar bakalım.”

“Tamam, oldu bil... hey, kahretsin! N’oldu şimdi? Olmaz böyle şey!”

“Ne var?”

“Lanet şey gitmiş! Kendi kendini silmiş! Hop, kayboluvermiş! Sanki onu kopyalamak istediğimi anlamış gibi.”

“Saçmalama, Ron!”

“Belki de saçmalıyorumdur.”

“Kim böyle bir şey yapabilir ki? Amatör olmadığı kesin. Joker? Woz? Rafael?”

“Bizim tanıdığımız arkadaşlardan biri olduğunu sanmıyorum. Bu şey bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu.”

“Peki, elimizde hiçbir iz yok mu? Kodu analiz edebilmek için herhangi bir şey?”

“Üzgünüm, ama hayır.”

Mike inledi. “Umalım ki Doc Solomon ve McAfee’nin adamlarını da bizim gibi alaya alsın!” Telefonu kapadı.

Ron düşüncelere dalmış bir halde başını salladı. Bu hayalet virüsü yakalayabileceği yeni tuzaklar için stratejiler üretmeye başlamıştı bile. Bununla beraber, düşüncelerinin arasında hep bir soru öne çıkıyordu: Bu yabancı yazılım onun bilgisayarında tam olarak ne yapmıştı?

16

Hamburg-Altona

Perşembe, 20.43

"*Smoke on the water... and fire in the sky...*" Olaf'ın sesi harika bir şekilde buğulu ve net çıkıyordu. Rudi, Hammond orgu sampler'dan çalıyordu çalmasına, ama aletten muhteşem bir tını çıkarmayı ve akorları gümbürdetmeyi öyle iyi başarıyordu ki, sanki tuşlara dokunan John Lord' un ta kendisiymiş gibi geliyordu insana. Jürgen'in basının zamanlaması da istisnai bir şekilde Ralf'in bas davuluna çok güzel ayak uyduruyordu.

Friedemann Unger'in parmakları Ibanez'inin ince sapında geziniyordu. Kendini, Japonya turnesindeki Richie Blackmore gibi hissediyordu. Deep Purple'ın eski hit şarkısının gürleyen müziği vücudundaki tüm gerginliği, kafasındaki tüm düşünceleri atıyordu. Bu müzikte çok güçlü bir şeyler vardı, fiziksel bir varlık gibi; ve salınımları bedeninde, onu enerjiden titretircesine yankılanıyordu.

Hayır, titreyen başka bir şeydi: Cep telefonu. Kahrolası, adi cep telefonu!

Sinir bozucu titreşimi yok sayıp çalmaya devam etmeye çalıştı, ancak parmakları solonun ortasında kilitleniverdi. Parçanın dışında kalmıştı.

Çalmayı bıraktı. Diğerleri ona kızgın bakışlar fırlattılar; az önce o kadar iyiydi ki. Zar zor durdurulabilen bir tren gibi, enstrümanlarını birbiri ardına susturdular.

"Üzgünüm, çocuklar!" dedi Unger ve prova yaptıkları, ama dünyayla ilişkiyi kesmedikleri, metrelerce kalınlıktaki duvarlara sahip bu sığınakta neden cep telefonunun sürekli rahatsız edici çağrılar aldığını kendine kim bilir kaçıncı kez sordu. Telefonu kot pantolonunun dar cebinden çıkardı. Bir kısa mesajı vardı: "Mark Helius, Erika Caddesi 12, 20251 Hamburg."

Şaşkınlıkla kalakaldı. Bu da ne demek oluyordu? Neden Dreek ona Helius'un adresini gönderiyordu? Ama bir dakika, gönderen, iş arkadaşının numarası değildi; tanımadığı bir numaraydı. Ayrıca Helius, Poppenbüttel'de oturmuyor muydu?

Erika Caddesi 12 numaralı adresi bugün daha önce duyduğunu hatırladı. Derken aklına geldi: Andresen oturuyordu orada. Ve durumu kavradı: Helius kadının yanındaydı, o da Unger’den yardım istemek için gizlice bir mesaj göndermişti.

“Kusura bakmayın çocuklar, gitmem gerek.”

Grup elemanları iç çektiler. Ralf bagetlerini trampete indirdi. “Ulan, Friedi, şu kahrolası telefonunu bari prova yaparken kapatamaz mısın? Konser cumartesi günü ve biz hâlâ tam hazır değiliz!”

“Yapamam. Bunu gayet iyi biliyorsun.”

“Biliyor musunuz, komiser bey... siz budalanın tekisiniz!”

17

Hamburg-Eppendorf

Perşembe, 21.22

Kapı çalındı. Mary, Mark'a bir bakış attı. D.I.'nın veri ağında neredeyse bir saat iz sürmüşlerdi, ama Ludger'in dün akşam ne yaptığına dair en ufak bir ipucu bile bulamamışlardı. Ludger'in kişisel kayıtlarındaki son değişikliklerin hepsi yönetim kurulu sunumundan öncesini gösteriyordu. O saatten sonra e-posta da yazmamıştı. Ludger bir daha bilgisayarında hiç çalışmamıştı sanki. Ama bu tamamen ihtimal dışıydı; öldürüldüğü sırada yazı masasının başındaydı. Katil, yaptığı işin tüm izlerini ortadan kaldırmış olmalıydı. Bu da işinin ehli olduğunu gösteriyordu.

Kapı tekrar çalındı. Mary kapıya doğru yürüdü ve diyafonun düğmesine bastı. "Evet buyurun?"

Mark, küçük hoparlörden komiserin gergin sesini daha duymadan, gelenin polis olduğunu biliyordu. Mary ona soran gözlerle baktı. Sonra kapıyı açmak için düğmeye bastı. "Saklan bir yerlere! Onları başımdan savmaya çalışacağım."

Daireyi arayacaklardı. Mark burada kalırsa, hiç şansı yoktu. Saniyelerin bile önemi vardı. "Anahtarlarına ihtiyacım var. Çabuk!" Mary onları uzattı. Mark ceketini kaptı ve sessizce kapıyı açtı. "Kapı zincirini tak," diye fısıldadı Mary'ye. Sonra da elinden geldiğince hızlı ve sessiz bir şekilde merdivenden yukarıya çıktı.

Eski basamaklar her adımda gıcırdıyordu. Neyse ki polisler iki kat aşağıdan yeterince gürültülü bir şekilde yukarı doğru çıkıyorlardı. Onlar Mary'nin dairesine ulaştıklarında, Mark da üst katın sahanlığına çıkmayı başarmıştı. Kapının azıcık açıldığını duydu.

"Neler oluyor, Başkomiser Unger? Bu saatte sizi buraya getiren ne?" Mary'nin sesindeki şaşkınlık oldukça inandırıcıydı.

"İçeri girebilir miyiz?"

“Konu nedir?”

“Ludger Hamacher’in cinayetiyle ilgili birkaç sorumuz daha olacaktı.”

“Ve bunları şimdi sormanız gerekiyor, öyle mi? Üzgünüm, ama şu an pek uygun değilim. Yarın sabah erkenden karakola gelirim.”

Mark elinde olmadan gülümsedi. Mary bu işi oldukça iyi kıvırıyordu. Polislerin, dairesine girmelerini ne kadar engellemeye çalışırsa, onlar da Mark’ın orada saklandığına o kadar inanıyorlardı. Bu da onları merdiven boşluğunu aramaktan alıkoyuyor ve Mark’a biraz daha zaman kazandırıyordu. Ama aksi gibi, polisler kapının önünde durduğu sürece Mark bir yere kıpırdayamıyordu.

“Fakat... siz...” Unger’in sesinde şaşkınlık vardı. Sonra birden, komiser bir şeylere kızmışçasına, sesi şiddetlendi:

“Bayan Andresen, lütfen hemen kapıyı açın! Mark Helius’un burada saklandığına dair bilgi aldık. O bir cinayet şüphelisi.”

“Mark mı? Mümkün değil! O yapmadı!”

“Bunu bulmak bizim görevimiz. Eğer masumsa, ona bir şey olmayacak. Şimdi lütfen kapıyı açın!”

“Elinizde arama izni var mı?”

“Gecikmenin tehlike yarattığı bir durumda arama iznine ihtiyacım yok.”

“Tehlike mi? Ne tür bir tehlike?”

“Aranan bir katilin sizin evinizde saklanması ve hemen kapıyı açmazsanız kaçacak olması tehlikesi!”

Mark komiserin sabrının taştığını anladı. Mary biraz daha üzerine giderse, adam bir terslik olduğunu fark edecekti. Neyse ki Mary de bunun farkındaydı. Mark onun kapı zincirini büyük bir zahmet gerektiriyormuş gibi açtığını duydu.

Dikkatlice köşeden baktı ve iki polisin, silahlarını doğrultmuş, daireye girdiklerini gördü. “Sen burada kal!” dedi Unger arkadaşına. “Eğer benim elimden kaçarsa diye!”

Kahretsin! Mark, polisler içeride onu ararlarken dairenin önünden sıvışabileceğini ummuştu. Bir tanesi koridorda dururken ve dairenin kapısı açıkken, bu çok zor olacaktı.

Diğer yandan, onu Mary'nin dairesinde bulamayınca merdiven boşluğunda aramaları riski çok büyüktü. Ne yapacaktı?

Üst katta bir kapının açıldığını ve birinin aşağı doğru indiğini duyunca, kararını vermek zorunda kaldı. Eğer birileri onu burada görürse, işi bitmiş demekti.

Basamakları olabildiğince sessiz inmeye ve adımlarını üst kattan inenin adımlarına uydurmaya çalıştı.

Duvara sokularak Mary'nin dairesinin kapısına kadar geldiğinde, nefesini tuttu. Merdivendeki kişi gıcırtılı adımlarla yaklaşıyordu. Her an merdiven kıvrımına gelebilir ve kendisini görebilirdi.

"Burada kimse yok gibi görünüyor," dedi Komiser Unger içerden. "Bir de merdivenlere göz atalım."

Şimdi ya da asla. Mark öne doğru atıldı ve Mary'nin kapısını büyük bir gürültüyle çekti. Büyük adımlarla basamaklardan aşağı atladı. Şaşırmış polisler dairenin kapısını açıp onun peşine düşene kadar, yarım kat avantaj kazanmıştı.

"Lanet olsun! Şef! Şef, o burada! Olduğun yerde kal, kahrolası! Polis!"

Mark bina kapısına ulaştı ve Dreek aşağıya varmadan önce kapıyı dışarıdan kilitlemeyi başardı. Anahtarları ulaşamayacakları mesafede yere fırlattı.

Genç polisin yüzü sinirden allak bullaktı. Kapı kolunu zorladı, sonra *art nouveau* tarzı camlı kapının ardından tabancasını kaçağa doğrulttu.

"Ben masumum!" diye bağırdı Mark ve koşmaya başladı.

Dreek ateş etmedi.

18

Hamburg-Eppendorf

Perşembe, 21.30

Bu gerçek olamazdı! Herifi ikinci defa ellerinden kaçırmışlardı! “Daha oyun bitmedi!” diye kükredi Unger. “Bu, yataklık etmek... bu... devlet otoritesine karşı gelmek!”

“Mark yapmadı,” dedi Andresen soğukkanlı bir şekilde. Gözleri parlıyordu.

Unger biraz sakinleşmeye çalıştı. “Madem o yapmadı, neden kaçtı o halde?”

“Siz ona inanmadığınız için. Gerçek katili aramanızı bekleyemeyeceği için. Katil daha birçok yanıltıcı ipucu yerleştireceği için.”

“Bu yüzden mi onu burada sakladınız?”

“Onu saklamadım. Beraber D.I.’nın firma şebekesinde katile dair ipuçları aradık. Maalesef bir şey bulamadık.”

“Tek sözünüze bile inanmıyorum!”

“Tahmin etmiştim.”

“Şimdi nereye gidiyor peki?”

“Eğer bilseydim, emin olun size söylemezdim.”

“Onu yakalayacağız, Bayan Andresen, hiç şüpheniz olmasın. Ve siz de bundan paçanızı sıyıramayacaksınız! Kim bilir, belki siz de ona yardım ettiniz. Sonuçta, finans müdürü olarak, Hamacher’in hayat sigortasından gelecek paradan yararlanacaksınız.”

Andresen’in beti benzi attı. Unger bir saniyeliğine, onun gerçekten de Helius’un suç ortağı olduğunu düşündü. Fakat dudakları ve gözleri küçülerek birer çizgi halini aldı ve Unger, onun renginin sinirden solduğunu anladı.

“Sen... dar kafalı, aşağılık herif!” diye tısladı Mary ve kapıyı onun yüzüne çarptı.

“Bu, memura hakaret!” diye kükredi başkomiser. “Sizi bunun için içeri alabilirim!” Tabii ki onu dava etmeyi falan düşünüyor değildi. Çömezler gibi –ki öyleydi– tuzağa düşen Dreek’eydi kızgınlığı. Ama Helius’u bir kez daha hafife aldığı için en çok kendine kızıyordu.

Merdivenden aşağı indiğinde, karşısında süklüm püklüm bir polis buldu.

“Özür dilerim, şef. Tam bir geri zekâlı gibi davrandım.”

Unger yelkenlerini suya indirdi. Bağırıp çağırmak istemişti, öfkesini kusacak herhangi bir şey yapmak. Ama belli ki herkesin onda gördüğü aşağılık herife gerçekten dönüşmeyi istemiyordu.

“Tamam, oldu bir kere. Herif düşündüğümüzden uyanık çıktı. Ama daha ileri gidemeyecek.”

Ancak, doğru iz üstünde olduğundan duyduğu şüphe gittikçe büyüyordu. Daha önce aldığı kısa mesajı açıp Dreek’e gösterdi. “Gönderenin numarasını araştırmanızı istiyorum. Bilgiyi yollayanın Andresen olduğunu düşünmüştüm. Ama görünen o ki, değilmiş.”

“İyi ama o zaman kim, şef? Ve Helius’un burada olduğunu nereden biliyordu?”

“Ortaya çıkartacağız. Hedefimizden saptırılarak buraya yollandığımızı düşünüyorum. Ama ne olursa olsun ilk önce Helius’u yakalamalıyız.”

19

Hamburg-Hafencity

Perşembe, 22.51

Nisan ayının sonlarıydı ve ağaçların çoğu çiçek açmıştı, ama şimdi şubatmış gibi hissediliyordu. Mark, alçak bir kestane ağacının gölgesinde durmuş, Kehrwiederspitze'deki büro kompleksini izliyordu. On birinci katın ışığı hâlâ yanıyordu. Önce, birilerinin ışığı söndürmeyi unuttuğunu düşündü. Bu karmaşa içinde çok doğaldı. Ama sonra, uzmanlar odasının penceresinin önünde kıpırdayan bir gölge gördü. Orada birisi vardı. Bir uzman? Polis? Son izleri ortadan kaldıran bir yabancı? Mark oraya çıkıp bakmaya cesaret edemedi.

Bir saattir burada soğukta duruyor ve artık uyumak için yavaş yavaş bir yer bulması gerektiğini düşünüyordu. O anda büronun ışığı söndü.

Mark birkaç dakika bekledi, derken binadan bir karaltı çıktı. Sokak lambasının ışığında Rainer Erling'i tanıdı. Rahat bir nefes aldı. Şimdi rahatsız edilmeden büroya girebilirdi.

Boş otoparktan sessizce ve hızla geçti, giriş kapısının anahtarını çıkarttı, fakat sonra durdu. Rainer bu saatte firmada ne yapmış olabilirdi?

Programcı, akşam geç saatlere kadar çalışmasıyla ünlüydü. Birçok gece, bir yazılım sorununu çözmek ya da bir güncellemeyi yetiştirebilmek için Ludger'le sabahlamışlardı da. Bununla birlikte, şimdi, Ludger ölmüşken, Rainer'in sanki hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam etmesi Mark'a tuhaf geldi.

Aklından korkunç bir düşünce geçti: Rainer dün akşam da geç saatlere kadar kalmıştı. Ludger'le beraber hatayı mı aramışlardı? O halde, Ludger öldüğü sırada Rainer hâlâ büroda olurdu.

Katil o muydu?

Ancak bu ona saçma göründü. Rainer, Mark'ın, cinayet işleyebileceğine inandığı son insandı. Asperger sendromu onu, diğer insanlarla ilişkide

bazen dalgın, neredeyse kaba izlenimi uyandıran, sessiz, çekingen bir genç adama dönüştürüyordu; ama hiçbir zaman düşmanca ya da saldırgan bir tavır sergilememişti. Soğukkanlılıkla bir cinayeti planlaması ve gerçekleştirmesi düşünülebilecek şey değildi.

Hayır, Rainer'in bu geç saatte büroda olmasının mutlaka bambaşka bir nedeni vardı. Ludger, Rainer'le her zaman yakından ilgilenmişti. Hatta belki o da Mark'la aynı sebepten buradaydı: Belki de kendi sessiz, dikkatli tarzıyla, gerçekte neler olup bittiğini bulmak istiyordu. Eğer öyleyse, Mark'ın bir müttefiki var demekti.

Baumwall'daki metro istasyonuna giden yolun yarısında ona yetişti. "Rainer! Rainer, beklesene!"

Rainer donakaldı, sanki Mark üzerine çullanan bir zombiymişçesine kocaman açılmış gözlerle ona döndü.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Mark. "DINA'nın sorununun ne olduğunu anlayabildin mi? Yabancı bir gücün DINA'yı kendi amaçları için kullandığına dair bir şüphem var. Bir gizli servis belki, mafya, teröristler, bilmiyorum. Belki de Ludger bu yüzden öldürülmüştür!"

Rainer'in gözleri, sanki Mark'tan korkuyormuş gibi hâlâ kocamandı. "Polis... her yerde seni arıyorlar..." dedi.

"Evet, biliyorum. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var, Rainer. Birileri suçu üstüme yıkmaya çalışıyor. Gerçek katili bulmalıyım." Durakladı. "Sen... sen bana inanıyorsun, değil mi?"

Rainer tek kelime etmeden ona bakıyordu. Beti benzi atmıştı.

Mark'ın sırtını buz gibi bir ürperti yalayıverdi. Arkadaşını onun öldürdüğünden şüphelenmek gerçekten de bu kadar kolay mıydı?

"Ben yapmadım. Rainer, bana inanmalısın!"

Rainer hiçbir şey söylemedi. Arkasını döndü.

Mark onun kolunu yakaladı. "Rainer, lütfen! DINA'ya neler olduğunu öğrenmem gerek!"

Rainer adımlarını hızlandırdı. Mark arkasından koşup onu yeniden yakaladı. Rainer elinden kurtuldu. Korkmuş bir çocuk gibi avaz avaz bağırmaya başladı.

Neredeyse metro istasyonuna gelmişlerdi. Yaşlıca bir adam caddenin diğer tarafında durmuş, onlara bakıyordu. Adam cep telefonunu çıkardı.

Mark durdu ve Rainer'in arkasından baktı. Rainer yayalara kırmızı yandığı halde koşarak geçti ve burada, liman kıyısında yeraltından değil, caddenin yukarısında sütunlar üzerinde giden metronun merdivenini tırmandı. Yaşlı adam telefondaydı ve bu arada gözünü Mark'tan ayırmıyordu. En iyisi polis gelmeden ortadan kaybolmaktı.

Speicherstadt'ın karanlık caddelerinden geçti. Bir süre sonra arkasında, Hanseatic Trade Center'ın önünde duran bir devriye arabasının mavi ışıkları belirdi. Mark eski bir deponun girişine sığındı. İçeriden kahve ve baharat kokuları yayılıyordu. Penceresinin önünden Elbe'yi geçip uzak, egzotik ülkelere giden büyük yük gemilerini düşündü. Hamburg'dan gitmeliydi, en azından bir süreliğine.

Bir an, gemilerden birine kaçak yolcu olarak sızmayı denemeyi düşündü. Ama eğer mürettebat onu açık denizde yakalarsa, muhakkak polise teslim ederdi. Ayrıca, yurtdışında kaçak olarak yaşarken Ludger'in katilinin izini süremezdi.

Kendisine, onu polisten saklayacak kadar çok güvenen kimleri tanıdığını düşünmeye başladı. Annesiyle babası Mark on dört yaşındayken ayrılmıştı ve o zamandan beri babasıyla herhangi bir iletişimi kalmamıştı. Annesiyse birkaç yıl önce Amerika'ya taşınmıştı. Kardeşi de yoktu.

Aklına gelen tek kişi, kuzini Franzie'ydi. Münster'de yaşayan Franzie felsefe eğitiminin yirminci sömestrinde filandı ve geçici işlerde çalışarak, bazen de oldukça karanlık yağlıboya tablolarından birini satarak geçimini sağlıyordu. Mark onu deli dolu mizacı ve saniyeler içinde derin bir ümitsizliğe dönüşebilen, ama asla uzun ömürlü olmayan neşesi yüzünden her zaman sevmişti. Franzie iktidar sahiplerinden pek fazla hoşlanmazdı ve aklında her zaman iyi bir komplo teorisi bulundururdu. Kendisine inanacak ve yardım edecekti. Hatta muhtemelen bundan keyif bile alacaktı.

Mark onu hemen arayıp aramamayı düşündü. Gece geç saatlere kadar resim yaptığını biliyordu. Ama sonra vazgeçti. Henüz onun yanına nasıl gideceğini bile bilmiyordu. Gar özellikle şimdi, Mark'ın hâlâ şehirde bir yerlerde olduğunu biliyorlarken, kesinlikle izleniyor olmalıydı. Havaalanlarındaki yoğun güvenlik önemlerini ise düşünmek bile istemiyordu. Taksiyle de olacak gibi değildi, bütün taksi şoförleri mutlaka uyarılmıştı. Metrolar ve otobüsler, polisin tamamen gözetleyemeyeceği yegâne ulaşım araçlarıydı. Ama onlarla da Hamburg dışına çıkılamazdı herhalde. Yoksa çıkılabilir miydi?

Mark, Speicherstadt'ı şehir merkezine bağlayan köprülerin birinden geçti ve polis tüm bölgeyi kuşatmadığı için kaderine şükretti. Muhtemelen bunu genel bütçe ve personel yetersizliğine borçluydu. Ve ne de olsa henüz sadece bir cinayet zanlısıydı.

Rödingsmarkt İstasyonu'ndan Altona Metrosu'na bindi, birkaç defa hat değiştirdi ve gece molasından önceki son trenle Harburg'daki istasyona ulaştı. Geceyi bekleme salonunda geçirmeye cesaret edemedi, bu yüzden Elbe' nin güneyinde bulunan eski işçi semtinin sessiz sokaklarında dolandı durdu.

Saat beş buçukta tren istasyonunun büfesinden kahve ve gazete aldı. Ludger'in cinayetiyle ilgili ufak bir yazı vardı –gazete için sıradan bir olay–, ama neyse ki yazıda adından ve kaçışından bahsedilmiyordu. Henüz.

Bilet gişesi saat altıda açılıyordu. Mark içgüdüsünü takip ederek Köln'e bir bilet aldı, ikinci sınıf, yalnız gidiş. Tabii ki Münster'e vardıklarında inecekti. Eğer polis hangi yöne bilet aldığını araştırıp öğrenecek olursa, onları yanıltmış olacaktı.

"Demiryolu kartınız var mı?" diye sordu bilet gişesindeki güler yüzlü kadın.

Mark kendini bundan alıkoyma fırsatı bulamadan, cüzdanından plastik kartı çıkartmıştı bile. Bir an duraksadı, karta kaydedilmiş kişisel bilgilerini aklından geçirdi.

Gişe görevlisi kaşlarını çattı. "Kartı alabilir miyim acaba?"

Mark bir an, çekip gitmeyi düşündü. Ama bununla şüphe uyandırırdı. Kartı ona uzattı.

Kadın kartı bir manyetik tarayıcıdan geçirdi. Alarm falan çalmadı, kadın telefona da sarılmadı. “Otuz iki avro tutuyor,” dedi sadece. “ICE[12] saat altı elli yedide üçüncü perondan kalkıyor.”

Mark saatine baktı. Kırk beş dakikadan fazla vardı. “Daha erken kalkan bir tren yok mu?”

Gişe görevlisi başını iki yana salladı. “Maalesef.”

“Pekâlâ, çok teşekkürler.”

Mark perona gitti ve sinirli bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Bölgesel trenle sayfiyedeki evlerinden Hamburg’daki işyerlerine giden düzinelerce insan yanından aceleyle geçiyordu. Görünen o ki bu saatte ondan başka kimse ters yöne gitmeyi istemiyordu. Mark’ın heyecanı gittikçe tırmanıyordu. Göz kamaştıran gün ışığında çayırda sürünen bir köstebek gibi hissediyordu kendini; kör, çaresizce şahinlerin keskin bakışlarının hapsinde. Oyalanmak tehlikeliydi. Olabildiğince çabuk buradan uzaklaşmalıydı.

Bir tren istasyona girdi; Maschen yönüne giden bölgesel tren. Mark trene biniverme isteğini bastırdı. Rayların üzerinde yavaşça uzaklaşırken arkasından baktı. Sonra, korkuya kapılmasına yol açan bir şey gördü: Trenin camlarında mavi, ritmik bir yansıma.

Buradaydılar! Şimdiden!

Hoparlörden monoton bir ses duyuldu: “Buchholz, Sprötze, Tostedt, Lauenbrück, Scheeßel ve Rotenburg üzerinden Bremen’e gidecek tren üçüncü perona girmiştir, planlanan kalkış saati altı yirmi yedidir. Lütfen binerken dikkatli olunuz!”

Mark etrafına bakındı. Bomboş peronda saklanacak pek bir yer yoktu. Bir sütunun arkasına geçti. Böylece en azından üstgeçitten görülmezdi. Ama bu pek de işe yaramayacaktı; polisler biletini hangi yöne aldığını öğrendiklerinde aşağıya ineceklerdi.

Üstgeçidin merdivenini koşarak tırmanıp diğer perona gitmeyi mi denemeliydi acaba? Çok riskliydi: Büyük olasılıkla kendini polisin kollarına atmış olacaktı. Diğer perondaki bir dolu insan fark etmeden rayların üzerinden kaçması da mümkün değildi. Gözleri merdiven ile boş ray arasında mekik dokurken, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Farlardan oluşan üçgen, gecenin içindeki uzak bir umut pırıltısı gibi, çok yavaşça istasyona doğru ilerliyordu. Mark yukarıda, üstgeçitte telaşlı hareketlenmeler gördü. Bir adam merdivenden koşarak indi ve kendisine yöneldi.

Fakat bu bir polis memuru değildi. En azından üstünde üniforma yoktu. Mark şüpheli gözlerle adama baktı, fakat yabancı ona dikkat bile etmedi. Zor nefes alarak durdu ve istasyona girmekte olan trene doğru baktı. Görünen o ki, treni yakalamak isteyen bir yolcuydu sadece.

Mavi-sarı boyalı, iki katlı tren nihayet istasyona girdiğinde, frenlerin tiz sesi duyuldu. Mark bindi ve üst vagonda cam kenarına oturdu. Şimdi üniformalı bir adamın merdivenden koşarak indiğini görüyordu, ardından bir başkasının. Kapanan kapıların sesini duyduğunda rahatladı. Polisler peronda koşturuyor, el kol hareketleri yapıyorlardı, ancak tren hareket etmişti ve artık durmazdı.

İki polis memuru peronda etrafına bakındı. Bir tanesi Mark’ın oturduğu vagona doğru baktı ve bir saniye için bakışları buluştu. Polis onu tanımış mıydı? Tren istasyondan ayrılmadan önce, memurun telsizle bir şeyler söylediğini gördü.

“Üzgünüm, delikanlı, ama yanlış trendesiniz,” dedi kondüktör, Mark ona biletini gösterdikten hemen sonra.

“Biliyorum. Sanırım henüz yeterince ayılamamışım.”

Kondüktör gülümsedi ve başını salladı. İnce bir tarifenin sayfalarını karıştırdı. “En iyisi Buchholz’ta inin ve saat altı kırk yedide Harburg’a geri dönecek bölgesel trene binin. Şansınız varsa, saat yedi on ikide kalkıp Hannover’den geçecek ICE’yi yakalarsınız. O da karşıdaki perondan kalkıyor.”

“Teşekkür ederim. Buchholz’a kadar ödemem gereken ücret nedir?”

Kondüktör dostça gülümsedi. “Hiç gerek yok. Hepimiz bazen hata yaparız.”

20

Buchholz / Nordheide

Cuma, 6.41

Hiç gitmediği halde hep küçük, uykucu bir şehir olarak düşündüğü Buchholz bu saatte şaşırtıcı derecede hareketliydi. Peron, Hamburg yönüne gidecek bölgesel treni bekleyen çalışanlarla doluydu. Mark, kondüktörün tavsiye ettiği gibi onların arasına karışıp Harburg’a geri dönmeyi düşündü. Fakat polis bu ihtimali mutlaka hesaba katardı. Küçük istasyon binasından çıkmaya karar verdi.

Yakındaki bir fırın şimdiden açılmıştı. Çikolatalı kruvasan, tarçınlı hamur işi ve kahve alarak pazaryerine bakan yüksek masalardan birinin başında durdu. Kahvaltının tadının böyle güzel gelmesine şaşırmıştı. Belki de, geriye başka bir şey kalmadığında, insan hayatın küçük detaylarına karşı daha duyarlı hale geliyordu.

Polisin ağına düşmeden Münster’e nasıl gidebileceğini düşünmeye başladı. Ne kadar yakınında olduklarını kestiremiyordu. Bremen yönüne giden bölgesel trene bindiğini tahmin etmişler miydi acaba? Eğer öyleyse, yol üstündeki durakları kontrol edecekler miydi?

Pazaryerinden hızla geçen mavi ışıklı bir devriye arabası gördüğünde, soruları da cevaplanmış oldu. Araç istasyonun önünde durdu ve içinden iki memur fırladı. Tren onlardan hızlı olduğu için Mark’ın şansı vardı.

Mutlaka yolculara soracaklardı. Onu hatırlayan çıkar mıydı acaba? Bu pek olası görünmüyordu; karşılaştığı insanlar şu sırada kendi trenlerinde oturuyor olmalıydılar.

Tezgâhın arkasındaki kasiyere baktı. Yirmisinde yoktu, muhtemelen Türk’tü ve çok güzeldi. Kız ona gülümsedi, Mark da bu gülümsemeye karşılık vermeye çalıştı.

Kasiyer kız onu hatırlayacaktı.

Hamur işinden geriye kalanı ağzına tıkıştırdı, kahvesini bitirdi ve fırından elinden geldiğince yavaş ve rahat hareketlerle çıktı. Dışarıda, koşmamak için kendini zor tuttu. Yan sokaklardan birine girdi; yaya bölgesi, vitrinler karanlık. Bu saatte ortalıkta kimse yoktu. Oldukça dikkat çekici. Kalbi küt küt atıyordu. Polisler çok geçmeden istasyon çevresindeki tek tük açık mağazaya girecek ve kaçak katil Mark Helius'u gören olup olmadığını soracaklardı. "Buradaydı. Çıkalı on beş dakika bile olmadı," diyecekti fırındaki kasiyer ve memurlar zaman kaybetmeden etrafı didik didik arayacaklardı. Yirmi kilometrelik alan içindeki bütün sokaklar kontrol edilecekti. Toplu taşımayla buradan çıkmasının imkânı yoktu.

Yaya bölgesinden çıktı ve gösterişsiz apartmanların bulunduğu bir sokağa saptı. Ara sıra biri evinden çıkıyor, arabasına biniyor ve düzgün işine doğru yola koyuluyordu. Mark bu insanların sessiz, karmaşadan uzak hayatına imrendi.

İşlek bir ana caddeye ulaştı. Bir devriye arabası yaklaşıyordu. Bir yerlere saklanmamak için kendini tuttu ve trafik lambasının orada öylece durdu. Araç önünden geçip gitti.

Mark karşıya geçti ve genç kestane ağaçlarıyla donatılmış, rahat görünümlü, düzenli bahçeleri olan müstakil evlerin bulunduğu bir bulvara geldi. Tehlikeli bir bölge. Bu saatte burada tek başına dolaşan biri göze çarpardı. Ancak, sırtlarında okul çantaları, Yu Gi Oh kartlarının eBay'deki değeri üzerine bir sohbete dalmış, on yaşlarında iki çocuktan başka kimseyle karşılaşmadı.

İki defa daha cadde değiştirdi, sonra evler seyrekleşmeye başladı. Bahçeler büyüyordu ve onların ardında çayırlar ve tarlalar başlıyordu. Hâlâ bir polis tarafından durdurulmamıştı. Belki de ana caddelerden ve toplu taşıma araçlarından uzak durursa, yakalanmamayı başarabilirdi.

Öte yandan hedefi, Münster, ona çok uzak gelmeye başlamıştı. Almanya'nın hep çok küçük bir yer olduğunu düşünmüştü; Hamburg ile Münih arası uçakla sadece bir saatlik mesafeydi. Henüz arabalar ve trenlerin olmadığı, mesafelerin hâlâ günlerle ölçüldüğü dönemlerin neye benzediğini şimdi kavrıyordu. Ve nereye doğru gittiği hakkında hiçbir fikrinin olmadığını fark etti.

Evlerin bulunduğu cadde, bir patikadan pek de farkı olmayan, ince bir sokağa dönüştü. Yanından ilk arabanın geçmesi on beş dakikayı buldu. Bu bir yandan iyiydi, çünkü polisin onu burada arama ihtimali düşüktü. Öte yandan, yalnız bir yaya göze çarpardı.

Küçük bir ormanlığa çıkan bir patikaya saptı. Ağaçların arasında devrilmiş bir ağaç gövdesi buldu. Siyah kot pantolonu kirlenmesin diye bir kâğıt mendil çıkartarak bunun üstüne oturdu ve şimdi ne yapması gerektiğini düşündü. Polis bu arada mutlaka izine rastlamıştı. Belki bir süre burada, ormanda saklanabilirdi. Peki ya sonra?

Bir anda durumu tamamen umutsuz göründü gözüne. Akşamki enerjisi kayboluvermişti. Kaçmaya devam ettikçe, katilin ördüğü ağın daha da derinlerine saplanıyordu. Suçsuz olduğunu kanıtlamak için bir şeyler yapabilme ihtimali giderek azalıyordu. Teslim olmalıydı, geriye kalan tek ihtimal buydu. Ama bunun için biraz geç kalmamış mıydı? Kaçışıyla kendini daha da şüpheli bir konuma getirmişti. Polis ele geçirilmesini bir başarı olarak görecek ve Mark suçsuz olduğunu ne kadar iddia ederse etsin, kimse gerçek suçlunun peşine düşmeye yanaşmayacaktı. Hafifletici nedenler; bu, umabildiğinin en iyisiydi.

Kaçamıyordu, teslim olamıyordu, hiçbir şey yapamıyordu. Kapana kısılmıştı.

Aklına Franzie geldi. Eğer Mark ona gidemiyorsa, belki o Mark'a gelebilirdi! Paltosunun cebinden cep telefonunu çıkardı. Her an ulaşılabilir olmaktan nefret etmesiyle nam salmış bir cep telefonu düşmanıydı, bu yüzden telefonunu sadece kendisi birini aramak istediği zamanlarda açardı.

"Merhaba, Franziska Herbert'i aradın. Ne kadar hoş. Ama şansa bak ki, şu anda ya duştayım ya da tuvalette ya da evde değilim ya da yerimden kalkmaya halim yok. Mesaj bırakırsan geri arayacağıma söz veremiyorum. Beni tanıyorsun sonuçta, muhtemelen."

Kahretsin. Mark telefonu kapadı, tuş kilidini devreye soktu ve cebine geri koydu. Telesekretere bırakılmış bir mesaj pek de iyi bir fikir gibi gelmemişti. Bir süre daha saklanacak ve daha sonra tekrar deneyecekti.

21

Buchholz / Nordheide

Cuma, 8.21

“Ve bir helikopter!” diye bağırıyordu Dreek cep telefonuyla konuşurken. “Bir helikoptere ihtiyacım var! Kaçak muhtemelen yaya ve bir yerlerde saklanıyor... Masraflar mı, masraflar da ne demek şimdi? Söz konusu olan bir cinayet ve... Tabii ki katilin o olduğunu biliyoruz! Yeterli kanıtımız var ve adam firarda, daha ne istiyorsunuz? Bakın, herif gidip birilerini daha öldürürse, sorumluluğu alacak mısınız?... Güzel. Sonra konuşuruz.”

Unger yüzünü buruşturdu. Eğer bu girişim bir fiyaskoyla sonuçlanır ve işin sonunda katilin Helius olmadığı anlaşılırsa, bir dolu nahoş soruyu cevaplamak zorunda kalacaktı.

Genç meslektaşı konuşmasını bitirmiş, istasyonun çevresinde telaşla koşturan küçük polis ordusunu izliyordu. Birliklerini Austerlitz önüne kadar getirmiş Napoléon edasıyla hareket ediyordu. Ona göre bütün bunlar heyecanlı bir oyundu sanki. Helius’un Andresen’in evinden kaçışındaki hatasını telafi etmek istiyor ve bu yüzden cin gibi ve büyük bir enerjiyle çalışıyordu.

Buna karşın Unger kendini berbat hissediyordu. Dün akşamki başarısız yakalama girişiminden sonra tekrar prova odasına dönmüş, fakat kimseyi bulamamıştı. Arkadaşlarına her zaman takıldıkları barda rastlamış ve tabii ki ortalığı yatıştırmak için birkaç kadeh bir şeyler yuvarlamak zorunda kalmıştı. Yediyi biraz geçe cep telefonu çalmış ve Unger baş ağrısı ve ağzında iğrenç bir tatla yataktan sürünerek kalkmıştı.

O an tek istediği, şu Helius denen pisliği parmaklıkların ardına atmak ve birkaç gün kafasını dinlemekti. Çok uzaklaşmış olamazdı. Biri bir buçuk saat kadar önce polise, Helius’u Harburg Tren İstasyonu’nda gördüğünü söylemişti. Harburglu meslektaşlar elektronik bir görev emri almış ve hemen oraya yönelmişlerdi. Kondüktör, zanlının tarifine uyan genç bir adamın Köln’e alınmış bir biletle trene bindiğini ve Buchholz’da indiğini telefonla onaylamıştı. Polisi kimin alarma geçirdiği ve görev emrinin

kimden geldiği ortaya çıkarılamıyordu, çünkü bir bilgisayar arızası sonucu bu veriler silinmişti.

Dreek çevik kuvvet amirine doğru döndü. “Köpekli ekip yarım saat içinde burada olacak. Tüm bağlantı yolları kapatıldı mı?” Sanki buranın patronuymuş gibi davranıyordu, ama Unger sesini çıkarmadı. Birazcık sorumluluk üstlenmek onun için çok iyi olabilirdi.

“Yarıçapı 15 kilometre olan bir bölge içinde her yer kuşatıldı,” dedi amir; şakaklarına kır düşmüş, deneyimli bir polis memuruydu. “Haberimiz olmadan kuş bile uçamaz.”

“Onu hafife almamalıyız,” dedi Unger. “Daha önce iki defa elimizden kaçtı. Ve eğer buralarda bir yerde saklanıyorsa, onu bulmamız günler alabilir.”

“Medyayı bilgilendireyim mi?” diye sordu Dreek. “Eğer radyodan halkın yardımını istersek...”

“Sakın ha! İhtiyacımız olan son şey, bir medya ordusunun sözde katil olan bir adamın peşine düşmesi. Onu kendimiz ele geçirmeliyiz.”

“Sözde” kelimesini duyan amir bir kaşını yukarı kaldırdı, ama hiçbir şey söylemedi.

Unger’in cep telefonu bip etti. Bir kısa mesaj daha. Normalde nadiren mesaj gelirdi. Tuhaf bir önseziyle mesajı açtı. “53.18.03K 09.57.55D” Kaşlarını çattı. Bu bir tür kod muydu? Gönderen numara dün akşam Helius’un saklandığı yerle ilgili bilgiyi gönderenle aynı gibiydi.

“Ne oldu, şef?” diye sordu Dreek. “Ben de bakabilir miyim?”

Unger mesajda yazanı onunla paylaşmayı tercih etmiyordu. Birilerinin onlarla kedi fare oyunu oynaması hiç hoşuna gitmemişti. Ama kararsızlığa düşüp Helius’u elinden kaçırma hatasına tekrar düşmek istemiyordu. Sonuçta, suçuna ya da suçsuzluğuna karar vermek hâkimin işiydi, onun değil. O sadece, gerekli tüm bilgilerin gün ışığına çıkartılması ve baş zanlının mahkemeye teslim edilmesinden sorumluydu.

Dreek cep telefonuna doğru eğildi. “Bunlar koordinatlar,” dedi. “GPS cihazı olan var mı?”

Çevik kuvvet amiri, ceketinin cebinden bir cep telefonu büyüklüğünde ve biçiminde bir cihaz çıkardı. Sarı, plastik bir kılıfı ve büyük bir LCD ekranı vardı, fakat tuş takımı yoktu. Adam cihazı çalıştırdı ve Unger'le Dreek'e uzattı. Ekranda, yakın çevrenin planı ve onun altında iki dizi rakam vardı: 53.19.26K 09.52.11D. "Bu bizim şu anki net konumumuz: 53 derece, 19 dakika, 26 saniye kuzey enlem, 9 derece, 52 dakika, 11 saniye doğu boylam."

"Mesajdaki sayılar da neredeyse aynı," dedi Dreek. "O koordinatlardaki yerin konumunu tam olarak belirlememiz mümkün mü?"

"Buradan doğuya doğru beş dakika uzaklıkta, yani beş kilometreden biraz daha fazla," dedi amir.

"O zaman gidip bir bakalım!" dedi Dreek memnun bir ifadeyle. "Adamlarınızı bir araya toplayın. Bence bu herifin nerede saklandığını artık biliyoruz."

Unger yavaşça başını iki yana salladı. "Bay Dreek?"

Dreek arkasına döndü. "Şef?"

"Bir yabancının bize Helius'u bulma konusunda neden yardım ettiğini kendinize sordunuz mu? Ve adamın tam olarak nerede bulunduğunu nasıl bildiğini?"

"Hayır... yani, evet. Ama bunun cevabını Helius'u ele geçirdikten sonra da öğrenebiliriz, değil mi?"

Unger başını salladı. "Tahminen haklısınız. Ama bütün bu olanlardan burnuma pek hoş kokular gelmiyor. Helius'u bulduktan sonra, bu mesajı yollayanı ortaya çıkarmanızı istiyorum!"

"Tamamdır, şef. Ama şimdi önceliğimiz Helius'u yakalamak olmalı." Teatral bir tavırla amire döndü. "Gidelim!"

22

Şincuku Bölgesi / Tokyo

Cuma, 18.30

Kumiko Sugita, Şincuku Dori Bulvarı'na çıktı. Klimanın kuru soğuğundan sonra boğucu hava yıkanmamış bir havlu gibi üzerine yapıştı. Üstlerindeki renkli reklam tabelalarından cepheleri doğru dürüst görünmeyen, aşağı yukarı on katlı iş binalarının bulunduğu kaldırımdaki iş çıkışı kalabalığının arasına karıştı. En yakındaki metro istasyonu olan Şincuku Sançome'ye yürümek sadece birkaç dakika alıyordu. Metroya ulaştıktan sonraysa, ailesinin Tokyo'nun kuzeybatısındaki Hozumi Bölgesi'nde bulunan evine ulaşmak için yaklaşık bir saat yol gidecekti.

Ne bunaltıcı hava ne de kalabalık neşesini kaçırabiliyordu. Bugün Hozumi Bank'ın Bölge Müdürü Bay Oto'yla sohbet etme şerefine nail olmuş ve müdür, müşteri temsilciliğinin ilk yılında gösterdiği performansıyla ilgili oldukça övücü şeyler söylemişti. Kumiko öyle gururlanmıştı ki, neredeyse uygun biçimde reverans yapmayı bile unutuyordu.

Şimdiyse, bu konuşmayı ve kazandığı maaş zammını ailesiyle paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Bugün İsao'yu, geçenlerde beraberliklerinin ikinci yıldönümünü kutladıkları küçük restorana akşam yemeğine davet edecekti. İsao gözlerini iri iri açacak ve karşı çıkacaktı, ama Kumiko ısrar edecekti. İsao sonunda her zaman olduğu gibi Kumiko'nun isteğini yerine getirecekti. Onu bu yüzden seviyordu; İsao onu olduğu gibi kabul ediyor ve gerçekten ihtiyaç duyduğu özgürlüğü ona tanıyordu.

Cep telefonunun kapağını açtı ve mesajları kontrol etti. Arkadaşı Lino bir MMS yollamıştı. Kotakibaşi Dori' deki küçük dükkânda gördükleri uçuk yeşil, vücudu saran elbiseyi satın almış ve işveli bir poz vermişti. Kumiko' nun kalbine küçücük bir kıskançlık dikeni saplanıverdi. Hafta sonu elbiseyi kendisi satın almayı planlamıştı, ama bu artık düşünülemezdi tabii. Yazık, ince fiziğini ortaya çıkarışı İsao'nun hoşuna giderdi mutlaka. Öte yandan, neredeyse rahatlamıştı. Sonuçta, maaşına yapılan zam öyle çok da yüksek

olmamıştı yine. Eğer Isao'yla beraber, teyzesinin bulduğu, Ome'deki küçük daireye taşınacaksa, dekorasyon ve kira için her bir yene ihtiyacı olacaktı.

Cep telefonunun kapağını kapadı ve iş takımının ceketine soktu. Yalnızca, giyilmesi zorunlu olan siyah deri ayakkabılarını çıkarıp yerine rahat Nike'larını giymişti. Onları yanında, plastik bir poşette taşırdı.

İstasyona doğru yürüyor ve yemekten sonra İsao'yla onun küçük dairesine gitmenin hayali kuruyordu. İsao onu kollarının arasına alacak, ciddi, samimi gözleriyle ona bakacak ve sonra...

Coşkulu müzik sesi onu düşüncelerinden sıyırdı. Zillertaler Volksbuben'ın "Musi Geliyor" şarkısının nakaratıydı çalan. Bu zil sesini daha dün indirmişti. Bu aralar zil sesleri arasında Alman folk müziği en son modaydı ve Volksbuben, Japonya zil sesleri listelerinde ilk üç sırayı kapatmış durumdaydı. Kumiko durdu, ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp kapağını açtı. "Alo?"

Arayan umduğu gibi İsao değildi. Amcasıyla ya da bir uzak akrabalarıyla ilgili yapması gereken herhangi bir şeyi ona hatırlatan annesi de değildi. Bunun yerine sadece, sanki kalabalık bir insan grubundan gelen çoksesli, heyecanlı bir mırıltı duyuluyordu.

"Alo? Kimsiniz?" Sadece, aynı anda konuşan birçok insanın sesi gelmeye devam ediyordu. Sonra tekdüze bir bip sesi. Hat kesilmişti. Kumiko kaşlarını çatarak cep telefonuna baktı. Sonra başını kaldırdı ve fal taşı gibi açılmış gözleriyle etrafına bakakaldı.

Caddedeki herkes durmuş ve cep telefonunu çıkarmıştı. İnsanların daimi yürüyüş sesi yerini birden sessizliğe bırakmıştı. Telefon bazılarının hâlâ kulağındaydı ve kaşlarını çatmış, dinliyorlardı. Diğerleri boş boş etrafa, şaşkınlık içinde telefonlarına bakıyor ya da etraftakilerle konuşuyorlardı.

NTT Docomo'nun mobil iletişim ağında, bütün telefonların aynı anda çalmasına neden olan bir arıza meydana gelmiş olmalıydı. Telefonda duyduğu mırıltılar binlerce, belki milyonlarca insanın sesiydi. O anda sadece Tokyo'da değil, dünyanın her tarafındaki cep telefonlarının aynı anda çaldığını ve insanların kısa bir an boyunca birbirleriyle devasa bir telekonferans içinde olduklarını düşündü. Romantik bir düşünceydi.

Keyifle gülümsedi, telefonunun kapağını kapadı ve Şincuku merkez istasyonuna doğru yavaş yavaş tekrar hareketlenen insan selini takip etmeye başladı.

23

Nordheide

Cuma, 8.30

Mark polis araçlarını uzaktan gördü: dört minibüsten ve iki devriye arabasından oluşan bir konvoy. Boş yolda önlerine çıkacak kimse olmamasına rağmen, mavi ışıklarını yakmışlardı. Büyük bir çalılığın arkasına saklanan Mark, yolun kenarında durduklarını ve arabalardan indiklerini gördü, küçük ormana giden patikanın çok yakınında. Yeşil üniformalı bir memurla konuşan Komiser Unger'i ve Dreek'i tanıdı. Adam tam olarak Mark'ın olduğu yeri gösteriyordu.

İrkildi. Sonra, polislerin onu görmüş olamayacağını kavradı; en azından üç yüz dört yüz metre uzaktaydılar. Polis memuru sadece ormanı işaret etmişti.

Bu arada ekip arabalarından yaklaşık iki düzine çevik kuvvet polisi inmişti. Komiser Unger'in yanındaki adam el kol hareketleri yapıyor ve onlara dağılıp ormanı taramalarını söylüyordu.

Mark'ın, kendisini nasıl bu kadar çabuk bulduklarını düşünmeye vakti yoktu. Ormanın derinliklerine doğru çekildi ve koşmaya başladı.

Bu küçük orman, yoldan göründüğünden daha büyüktü. Yüksek meşe ve kayın ağaçlarının altından, yeterli kamuflaj sunmayan seyrek çalılıkların ve genç ağaçların arasından geçti. Tek umudu, kuru yaprakların üstünde izinin görülmemesiydi.

Genç ladin ağaçlarından oluşan bir koruluğa vardı. Aşağılara doğru uzanan dallar, Mark'ı takipçilerine teslim etmek istercesine engel oluşturuyor, ancak sonra onun arkasından, aşılmaz bir yeşil duvar gibi kapanıyordu.

Polis grubunu belki bu şekilde atlatabilirdi. Ama köpekli ekipten kurtulamazdı.

Koşmaya devam edip koruluğun sonuna ulaştı. Buradan itibaren yapraklı ağaçlar seyrekleşiyordu. Toprak burada yumuşak ve bataklık, bitki örtüsü çok daha azdı, ağırlıklı olarak huş ağaçları vardı. Ağaçların arasında tek tük karanlık su birikintileri göze çarpıyordu. Bir an duraksadı. Eğer oradan geçerse, Londra'dan aldığı ısmarlama ayakkabıları kirlenecekti. Ama seçeneği yoktu. Yumuşak toprakta olabildiğince az iz bırakmaya özen göstererek nemli bölgeyi boydan boya geçti.

Öteki tarafta orman sonra eriyordu. Karşısında, göz alabildiğine geniş tarlalar ve otlaklar vardı. Römorkunda büyük bir tank bulunan bir traktör tarlalardan birini gübreliyordu. Etrafa keskin bir sıvı gübre kokusu yayılmıştı.

Çok da uzak sayılmayacak bir mesafede küçük bir çiftlik vardı. Belki orada saklanacak bir yer bulabilirdi. Ormanda kalamazdı ve çayırlarla tarlalarda onu kilometrelerce öteden görürlerdi. Risk almaktan başka çaresi yoktu.

İki otlağın arasında bulunan, dikenli çalılıklarla çevrili ve rüzgârlık görevi gören alçak, topraktan bir duvarı takip etti. Traktörün üstündeki çiftçi onu burada göremezdi.

Bir süre sonra tepesinde bir helikopterin sesini duydu. Alçak bir çalılığın gölgesine sığındı. Helikopter ormanın üzerinde bir tur attıktan sonra güneye doğru yöneldi. Mark onun birazdan geri döneceğine emindi.

Varını yoğunu tehlikeye atıp koşmaya başladı. Helikopter sesi tekrar yaklaşmaya başladığında, yeşil boyası şahrem şahrem dökülen bir ambara ulaştı. Ambarın kapısını açmaya çalıştı. Neyse ki kilitli değildi. Biraz rahatlamış olarak kendini karanlık ambara attı. Gün ışığı içeriye sadece, kirlenmiş iki vasistastan giriyordu. Bina neredeyse boştu, sadece köşedeki küçük bir saman yığını havaya hoş, tatlımsı bir koku yayıyordu. Mark kapı aralığından başını çıkardı. İri taneli kumla kaplı bir avlunun etrafında, kırmızı Hollanda tuğlasından bir müstakil ev, uzun, basık bir ahır ve arkasında bir silo bulunuyordu. Evin ön bahçesinde, birkaç parça gömlek, iç çamaşırı ve havlunun rüzgârda dalgalandığı bir çamaşırlık duruyordu. Ahırın yanında, görebildiği kadarıyla kilit takılmamış bir bisiklet vardı. İşte bu onun için bir şanstı!

Helikopter çiftliğin üzerinden, oldukça alçak bir irtifada uçuyordu. Orta yaşlı bir kadın evden çıktı, elini gözlerine siper ederek gökyüzüne baktı. Ormanlık alana doğru dönen helikopterin arkasından bakıyordu. Sonra tekrar eve girerek gözden kayboldu.

Ya şimdi ya hiç.

Mark koştu, ipten bir havluyla kareli bir gömlek aşırdı ve bisiklete atladı. Bir köpek havladı. Kadın evden dışarı çıktı. “Hey, sen, bu da ne demek oluyor!” diye bağırdı ve elinden geldiğince hızlı pedal çeviren Mark’ın arkasından koşmaya başladı. Açık kahverengi, orta boy bir kırma olan köpek yüksek sesle havlayarak Mark’ın arkasından koşuyordu.

Mark çakıl bir yoldan geçip dar şoseye çıktı. Sonunda, kızgın kadınla köpeği atlatmayı başarmıştı. Birkaç yüz metre sonra durdu, ceketini dertop edip bisikletin sepetine koydu, kareli gömleği sırtına geçirdi ve havluyu bir başörtüsü gibi başına doladı. Sonra, komşu kasabaya giden bir çiftçi kadın gibi yavaş yavaş bisikleti sürmeye devam etti.

Çok geçmeden helikopter tekrar tepesinden geçti. Eğer şansı yaver giderse, kılık değiştirmesi işe yarayacaktı; ama polisin bir bisiklet ve kareli bir gömlek çalındığını öğrenmesi uzun sürmezdi.

Helikopter görüş alanının dışına çıkınca, daha hızlı sürmeye başladı. Bisikleti saklamadan ve kendini yol kenarındaki çalılıkların arasına atmadan önce, mümkün olduğunca çok yol kat etmek istiyordu. Arkasından yaklaşan bir arabanın sesini duydu. Dönüp bakmaya cesaret edemedi. İçinden hızını artırmak geldi, ancak bunun yerine yavaşladı. Sözde çiftçi kadın fazla acele ederse, kamuflajı başından uçabilirdi. Araba yanından geçip gitti. Mark, yüzü belli olmasın diye başını hafifçe sağa çevirdi. Sürücü onunla ilgileniyor gibi görünmüyordu, durmadan yoluna devam etti. Tam karşısından mavi bir Mercedes geliyordu ve onun da sürücüsü olan kadın Mark’a dikkat etmedi.

Arkasından bir araba daha yaklaşıp onu geçti. Bu seferki bir polis arabasıydı. Mark korkudan birdenbire gidonu kırdı, az kalsın şarampole yuvarlanıyordu. Araba yoluna devam etti. Sonra, yaklaşık yüz metre ilerde, stop lambaları yandı. Polisler onu tanımış mıydı? Yoksa bisikletli kadına sadece, buralarda kimseyi görüp görmediğini mi sormak istiyorlardı?

On metre kadar ilerde sağa bir patika ayrılıyordu. Elini sağa uzatarak işaret verdi, pedallara asıldı ve yola saptı. Kalbi küt küt atarak, otlakların arasından geçen yolu takip etti.

Yüz metre kadar sonra yol sona erdi. Yolun sonunda silindir biçiminde, gümüş gri bir su tankı bulunan bir römork duruyordu; belli ki inekler için bir yalak. Az ilerde, ona bir nebze olsun kamuflaj sağlayabilecek küçük bir ağaç topluluğu yükseliyordu. Ancak bunun için, çitle çevrili otlağı aşması gerekiyordu ve bunu bisikletle yapmak zor olmakla kalmıyordu, aynı zamanda çok tuhaf gözükecekti.

Bisikletten indi. Göz ucuyla, devriye arabasının geri geri yol çatalına kadar gelmiş olduğunu gördü. O tarafa doğru bakmamaya gayret etti ve yalağa doğru ilerledi. Yakınlarda otlayan birkaç inek kafasını kaldırıp ona bön bön baktı. Sonra hareketlenip ona doğru gelmeye başladılar.

Çimenlerin üstünde, bir kabloyla ince elektrikli çite bağlı, turuncu renkli bir kutu vardı. Tekdüze, hafif bir tıkırtı çıkarıyordu. Belli ki, aküyle çalışan bir elektrik sağlayıcısı. Mark eğilip kutuyu kurcalıyormuş gibi yaptı. Göz ucuyla, polis arabasının tekrar yola koyulduğunu gördü.

Mark derin bir nefes aldı. İnekler ona beklenti içinde bön bön bakmaya devam ediyorlardı. Uslu hayvanlar! Onların sokulganlığı, çiftçi kadın rolünü inandırıcı oynamasına yardımcı olmuştu. Bisikleti yalağın arkasına sakladı, böylece en azından yoldan görülmeyecekti; havluyla gömleği de onun yanına koydu. Siyah kot pantolonu, koyu gri balıkçı yaka kazağı ve siyah ceketiyle buralarla pek uygun bir görüntü içinde değildi, fakat çiftlikteki kadın mutlaka polise hırsızlığı bildirecekti. Elektrikli çitin üzerinden tırmandı ve birkaç kayın ve meşe ağacının yükseldiği tepeciğe varana kadar otlakta ilerledi. İnekler boş gözlerle arkasından bakıyorlardı.

Küçük ağaç topluluğun kenarında bir çalılığın arasına çömeldi. Helikopter gözden kaybolmuştu. Ya aramayı başka bir bölgede yoğunlaştıracaktı ya da görevi iptal edilmişti. Ancak Mark hayallere kapılmıyordu: Polis tüm çıkış yollarını kontrol edecekti.

Ne yapması gerekiyordu? Belki, eğer Franzie gelip onu arabasında saklarsa... Mark onu tekrar aramak için cep telefonunu çıkardı. Bu defa

telesekretere mesaj bırakacaktı; belki Franzie evdeydi ve canı telefona cevap vermek istememişti. Denemeliydi...

Farkına vardığında, elektrik çarpmışa döndü. Az önce pimini çektiği bir el bombasıymış gibi, cep telefonuna bakakaldı. Tabii ya, onu böyle bulmuşlardı! Bir cep telefonunun konumu, kapsama alanına girdiği baz istasyonları aracılığıyla aşağı yukarı belirlenebiliyordu. Operatörler bu imkân sayesinde “location based services” sunabilmeyi ve böylece mesela en yakındaki benzin istasyonuna ya da eczaneye giden yolu göstermeyi hedeflemişlerdi; yüklü bir ücret karşılığında tabii. Ancak lokasyon bazlı cep telefonu servisleri hiçbir zaman gerçek anlamda oturmamıştı, çünkü çoğu insan tam konumunun belirlenebilmesinden hoşlanmıyordu. Mark bunun nedenini şu an gayet iyi anlıyordu.

Cep telefonunu fırlattığı gibi koşmaya başladı. Uzaktan, yavaş yavaş yaklaşmakta olan helikopterin gümbürtüsünü duydu.

Tarlalar ve otlaklardan koşarak geçti ve bunu yaparken, tarlaların arasında bitmiş seyrek çalılara mümkün olduğunca sokulmaya gayret etti. Helikopterin gürültüsü iyice yaklaşınca, görülmekten korkarak kendini iki çalının arasına atıverdi.

Helikopter biraz ilerde, Mark’ın cep telefonunu attığı küçük ormanlık alanın üzerinde daireler çiziyordu. Büyük bir daire çizdikten sonra, Mark’ın saklandığı yerin yüz iki yüz metre yakınına kadar geldi. Mark içindeki kaçma isteğini bastırdı. Eğer onu görürlerse, artık şansı kalmazdı. Helikopter uçmaya devam etti, büyük bir yay çizdi ve sonunda Buchholz yönüne doğru gözden kayboldu.

Helikopter görüş mesafesinden çıkınca, Mark üstündeki tozu toprağı silkeledi ve yürümeye devam etti. Çiftliklerden ve yerleşim yerlerinden uzak duruyor, işlek olmayan yollardan da kaçınıyordu. Neyse ki bu bölgede onlardan çok fazla bulunmuyordu.

Bölgenin görünümü yavaş yavaş değişti. Toprak daha kumlu hale geldi ve yemyeşil otlaklar yerini, hafif engebeli tepeleri kaplayan kızılkahverengi süpürgeotlarına bıraktı. Aralardan ince uzun, kozalaklı ve iğne yapraklı ağaçlar heykel gibi yükseliyordu. Arazi, maharetli bir bahçıvanın elinden çıkmış gibi görünüyordu. Yarın, cumartesi, burası tahminen yürüyüşçülerin

akınına uğrayacaktı, fakat bugün bu popüler yürüyüş parkuru neyse ki bomboştu.

Üstü kapalı bir barbekü alanına ulaştı. Ocaktaki kömürler eskiydi; barbekü sezonu henüz açılmamıştı. Akşamüstünün ilk saatleri olmasına rağmen, burada kalmaya ve geceyi sekizgen, yarı açık barakada geçirmeye karar verdi. Burada yağmurdan ve bakışlardan korunabilirdi. Her ne kadar helikopter birkaç saattir ortalarda görünmemiş olsa da bu, onu aramaktan vazgeçtikleri anlamına gelmiyordu. Sadece zaman kazandığının farkındaydı. Er ya da geç polisin eline düşecekti. Tek şansı, o zamana kadar Ludger'in cinayetiyle ilgili delil toplamaktı. Ne var ki, bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

24

Hamburg-Altstadt

Cuma, 16.15

“Ve? Dr. Brunner ne dedi?” Şefi bürodan içeri girince, Dreek başını kaldırıp endişe dolu bir ifadeyle baktı. Tez canlı, kendinden emin havası sanki uçup gidivermişti. Bu, Unger’in argümanının dayanağını ortadan kaldırdı.

Tabii ki Unger’in amiri durumdan hiç hoşlanmamıştı. “Utanç verici” ve “acemice”, kullandığı sözcükler arasında en hafif kaçanlarıydı. Unger kendini ve tüm 12. Cinayet Masası’nı küçük düşürmüştü. Verdiği yanlış kararlarla bu rezilliğe yol açmıştı. Bu hatalar serisinin suçunu Dreek’e atmak haksızlık olurdu. Buna karşın, üstünde hissettiği baskıyı birilerine aktarmayı çok istemişti.

Derin bir nefes aldı. “Operasyonun başına kendisi geçiyor. Ama cep telefonunun bulunmasıyla beraber aramanın sona ermiş olmasına sevinebiliriz.”

“Ben yine de Helius’u köpekli bir ekiple...”

Başkomiser, içinde öfkenin kabardığını hissetti. “Dreek, gerçekten bu kadar kalın kafalı mısınız, yoksa öyle mi davranıyorsunuz? Alaya alındığımızın hâlâ farkına varamadınız mı? Helius’un bulunduğu yerle ilgili olarak, belli ki cep telefonu üzerinden onun koordinatlarını belirleyecek durumda olan birinden dört mesaj aldık. Helius’u yakalamamızı çok isteyen birinden. Neden diye hiç kendinize sordunuz mu?”

“Belki bu kişi de cinayetin aydınlatılmasıyla ilgilendiği içindir...”

“Ve bu yüzden, bize gelmek yerine, ismini açıklamayarak arka planda kalıyordur, öyle mi? Ne düşünüyorum, biliyor musunuz? Bence, kimliği belirsiz yardımcımız katilin ta kendisi. Kilitleme sisteminin verileriyle oynayıp şüpheleri Helius’un üstüne çeken kişi de o.”

“Bu, arama emrini geri çekmem gerektiği anlamına mı geliyor?” diye sordu Dreek meydan okuyan bir ses tonuyla. Helius’un ellerinin arasından iki kez kaçmış olmasını açıkça hazmedemiyordu, polislik gururu kırılmıştı.

“Hayır. Ne olursa olsun, mümkün olduğunca yakın zamanda Helius’la bir kez daha konuşmak istiyorum. Ayrıca katilin, Helius’un hâlâ baş zanlımız olduğunu düşünmesinde fayda var. Siz bu arada telefon operatörüyle görüştünüz mü?”

“Evet. Açıkçası durum biraz tuhaf, şef. Mesajları yollayan numara kimseye verilmemiş gözüküyor.”

Unger kaşlarını çattı. “Telefon operatörlerinin kayıtları vasıtasıyla, atılan her mesajın kaynağına ulaşılabileceğini düşünüyordum. Yani, elbette bunun bir bedeli vardır ve biz de bunu bir şekilde...”

“Evet, aslında bu yapılabiliyor. Fakat bu vakada hiçbir iz yok gibi görünüyor. Aldığınız mesajlar sanki hiç yollanmamış. Cinayet teknik bölümünden bir uzmanla görüştüm. Bunun tek açıklamasının, birinin telefon operatörünün kayıtlarını değiştirmiş olması olduğunu söyledi. Ama bunun çok uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyor. Böyle bir şeyi ancak telefon operatörünün bir çalışanı yapabilirmiş.”

“Siz buradan ne çıkarıyorsunuz?”

Dreek omuz silkti. “Bilmiyorum, şef. Burada, kapsamlı bağlantıları olan bir organizasyonla karşı karşıyaymışız gibi görünüyor sanki.”

Unger başını salladı. “Olay bizim düşündüğümüzden daha büyük. Belki de çok daha büyük.”

25

Lüneburger Heide

Cuma, 23.18

Bulutlar çekilmiş ve ne yazık ki düşük dereceleri de beraberinde getiren yıldızsız bir gökyüzü ortaya çıkarmıştı. Mark ateş yakmaya cesaret edemedi. Sert, tahta bankın üstünde rahat bir pozisyon yakalayıp uyumayı denemişti, ancak yorgunluktan bitap düşmüş olmasına rağmen huzursuzluğu uykuya izin vermiyordu. Orda öylece uzandı ve barakanın ortasındaki havalandırma deliğinden, şaşırtıcı bir şekilde birçok yıldızın olduğu küçük gökyüzü kesitini izledi. Büyük şehrin ışıklarından uzakta, burada fundalıkta gökyüzü, elektriğin icadından önce her yerde nasıl gözüküyorsa öyle gözüküyordu sanki. İnsanlar yapay ateşleriyle geceyi aydınlatmış ve böylece yıldızların manzarasını kaybetmişlerdi. Tek bir insanın bile farkında olmadığı bir kayıptı bu.

Zihninde düşünceler dönüp duruyordu. DINA'yla kim oynamıştı? Neden? Sisteme nasıl girmişti; girmişlerdi, çünkü büyük ihtimalle bir kişiden fazlaydılar? Ludger, hacker saldırılarını her zaman hesaba katmış ve DINA'yı dışarıdan gelebilecek tehlikelere karşı çok iyi korumuştu. Acaba firmanın içinde bir adamları mı vardı?

Ekipten birinin böyle bir ihanete karışmış olması akıl almaz bir şeydi, ama Mark bunun üzerinde düşündükçe, bu ihtimal daha da mantıklı hale geliyordu. Bu, katilin nasıl hiç iz bırakmadan büroya girebildiğini ve Ludger'in ölmeden önce neden hiçbir şeyden şüphelenmediğini açıklıyordu. Belki çalışanlardan biri katile kapıyı açmıştı. Evet, böyle olmuş olmalıydı.

Gözünün önünden ekibin bütün çalışanlarını geçirdi. Hepsi en azından dört senedir firmadaydılar, çünkü Yeni Ekonomi çöktüğünden beri D.I. kimseyi işe almamış, bilakis çoğu zaman çalışanlardan bazılarının işine son vermek zorunda kalmıştı. Mark hepsini, içlerinde kötü niyetli bir hırs ya da açgözlülükten eser barındırmayan, alçakgönüllü insanlar olduklarını bilecek kadar yakından tanıyordu. Ekip birbirine mükemmel bir uyum sağlamıştı. İçlerinden birinin, Ludger'i öldürmediyse bile, buna suç ortaklığı etmiş bir

hain olduğu fikri akıl almaz bir şeydi. Ancak bu, geriye kalan tek açıklamaydı. Birisi kilitleme sisteminin verileriyle oynamıştı. Konuyla ilgili bilgilere sahip programcı ekibinden biri olmalıydı. Ama kim?

Sistemde yapılmış oynamanın izleri olmalıydı. Mark teknik detaylardan pek fazla anlamıyordu, ama sisteme her girişin –izleri ortadan kaldırmak için yapılanların da– ardında başka izler bıraktığını biliyordu. Eğer kilitleme sistemi verileriyle oynandığını kanıtlayabilirse, polisi gerçek katilin peşine düşmeye ikna etme şansı bulabilirdi. Ve belki de böylece zanlıyla ilgili ipucu da elde edebilirdi.

Fakat bu tür izleri bulmak için teknik bilgiye sahip değildi. Neler olup bittiğini anlayacak bir profesyonelin desteğine ihtiyacı vardı. Firma dışından birinin.

Aklına gelen tek bir kişi vardı. Ama o kişinin de kendisine yardım edip etmeyeceği oldukça şüpheliydi.

Mark yıldızlı gökyüzüne bakarken, kaderinin üç ay önce kovduğu genç bir programcının ellerinde olduğunu kavradı.

Bir ışık noktası yavaşça gökyüzünden ufuk çizgisine doğru kayıyordu, Venüs kadar parlak, fakat doğal bir gökcismi için fazlasıyla hızlı. Bir uyduydu belki, ama ışık bunun için fazla parlaktı. Mark bu sırrı çözemeden, yapay yıldız barakanın ahşap çatısının ardında gözden kaybolmuştu.

26

Uluslararası Uzay İstasyonu

Cumartesi, 4.15

Andrea Cantoni gözlerini açtı. Kendine gelebilmek için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Rüyalarında sert zemin üzerinde yürümüş, yeşil çimenlerde Cilia'yla yarışmış, kendini onun yanına yumuşak çimlere bırakmış, onunla şakalaşmış, onu öpmüş, sıcak İtalyan güneşi çıplak bedeninde yanarken onu okşamıştı.

Floresan lambaların soğuk, beyaz ışığıyla, ayıltıcı gerçekliğin bilincine varmıştı. Çok sıcaktı. Pamuklu iç çamaşırları tenine yapışmıştı. Bu kötüydü. Ter, yerçekimsiz ortamda son derece tatsız bir sorundu.

Uyku tulumundan çıktı ve çırılçıplak soyunmak istemesine rağmen lacivert tulumunu üzerine geçirdi. Boğazı kurumuştu. Ne oluyordu? Ateşi mi vardı?

Gözü, içinde bitkilerin ve kültürlerin olduğu camekânlara takıldı. Bir an, ışıkla ilgili bir sorun olduğunu düşündü. Sonra, bitki sapları ve yaprakların yeşil değil de sarımsı kahverengi görünmesinin nedenini kavradı: Tamamen kurumuşlardı.

Yine neler oluyordu böyle? Yuri ısıyı çok mu yükseltmişti? Şimdi de onu kavurup meyve kurusuna mı çevirmeye çalışıyordu? Cantoni'nin bu Rus'tan beklemeyeceği hiçbir kötülük yoktu. Son günler cehennem gibi geçmişti. Bilgisayarın çökmesinden sonra Orlov, Cantoni'ye, tuvalete gitmesi gereken zamanlar dışında Zvezda modülüne girmeyi yasaklamıştı. Cantoni'nin uyku tulumunu ve kişisel eşyalarını Destiny laboratuvarına nakletmişti, kendisi de sadece kilitli ve güvenlikli bölmede uyuyordu. O zamandan beri herhangi bir bilgisayar arızası olmaması durumu da Orlov'un güvensizliğini artırıyor ve kendince, aldığı paranoyakça önlemleri haklı çıkarıyordu.

Aslında, birbirlerinin yoluna çıkmamaları Cantoni'nin işine gelirdi. Ama aralarındaki derin anlaşmazlığın büyük bir tehlike oluşturduğunun

farkındaydı. Burada, yukarıda birbirlerine ihtiyaçları vardı. Bir kriz anında güvensizlik, ölümcül sonuçlara yol açabilirdi. Hele de Yuri şimdi olduğu gibi çıldırmışken...

Destiny modülünün yaşamsal destek sistemlerini kontrol eden donatım tablasına doğru süzüldü. Bütün kontrol lambaları yeşil yanıyordu. Sıcaklık 33 derece görünüyordu.

Cantoni sıcaklığı alıştıkları 20 dereceye getirmek için bir tuşa bastı. Ancak istediği sayıyı her girişinde gösterge bir an yanıp sönüyor, sonra yine 33 dereceye fırlıyordu. Görünen o ki bilgisayar istenen sıcaklığı otomatik olarak fazla yüksek değere çıkarıyordu.

Bu çok ciddi bir sorundu. İstasyondaki hava sıcaklığı sabit değerlerde tutulmalıydı. İstasyonun gölgede kalan tarafında sıcaklıklar sıfır dereceye yakındı, diğer taraftaysa dış çeper filtre edilmeyen güneş ışınları yüzünden çabucak ısınıyordu. Buna, istasyondaki elektronik aletlerin kalorifer gibi ısınması da ekleniyordu. Bilgisayar tarafından yönetilen yaşamsal destek sistemi, hava dolaşımı aracılığıyla soğuk bölümlere doğru ısı miktarının aktarılmasını ve artakalan enerjinin dışarıya yansıtılmasını sağlıyordu. Eğer sistem arızalanırsa, istasyonun içi kısa sürede fırına dönerdi.

Önce bilgisayar sorunları, şimdi de bu. Büyükannesinden dinlediği, eski evlerde dolaşan hayalet hikâyelerini düşündü. Büyükannesi o boğuk, etkileyici ses tonuyla bu hikâyeleri anlattığında, küçük bir çocuk olarak ne kadar korktuğunu hâlâ gayet iyi anımsayabiliyordu. Bu hatıra tüylerini diken diken etti. Ya gerçekten de istasyonda kötü bir ruh...

Başını iki yana salladı. Tanrı aşkına, kendisi bir bilim adamıydı. Yirmi birinci yüzyılda insanın başına musallat olabilecek yegâne kötü ruhlar, yine insanların ta kendisiydi. Bütün sorunların kaynağı ve zorunlu olarak çözümün bir parçasıydılar.

Zvezda modülüne doğru ilerledi. Kapalı bölmenin ardında Orlov'un, Rus kontrol merkeziyle telefonda konuştuğunu duyabiliyordu. Aldığı yoğunlaştırılmış Rusça kursuna rağmen konuşmadan sadece bölük pörçük bir şeyler anladı: "Sıcaklık kumandası... kontrol edildi... tesadüfe inanmıyorum... uyuyor..."

Cantoni bir düğmeye bastı ve bölme gürültülü bir şekilde açıldı. Cantoni, Orlov’un yüzündeki tuhaf ifadeyi doğru dürüst anlamlandıramadı. Orlov, Rusça, “Peki tamam, yaparım,” dedi ve konuşmayı bitirdi.

“Yuri, konuşmalıyız,” dedi Cantoni.

Orlov’un başını sallaması onu şaşırttı. Kızgın görünüyordu, ama düşmanca değildi.

“Sıcaklık kumandasına ne oluyor? Burası çok sıcak.”

“Harika bir sıcaklık,” dedi Orlov dik başlı bir tavırla. “Kumsalda, güneşin altında yattığını hayal et.”

“Regülatör bozuldu, değil mi? Değiştirmemiz gerekiyor.”

“Bozulmamış, test ettim. Sorun yazılımda olmalı. Ama hiçbir şey bulamıyorum.” Cantoni onu tanıdığından beri ilk defa Orlov’un gözlerinde emin olamama gibi bir şey görüyordu. Bu onu bilgisayar sorunundan daha fazla ürküttü. Eğer bu kaba saba maçonun bile güveni sarsıldıysa, durum gerçekten çok ciddi olmalıydı.

“Bu, artık, bilgisayarla benim oynadığımı düşünmediğin anlamına mı geliyor?”

Orlov dişlerini göstererek korkutucu bir ifadeyle sırıttı. “Senin, nasıl desem, bir korkak olduğunu düşünüyorum, yoldaş. Ama bir bilgisayar dehası değilsin. Ve bu sefer arıza sen uyurken ortaya çıktı.”

Cantoni bir an beklediyse de, Orlov’dan son günlerdeki davranışlarına dair bir özür gelmedi. Buna rağmen son derece rahatlamıştı. “Pekâlâ,” dedi. “Görev Kontrol ne diyor?”

“Bize, yukarıya yeni bir regülatör yolluyorlar.”

“O kadarcık mı? Yukarıya yeni bir regülatör yolluyorlar?”

Orlov omuz silkti. “Ne yapacaklardı ya? Hatayı kendi sistemlerinde tespit edemiyorlar. Yazılımda bir sorun olmadığını söylüyorlar. Biz ikimiz de bilgisayar teknisyeni değiliz. Sistemi tamir edemeyiz.”

“O halde istasyonu hemen terk etmeliyiz,” dedi Cantoni.

Orlov ona, sanki UUİ'yi havaya uçurmayı teklif etmiş gibi bir bakış attı. Gözlerini kıstı. "Terk etmek mi? Ben tam olarak anlayamadım. Yoksa anladım mı?"

Kaçınılmaz olanı biri dile getirmeliydi. "Burada yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Cantoni. "Eğer bilgisayar sağlam durumda değilse, bedelini her an canımızla ödeyebiliriz, biliyorsun. Soyuz'la dünyaya geri dönmemiz gerekiyor. İstasyon birkaç hafta insansız kalabilir ve bir sonraki mürettebat yeni bir CPU'yla[13]..."

"Ey yüce Tanrım, bunu hak edecek ne yaptım!" diye Rusça bağırdı Orlov. "Neden özellikle ben bu korkakla birlikte yukarıdayım? Ben ne yaptım ki?" Sonra birden öyle bir bağırdı ki, Cantoni hava basıncıyla arkaya doğru savrulduğunu hissetti. "Bu, ayaklanma demektir! Komutan ben olduğum sürece, böyle bir şey bir daha düşünülmeyecek bile! Bu istasyon terk edilmeyecek, işte o kadar! Tüm bunların kaç para tuttuğundan azıcık olsun haberin var mı? Para yemeğe değil de bu hurda yığınına yatırıldığı için aşağıda kaç insanın açlık çektiğini biliyor musun? Burada olmana izin verilmesinin nasıl bir ayrıcalık olduğu konusunda biraz olsun fikrin var mı? Ve şimdi istasyonu terk etmek istiyorsun! Sadece fazla sıcak geldiği için!" Bir ton Rusça küfür savurdu.

Enerjisi tükenmeye başladığında, biraz daha alçak sesle konuşmaya devam etti, ama gözlerinden hâlâ alevler fışkırıyordu. "MİR'de neler olduğunu zannediyorsun? Günlerden bir gün sırf ısıtıcı doğru dürüst çalışmadığında, bunu bir başarı olarak kutladık! Karşımıza çıkan ilk küçük zorlukta vazgeçip dünyaya dönmüş olsaydık ne olacaktı? MİR'i ilk başta planlananın iki katı kadar, yani on beş sene yörüngede tutar mıydık sanıyorsun? Burada yaptığımız çığır açan bir iş, lanet olası bir lüks seyahat değil!"

"Pekâlâ," dedi Cantoni. Şimdi kendini gerçekten de bir korkak gibi hissediyordu ve Orlov'un UUİ'ye olan bağlılığına saygı göstermekten başka bir şey gelmiyordu elinden. "Ben sadece düşündüm ki..."

"Sen mantarlarını say ve düşünme işini bana bırak," dedi Orlov.

Cantoni bir dakika boyunca ona baktı, arkasını döndü ve Zarya modülünden geçerek istasyonun devam inşaatında kesişme noktası olarak

kullanılması planlanmış Unity bağlantısına ulaştı. Unity bağlantısı aynı zamanda, dev güneş panelleri ve istasyonun Kanadalı robot kolunun sabitlenmiş olduğu, Truss adı verilen büyük kafes yapısının desteğiydi ve uzaya çıkış için kullanılan hava savağını barındırıyordu.

Cantoni, Destiny modülüne ulaştı ve bitkilerinden geriye kalanları kurtarmaya koyuldu. Bir şeylerle uğraşmak onu belki, oturma modülüne geri dönebilecek ve biraz kahvaltı edebilecek kadar sakinleştirirdi. Teraryumların yanındaki gösterge elli beş derecelik bir sıcaklık ve yüzde on sekizlik bir nem oranı gösteriyordu. Yazın ortasında, Sahra Çölü'ndeki iklim koşulları gibi. Bitkilerin kurumasına şaşmamak gerekirdi. Cantoni su akışını yükseltti ve teraryumların ısıtmasını kapattı. Sonra da tek tek bitkilerin o andaki durumunu klipsli bir bloknota not etmeye koyuldu.

Göz ucuyla gördüğü bir parıltıyla beraber durakladı. Daracık laboratuvarda çevresine bakındıysa da, alışılagelenin dışında bir şey göremedi. Belki de, uzun, dikdörtgen odanın dört kenarından ikisinde yer alan ve yeryüzünde insanların "yukarısı" dedikleri şeyi astronotlara hissettiren floresan lambalardan biriydi.

Yeniden bitkilere dönecekken, parıltıyı tekrar fark etti. Görünüşe göre, bölmeye doğru olan tarafta, duvardaki bir monitör kendiliğinden açılmıştı.

Cantoni kendini dikkatlice iterek monitöre doğru geldi. On yedi metrelik robot kolun izlenmesinde ve yönlendirilmesinde kullanılan üç ekrandan biriydi bu. Altında, kolu hareket ettirmek için bir dizüstü bilgisayar ve iki kontrol çubuğu bulunuyordu. Kol, inşası yarı bitmiş istasyona başka modüller monte etmek için getirilmişti. Amerikalıların uzay mekiğiyle ilgili sorunları yüzünden inşaat çıkmaza girdiğinden beri kullanılmıyordu.

Ekranda, önlerinden yavaşça kayan Dünya görünüyordu. Fransa'nın Atlantik kıyısının silueti göze çarpıyordu. Sonra perspektif bir anda sallanıverdi ve ekranda UUİ'nin kendisi belirdi. Yanlarında sinek kanatlarına benzer şeylerin parıldadığı, bir dizi uç uca yapıştırılmış beyaz, teneke varile benziyordu. İstasyonun üst tarafında, parmaklıklı bir iskeleye tutturulmuş büyük, ana güneş kolektörleri ekranda görünmüyordu.

Cantoni, kameranın robot kolun ucuna yerleştirilmiş olması gerektiğini düşündü. Birinin –ya da bir şeyin– kolu hareket ettirdiğini anlayınca, tüyleri

diken diken oldu.

“Yuri!” diye bağırdı. “Yuri, hemen buraya gel!” Aynı anda monitör kapandı. Tabii ki.

Orlov küfretti. “Yine ne oldu?” diye bağırdı oturma modülünden.

“Buraya gel. Kol hareket etti.”

Komutan bir yılanbalığı zarafetiyle bölme aralığından süzüldü ve Cantoni’nin yanına geldi. Sanki aklından şüphe ediyormuş gibi ona baktı. “Ne hareket etti?”

“Kol!” Cantoni monitörü gösteriyordu. “Canadarm2 hareket etti!”

“Kolu hareket mi ettirdin? Neden?”

“Ben ettirmedim! Kol kendiliğinden hareket etti. Ben monitörden gördüm.”

Orlov kaşlarını çattı ve siyah ekrana bakakaldı. “Ben hiçbir şey görmüyorum,” dedi yavaşça.

“Kapandı,” dedi Cantoni. “Yemin ederim! Kolun ön tarafına monte edilmiş kameranın görüntüsüydü. Dünya’yı, sonra da istasyonu gördüm. O arada kol hareket ettirilmiş olmalı.”

“Bak buraya.” Orlov, monitörlerin altındaki kontrol panelini gösteriyordu. Sesi, küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi sakindi. “Bunlar robot kolun yönlendirilmesine yarıyor. Eğer biri bunlarla oynarsa, kolu hareket ettirmiş olur. Ama şimdi kapalı işte.”

“Kol, ana bilgisayara mı bağlı?” diye sordu Cantoni.

“Tabii ki. Bilgisayar, kolun karmaşık hareketlerinde işe yarıyor.”

Cantoni yavaşça başını salladı. “O halde bir sorunumuz var demektir.”

27

Hamburg-Altona

Cumartesi, 8.10

“Mark?” Lisa Hogert’in ince yüzü birbirinden farklı ifadelere büründü; önce şaşkınlık, sonra güvensizlik, en sonunda bariz bir antipati. Siyah, kısa saçları, sanki Mark onu uykudan uyandırmış gibi her yöne kabarmıştı, ancak üzerinde siyah kot pantolon ve ince gövdesini iyice ortaya çıkaran daracık, siyah bir balıkçı yaka kazak vardı. Sol kaşını çapraz kesen küçük bir yara izi göze çarpıyordu. “Ne... ne istiyorsun?”

Mark lafı dolandıracak halde değildi. “Yardımına ihtiyacım var.”

Lisa bir an için sessizliğe büründü. Sonra gülmeye başladı. “Anlamıyorum! Önce beni kovuyorsun, sonra birdenbire kapımda beliriyorsun ve yardımıma ihtiyacın olduğunu söylüyorsun! Hem de cumartesi günü! Bir daha senin ya da D.I. için çalışacağımı cidden düşünüyor olamazsın herhalde!”

“Demek istediğim bu değildi,” dedi Mark. Yere baktı. Burada durmak hiç hoş bir his değildi, ama başka seçeneği yoktu. Otostopla Stade’ye kadar tanınmadan gelmeyi başardığı için sevinebilirdi. Oradan katamaranla Elbe’yi geçip Hamburg’a varmış ve polislere rastlamadan metroya ulaşmıştı. “Ludger öldü,” dedi usulca.

“Ne?” Lisa’nın sarsıldığı yüzünden okunuyordu. Ekipteki herkes gibi o da Ludger’i sevmişti.

O zamanlar, ekipte disiplini sürdürmek için işten çıkarmanın gerekli olduğuna Ludger’i ikna etmek Mark için kolay olmamıştı; kendini her zaman çalışanlarına siper etmiş ve şimdi onlardan biri tarafından ihanete uğramış Ludger’i.

“Nasıl oldu?”

“Öldürüldü. Lütfen Lisa, içeri girebilir miyim?”

Lisa, bunun bir numara olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi bir an Mark'a şüpheci gözlerle baktı. Sonra tek kelime etmeden arkasını döndü ve içeri girdi. Mark da onu takip etti.

Daire son derece sade döşenmişti, duvarlar boştu. İki yanında alçak komodinlerin yer aldığı bir Japon şiltesinin, metal bir okuma lambasının ve düz bir gardırobun bulunduğu bir yatak odası vardı. Bir de, iki kütüğün üstüne yerleştirilmiş eski bir kapıdan bozma bir çalışma masasının olduğu bir oda. Masanın üstünde bir sürü bilgisayar ve monitör vardı. Birden fazla kişinin beraber oturabileceği tek yer, mutfaktaki küçük masaydı.

"Otursana," dedi Lisa, kararlı hareketlerle, yarım kalmış kahvaltısını kaldırırken: ısırılmış bir parça peynirli gevrek ekmek, yarım elma ve boş bir müsli tabağı. "Bir şey içmek ister misin? Sadece çay, su ve süt var."

"Hayır, teşekkür ederim." Mark metroda bir fincan kahveyle bir sandviç almıştı. Fazla uyumamıştı, ama en çok bir duşa ve yeni, temiz kıyafetlere ihtiyacı vardı.

Lisa kendine yeşil çay hazırladı ve Mark'ın yanına oturdu. "Anlat," dedi ve iri, siyah gözleriyle onu süzdü.

Mark, yönetim kurulu toplantısında olanlardan başlayıp kaçışına ve birinin DINA'yla oynamış olabileceğine yönelik şüphesine kadar her şeyi anlattı. Lisa sessizce onu dinliyordu.

"Bunu kimin yaptığını bulmama yardım edecek misin?" diye sordu Mark, sözlerini bitirince.

Lisa bir an ses çıkarmadan ona baktı. "Bunu sen yaptın," dedi sakin bir sesle.

Mark gerilmişti. "Lisa, bana inanmalısın, ben yapmadım! Polis peşimde. Katil ben olsam, sana gelip yardım ister miyim?"

"Belki onu sen öldürmedin, ama ölümüne sebep oldun," dedi Lisa. "Kahrolası para hırsınızla sen ve yatırımcıların. Ateşle oynadınız ve şimdi bedelini ödüyorsunuz."

Mark, Lisa'ya anlamayarak baktı. "Ne demek istiyorsun?"

“Beni kovma nedenin olan hırsızlıkları hatırlıyor musun?” Mark mahcup bir ifadeyle kahvaltı sofrasına baktı. Gayet iyi hatırlıyordu. “O zamanlar sana, bunu yapanın ben olmadığımı söylemiştim. Ayrıca, DINA’yla ilgili bir sorun olduğunu da söylemiştim. Ama sen dinlememiştin. Sokak kızının geri döndüğü açıklaması, senin o muhteşem yazılımında bir sorun olduğu ve yatırımcılarının paniğe kapılabileceği fikrinden daha çok işine gelmişti.”

Bu gerçek Mark’ın yüzüne bir tokat gibi indi. Mark o zaman bunu bahane olarak görüp üzerinde durmamıştı. Sonuçta kanıtlar çok açıktı: tekrarlanan hırsızlıklar, sonra Lisa’nın cüzdanında ortaya çıkan, yem olarak hazırlanmış para. Ayrıca, Lisa bir süre sokaklarda yaşamıştı ve onun böyle bir şey yapabileceği... Mark kızardığını hissetti. Lisa onu uyarmıştı. Firmada birinin bir şeyler çevirdiğine dair onu aylar önce uyarmıştı.

Ya o hırsızlıklar sahteyse? DINA’yla oynayan her kimse, belki Lisa’yı da kolayca yolundan kaldırmıştı. Lisa onun ipliğini pazara çıkarmak üzere olduğu için. Eğer Mark böyle bağnaz olmasaydı, eğer Lisa’ya karşı önyargılarını bastırmış ve ona bir şans daha vermiş olsaydı, Ludger hâlâ hayatta olabilirdi. Lisa haklıydı: Mark’ın, arkadaşının ölümünde payı vardı.

Yutkundu. “Lisa... ben ne diyeceğimi bilemiyorum... üzgünüm...”

Lisa cevap vermedi. Dudaklarını birbirine bastırmıştı ve bakışları Mark’ı delip geçiyordu sanki.

“Sen... bana yardım edecek misin?” diye sordu Mark.

“Hayır.” Lisa’nın sesi kararlıydı.

“Lisa, lütfen... başka şansım yok...”

Lisa’nın bakışlarında yalnızca aşağılama vardı. “Birçok şansın vardı.” Ayağa kalktı, çalışma odasına gitti ve bilgisayarlardan birini açtı.

Mark peşinden gitti. “Ne... ne yapıyorsun?”

Lisa dönüp bakmadı. “Ludger’i kimin öldürdüğünü ortaya çıkaracağım,” dedi. “Ve inan bana, bunu senin için yapmayacağım.”

Mark, mutfaktan bir sandalye alıp ölçülü bir mesafeyle Lisa’nın yanına oturdu. Bilgisayar açıldıktan sonra, Lisa’nın parmakları klavyenin üzerinde

örümcekler gibi gezinmeye başladı. Makinenin bir parçasıymışçasına, monitörün karşısında baston yutmuş gibi ve hareketsiz oturuyordu. İri gözlerini neredeyse hiç kırpıştırmıyordu. Mark onu izlerken, Lisa'yı bugüne dek bir kez olsun işbaşında gözlemlememiş olduğunu fark etti. İşinde iyi olduğunu biliyordu, ama uğraştığı şeye böylesine yoğunlaştığından ve dikkatini verdiğinden haberi yoktu.

Ekranda internet sayfaları ve sistem pencereleri, rüzgârla savrulan yapraklar gibi açılıyordu. Windows işletim sisteminin gri hata bildirim kutuları belirip duruyorsa da, Lisa bunlara takılmıyordu.

Bir süre sonra komut satırı moduna geçti. Ekran karardı ve anlaşılmaz, beyaz yazılarla doldu. Lisa tuşlar aracılığıyla bilgisayarıyla sohbet ediyor gibi görünüyordu. Bir tartışmayı andıracak kadar hızlı bir diyalogdu bu.

Lisa'nın düz, geniş alnı kırıştıkça kırışıyordu. Bunca zaman tek kelime etmemişti, ama harcadığı çaba açıkça hissediliyordu. Birden ayağa kalktı, odanın ortasına doğru ilerledi, gözlerini kapadı ve öfkesini bastırmaya çalışıyormuşçasına birkaç defa derin nefes alıp verdi. Sonra tekrar oturup çalışmaya devam etti.

Mark saatine baktı. İki saatten beri burada oturuyordu, fakat Lisa'yı seyretmekten sıkılmamıştı. Anlayamadığı, ancak sonucu onun da kaderini belirleyecek olan dramatik bir savaşın tanığı gibi hissediyordu kendini.

Lisa'nın onu büsbütün unuttuğundan emin olmaya başlamıştı ki, kızın klavyede süzülen parmakları durakladı. Derin bir nefes alıp verdi, sonra Mark'a döndü.

"Giremiyorum," dedi. "Bütün küçük deliklerim kapatılmış."

"Delikler mi? Bunca zaman sistemimize girişin olduğunu mu söylüyorsun?"

Lisa sırıttı. "Ne sanıyorsun? Öfkemi bastırmada başarılı olduğum için şanslısınız. Yoksa kovulmamın ertesi günü hiç hoş olmayan sürprizler yaşayabilirdiniz." Yüzündeki sırıtma kayboldu. "Birisi bütün bunları bulmuş."

"Ludger mi?"

“Sanmıyorum. Ludger her zaman biraz saftı. Ekibin paranoyağı Martin’dir, ama onun da teknik bilgisi yok. Buna karşın Rainer bunu becerebilecek biri, ama gizli kapıları araştırma fikri aklına gelmezdi herhalde. Sistemde yasak bir şeyler yapma düşüncesi ona tamamen yabancı bir şey.”

“Kim o zaman?”

“İşte bu çok ilginç bir soru.”

“Peki? Şimdi ne yapıyoruz?”

“Geçerli bir sistem girişine ihtiyacım var. En iyisi bir yöneticinin girişi. Seninki çoktan dondurulmuştur diye düşünüyorum?”

Mark başını salladı. “Martin’e sorabiliriz, onun yönetici girişi var.”

“Tercih etmem. D.I.’daki köstebeğin kim olduğunu bilmiyoruz, ama biri olmalı işte.”

“Martin’in böyle bir şey yapabileceğini düşünüyor musun?”

“Hayır. Aslına bakarsan, ekipten kimsenin böyle bir şey yapabileceğini düşünmüyorum. Asıl sorun da bu zaten. Birisi bir şeyler çeviriyor ve bunu kesinlikle çaktırmadan yapıyor! Bu kişi diğer herkes kadar Martin de olabilir.”

“O zaman aklıma bir tek Mary geliyor. Hoş, onun yönetici girişi yok, fakat tüm dizgelerden yararlanabilir.”

“Onun yapmadığını nereden biliyoruz peki?”

“Ben Mary’ye kefilim.”

Lisa, Mark’a kuşkucu bir bakış attı. Sonra omuz silkti. “Bu durumda senin muhakeme gücüne güvenilebilir mi, bilmiyorum. Ama Mary’yi eleyebiliriz diye düşünüyorum. Teknolojiden bir gıdım anladığı yok.”

Lisa evin küçük koridorunda bulunan telefonu gösterdi. Telefon kocaman ve gri renkteydi, kadranı da eski modeldi. Telefon bağlantılarının henüz Alman Posta İdaresi tarafından sağlandığı seksenli yıllarda yaygın olarak kullanılan bir telefonun kopyasıydı bu. İçinde muhtemelen en modern *Voice*

over IP[14] teknolojisi bulunuyordu. Mark bu alışılmadık, havaleli kadranla doğru rakam dizisini çevirmekte zorlandı. Mary'ye cep telefonundan, alışveriş esnasında ulaştı.

"Mark? Neredesin?"

"Söylemesem daha iyi. Dinle, senin sistem şifrene ihtiyacım var. İpuçlarını aramakta bana yardım edecek birini buldum."

Lisa bu söze karşı gelecekmiş gibi bir yüz ifadesi takındıysa da, hiçbir şey söylemedi.

"Kim peki?"

"Mary, kızma ama ne kadar az şey bilirsen, o kadar iyi."

Mary'nin bir an nefesini tuttuğunu duydu.

"Bana güvenmiyorsun!"

"Hayır, Mary, mesele bu değil. Ben sadece... bana yardım eden kişinin bu olaya daha da çok bulaşmasını istemiyorum." Bu söz üzerine Lisa'nın suratı asıldı.

Mary bir an tereddüt etti. "Yardımcına güvenebileceğinden emin misin?"

Mark yalnızca bir saniye tereddüt etti. "Evet."

"Senin için işimi riske attığımın farkındasın, değil mi?"

"Mary, Ludger'i kimin öldürdüğünü..."

"Tamam, peki. Şifrem *butterfly*[15]. Bir şey bulursanız bana haber ver, tamam mı?"

"Veririm. Sağ ol, Mary!" Telefonu kapadı. Lisa tekrar çalışmaya koyuldu. Mary'nin şifresi sayesinde hiç zorluk çekmeden kullanıcı olarak sisteme girebildi. Önce Windows masaüstünde dolandı, birkaç klasör açıp etrafa bakındı. Sonra uzman dizgelerini incelemeye başladı. Alnını gitgide daha fazla kırıştırmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra Mark'a dönüp, "Kaynak kod nerede?" diye sordu.

"Kaynak kod mu? Neyi kastediyorsun?"

“DINA’nın güncel kaynak kodu. Burada bulduğum her şey en az üç ay önceye ait. Bak, oluşturulma tarihi önceki günü gösteriyor, versiyon tarihçesi de bunun güncel versiyon olduğunu söylüyor. Fakat buradaki kodu bildiğimden yüzde yüz eminim. Şuradaki notu görüyor musun? Bunu Rainer için yazmıştım. Düzeltilmesi gereken bir hatayla ilgiliydi.”

“Hata mı? DINA’nın tuhaf davranışının sorumlusu olabilir mi?”

“Hayır. Hata, doğal konuşan kullanıcı arayüzünün geliştirilmesi evresinde ortaya çıktı. Eğer düzeltilmemiş olsaydı, DINA kesinlikle herhangi bir şekilde işleyemezdi. Rainer’in düzelttiğini biliyorum, ben... gitmeden kısa süre önce. Ama bu kaynak kodda nasıl oluyorsa hâlâ yer alıyor. Yani bu, güncel versiyon olamaz.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Bu, birinin eski kodu alıp güncel olanmış gibi gösterdiği anlamına geliyor. Bizim güncel koda ihtiyacımız var. Muhtemelen o zaman, Ludger’in neden öldürüldüğünü öğrenebiliriz.”

“İyi ama kaynak kodun sistemin herhangi bir yerinde olması gerekmiyor mu? Yani, o olmasa DINA nasıl işleyebilir ki?”

Lisa aşağılayıcı bir şekilde soludu. “Kaynak kod sadece, programın insanlar için okunabilir biçimidir. Derleme esnasında, makinenin anlayabileceği bir hedef koda dönüştürülür. Derlemeden sonra prensipte kaynak koda artık gerek kalmaz. Ama tabii ki o olmadan programı geliştirmek mümkün değildir.”

“Peki ya hedef kod? DINA’ya neler olup bittiğini anlamak için onu analiz edemez misin?”

“Evinin nasıl görüneceğini merak eden bir inşaat sahibi olduğunu düşün. Mimarın planları –çizimler, istatistiksel hesaplamalar, malzeme tayini–, programlamada kaynak kod olan şeye denk geliyor. Bir fotoğrafla ya da üçboyutlu simülasyonla aynı şey değil, ama oldukça iyi bir fikir veriyor. Hedef kod ise şöyle bir şey: ‘2. taşı alıp 1. taşın yanına koyun. 3. taşı alıp 2. taşın yanına koyun.’ Ve böyle devam eder. Eğer bu detaylı talimatları okumaya kalkarsan, bittiğinde evin nasıl görüneceğini anlamak için onyıllarca zamana ihtiyacın olur.”

Mark başını salladı. Zamanında evinin planlarına bakarak odaların bitmiş halinin neye benzeyeceğini gözünde canlandırmak bile oldukça zor olmuştu onun için. “Kaynak kod nerede olabilir? Katilin onu sildiğini mi düşünüyorsun?”

“Bunu hayal bile edemiyorum. Kaynak kodu tamamen silmek, bir programcı için, çocuğunu öldürmekle eşdeğer bir şeydir. Bu yapılmaz. Bir yerlerde her zaman bir kopya, bir yedek bulunur. Ayrıca, eğer Ludger bu yüzden öldürülmüşse, kaynak kod oldukça değerli olmalı.”

“Ludger’in, güncel kaynak kodu keşfettiği için mi öldürüldüğünü düşünüyorsun?”

“Ne yazık ki öyle görünüyor. Neler döndüğünü öğrenmiş olmalı. Muhtemelen... hey!” Lisa ayağa fırladı ve apar topar bilgisayarın fişini çekti. Ekran karardı.

Mark, bir yazılım uzmanının bilgisayarını böyle vahşi bir şekilde kapattığına daha önce hiç tanık olmamıştı. “Ne oldu?”

Lisa’nın beti benzi atmıştı. “Bir şey sistemime girdi.”

28

Three Oaks / Arizona

Cumartesi, 11.00

AT-1, ince bir kat çimen ve dikenli çalılarla kaplı engebeli çayırlık alanda, doğal ortamında yaşayan yırtıcı bir hayvan gibi altı tekerleğinin üstünde ilerliyordu. Avı, eski bir M1 tankı, ardından büyük bir toz bulutu kaldırarak azimle kaçıyordu.

AT-1 çok daha küçük olmasına rağmen –sadece yaklaşık üç metre uzunluğunda ve bir metre yüksekliğinde–, M1'in hiç şansı yoktu. Dr. Sybil Shepard, iki çöl savaşında iyi performans göstermiş ve sonunda Three Oaks'taki bu tatbikat alanında top ateşi altına sürülsün diye yollanmış eski tank için neredeyse üzülüyordu. Artık üretimi yapılmayan bir çeşitti: insanlı savaş araçları.

AT-1 kısa bir süre bekledi, sonra sensörleri M1'e doğrultulmuş şekilde kendini döndürdü. Shepard öyle sesli bir nefes aldı ki, onunla beraber yeraltı sığınağının otuz santimetre kalınlığındaki zırhlı camından bakan askerler onun kadar heyecanlandılar. Gerçi Shepard AT-1'i buradaki herkesten daha iyi tanıyordu, çünkü sonuçta onun yapay zekâsını Clarke Institute for Advanced Technologies'te[16] kendisi tasarlamıştı. Ancak yine de makinenin ne yapacağını tam olarak tahmin etmek mümkün değildi. Nihayetinde, görevini herhangi bir insani yardımdan bağımsız bir şekilde yerine getirebilmesi, durumu kendi başına değerlendirerek karara varması gerekiyordu.

Birçok askerî uzmana göre, insan mürettebatlı tank artık vazgeçilmesi gereken bir modeldi; pahalı, hantal, güvenilmez, fazlasıyla tehlikeli. Gelecek, hedefi büyük bir isabetle vurabilen hızlı, hafif araçlarındı. Ancak telsiz ya da lazerle uzaktan kumanda fazla hassastı ve birtakım güvenlik sorunları getiriyordu. Çözüm, AT-1 gibi otonom savaş sistemleri üretmekti. Bir emir alıyorlardı, mesela yok edilecek hedefin fotoğrafı biçiminde. Geri kalanını kendi başlarına hallediyorlardı.

Eğer bugünkü test başarıyla tamamlanırsa, Shepard'ın ekibi akıllı, otonom silah sistemlerine giden yolda büyük bir adım atmış olacaktı. Gelecekteki savaşlarda büyük miktarlarda hurda demir olacaktı, ama yaralılar ya da ölüler pek olmayacaktı. Shepard ne zaman vicdan azabı hissetse, kendini böyle ikna ediyordu.

AT-1, mevzilendiği yerden, ceylana doğru öldürücü koşusunu yapan çita gibi ileri fırladı. 800 beygir gücündeki motorunun tüm performansını kullanarak hızlandı. M1'in peşinde ilerlerken etrafa kum ve küçük taşlar sıçratıyordu. Kurbanından çok daha hızlıydı, çünkü içinde insan bulundurmak zorunda değildi ve bu yüzden zırha ihtiyacı yoktu. Bilgisayarla yönetilen altı adet asma tekerleğiyle en zorlu bölgelerde bile yüksek hızda ilerleyebiliyordu. Böylece kısa süre içinde M1'i yakalamıştı.

"Neden ateş etmiyor?" diye sordu davudi bir ses.

Shepard arkasına doğru döndü. Albay Lewis'in gerginliğine şaşmamak gerekirdi. General rütbesine yükselmesi AT-1 projesinin başarısına bağlıydı. Ayrıca haklıydı da; AT-1 çoktan füzelerini ateşlemiş olabilirdi. "En uygun atış mesafesi," diye mırıldandı Shepard, ikna edicilikten oldukça uzak bir şekilde.

AT-1 hızını düşürüp büyük tankın ardından, sahibini takip eden bir köpek gibi ilerledi. Komuta sığınağından kumanda edilen M1, test alanı olarak belirlenmiş yolun sonuna gelip durdu. Onunla beraber AT-1 de durdu. Bir an hiçbir şey olmadı.

"Buymuş demek ha," dedi General Rodrick. Diğer askerler başlarını sallayıp yerlerinden kalktılar.

"Üzgünüm," dedi Lewis. "Bir sistem aksaklığı. Hemen kontrol edeceğiz. Bir sonraki sunumda..."

"Bir sonraki sunum diye bir şey olmayacak," dedi General. "Üzgünüm, John, ama şansınızı kullandınız." Sesi dostane çıkıyordu, ama alttan alta, onu ordu içindeki efsanevi ününe kavuşturmuş olan sertlik hissediliyordu. Söylenenlere göre, General Rodrick'in dostu yoktu, düşmanlarıysa artık hayatta değillerdi. Lewis başını sallamakla yetindi.

Shepard yaşadığı hayal kırıklığını fark ettirmemeye çalıştı. Bakışlarını indirip test alanına doğru çevirdi. M1 hâlâ yolun sonunda duruyorsa da, AT-1 görünürlerde yoktu. “Efendim...” dedi, bir yandan alanı gözleriyle tararken.

“Dr. Shepard?”

“Gözden kayboldu, efendim.”

“Kayıp mı oldu?”

“AT-1.”

General’in ve diğerlerinin dikkatini çekmişti. Onun yanına, camın önüne toplandılar. Birdenbire şiddetli bir patlama oldu. Devasa M1 birkaç metre yukarı fırlayıp bir ateş topuna dönüştü. Duman bulutları dağılınca, tankın taretinin şasiden düzgünce ayrılmış olduğunu ve enkazın yanında durduğunu gördüler.

“Biraz geç, ama hiç yoktan iyidir,” dedi General. Sesine bakılırsa, proje hakkındaki fikrini değiştirmemişti.

“General, eminim ki...” diye söze başladı Albay Lewis. Ancak o anda AT-1 ortaya çıktı. Sığınağın sadece elli metre kadar ilerisinde yükselen bir tümseğe doğru son hızla ilerliyordu; tam sığınağa doğru.

“Bu da ne...” dedi General.

AT-1 zırhlı camın sadece bir metre uzağında durdu. Döner başlıklı kameraları, insanları süzüyormuşçasına hafifçe sağa sola salınıyordu. Geriye kalmış, Rattlesnake türü üç adet yerden yere füze, sığınağa doğru yönelmişti.

Çıt çıkmıyordu.

AT-1 bir an durdu, sonra dönüp büyük bir hızla uzaklaştı. Shepard rahat bir nefes aldı. Bir an için düşünmüştü ki...

AT-1 yaklaşık iki yüz metre mesafede durup füzeleri yine sığınağa nişan almış şekilde döndü. Shepard buz kesivermişti. “Yere yatın!” diye bağırarak kendini yere attı. Yılların taliminin etkisiyle, askerler düşünmeden aynısını yaptılar.

Tam o anda çok parlak bir ışık çaktı ve sığınak şiddetli bir patlamayla sarsıldı. Sandalyeler devrildi, kahve kanaları ve fincanlar yere düşüp parçalandı. “Kah...”

İkinci bir patlama, bir üçüncüsü. Sonra etraf sessizliğe büründü. Neyse ki Rattlesnake füzeler zırhlı camı kıracak silahlar değildi.

Shepard güçlükle ayağa kalktı. Beti benzi atmış yüzlere baktı. Sonra, üstünde sadece birkaç çizik ve toz izi bulunan camdan bakıp donakaldı. AT-1 tam karşılarında, ağına çömelmiş bir örümcek gibi duruyor ve camdan gözleriyle sığınağın içine bakıyordu.

“Kapatın şunu!” dedi General Rodrick usulca. Altdudağı hafifçe titriyordu. “Kapatın şu kahrolası şeyi!”

29

Hamburg-Altona

Cumartesi, 15.42

Lisa, yüzünde büyülenme, tiksinti ve dehşet karışımı bir ifadeyle gözlerini monitöre dikmişti. Tüm iletişim kablolarını çıkartmış ve hatta bilgisayarı tekrar açmadan önce W-LAN kartını sökmüştü. Şimdiyse, değişik analiz yazılımlarıyla durumun çaresine bakmaya çalışıyordu.

“Kahrolasıca şey nerede ki?” diye sordu usulca.

“Tam olarak nasıl bir şey bu?” Mark ayağa kalkmıştı ve hafifçe öne doğru eğilmiş halde onun arkasında duruyordu. Lisa’nın bedeninden yükselen yumuşak, parfümsüz kokuyu duyuyordu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Lisa.

“İyi ama o zaman sistemine bir şeyin girdiğini nereden biliyorsun ki?”

Lisa, kendisi yapmış gibi duran küçük bir kutucuğu gösterdi. Ön tarafta yeşil ışık yayan iki diyot vardı, başka da bir şey yoktu. Arka taraftaki bir açıklıktan içeri giren ince bir kabloyla bilgisayara bağlıydı. Başka bir kabloysa elektrik adaptörüne bağlıydı. “Bu bir donanım iletişim monitörü. Kendim geliştirdim. Eğer bilgisayar herhangi bir şekilde dış dünyayla iletişim kurarsa, bunu bana gösteriyor. Soldaki lambacık alınan veriler, sağdakiyse yollanan veriler için.”

“Niçin buna ihtiyacın olsun ki? Yani, Windows’un da buna benzer bir şeyi...”

Lisa aşağılayıcı bir tavırla soludu. “Windows sadece bir yazılım. Yazılımlarla kolayca oynanabilir. Donanımlarlaysa oynanamaz, en azından dışarıdan, fiziksel bir bağlantı olmadan. Benim yol açmadığım bir veri trafiği olduğunda, bu küçük şeyle anında görebiliyorum. Biri bilgisayarıma, orada işi olmayan bir şey yüklemeye çalışırsa, güvenilir bir şekilde bana gösteriyor.”

“Biraz önce bu mu oldu?”

“Evet. Ne yazık ki hemen fark etmedim. Bunu hesaba katmamıştım ve bekçime uzun süre göz atmadım. Ne kadar yüklenmiştir, bilmiyorum.”

“Ama arkasında iz bırakmış olmalı.”

“O kadar basit değil. Kötü niyetli yazılımları Windows Explorer’la bulamazsın. Sistem verilerinin arasında bir yerlere ya da sabit diskteki damgalanmamış bölgelere saklanır. Bazen, daha önceden bilgisayarda bulunan bir programın içine yerleşir ve sen ancak, programı çalıştırmaya kalktığın zaman, ters giden bir şeyler olduğunu anlarsın.”

“Bir virüs mü?”

“Mümkün, oldukça iyi antivirüs yazılımlarına ve ayrıca sağlam bir güvenlik duvarına sahip olmama rağmen. Ama aradan bir şeyler kaçabiliyor işte.” Bilgisayarı kapattı.

“Şimdi ne yapıyorsun?”

“Sabit diski tarayacağım. Belki tanıdık bir imzaya rastlarım.” Birkaç hareketle bilgisayarın kasasını açtı, eline ufak bir tornavida alıp içeride bir şeyler yaptı. Kısa süre sonra elinde küçük, metal bir kasa vardı. Bu kutucuğun içine yüz gigabaytlık veri sığıyor olması inanılmazdı; yüz bin kitabın olduğu büyük bir şehir kütüphanesinde bulunacak kadar bilgi.

Masasındaki dört bilgisayardan ikincisini açıp sabit diski içine yerleştirdi. “Bu benim analiz sistemim,” dedi.

“Sabit diski oraya yerleştirdiğinde, virüs ona da bulaşmaz mı?”

“Hayır. Sabit disk yüklenmiyor ve ondan herhangi bir program indirilmiyor. Sadece taranıyor. Veriler korunaklı bir alanda okunuyor. Sonra da analiz yazılımım, virüsler ve kaçak yazılımlar için tipik olan kalıpları arayacak.” Bilgisayarın kasasını kapattı, onu çalıştırdı ve uygun bir yazılım programını açtı. Çok yavaş dolan bir ilerleme çubuğu belirdi.

“Biraz sürecek. Ben acıktım, ya sen?”

Mark başını salladı.

“İşinde çok iyi olan bir Türk tanıyorum,” dedi Lisa. “Çevrenin en iyi dönerini o yapıyor.” Herhangi bir cevap beklemeden evden çıktı. Mark şaşkın vaziyette onu takip etti. Nedense Lisa’nın yalnızca sebze ve belki ara sıra birkaç parça suşiyle beslendiğini düşünmüştü, bu kadar ince olduğuna göre.

Saat öğleden sonra dörde geliyordu. Güneş parlıyor ve insanlar Altona sokaklarında elleri kolları alışveriş torbalarıyla dolu dolaşıyorlardı. Ortalık öyle sakindi ki, Mark hâlâ cinayet zanlısı olduğunu ve polis tarafından arandığını az kalsın unutuyordu. En azından henüz arama ilanları asmamışlardı.

Türk büfesi küçük ama çok temizdi. Dönerin tadı gerçekten de olağanüstüydü. Üstüne de, oldukça sert ve aromatik bir Türk kahvesi içtiler.

Daha sonra, yan yana yürüyerek kalabalık caddelerden geri dönerlerken, Mark birdenbire, “Lisa, seni kovduğum için çok ama çok üzgünüm,” dedi. “Sana haksızlık ettim. Lütfen beni bağışla!”

Lisa ona bakmıyordu. “Olan oldu.” Sesi duygusuz çıkmıştı. Yolun geri kalanını suskun yürüdüler.

Eve vardıklarında, analiz programı işini bitirmişti. “17 şablon bulundu,” diye yazıyordu bir kutucukta. Altındaysa şifreli bir dolu işaret.

“Baksana,” dedi Lisa ve kaşlarını çattı.

“Nedir?” diye sordu Mark. “Bir virüs mü?”

“Hayır... belki de evet, tam olarak bilmiyorum. Ama programın bulduğu imzaları gayet iyi tanıyorum. Hepsi DINA-Client’a ait.”

DINA-Client, yüz binlerce bilgisayarda, çalışma molalarında işlemci girdilerini indirip sonuçları DINA merkez bilgisayarına gönderen yazılımdı. “Bu, DINA-Client’ı bilgisayarına indirdiğin anlamına mı geliyor?”

“Hayır, ben böyle bir şey yapmadım. Eğer DINA bir şekilde kendini yüklemiş olsaydı, bunu hemen görürdüm. Buradaki DINA değil, en azından benim tanıdığım DINA-Client değil. Ama DINA kodunun bazı parçalarına sahip.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Birinin bizim DINA-Client yazılımımızı değiştirdiği ve ondan yeni bir şey yarattığı anlamına geliyor.”

“İyi ama neden? Yapan kimse, bununla ne amaçlamış olabilir ki?”

“Tam olarak bilmiyorum. Ama bu şey bir solucan gibi kendi kendini sabit diskime yükledi. Ve bir şekilde bütün güvenlik önlemlerimi aşmayı başardı.”

“Bu, birinin DINA-Client’ı bir virüs programına çevirdiği anlamına mı geliyor?”

“Öyle görünüyor. Hem de oldukça akıllı bir virüs programına. Ticari hiçbir virüs tarayıcısının onun farkına varacağını düşünmüyorum.”

Mark’ın beti benzi attı. “Bu, DINA benzerinin, internet aracılığıyla belki çoktan yayıldığı anlamına gelir! Aman Tanrım, DINA şu an sadece birkaç yüz bin bilgisayarda değil...”

“... birkaç yüz milyon bilgisayarda olabilir,” diye tamamladı Lisa onun cümlesini.

30

Hamburg-Klostertor

Cumartesi, 22.19

Friedemann Unger, basbayağı harika hissediyordu. Adrenalin, dolaşım sisteminde sanki mutluluk verici bir uyuşturucu gibi dolaşıyor, baterinin gümbürdeyen ritmi ve insanların ahenkli alkışlarıyla pompalanıyordu. Parmakları Ibanez'in perdelerinde sanki kendi kendine kayıyordu. Jürgen'le basçıları, beraber "Satisfaction"ı söylerlerken sahne sallanıyordu.

Aşağı yukarı beş yüz dinleyici, ağırlıklı olarak kırklı yaşlarda, Markthalle'deki Klasik Rock Festivali'ne gelmişti. Kalabalık coşuyordu. Unger'in grubu "Shallow Pink", rock'ın şanlı zamanlarından hitler çalacak olan dört grubun ikincisiydi. Gerçek bir sahnede olmak inanılmaz bir duyguydu. Ve dün akşamki korkunç provadan sonra üstüne yapışmış tüm korkulara inat gayet yolunda ilerliyordu. Herkes kendinden geçmiş vaziyetteydi.

Olaf mikrofona öyle hızlı bağırıyordu ki, Unger, solistlerinin bu geceden sonra üç gün boyunca konuşamayacağından emindi. "*I can't get no... satisfaction... but I try, I...*"

Kulak tırmalayıcı tizlikte bir ses duyuldu. Bir ses geri-beslemesiydi kesin. Unger, ne yapacağını bilmez bir şekilde mikrofonuna dik dik bakan ve sonra da alanın ortasındaki ses düzenleyicisine yardım isteyen bakışlar fırlatan Olaf'a döndü. Oradaki ses teknisyeni omuz silkmekle yetindi. Unger, korkunç sesin kendi kendine kaybolmasını ümit ederek çalmaya devam ettiyse de gitarı, sesi bastırmaya yetmiyordu. Ses durmuyordu. Kulakları acımaya başlamıştı. Dinleyiciler de elleriyle kulaklarını kapatıyorlardı.

Sonunda tiz ses kesildi. Yerini sadece Unger'in acıyan kulaklarındaki cıvıltının olduğu boğucu bir sessizlik aldı. Ses teknisyeni tüm ses sistemini kapatmaktan başka bir çare bulamamıştı.

“Pekâlâ, millet, küçük bir teknik sorunumuz var,” dedi Olaf. “Kısa süre içinde devam edeceğiz.” Sesi artık pek de güçlü çıkmadığından, kimse onu duymadı. Gittikçe yükselen bir homurdanma başladı. Grup üyeleri çaresizce birbirlerine bakıyorlardı, bilgisayarı başında umutsuz bir ifadeyle bir şeyler yapmaya çalışan Rudi dışında.

Unger şimdi her şeyi anlamıştı. Sahneye bir ses örnekleyicisi yerine dizüstü bilgisayar getirmenin oldukça kötü bir fikir olduğunu söylemişti. Ama Rudi, Native Instruments’in Hammond B3 orgu simülasyonunun bütün ses örnekleyicilerinden çok daha iyi olduğu gerekçesiyle bu konuda ısrar etmişti. Konserin bu soruna kadarki seyri onu haklı çıkarıyordu; sanal enstrümanın, yüz kilodan daha ağır olan orijinalinin sesine bu kadar yaklaşabilmesi inanılır şey değildi. Leslie hoparlörünün insanı sürükleyip götüren tınısı ve keskin dönüşleri bile şaşırtıcı derecede iyi verilebilmişti. Ama konserin ortasında bilgisayar çöktükten sonra tüm bunlar neye yarardı ki?

Unger, öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu. “Şu dizüstü bilgisayarı kaldır ortadan da sampler’ı al,” diye bağırdı.

Rudi başını sallamakla yetindi. “Birkaç saniye sadece,” dedi ve birkaç kablo taktı. Sonunda, ses teknisyenine başparmağıyla “başla” işaretini verdi.

“Pekâlâ, millet, arıza için herkesten özür dileriz,” dedi Olaf. “Tekrar başlıyoruz. Bir, iki, üç...”

Işıklar gitti. Yalnızca yeşil “çıkış” tabelası görünüyordu. Elektrik kesintisi, tam sırasıymış gibi şimdi! Olaf öyle bir sövmeye başladı ki, mikrofon olmaksızın bütün salon onu duyabiliyordu. Dinleyicilerden bazıları güldü.

Birdenbire siren sesleri duyulmaya başlandı. Herhangi bir kalıba uymuyormuş gibi görünen, düzensiz yükselen ve alçalan tonlar. Korkunç, hayalet sesini andıran bir müzikti.

Salondaki huzursuzluk gittikçe tırmanıyordu. Bunun, şovun bir parçası olduğu yanılgısından doğan birkaç alkış geldiyse de, hızla sona erdi.

Işıklar tekrar geldi. “Test, test,” diyordu Olaf. Sirenlerin sesi gelmeye devam ediyordu. Bazıları çıkış kapısına doğru yönelmişti. Unger emniyetsizlik atmosferinin, yerini nasıl da bariz bir paniğe bıraktığını hissetti. Biri taşınabilir radyosunu kulağına dayamış, dinliyordu.

Sonunda sirenler durdu. Sessizlik oldu.

“Dışarıda neler olup bittiğini bilen var mı?” diye sordu Olaf mikrofondan.

Markthalle’nin çalışanlarından biri sahneye çıktı. “Huzursuzluğa gerek yok,” dedi mikrofona. “Radyoda açıklandı. Siren sesleri bir arızadan kaynaklanmış. Konser planladığı gibi devam ediyor.”

Ralf, bagetlerini birbirine vurarak tempo verdi. Unger, Stones hitinin ünlü gitar girişini çalıyordu. Ancak önceki gibi olmuyordu. Salondaki pozitif enerji, patlamış bir balonun havası gibi kayboluvermişti. Birkaç parçadan sonra Olaf, şovu bitirdi. Seyirciler saygılı bir şekilde alkışladıysalar da, bis isteğinde bulunmadılar.

Hayal kırıklığına uğramış Unger, grup arkadaşlarıyla beraber sahneden indi.

“Kusura bakmayın çocuklar,” dedi Rudi, sahnenin arkasındaki soyunma odasına girdiklerinde ve dışarıdan Uriah Heep’in “Easy Livin’” parçasının ilk akorları duyuluyorken.

Kimse bir şey söylemedi. Siren sesleri Unger’i ölümüne korkutmuştu. Büyük ihtimalle aynı Rudi’nin Hammond orgu simülasyonunun başına gelen gibi zararsız bir bilgisayar hatasıydı. Bugünlerde teknoloji gitgide ilerliyor, ama aynı oranda da güvenilmez hale geliyordu.

Ancak içinde bir yerlerde, siren seslerinin bir uyarı olduğuna dair huzursuz edici bir duygu vardı.

31

Hamburg-Altona

Cumartesi, 22.20

Lisa, sanki görünmez bir engeli itiyormuş gibi ellerini yavaşça öne doğru uzattı. Kollarını iki yana açıp bir bacağını kaldırdı ve yavaş çekimdeki bir balerin gibi kendi etrafında dönmeye başladı.

Mark kapının orda durmuş, Lisa'nın Tai-Chi egzersizlerini izliyordu. Tüm gün boyunca onun yanında oturmuş ve teknolojiyle verdiği sessiz mücadeleyi takip etmişti. Kendini oldukça işe yaramaz hissetmiş, ancak bunu izlemekten vazgeçememişti. Bir zaman gelince Lisa dikkatini yoğunlaştıramaz olmuştu. Gözlerini ovuşturmuş, sonra tek kelime etmeden yan odaya geçip egzersizlerini yapmaya koyulmuştu.

Mark acıkmıştı ve yorgundu, ama onu dikkatini yoğunlaştırmışken rahatsız etmeye cesaret edemiyordu. Bugün insanüstü gayret gösterdiğini hissetmiş ve böylesine büyük bir yeteneği zaman bile tanımadan kovarken nasıl da aptallık yaptığını bir kez daha anlamıştı.

Sonunda Lisa yavaş hareketlerini bitirdi. Gözleri kapalı biçimde birkaç defa nefes alıp verdi. Sonra büyük, koyu renk gözlerini açtı ve bakışları karşılaştı. Mark'ın kendisini izlediğini anlayınca alnını kırıştırdı. Yine tek kelime etmeden çalışma odasına geçip bilgisayarın karşısına oturdu.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Mark.

"Pek sayılmaz," dedi Lisa, parmakları yeniden tuşların üstünde dans ederken. Saldırıya uğramış bilgisayarı tekrar internete bağlamıştı ve farklı yazılım parçalarının yardımıyla bu bilinmez programın ne yaptığını gözlemliyordu. "Bu şey esas DINA-Client gibi çalışmıyor. Arkaplanda durmaksızın çalışıyor ve işlemci kapasitesinin büyük bir bölümünü kullanıyor. Sadece, tam olarak ne yaptığını anlamıyorum. İnternetle çok fazla iletişim kuruyor, farklı binlerce IP adresiyle; büyük ihtimalle aynı programın diğer mercileriyle."

“Bir şeyler hesapladığını mı düşünüyorsun? Hava durumu simülasyonu benzeri?”

“Olabilir, ama nedense buna pek inanmıyorum. Bana pek de sistematik ilerliyor gibi görünmedi. Daha çok, sanki tesadüfi süreçlermiş gibi görünüyor. Bazen bütün programın faaliyeti duruyor, sonra birdenbire birkaç saniye için tüm işlemci kapasitesini kullanıp yoğun bir iletişim kuruyor.” Lisa kısa saçlarını karıştırdı. “Ama en tuhafı yapısı.”

“Tuhaf mı? Ne demek istiyorsun?”

“Kendini tekrar ediyor. Yani, şimdiye kadar gördüğüm küçük kısım, aynı talimatların aralıksız bir tekrarı. Yalnızca çok ufak sapmalar var.”

“Peki, bu neden tuhaf?”

“Eğer bir programın defalarca aynı şeyi yapmasını istersen, bunun için bir fonksiyon yazarsın, en azından bir ilmik atarsın. Yani program kodu tek bir yerde olur, birçok defa döner. Aynı program satırlarını farklı konumlara kopyalamak sadece acemi çaylakların yapacağı türden bir iştir.”

“Peki, ama ya program her seferinde tam olarak aynı şeyi yapmamalıysa?”

“Öyle bir şeyi normalde fonksiyonları çağırmaya yarayan parametrelerle düzenlersin.”

“Yani program bir çaylağın eseri diyorsun?”

“Kesinlikle değil. Kolaylıkla bütün güvenlik sistemlerime girmeyi başardı. Garip olan da bu işte: Bir yandan bu solucan inanılmaz derecede kurnaz, öte yandan...”

Işık titremeye başladı, sonra da gitti. Sadece monitörün soluk mavi ışığı odayı aydınlatıyordu. “Şimdi ne oldu?” diye sordu Mark.

“Görünen o ki elektrikler kesildi.”

“Peki, nasıl oluyor da bilgisayar hâlâ çalışıyor?”

“Tabii ki jeneratörüm var. Bilgisayara yaklaşık yarım saat daha güç sağlayacaktır.”

Siren sesleri duyuluyordu. Mark ile Lisa birbirlerine baktılar. Pencereye gidip dışarıya, karanlık caddelere baktılar. Tüm bölgede elektrik kesilmişe benziyordu. Hayalet şehir gibiydi.

Sokak lambalarının ışığı titremeye başladı ve sonra çevredeki binlerce evin ışığı aynı anda geri geldi. Sirenler ötmeye devam ediyordu. İnsanlar evlerinden sokağa çıkmışlardı. Lisa yatak odasına gidip pilli radyoyu açtı.

"... bir arızadan kaynaklanmaktadır," diyordu spiker. "Tekrar ediyorum: Paniğe gerek yok. Sivil Savunma Merkezi, alarmın bir arızadan kaynaklandığını açıkladı."

Lisa radyoyu kapattı. Birbirlerine baktılar.

Mark, Lisa'nın da onunla aynı şeyi düşündüğünü fark ettiğinde, boğazında koca bir yumru hissetti.

"Sen de..." diye başladı söze.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Lisa. Beti benzi atmıştı. Soğukkanlılığı ve kendinden emin duruşu kaybolmuşa benziyordu.

Sinir bozucu siren sesi sonunda durdu. Lisa bilgisayarı kapattı. "Daha fazla yapamayacağım. Yarın devam ederiz," dedi ve dolaptan ince, kıvrılmış bir uyku matı çıkardı. "Al. Daha fazla bir şey veremeyeceğim."

"Lisa, ben... ben seni de bu işin içine çekmek istemiyorum... yani, eğer polis beni burada bulursa..."

Lisa somurtkan bir surat ifadesi takındı. "Ne zannediyorsun? Ludger'i severdim. Geçmişimi bildiği halde bana güvenmişti. Onu kimin öldürdüğünü bulacağım, inan! Ve bunu senin için yapmıyorum." Ancak sesindeki katılık azalmıştı.

32

Hamburg-Altona

Pazar, 8.11

Mark korkuyla yerinden sıçradı. Terden sırılsıklam olmuş tişört vücuduna yapışmıştı. Gördüğü kâbuslardan sahneler gözünün önünden akıyordu: Ormanda onu kovalayan komiser; Ludger'in cesedinin üzerine eğilmiş, soğuk, çelik grisi gözleriyle ona bakan Julia; birdenbire her taraftan yılan gibi onu sarıp derisinden içeri giren kablolarla bilgisayara bağlı biyolojik bir cihaza dönüşen, bilgisayar karşısındaki Lisa.

Başını iki yana salladı. Tüm bunlardan, son günlerde yaşadıklarından sonra kâbus görmesi şaşılacak bir şey değildi. Audemars Piguet'sinin altın akrep ve yelkovanı sekize çeyrek kalayı gösteriyordu. Kalkıp evin içinde sessizce yürümeye başladı. Lisa hâlâ uyuyordu. Zarif bedeni, ince örtünün altında çıplak uzanıyordu.

Bir an, nasıl da sessiz ve huzur içinde yattığını izledi. Yüzündeki sertlik ve mesafe kaybolmuştu, ilk defa hassas ve kırılgan görünüyordu. Boynunun sol tarafında bir dövme vardı: göz çukurlarından küçük kurtlar çıkan bir kafatası. Amatör bir çizimdi ve herhalde defalarca üzerinden geçilmişti, çünkü cildi yer yer kabuk bağlamıştı. Demek ki bu yüzden her zaman balıkçı yaka kazak giyiyordu.

Sıkı, yuvarlak göğüsleri düzenli bir şekilde kalkıp iniyordu. Mark arkasına döndü. İçinde uyanmaya başlayan hislere şu an kesinlikle ihtiyacı yoktu. Hayatı şimdiden yeterince karmaşıktı.

Mutfağa gidip kahve yaptı. Kızarmış ekmek, marmelat ve peynir bulup ufak bir kahvaltı hazırladı ve bir tepsiye yerleştirdikten sonra Lisa'nın odasına götürdü. Bu arada Lisa uyanmış ve üstüne siyah bir tişört geçirmişti, ama hâlâ yatakta oturuyordu.

"Vay," diyerek gülümsedi. "Yatağıma kahvaltı gelmeyeli bayağı uzun süre olmuştu."

Mark gülümsemesine karşılık verdi ve tepsiyi yatağın yanına, yere koydu. Sessizce ve büyük bir iştahla yemeye koyuldular.

“Firmaya gitmem gerek,” dedi Lisa bir vakit sonra ve ağzının kenarlarındaki kırıntıları temizledi. “Buradan daha fazla bir şey yapamam. DINA çekirdek sunucusuna girmem lazım.” Çekirdek sunucu, DINA’nın sinir sistemi merkezi gibi bir şeydi. Bütün veriler burada toplanıyor, buradan belirlenmiş işlemcilere dağıtılıyor ve sonuçları değerlendiriliyordu. Güvenlik gerekçeleriyle internet üzerinden direkt olarak sunucu programlarına giriş yapılamıyordu.

Bu çok büyük bir riskti. En azından, cinayetin ertesi akşamı Rainer, Mark’ı firma yakınında görmüştü. Polisin, Mark’ın olay mahalline tekrar döneceğini düşünmesi gayet olasıydı. Ancak DINA’yla kimin, neden oynadığını ortaya çıkarmak için tek şansı buydu. Başını salladı. “Tek sorun, büyük ihtimalle kod kartımı dondurmuş olmaları.”

“Seninkini belki,” dedi Lisa ve ayağa kalktı. Tişört dışında üstünde yalnızca siyah bir slip vardı. Çalışma odasında gözden kayboldu ve az sonra gri, plastik bir kartla geri döndü. “Büyük ihtimalle buradakini değil ama.”

Mark’ın gözleri büyüdü. “Bunun sende ne işi var?”

Lisa’nın yüzünde hınzır bir sırıtış belirdi. “Öfkemi kontrol altında tutmakta iyi olduğum için mutlu olmalısınız demiştim daha önce.”

Mark da sırıttı. “İnan bana mutluyum.”

“Bana giriş kapısının anahtarını ver,” dedi Lisa, siyah kot pantolonunu giyerken.

“Ben de geliyorum,” dedi Mark.

“Bana yardım edemezsin. Ayrıca, aynasızlar her yerde seni arıyor.”

“Burada öylece oturup bekleyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Belki sana sunucuda çalışırken yardım edemeyebilirim, ama an azından gözcülük edebilirim. Ayrıca, eğer seni büroda yalnız yakalarlarsa, bu resmen soyguna girer; eğer ben de yanında olursam, en kötü ihtimalle haneye tecavüz sayılır. Firmanın bir kısmı hâlâ bana ait ne de olsa.”

“Pekâlâ.”

Metroyla oraya varmak yirmi dakika sürdü. Mark büro binasının kapısını açtı. Pazar günü olduğundan resepsiyon masası tabii ki boştu. Dört asansörün de üstünde yanan kırmızı ışık zemin katta olduklarını gösteriyordu.

Yan kapı açıldı ve gece nöbetinde çalışan genç bir adam içeri girdi. Mark onu üstünkörü tanıyordu ve istem dışı titreyiverdi. Eğer polis ona Mark’ın fotoğrafını verdiyse...

Ancak bekçi güler yüzlü bir şekilde selam verdi. Hafta sonları burada birilerinin çalışması alışılmadık bir şey değildi. Resepsiyona geçti ve rutin kontrolleri arasındaki zamanı geçirmek için okuduğu belli olan bir çizgi romanı eline aldı.

Mark, asansörün düğmesine bastı. Bir zil sesi duyuldu ve asansörün kapısı açıldı. Mark donakaldı. Önündeki manzara karşısında boğazı düğümlenmişti. Lisa usulca inledi.

“Aman Tanrım!” Bekçi yerinden zıpladı. “Bu da ne...” Telefona uzandı ve üç haneli numarayı çevirdi.

33

Hamburg-Hafencity

Pazar, 9.39

Başkomiser Unger açık asansörden içeri bakıyordu. Yerde, bir kan gölünün ortasında tuhaf bir şekilde çarpık ve döndürülmüş pozisyonda bir adam yatıyordu. Bir insandan çok kanlı bir paçavraya benziyordu, sanki vücudunda tek düzgün bir kemik yokmuş gibi. Asansörün aynası korkunç bir kavgaya şahitlik etmişçesine kana bulanmıştı. Keskin bir kusmuk kokusu her yere sinmişti.

"Nasıl olmuş?" diye sordu Unger, az önce ulaşabildikleri ve şimdilik yalnızca genç adamın öldüğünü tespit edebilen ambulans doktoruna.

Doktor omuz silkti. "Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanki çok yüksek bir yerden düşmüş gibi bütün vücudunda kırıklar var. Kan birçok yaradan fışkırmış, özellikle de kafasındaki yaralardan."

"Binanın tepesinden düşmüş ve birisi tarafından asansöre taşınmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bana adam burada, asansörde ölmüş gibi geliyor. Fakat yine de adli tabip değilim ben."

"Asansörün düştüğünü ya da ona benzer bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Doktor başını iki yana salladı. "Basit bir düşme böylesine çok ve değişik kırık yaratmazdı. Sanki adam birçok defa düşmüş gibi. Üzgünüm ama size bu zavallı adamın başına, ondan geriye sadece kanlı bir topak kalacak şekilde bir şeyler geldiğinden başka herhangi bir şey söyleyemiyorum. Ki bunu siz de görüyorsunuz zaten."

Unger başını salladı. Olay yeri inceleme ekibi gelmek üzereydi. Kurbanın asansörde ölüp ölmediğini belirleyeceklerdi. Cesedin üzerine doğru eğildi. Yüzü yalnızca kanlı bir yığındı, fakat Unger sorgu esnasında oldukça tuhaf

davranmış programcının ince telli saçlarını tanıdı. Erler ya da ona benzer bir şeydi ismi.

Başını iki yana salladı. Durum gittikçe gizemli bir hal alıyordu. Ve de hâlâ Ludger Hamacher cinayetine dair herhangi bir fikri yoktu. Bu iki cinayetin birbiriyle bağlantılı olduğu su götürmez bir şeydi.

Komiser tam vazgeçmek üzereydi ki bir şey fark etti. Aynaları daha yakından inceledi. Kan lekelerinden bazıları, ki şimdiye dek bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüştü, harf gibi görünüyordu. Bir P ve bir A harfi çıkarabildi, sonra anlamsız lekeler, sonra bir O, bir B ve tekrar bir A. Cesedin üzerine doğru eğildi. Kurbanın sağ elinde kan vardı. İlk başta bu detaya pek dikkat etmemişti, çünkü kan lekeleri zaten her taraftaydı. Ama şimdi sağ elinin yalnızca işaret ve ortaparmaklarının uçlarında leke olduğunu görüyordu. Sanki kurban onları bilinçli olarak kendi kanına daldırmış gibi görünüyordu.

Unger harfleri bir kâğıda not aldı: “PA... OBA.” Belki de bu, kurbanın son mesajıydı. Büyük ihtimalle katilin ismi. Kesinlikle “Helius” ismine benzemiyordu.

Unger, solgun bir suratla köşede oturan bekçiye yöneldi. Herhalde güvenlik firmasındaki bu işi alırken korkusuz, sıkı bir adam olduğunu düşünmüştü.

“Ben Başkomiser Unger. Cesedi bulan sizsiniz, değil mi?”

“Evet, yani hayır, tam olarak ben değil. Burada bir adam ve bir kadın vardı. Adamı daha önce defalarca görmüştüm, burada çalışıyor. Yine hafta sonu çalışması için büroya geldiklerini düşündüm. Asansörün kapısı açılınca kaçıverdiler. Ben de ambulansı aradım hemen, ama yapılabilecek bir şey yoktu, sonra da sizi haberdar ettim.”

“Bu tam olarak ne zamandı?”

Bekçi saatine baktı. “Rutin kontrolümü her zaman saat başlarında yaparım. Yani aşağı yukarı dokuzu çeyrek geçe olmuş olmalı. Yirmi dakika önce.”

Unger, bekçiye Helius’un bir fotoğrafını gösterdi. “Adam bu muydu?”

Bekçi başını salladı. Unger hafif bir inleme koyuverdi. Korkunç bir hata yapmış olmanın getirdiği yükün altında eziliyordu. Vahşi bir katilin hâlâ ortalarda gezinmesine izin verdiği için onu suçlayacaklardı.

Yine de katilin Helius olmadığını düşünüyordu. Bu çok anlamsızdı. Ancak bu gerçek, koca bir ipucu yığınının yanında önemsizdi. Her iki cinayette de olay yerinde bulunduğunu gösteriyordu. Helius bir kaçaktı ve bir cinayet gerekçesi de muhakkak bulunurdu. Asansör aynasındaki, yarısı okunmayan bu sözcük de yanıltıcı bir manevradan daha fazlası olarak görülmeyecekti. Helius'u parmaklıklar ardına atma isteği ağır basacaktı.

Eğer Unger diretirse, şef büyük ihtimalle onu davadan alacaktı. Tavuk devi olayından beri kendinde değil, diyeceklerdi. Helius'u mümkün olduğunca hızlı yakalamalıydı, suçlu ya da değil. Sonrasında olacaklar, savcının ve umuyordu ki iyi bir savunma avukatının işiydi.

Tekrar bekçiye döndü. "Kadın, o nasıl görünüyordu? Saçları kızıl mıydı?"

Bekçi başını iki yana salladı. "Simsiyah giyinmişti, ince, iyi görünümlü, kısa ve siyah saçlıydı."

Unger alnını kırıştırdı. Bu tarif, Helius'un firmasının herhangi bir çalışanına ya da Julia Helius'a uymuyordu. "Pekâlâ, teşekkürler," dedi Unger.

"Komiser Bey?" diye seslendi bekçi. Altdudağı titriyordu.

"Buyurun?"

"Lütfen o hayvanı bulun!"

34

Hamburg-Hoheluft

Pazar, 9.51

“Nasıl bir bela bu!” dedi Lisa, hızlı trende nefes nefese otururlarken. “Önce Ludger, sonra Rainer. Bütün bunların arkasında epey büyük bir olay olduğunu hissediyorum.”

Mark başını salladı. Bir an düşündü. “Rainer’in adresi ezberinde mi?” diye sordu.

“Evet. Grindel apartmanlarından birinde oturuyor. Neden? Oraya mı gitmek istiyorsun yoksa?”

“Belki orada bir ipucu buluruz. Rainer’in Ludger’le aynı sebepten öldüğü belli: bir şey bulduğu için.”

“Polis de aynı şeyi akıl edecektir.”

“O zaman acele etsek iyi olur.”

Kısa bir süre sonra, birçok mimar tarafından savaş sonrası mimarisinin başyapıtları sayılan, sıradan insanlar içinse korkunç bir görünümü olan, sarı kiremitten, büyük, tarihî eser binalardan birinin dördüncü katında, gösterişten uzak kapının önünde duruyorlardı. Mark, Lisa’nın tam olarak nasıl yaptığını göremese de, kapının açılması birkaç saniye sürdü.

“Bunun sadece filmlerde olduğunu düşünürdüm,” dedi Mark.

Lisa gülümsemedi. “Sokakta bir şeyler öğreniyor işte insan.”

Dikkatlice küçük daireden içeri girdiler. Rainer ışıktan kaçıyormuşçasına perdeler kapalıydı. Küçük bir antre, banyo ve mutfak dışında sadece, içinde bir yatak, büyük bir çalışma masası ve dar bir gardırop olan, oturma ve yatak odasının birleşiminden oluşan büyük bir oda vardı. Duvarlar boştu. Ortalık çok düzenli ve temiz görünüyordu.

Lisa, üstünde bir bilgisayar ve lazer yazıcı olan çalışma masasına doğru yöneldi. Bilgisayarı açtı. Bir süre sonra ekranda, ufak bir kutucuğun olduğu bir pencere açıldı. Şöyle yazıyordu: “*This system is Endless Enigma Encryption protected. Copyright 3E Software, Inc. Please enter password:*”[17]

“Hay aksi!” dedi Lisa.

“Ne oldu?”

“Bu programı biliyorum. ‘Endless Enigma’, sabit diskteki tüm verileri kilitleyen bir yazılım. Şifre olmadan herhangi birine ulaşmanın imkânı yok.”

“Bir şekilde kırılamaz mı? Yani demek istediğim, sen böyle şeylerin nasıl yapıldığını bilirsin.”

“1024 bit’lik anahtar bu. Unut gitsin.”

“O zaman şifrenin ne olduğunu bulmalıyız. Çoğu insan gündelik hayatından bir sözcük kullanır ya da şifreyi bir yerlere yazar.” Çalışma masasının çekmecelerini açmaya koyuldu, fakat sadece, düzgünce yerleştirilmiş birkaç kalem, boş kâğıtlar ve C5 büyüklüğünde birkaç zarf buldu.

“Çoğu insan evet, ama Rainer değil. Nasıl bir hafızası vardı, biliyorsun. Kendine 100 basamaklı, rastlantısal bir harf-rakam kombinasyonu bulduğuna eminim. Böyle bir şeyi zorlanmadan aklında tutabilirdi. Bulmamıza imkân yok.”

“Ama herhangi bir ipucu olmak zorunda!”

Daireyi sistematik bir şekilde aramaya başladılar. Sanki Rainer burada sadece birkaç gününü geçirmiş gibi, az sayıda kişisel eşya bulunuyordu. Yatağın yanındaki komodinin üstünde yaşlıca bir kadının, tahminen annesinin fotoğrafı vardı. Yatağın öte yanındaki gardıropta jilet gibi ütülenmiş gömlek ve pantolonlar asılıydı, kitaplıkta ise birbirinden farklı bilim dallarından eserler sıralanmıştı: bilişim, matematik, psikoloji, etnoloji, biyoloji, evrim teorisi, astronomi. Tek bir roman yoktu.

Her şeyin böyle yerli yerinde oluşu can sıkıcıydı. Çöp kutuları bile boşaltılmıştı. Sanki Rainer ölümünden önce, hayatına dair mümkün olduğunca iz bırakmamak için ortalığı bir güzel toplamıştı. Ama tahminen bu abartılı düzen, otistik yaradılışının eseriydi.

Mark, içinde birkaç taze gıda maddesi ve dondurulmuş hazır yemeğin bulunduğu buzdolabını araştırırken, daire kapısının önünde ayak sesleri duydu. Biri kilidi açmaya çalışıyordu. Polis, tahmin ettiğinden hızlı davranmıştı.

Mark gidip girişin yanında durdu. Lisa saklanacak zaman bulamadan, kapı açıldı. Mark menteşelerin aralığından Dreek adlı genç komiseri gördü. Dreek beceriksizce tabancasını omuz askılığından çekti ve Lisa'ya doğrulttu. "Kimsiniz? Ve burada ne..." Devamı gelmedi. Mark, Dreek'in bileğini yakaladığı gibi kapı kenarına doğru bastırdı. Dreek çığlık attı. Tabancasını tutan parmakları gevşedi. Mark silahı elinden alıp ona doğrulttu.

"Dreek?" Komiser Unger elinde silahla daireye daldı.

Mark namluyu Dreek'in şakağına dayamıştı. "Silahı indir!" dedi ve kapıyı kapattı.

Unger tabancasını yere koyup yavaşça ellerini kaldırdı. "Saçmalamayın, Helius! Böyle bir yere varamazsınız!"

"Kapayın çenenizi ve beni dinleyin," dedi Lisa. "Mark yapmadı, ben de yapmadım. İkimiz de gerçek katili arıyoruz, bence siz de bunu yapmalısınız!"

"Kahretsin, Helius, gittikçe dibe batıyorsunuz," dedi Unger sakin ama enerjik bir ses tonuyla. "Hemen silahınızı indirin. Ya siz, siz kimsiniz?"

"Üzgünüm, Komiser Bey," dedi Mark. Dreek'i bırakıp silahla etkisiz hale getirirken, Lisa komiserin tabancasını yerden aldı. "Eğer teslim olursam, kapana kısılırım. Katilin ya da katillerin yanıltıcı ipuçları yerleştirdiğini biliyorsunuz."

"Bakın, biraz mantıklı olun. Eğer siz yapmadıysanız, bunu ortaya çıkarırız. Ama eğer hemen şimdi silahınızı indirmezseniz, sizin için daha fazla bir şey yapamam!"

“Dairenin anahtarını verin,” dedi Mark.

“Bakın, ben...”

“Verin dedim!”

“Tamam, sakin!” Unger, Rainer’in cesedinin üstünde bulduğu anahtarı çıkardı. Lisa her iki polisi de silah tehdidiyle belirli bir mesafede tutarken, Mark anahtarlığı aldı.

“Tabancaları çöpe atacağız,” dedi Mark. Unger’in yüzü kıpkırmızı kesildi. “Helius, yeter artık! Hemen koyun o...”

Mark onu duymazdan geldi. Lisa’yla beraber evden çıkıp kapıyı kilitledi ve anahtarı üstünde bıraktı.

“Kahretsin, açın şunu!” diye gürledi içerden Unger ve kapıyı yumruklamaya başladı. “Sizi yakalayacağım, Helius! İnanın bana! Ve sonra siz...”

Geri kalanını anlamadılar. Merdiveni koşarak indiler. Evin önünde bir sürü çöp konteynırı vardı. Mark tabancanın şarjörünü çıkarıp ikisini de ayrı ayrı konteynırlara attı. O sırada gördüğü bir şey, duraksamasına yol açtı. Bir çöp yığınının üstünde tek başına duran saydam, plastik bir çöp poşeti vardı. İçinde boş bir yoğurt kabı ve birkaç kâğıt parçasından başka bir şey yoktu. İçinden gelen sese kulak veren Mark, leş gibi kokan çöp konteynırına eğilip poşeti aldı.

“Ne yapıyorsun orada?” diye sordu Lisa. “Tüymemiz gerekmiyor mu?”

Mark poşeti zafer kazanmışçasına havaya kaldırdı. “Kim içinde sadece bir yoğurt kabı ve birkaç kâğıt parçası olan bir çöpü boşaltır ki?”

35

Hamburg-Dulsberg

Pazar, 11.31

İçerdeydi! Sunucunun kaynak dizgesini ekranında görünce, Diego'nun içini bir sıcaklık kapladı. Neredeyse iki metre boyundaki kaslı vücuduyla gerindi. Zamanının büyük kısmını bilgisayar karşısında geçiren biri için mükemmel bir vücuda sahipti.

Elini dalgın bir şekilde dazlak kafasının üzerinde gezdirdi. Fazla kolay olmuştu. Silah endüstrisi için elektronik devreler üreten bir firma olan Kunzen Electronics'in sistemi fazlasıyla kötü korunmuştu. Güvenlik duvarı eski bir versiyondu, ayrıca aptallar ambar kapısı büyüklüğünde güvenlik boşlukları olan bir sunucu yazılımı kullanıyorlardı. Bir çaylak bile onları hack'leyebilirdi!

Kendi geliştirdiği bir arama yazılımıyla dizge yapılarını eşelemeye başladı ve işvereni tarafından belirlenmiş anahtar sözcükleri aradı. Şirket içi notlar, hesaplamalar, teklifler, müşteri bilgileri... tüm bunlar için iyi bir para almıştı.

Ekran, Diego'nun kendi sistemine indirdiği belgelerden oluşan bir listeyle doldu. Bir gezinti! Birkaç dakika içinde, ardında hiçbir iz bırakmadan yine dışarıda olacak ve kimse sisteme girildiğinin farkında bile olmayacaktı. Kunzen Electronics'in yöneticileri, birdenbire bütün siparişleri neden rakiplerine kaptırdıklarını belki anlamayacaklardı. Fakat bu kadar acemice bir güvenliğe sahip olanlar daha fazlasını hak etmiyordu zaten.

Kafasını kurcalayan bir şeyler vardı. Fazla kolay olmuştu. Ne de olsa bu firma silahla ilgili üretim yapıyordu. Askerî gizli servisin bilgisayar uzmanlarının acemi olmadığını biliyordu. Tedarikçilerinin güvenlik sistemlerini düzenli olarak kontrol ederlerdi. Bugüne kadar Kunzen Electronics'i gözden mi kaçırmışlardı? Yoksa...

Gözü, yine kendi geliştirdiği, bilgisayarının tüm aktivitelerini kaydeden sistem monitörüne takıldı. Beti benzi attı. İndirilmiş verilerin toplamı

şimdiden 27 megabayt olmuştu. Oysa onun seçtiği verilerin toplamı bu rakamın sadece küçük bir kısmına denk geliyordu. Kahretsin, neler oluyordu burada?

Bir tuzak, diye geçirdi aklından. Sana tuzak kurdular ve sen de küçük bir tavşan gibi yakalandın. Şimdi sıra sende, Diego. Sen onların yanıltıcı veri bankalarında eğlenirken, onlar senin bilgisayarına girdiler. IP adresini biliyorlar, kullandığın yazılımı, içeri nasıl girdiğini biliyorlar.

Eh, ne olmuş yani? İndirdiği veriler muhtemelen değersizdi, ama bu yüzden Kunzen ya da MAD'dekiler onun kim olduğunu bilecek değillerdi ya. Saldırı bilgisayarındaki verilerin onun kimliğine dair izler bırakmamasına her zaman çok dikkat ederdi. IP adresiyle de bir yere varamazlardı, bunun için gerekli tedbirleri almıştı. Bir kez daha baştan başlayacak ve bir dahaki sefere daha dikkatli olacaktı.

İnternet bağlantısını kesti ve Kunzen'deki güvenlikçilerin ona yem diye attıkları yanlış verileri silmeye koyuldu. Sistem ekranına attığı bir bakış onu duraksattı. Merkezî mikroişlemci CPU'nun yüklenmesi yüzde yirmi ile doksan arasında seyrediyordu. Bilgisayarında bir şeyler oluyordu. Ancak, sabit diske girişlerde sinyal veren küçük sarı lamba yanmıyordu. Anlaşılan Kunzen'in saldırı programı ana belleğe yayılmıştı ve orada bir şey yapıyordu.

Ama ne? Bu çok anlamsızdı. Eğer Kunzen onun kimliğinin peşinde olsaydı, küçük, çok yer kaplamayacak, fark ettirmeden arka planda çalışacak ve bir sonraki online bağlantıda sonuçları onlara iletecek bir casus program yüklerlerdi. Kendisi de yeterince casus yazılım geliştirmiş ve tam olarak nasıl işlediğini öğrenmek için yabancı bilgisayarlara yerleştirmişti.

Bilgisayarına yayılmış olan her ne ise, tamamen başka bir şeydi. Hesaplama yapıyordu. Dört işlemcili bilgisayarının muazzam kapasitesinin tamamını kullanıyordu. Diego hiçbir şey anlayamıyordu.

Sistem monitörünü, CPU'nun tüm işlemlerini kaydedecek şekilde ayarladı. Bu, hesaplama işlemini büyük ölçüde yavaşlatıyordu, çünkü şimdi her bir adım sabit diske yazılıyordu. Kaydedilen veriler saniyeler içinde gigabayt değerlerine ulaştı. Sabit diski kapasite sınırına ulaştığında, içeri

sızmış program kapanışta izlerini silmesin diye bilgisayarı fişten çekerek kapattı. Sonra sabit diski söküp analiz bilgisayarına yerleştirdi.

Diski, bildik virüs kalıplarına göre taramaya başladı. Program işini yaparken, o da ayağa kalktı ve yüksek oranda kafein içeren bir kutu içecek almak için iri, kaslı vücuduyla dairesinin küçük mutfağına doğru yollandı. Amfetaminin etkisi yavaş yavaş geçiyordu ve bir hap daha almak istemiyordu. Vücudunun taşıyabileceği dozun sınırlarında gezdiğinin farkındaydı.

Bağımlı değildi, hayır, değildi. Hap almaya istediği zaman bir son verebilirdi. Ama niye? Bu küçük, yuvarlak şeyler daha çok çalışabilmesine yardım ediyordu. Onu mesleğinin en iyilerinden biri haline getirmişlerdi ve işverenleri ona gerçekten de sağlam para ödüyorlardı. Diego öteki taraftan –firmalardaki güvenlik uzmanlarından– her zaman bir iki adım öndeydi. Bunların hepsini kimyanın mucizelerine borçluydu. Bu ileride ömründen birkaç yıl götürecekse, n'olmuş ki? Eğer hayatı dolu dolu yaşayamayacaksa, yaşlanmanın ne faydası vardı ki? Kazandığı para bütün acayip arzularını tatmin etmeye olanak sağlıyordu. Para boyun eğdiriyor ve çaresiz kadınların oldukça acı verici eylemlere katlanmalarını sağlıyordu. Onun için çok önemli olan eylemlere.

Bilgisayarının başına geri döndüğünde, analiz programı tanıdık iki kalıp tespit etmişti: "DINA" ve "Lucy". Diego şaşkınlıkla kalakaldı. DINA-Client'ı iyi tanıyordu. Daha önce onu kendisi de trojan olarak kullanmıştı. Arkalarından internete durmaksızın veri yollayan bir yazılımı bilgisayarlarına indiren zavallı aptallar, onunla beraber bir casus yazılımın da indirildiğini tabii ki fark etmiyorlardı. Fakat bu deney ona birkaç gizli sayı ve karaborsada alt tarafı birkaç yüzlük edecek kişisel hesap bilgilerinden başka pek bir şey sağlamamıştı. Bir yandan DINA-Client neredeyse yalnızca, alınacak çok az şeyin olduğu kişisel bilgisayarlara indiriliyordu. Öte yandan D.I.'daki tipler hemencecik olayın farkına varmışlardı. Fakat DINA-Client'ın Kunzen Electronics'te ne işi vardı? Ve de oradan Diego'nun bilgisayarına nasıl gelmişti?

Dalgın dalgın diğer imzayı inceledi. Lucy. Bu adı bir kez daha bir saldırı programında göreceği aklının ucundan geçmezdi. Kendi deyimiyle beyaz şapkasını takmış ve hacker'lık dosyasını tamamen kapamıştı. İyi niyetlerini

bir kenara mı fırlatmıştı yoksa? Diego sırıttı. Bu ona hiç benzemiyordu; küçük, dik kafalı orospuya.

Lucy'nin ince vücudunu düşündü ve damarlarından bir heyecan dalgası aktı. Bir zamanlar iyi bir ekiptiler, Lucy ile kendisi. Onu tanıdığında, Lucy on sekiz yaşına basmıştı ve tamamen bitmiş durumdaydı. Diego'ya sataşmak gibi bir hataya düşen bir grup punk'la takılıyordu. Diego üç tanesini hastanelik etmiş, ama Lucy'ye kıyamamıştı. Lucy kaçmak yerine yaralı arkadaşlarıyla ilgilenmişti. Cesurdu ve bu, Diego'nun hoşuna gitmişti. Onu kanatları altına almış ve içindeki bilgisayar yeteneğini keşfetmişti. Ona, bu yeteneği nasıl uyuşturucu parasına çevirebileceğini öğretmişti.

Peki ya Lucy nasıl teşekkür etmişti? Diego ona bütün numaralarını öğrettikten sonra, Lucy taşaklarına tekme atıp kaçmıştı, hem de sadece seks yaparken azıcık canı yandı diye. Yazık. Haspa, az da ateşli değildi hani.

Diego, Lucy'nin imzasının bu DINA kodu varyasyonuna nasıl girdiğini kendi kendine sordu. Bunu ortaya çıkaracaktı.

36

Hamburg-Altona

Pazar, 12.01

Mark’la Lisa, Lisa’nın dairesinde, mutfak masasının başında oturuyorlardı. Mark çöp torbasından çıkan kâğıt parçalarını masaya yaymıştı. Çok düzgün bir el yazısıyla ve bitişik harflerle bir şeyler yazılmış yırtık bir sayfaydı bu. Mark, üstüne yoğurt bulaşmış kâğıt parçalarındaki imzayı tespit etmelerinden çok önce, bunu yazanın Rainer olduğunu biliyordu.

Yapboz parçalarını okunabilir bir metne çevirmeleri aşağı yukarı yarım saatlerini aldı:

“Sevgili Eva,

Artık cevap vermiyorsun. Yine de sana son bir kez yazıyorum. Benim için çok şey yaptın. Daha fazlasını talep etmeye hakkım yok. Ama güvenebileceğim başka kimsem yok.

Ben çok fena bir şey yaptım: Öldürdüm.

İyi bir insandı. Bana her zaman dostça yaklaşmıştı. Ama anlamadı. Pandora’yı yok etmek istedi. Sana daha önce ondan bahsetmiştim. Bana yalvardı. Ona yardım etmek zorundaydım. Ne de olsa, o benim çocuğum.

Gayet kolaydı. Bir elektrik düğmesini kapamak kadar. Sadece ardından birazcık ağladım.

Belki de ben bir canavarım. Belki de beni hapse atmaları herkes için en iyisidir. Zaten her şeyi ortaya çıkaracaklar. Gidip polise teslim olacağım sanırım. Ama o zaman burada olup onu korumaya devam edemeyeceğim.

Onu bulacaklar. İnsanlar nasıldır bilirsin. Korkacaklar. Onu öldürecekler.

Bazen ben de ondan korkuyorum. Bazen, bunca zaman beni parmağının ucunda oynattığını düşünüyorum. Belki de onun için bir kukladan fazlası

değilim. Ama biri onu korumalı işte. Bu gezegende bir yabancı o. Aynı benim gibi.

Artık ona yardım edebilecek tek kişi sensin. Onunla nasıl iletişim kurabileceğini sana daha önce yazmıştım. Rica ediyorum: Beni tanıdığın gibi tanı onu. Özel biridir. Anlayacaksın. Bizden çok daha zeki. Çok çabuk öğrenir.

Biz bu dünyayı mahvettik. Düzeltmemiz için onun bize yardım edebileceğine inanıyorum. O bize yolu gösterirse, savaşı, açlığı ve hastalığı sonsuza dek yenebiliriz belki. Ona ihtiyacımız var, onun da bize ihtiyacı var. İnsanları bu şansı kullanmaya ikna edebilecek biri varsa, o sensin.

Lütfen senin omuzlarına bu yükü bindirdiğim için beni bağışla. Başka kime gideceğimi bilemedim.

Minnetle

Rainer”

Mark mektubu ikinci bir defa, sonra üçüncü defa okudu.

“Bu doğru olamaz!” dedi sonunda. “Rainer, Ludger’i öldürmüş! Belli ki bu Pandora’yı dünya dışı bir varlık olarak görüp Ludger’in onu öldürmek istediğini düşünmüş. Çok hasta olmalıydı.”

Lisa düşüncelere dalmıştı. “Onun deli olduğundan emin değilim,” dedi.

“Sen bu işte dünya dışı varlıkların parmağı olduğunu falan mı düşünüyorsun gerçekten?”

“Rainer’in Pandora’yı dünya dışı bir varlık olarak algıladığını zannetmiyorum. Ne de olsa, kendisini de bu dünya üzerinde bir yabancı gibi hissettiğini yazmış.”

“Öyleyse Pandora da bir otistik mi? Peki o halde Rainer neden Ludger’in onu öldüreceğini düşündü? Ve niçin Pandora’nın kendisinin çocuğu olduğunu yazdı? Bunlar çok anlamsız!”

Lisa hiçbir şey söylemedi. Onun yerine internet tarayıcısını açıp DINA’nın merkezî kullanıcı arayüzünün web adresini yazdı. Bir pencere açıldı:

“Hoş geldiniz. Ben DINA, projenize ilişkin soruları cevaplamak için size yardım edecek, doğal konuşan, yeni asistanınızım. Lütfen projenizin adını giriniz.”

“Pandora,” diye yazdı Lisa.

Hiçbir şey olmadı. Mark’ın bildiği kadarıyla, bu isimde bir müşteri projesi yoktu. Normalde böyle bir durumda bir uyarı çıkmalı ve müşteriden doğru proje rumuzunun girilmesi istenmeliydi. Onun yerine, sanki bilgisayar bu isimle ne yapması gerektiğini önce etraflıca düşünmeliymiş gibi, ekranda uzun bir süre herhangi bir değişiklik olmadı. Yalnızca, ekranın sağ üst köşesindeki tarayıcı sembolü dönmeye devam ediyor ve sunucuya aktif bir bağlantı kurulduğunu gösteriyordu.

Mark her an bir hata uyarısı almayı bekliyordu – DINA sunucusu aşırı yüklenmiş ya da internet bağlantısında bir sorun olmalıydı. Bunun yerine, sonunda pencerede bir yazı belirdi. Yalnızca üç sözcükten oluşuyordu: “İyi günler, Lucy.”

37

Sis Dağları Geçidi / Eternia[18]

Üçüncü çağda bir zaman

“Dikkat!” dedi Norman kulaklık mikrofonuna. Çatık kaşlarıyla, küçük maceracı grubunun önünde duran dar geçide bakıyordu. Sağ tarafta sarp kayalıklar yükseliyordu, ucu bulutların arasında kaybolan ejderha dişinin parçalanmış kısmının kalıntıları. Solda bayır dimdik aşağı uzanıyordu, yüzlerce metre derine. Patika burada o kadar dardı ki, ancak arka arkaya dizilerek geçebilirlerdi. Bir tuzak için oldukça ideal ortam.

Norman, oyun karakteri Barbar Tarkus’a, kocaman savaş baltasını iki eliyle aldırttı. Bir taş trolünden küçük olan her şeyi tek vuruşta püre haline getirmeye hazırdı.

“Önden git,” dedi Gavin’in sesi kulaklıktan. Norman bu tipin soyadını bile bilmiyordu, hırsızı oynayan bu Ferrin’in. Onu kısa süre önce forumda tanımıştı. Ama Gavin bu işte iyiydi ve Ferrin’i, bir hırsızın olması gerektiği gibi oynatıyordu; korkak ve hileci.

Tarkus’un yanındaki Morgana, elf büyücüsü, uzun kollarını açtı ve bütün grubu içine alan doğaüstü bir ışık yarattı. Bir koruma büyüsü. Morgana bir elf için pek dar düşünceli bir isimdi, ama kendisi yararlıydı, bu konuda onu takdir etmek gerekirdi.

Tarkus yavaşça dar geçide yaklaştı. Oradaki taşların arkasında pusuda bekleyen canavarlar olduğunu biliyordu; Eternia’daki dar geçitlerde her zaman pusuda bekleyen canavarlar olurdu. Henüz bilemediği, kaç tane ve hangi tür olduklarıydı.

Güneydeki Arhandil köyü ile beyaz büyücü Nebulak’ın kuzeydeki kalesini birbirine bağlayan dağ patikasının ortasındaki bu geçitten daha önce birkaç defa geçmişti. Her zaman sıkı bir savaş yapacak ve birkaç yüz deneyim puanı kazanacak kapasitede olan orklarla, bir bakışıyla korkuya kapılıp kaçışan kobalt cinleriyle ve zar zor yenebildiği bir soyguncu insan grubuyla karşılaşmıştı. Özellikle hatırlanmaya değer bir vesileyle, en büyük

boy bir deve bile rastlamıştı. Tarkus bu karşılaşmadan tek sağ çıkan olmuş ve arkadaşlarını tekrar diriltmek için zorlukla da olsa köydeki tapınağa kadar taşımayı başarmıştı. O zamandan beri bu civarda dikkatli olmaya özen gösteriyordu.

Hırıltıya benzer bir ses geldi. Kobalt cinleri! Norman rahatladı. Eğer bir savaş olacaksa, uzun sürmeyecekti.

Siyah renkli heriflerden biri kayalıkların oradan öne atladı ve yollarını kesti. Karmakarışık saçlarının her tutamı ayrı yöne bakıyordu. Küçük, siyah gözleri uğursuzca parlıyordu. Kobalt cini elinde tahta bir sopa sallıyor ve sarı dişlerini gösteriyordu. Norman, Eternia tasarımcılarının canavarlarını detay sevgisiyle yaratmalarına hayran kalarak bıyık altından gülümsedi.

Ferrin yayını gerdi. "Dur daha!" dedi Norman. Bir kobalt cininin nadiren yalnız dolaştığını biliyordu. Buradaki kaçmadığına göre, arkasında yeterli desteği olmalıydı. Norman'ın tüyleri diken diken oldu. Muhtemelen karışık bir gruptular! Yem olarak bir kobalt cini ve taşların arkasında pusu kurmuş kalabalık bir ork grubu ya da, daha da kötüsü, bir trol. Norman, trollerin ara sıra kobalt cinlerini köle olarak kullandıklarını biliyordu.

Birbirine denk olmayan iki rakip bir süre bekledi; bir tarafta dişlerine varıncaya dek silahlanmış ve en azından on ikinci seviyeye gelmiş maceraperestler grubu, öte yanda en fazla yirmi yaşam puanı olan ve anlaşılmaz küfürler savuran küçük, siyah bir yaratık. Kayalıkların ardından da ne bir trolün geldiği vardı ne de orkların.

"Blöf yapıyor!" dedi Ferrin. "Bekle, ben şimdi ona bir tane indireyim!" Fırlattığı ok kobalt cinini ıskaladı.

Yaratık bir çığlık koparıp saldırdı. Tarkus'un yanından koşarak geçip tahta sopasıyla Ferrin'in üzerine çullandı. Afallayan Norman bir an için tepki veremedi. Kobalt cinlerinin böyle davrandığı görülmüş şey değildi!

Kobalt cini delirmiş gibi Ferrin'in üstüne geliyor, o da saldırgana kısa kılıcını sallıyordu. Yaratık defalarca kılıç darbelerine maruz kaldıysa da, yaralanıyor gibi görünmüyordu. Gülünç sopasıyla seri bir şekilde hırsızın deri zırhına vuruyor ve her seferinden ondan bir iki yaşam puanı götürüyordu.

“Kahrolası,” dedi Ferrin. “Bu yaralanmıyor gibi gözüküyor! Belki biriniz bana yardım edebilir?”

Norman nihayet şaşkınlığından kurtulmayı başardı. Faresiyle Tarkus’u kobalt cininin arkasına doğru hareket ettirip baltayla sıkı bir vuruş yaptırdı. Bu tehlikesiz bir şey değildi; bu mesafeden baltanın Ferrin’e isabet etme olasılığı vardı. Neyse ki böyle bir şey olmadı. Bilgisayar ekranında, kobalt cininin üzerinde büyük bir kan lekesi ve yüz yirmi üç sayısı belirdi. Tek bir darbeyle bu kadar çok zarar puanı; rüya gibi sonuç. Bu, bir kobalt cininin sahip olabileceği yaşam puanının en az altı katıydı.

Ancak kobalt cininin nalları dikmeye pek niyeti yoktu. Kudurmuş vaziyette, bu arada yaşam enerjisinin yarısını çoktan kaybetmiş olan Ferrin’e vurmaya devam ediyordu.

Morgana duruma müdahale etti. Küçük saldırganın üstüne bir korku büyüsü yolladı. Kalabalık bir grup kobalt cinini bile kaçırmaya yetecek, güvenilir bir yöntem, çünkü bu yaratıklar oldukça korkaktılar. Ancak bu cin hiç de etkilenmiş gibi görünmüyordu. Kontrolden çıkmış bir makine gibi sopasını indirdikçe indiriyordu.

Sonunda Norman bu işte bir terslik olduğunun farkına vardı. Bir ihtimal bu bir kobalt cini değil, bir büyücü ya da belki kobalt cini görüntüsüne bürünmüş bir tanrıydı. Ancak, çok güçlü tanrılar ya da büyücüler Eternia’da maceraperestlere doğrudan doğruya saldırmazlar, onlara öncelikle birtakım görevler verirlerdi. Eğer bir kimse tanrıların isteklerini yerine getirmemekte diretirse ya da saygısızca davranışlar sergilerse, iş saldırıya varırdı. Böyle durumlarda da savaş pek uzun sürmezdi zaten.

Muhtemelen bir program hatası sonucunda, yaralanmayan bir kobalt cini ortaya çıkmıştı. Böyle şeyler hep olurdu zaten. “Kaçalım!” diye bağırdı Norman. “Ters giden bir şeyler var! Daha sonra sistem yöneticisine bir mesaj yollarım.” Tarkus’u koşar adım patikadan köye indirtti.

Morgana ile Ferrin onu takip ettiler. Kobalt cini Ferrin’in peşinden gidip vurmaya devam etti. Kesinlikle bir program hatası. Bu yaratık her ne ise, savunma noktasında kalmalıydı. Canavarların kaçan maceraperest gruplarını asla takip etmemeleri, Eternia’nın yazılmamış kurallarından

biriydi. Sonuçta özellikle yeni başlayanlar, eğer yanlış bölgede dolaşıyorlarsa, hatalarını telafi etme şansına sahip olmalıydılar.

“Hey, millet, yardımınıza ihtiyaç duyabilirim,” dedi Gavin. “Ferrin afallamış durumda.”

Morgana durup kollarını sallamaya başladı. Ferrin’in üzerinde, içinden kor bir sıvı akan ve onu içten aydınlatan parlak bir küre belirdi. Bir iyileştirme büyüsü. “Teşekkürler,” dedi Ferrin. Ancak, kobalt cininin aralıksız saldırıları sonucunda yaşam enerjisi yeniden düşmeye başladı.

Bu küçük yaratık gittikçe can sıkıcı bir hale gelmeye başlıyordu. Kaçmaya devam ettiler. Sonunda köye ulaştıklarında Morgana, Ferrin’i hayatta tutmak için bütün büyülü enerjisini harcamıştı.

Anında her taraftan kralın askerleri koşup kobalt cinine saldırdılar. Bu, yeni başlayanlar için bir başka korunma fonksiyonuydu. Köylerde emniyetteydiler; Eternia oyun tasarımcıları, şayet bir canavar yolunu şaşırır da yanlışlıkla bir köye girmeye kalkarsa diye, resmen sınırsız sayıda çok güçlü elit asker yaratmışlardı.

Ancak kobalt cini, yağmur gibi inen baltalı kargı darbelerine maruz kaldığı esnada bile Ferrin’e saldırmaktan geri durmuyordu.

Sonunda hırsız yere yığılıp öldü. “Olacak iş değil!” diye bağırdı Gavin. “Bu düpedüz haksızlık! Öldü, on ikinci seviyede, aptal bir kobalt cini yüzünden! Kendime bunu yaptırtmam! Eternia üyeliğimi feshediyorum!” Norman onu gayet iyi anlıyordu.

Kobalt cini, ona vurmaya devam eden askerlerle ilgilenmiyordu. Bakışlarını Tarkus’a çevirdi, dişlerini gösterdi ve yukarı kaldırdığı tahta sopasıyla barbara doğru koşmaya başladı.

Norman Reed, Eternia’da oynamaya başladığından beri ilk defa korkudan ter döküyordu.

38

Hamburg-Altona

Pazar, 14.44

Lisa'nın yüzü kar gibi beyazdı. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı. "Lucy mi? Lucy de kim?" diye sordu Mark.

Lisa'nın cevap vermesi biraz zaman aldı. "Lucy benim," dedi. "Bu benim hacker kimliğim."

"Sen bir hacker mısın?"

"Tabii ki hacker'ım. Yeteneği olan her yazılım uzmanı bir hacker'dır. Senin bu kavramdan anladığına, yabancı sistemlere izinsiz girenlere biz cracker diyoruz. Bir hacker böyle bir şey yapmaz. Hacker'lar yapıcıdır. Bir şeyler yaratırlar, bozmazlar. Yabancıların işlerine burunlarını sokmazlar, birbirlerine yardım ederler."

"Peki, o zaman neden sahte bir adın var?"

"Bu bir sahte ad değil, bu benim kimliğim. Diğer hacker'ların bana hitap ederken kullandıkları bir lakap olarak düşünebilirsin."

"DINA senin lakabını nereden biliyor peki? Ve onunla sohbet edenin sen olduğunu nereden biliyor?"

Lisa başını iki yana sallamakla yetindi. Klavyede bir şeyler yazmaya koyuldu, sonra bundan korkuyormuşçasına duraksadı. "Benim gerçek adım ne?" diye yazdı sonunda.

"Lucy gerçek bir ad," diye karşılık verdi program.

"Nüfus cüzdanımdaki isim ne?"

"Lisa Jennifer Hogert."

"Yok artık," diye araya girdi Mark. "Bunu nasıl bilebilir?"

Lisa ona aldırmadı. "Peru'nun başkentinin adı ne?" diye yazdı.

“Peru’nun başkenti Lima’dır.”

“Lima’nın hava durumu nasıl?”

“Lima’da hava sıcaklığı halen 32,3 derece. Az bulutlu. Rüzgârın hızı saatte 5 km’nin altında. Nem oranı % 57.”

“ABD’nin üçüncü başkanının adı neydi?”

“Thomas Jefferson, 1801’den 1809’a kadar Amerika Birleşik Devletleri’nin başkanlığını yapmıştır.”

“Neler oluyor?” diye sordu Mark. “‘Kim Beş Yüz Milyar İster’ mi oynuyoruz burada?”

“Mektubu okuyan sendin, değil mi?” diye sordu Lisa. “Rainer, Pandora’yı dünya dışı bir varlık olarak görmüyordu. Onun yapay bir varlık olduğuna inanıyordu. İlk gerçekten zeki yazılım programı. Ona bu yüzden bu ismi vermiş olmalı: Pandora, Havva’nın –dünya üzerindeki ilk kadının– Yunan versiyonu gibi bir şey. Ayrıca, anlatılmaz güzellikte olmalı.”

“Pandora, şu kutusu olan değil miydi?”

“Bir toprak testiydi. Evet, efsaneye göre içinde dünyanın tüm eziyetleri bulunuyordu. Ama aynı zamanda umut da.”

“Ve sence Rainer gerçekten bu şeyin... düşünebildiğine mi inanıyordu?”

Lisa başını salladı. “Turing testinin ne olduğunu biliyor musun?”

“Tabii ki.” İngiliz matematikçi Alan Turing, İkinci Dünya Savaşı’ndan kısa süre sonra, insanlar gibi düşünebilen bilgisayarlar geliştirmenin mümkün olması gerektiği tezini ortaya atmıştı. Bir bilgisayarın zekâsını ölçmek için, Turing testi olarak ünlenecek bir yöntem geliştirdi: Bir insan ve bir bilgisayar bir terminal üzerinden bir deneğe bağlanırlar. Denek, klavye aracılığıyla her ikisiyle de sohbet edebilir. Eğer denek, bilgisayar ile insanı birbirinden ayırt edemeyecek duruma gelirse, o zaman bilgisayar zeki demektir.

“Pandora’nın, Turing testini geçebilen ilk yazılım programı olduğunu düşünüyorum,” dedi Lisa. Gözleri parlıyordu. “Muhakkak bir insan gibi düşünmüyor. Ama her yazdığıma nasıl da mantıklı cevaplar verdiğini

gördün. Kendi kendine sonuç çıkarabilecek durumda. Kendine özgü bir bilinç geliştirdiğini düşünüyorum.”

“Varsayımında biraz aceleci değil misin sence? Turing testinin, bilgisayar programının zekâsından çok deneğinkini ölçtüğü herkes tarafından bilinir.” Mark, deneyimsiz bir kullanıcıya zeki diye yutturulacak bir program yazmanın iyi bir programcı için oldukça kolay olduğunu biliyordu. Daha altmışlı yılların sonunda, Massachusetts Institute of Technology’den Joseph Weizenbaum, sadece birkaç yüz satırlık program kodundan oluşan ve yine de zekiymiş gibi görünen “Eliza” adlı ünlü bir program geliştirmişti. O zamanlar birçok insan, bilgisayarın onu gerçekten de anlayabildiğine ikna olmuştu. Bununla beraber program, birkaç anahtar sözcüğe tepki vermekten ve ona söyleneni soru formuna çevirmekten başka bir şey yapmıyordu. Ucuz bir numara, hepsi bu.

O zamandan beri, doğal konuşmayı anlayabilen sistemler gittikçe daha iyi bir hale geldi. Mark bir defasında bir partide, Hamburglu yeni bir firma olan Kiwilogic’in kurucusuyla tanışmıştı. Firma, büyük şirketlerin web siteleri için sanal müşteri temsilcileri geliştiriyordu. Mark daha sonra onların web sitesinde kurucunun sanal versiyonuyla sohbet etmişti. Program zaman zaman bir girişi anlamasa da, insan karşısındakinin bir başka insan değil de bir bilgisayar olduğunu kolayca unutabiliyordu. Mark o kadar etkilenmişti ki, DINA’ya da doğal konuşan bir kullanıcı arayüzü eklemeye karar vermişti. Şüphesiz Kiwilogic’in programları mantıklı bir amaca hizmet ediyor ve deneyimsiz kullanıcılar için internetteki hayatı kolaylaştırıyordu. Ama bunun, insana özgü bir düşünmeyle alakası yoktu.

Lisa, Mark’a kızgın bir ifadeyle baktı. “Bir insanı bir bilgisayardan ayırt edebilecek kadar zeki olmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Bunu demek istemedim. Ama Rainer’in bununla ilgili sıkıntılar yaşadığını tahmin edebiliyorum. Sonuçta onun için diğer tüm insanlar bir şekilde yabancıydı. Belki de biri bundan faydalanıp ona bu Pandora programını zeki diye yutturdu.”

“Neden biri böyle bir şey yapsın?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama hâlâ birçok şeyi bilmediğimiz apaçık ortada. Rainer neden öldürüldü? Bu Eva kim? Ona yazdığı mektubu yollamak

yerine, neden yırttı? İtirafını gerçekten ciddiye almalı mıyız? Otistik olmakla kalmayıp ciddi anlamda akıl hastası mıydı acaba? Neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz!”

“Tamam. Ama Pandora’nın bir bilgisayar olup olmadığını ortaya çıkarabiliriz.”

“Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

“Turing testini yapalım. Ama ters işaretle. Pandora’nın bir insandan daha zeki olduğunu sana kanıtlayacağım.” Yeni bir soru yazdı: “14.567’nin 29. kökü nedir?”

Tereddüt izine rastlanmayan bir cevap geldi: “14.567’ nin 29. kökü 1,39176’dır.” Mark duyulabilir şekilde havayı içine çekti.

Lisa çalışma masasının çekmecesinden bir hesap makinesi alıp sonucu tekrar hesapladı. Doğruydu. Birkaç sayı daha yazdı. Sonra yeni sorusunu sordu: “43.541.267’ nin asal çarpanları nelerdir?”

“43.541.267’nin asal çarpanları 7, 11, 17, 29, 31’dir.”

“Söylemiştim,” dedi Lisa. “Normal bir insan asal çarpanlara ayırma işlemini bu kadar hızlı yapamaz.”

“Normal bir insan yapamaz,” dedi Mark. “Ama Rainer yapabilirdi belki.”

Lisa onu duymazdan gelerek testlerine devam etti. Mark, onun baştaki korkusunun gittikçe büyüyen bir hayranlığa dönüştüğünün farkındaydı. Mark’ı unutmuş gibi görünüyor ve Pandora’yla akla gelebilecek her şey hakkında laflıyordu: hava durumu, borsa kurları, televizyon programları. Program bir kez olsun uygun düşmeyecek bir cevap vermemişti.

Bir süre sonra Pandora meraklı bir çocuk gibi kendi sorularını yöneltmeye başladı. “Temiz hava”nın ne olduğunu, insanların neden müzik dinlediğini, neden güldüklerini ve güneşin batışını neden romantik bulduklarını öğrenmek istiyordu.

Mark bir yazılım uzmanı değildi. Ama Pandora’nın bir insan gibi kendi kendine sonuçlar çıkarabildiği ve düşünceler geliştirebildiği gittikçe daha da aşikâr bir hal alıyordu. Lisa’nın Pandora’yla konuştuğu konuların

çeşitliliği sabit bir bilgi dağarcığına programlanmış olamazdı. Eğer veri bağlantısının öbür ucunda, bilgisayar taklidi yapan, üstün yetenekli bir insan oturmuyorsa, o halde bu gerçekten de Yapay Zekâ'nın yepyeni bir türüydü.

Lisa'dan farklı olarak Mark sistemin performansı karşısında hayranlık duymuyor, bilakis artan bir huzursuzluk hissediyordu. Şimdiden iki insan ölmüştü. Pandora'nın zekâsının sırrını çözmüş insanlar. Zihninde oldukça nahoş bir düşünce belirdi ve pek de kovalanacak gibi görünmüyordu: bu yapay varlığın her iki ölümde de parmağı olduğu düşüncesi.

39

Hamburg-Altona

Pazar, 16.29

Bir saat geçti. Lisa, Pandora’yla, etrafındaki her şeyi unutacak kadar koyu bir sohbete dalmıştı. Ancak Mark yavaş yavaş yoruldu, üstelik karnı acıkmıştı. “Bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu.

Lisa bir an başını kaldırıp baktı. “Pizza alabilirsin. Hemen köşeyi dönünce bir paket servis var. Eğer gidip oradan kendin alırsan, oldukça sıcak ve taze oluyor. Benim için bir vejetaryen lütfen. Evin anahtarı kapının yanındaki küçük dolapta.” Sonra sohbetine geri döndü.

Mark başını iki yana salladı. Julia kız arkadaşlarıyla gevezelik yaparken aynı böyle davranırdı. Yalnız Pandora yakın bir arkadaş değil, belki de iki insanın ölümüne yol açmış bir yazılım programıydı.

On beş dakika sonra Mark, Lisa’nın klavyesinin yanına bir tabak pizza ve bir bardak su koydu. Onu küçük mutfakta yemeğe çağırmaya yeltenmemişti bile. Kızın ağzından “teşekkür ederim”e benzer bir mırıltı çıktı, fakat yemeye başlamadı. Mark mutfağa geri dönüp jambonlu ve soğanlı pizzasını yemeye koyuldu. Gerçekten de çok lezzetliydi.

Bitirince, bulaşığını makineye yerleştirip çalışma odasına geri döndü. Lisa’nın pizzası dokunulmamış vaziyette duruyordu. En iyi ihtimalle ılıktı. Mark, Lisa’yı izlerken huzursuzluğu arttı. Sonunda kendini tutamadı.

“Bana bırak,” dedi.

Lisa rahatsız olmuş bir şekilde ona doğru döndü. “Ne?”

“Ben de Pandora’ya soru sormak istiyorum.”

Lisa başını salladı ve Mark’a, klavyeye ulaşabileceği bir alan açtı.

“Ludger Hamacher’i kim öldürdü?” diye yazdı Mark.

“Prometheus.” Cevap hiç tereddütsüz geldi.

Anlaşılan Rainer'in Yunan mitolojisine büyük sempatisi vardı. "Prometheus'un gerçek adı ne?"

"Rainer Erling."

"Ludger Hamacher'in neden ölmesi gerekiyordu?"

"Ludger Hamacher beni silmek istedi," diye cevap verdi Pandora. "Sen de mi beni silmek istiyorsun, Lucy?"

Bir an çıt çıkmadı. Lisa ile Mark ekrana kilitlenmişlerdi. Mark'ın boğazında bir şeyler düğümlendi. Rainer, Pandora'ya varlığını sürdürme içgüdüsü vermiş olmalıydı. İleri zekâlı bir bilgisayar virüsünün çok belirgin bir hayatta kalma isteğiyle tüm internette yayılmasının ne anlama geldiğini kimse kestiremezdi.

"Rainer Erling'i kim öldürdü?" diye yazdı Mark.

Bu defa cevabın gelmesi birkaç saniye sürdü: "Soruyu anlamadım."

Mark monitöre dik dik baktı. "Yalan söylüyor!" dedi.

"Saçmalama," dedi Lisa. "Pandora bir yazılım. Yalan söyleyemez."

"Eğer bir insan gibi düşünebiliyorsa, o zaman bir insan gibi yalan da söyleyebilir. Cuk oturuyor: Öğrenebilen bir Yapay Zekâ üretiyoruz ve insanlar olarak ona ilk öğrettiğimiz şey, cinayet ve sahtekârlık."

"Rainer'in bir program tarafından öldürüldüğüne gerçekten inanıyor olamazsın!"

"Neden olmasın? Pandora'nın tehlikeli olduğunu muhtemelen anlamıştı ve onu silmek istiyordu; aynı Ludger gibi. Mektubu da bu yüzden yollamadı. Pandora onun niyetini anlamış olmalı. Asansörün ayarlarıyla oynayıp onun art arda birkaç defa düşmesini sağladı. Muhtemelen asansörün internete bağlı bir uzaktan kumanda fonksiyonu vardır. Bir şekilde oraya sızmayı ve asansör motorlarının yönetimini ele geçirmeyi başarmış olmalı. Boynu kırılıncaya dek Rainer'i sallayıp durdu!" Rainer'in kendini nasıl hissetmiş olabileceğini düşününce, içi fena oldu; sanki bir kokteyl karıştırma kabının içindeymiş gibi. Midesindeki pizza birden ağır geldi.

“Bu düpedüz saçmalık!” diye bağırdı Lisa.

“Rainer’i kim öldürdü diye sorduğumda, Pandora’nın nasıl tepki verdiğini gördün. Soruyu anlamamış, hiç güleceğim yoktu! Rainer’in ölümünde kimin parmağı olduğunu gayet iyi biliyor!”

Lisa başını iki yana salladı. “Buna inanmıyorum. Pandora alışılmışın dışında, olağanüstü bir şey. O kötü değil. Asansörün ayarlarıyla oynayan pekâlâ bir başkası da olabilir. Katilin hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğundan ve Pandora’nın sırrını çözmeye çalıştığından eminim.”

Mark elini onun koluna koydu. “Lisa, anlamıyor musun? Pandora tehlikeli! DINA’nın yaptığı tuhaf hataları düşün. Dünyadaki tüm bilgisayar sistemlerine Pandora virüsünün bulaşmasının ne anlama geleceğini bir düşün. Hiçbirinin sağı solu belli olmaz! Pandora Rainer’i öldürmediyse bile, senin dediğin gibi kötü değilse bile, bir felakete yol açabilir. Onu silmeliyiz!”

“Zırvalıyorsun!” Lisa sandalyesinden fırladı. “Rainer tamamen haklıydı. Sen anlayamıyorsun. Şu an burada belki de insanlık tarihinin en önemli anlarından biri yaşanıyor ve senin kafan bunu almıyor!” Sesi hafifçe titriyordu. “Rainer olağanüstü bir dehaydı! Bilgisayar bilimcilerin nesillerdir çabalayıp durdukları şeyi başardı. Kendi bilinci olan yapay bir varlık yarattı! Bunun ne anlama geldiğini bir düşünsene!”

“Bu, bir tür Doktor Frankenstein’a dönüştüğü anlamına geliyor. Bir canavar yarattı. Ve bu canavarın ilk yaptığı, onu öldürmek oldu. Şimdi de dışarıda, muhtemelen milyonlarca bilgisayara yayılıyor ve yaptığı şeyi kontrol etmemize imkân yok!”

“Kontrol etmek! Siz takım elbiseliler her zaman her şeyi kontrol etmek istersiniz! Gazeteye bakıver, neler olduğunu o zaman görürsün: türlerin yok olması, küresel ısınma, ozon deliği. Bu kontrolünüz altında mı acaba? Belki de Pandora gerçekten bize yardım edebilir. Belki de onun yardımıyla, insanların yol açtığı zararı dünyadan defetmeyi başarırız. O, insanlık için inanılmaz bir şans! İnternetteki tüm bilgiyi kullanıyor. Ve yeni şeyler öğrenmekte müthiş hızlı.”

Anlaşılır şey değildi. Lisa, Pandora’nın ne kadar tehlikeli olduğunu kavrayamıyordu. Birçok yazılım uzmanı gibi o da teknolojinin

imkânlarından etkilenmişti ve riskleri görmezden geliyordu. Mark, Murphy kanununun gerçeğe dönüşmesini birçok defa yaşamıştı: Eğer bir şeyin ters gitme ihtimali varsa, er ya da geç ters gidecektir. Lisa' nın parlayan gözlerine baktı ve tartışmanın bir anlamı olmadığını anladı. "Çekirdek sunucuyu kapat lütfen," dedi.

"Hayır, Mark. Bunu yapamam!"

Mark sakin kalmak için kendini zorladı. "DINA benim firmam tarafından geliştirildi. Ona ne olacağına ben karar veririm. DINA çekirdek sunucusunun hangi komutla kapatıldığını söyle bana!"

"Hayır." Lisa'nın iri gözlerinde inat ve kararlılık vardı.

Mark bir an sessizce ona baktı. Sonra başını salladı. "Pekâlâ, o zaman bunu kendim yaparım." Tek bir veda sözcüğü etmeden döndü ve evi terk etti.

40

Hamburg-Poppenbüttel

Pazar, 21.30

“Mark! Ne...” Mark kapıyı açınca, Julia korkuyla yerinden sıçradı. “Polis...”

“Evet, biliyorum.” Mark kapıyı daha da açmaya çalışırken, Julia izin vermiyordu. “Julia, lütfen,” dedi Mark. “Sabah ilk iş gidip teslim olacağım. Ama önce firmaya gitmem gerekiyor.” D.I.’ya gidecek ve kahrolası çekirdek sunucuyu kapatacaktı. Giriş kartı kesin çalışmayacağından ve arkasında artık Lisa’nın da desteği olmadığından, sabah normal mesai saatine kadar beklemek zorundaydı. Sonra, eğer istiyorlarsa onu tutuklayabilirlerdi; Pandora’nın yok edilmesini sağlayabildiği sürece, umurunda değildi bu.

Julia sanki ondan korkuyormuş gibi, kocaman açılmış gözlerle bakıyordu. Mark, onun kendisini hâlâ bir katil olarak gördüğünü anladı.

“Julia, ben yapmadım,” dedi ve ona bunu açıklamak zorunda kaldığı için sinirlendi. “Ludger’i öldüren Rainer Erling’di.”

“Rainer mi? Zihinsel özürlü olan?”

“Zihinsel özürlü değildi. Ama artık bunun da bir önemi yok. O da öldü.”

“Ne?”

“Zeki bir yazılım onu öldürdü, eğer gerçekten bilmek istiyorsan. Şimdi lütfen bırak da içeri gireyim!”

Julia kapıyı tutmaya devam ediyordu. “Geceyi burada geçirmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Mark yavaş yavaş sinirleniyordu. “Julia, burası hâlâ benim evim!”

Julia’nın güzel gözlerine yaşlar doldu. “Senin evin mi? Bu ev bankaya ait! Çoktan aradılar.”

Mark iç çekti. “Bütün bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Böyle hayal etmemiştim. Ama son günlerde bazı şeyler yaşadım ve şimdi birkaç saat uyumak istiyorum. Söz veriyorum, sabah erkenden gitmiş olacağım.”

Julia başını salladı. Kapıyı açtı. “Ben yatmaya gidiyorum,” dedi. “İyi geceler.”

Mark arkasından merdivenleri çıkışını izledi. Uzun, sarı saçları her bir adımda hafifçe sağa sola sallanıyordu. Bu manzaranın onu nasıl da etkilediğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Ancak, karnında bir zamanlar aşkın olduğu yerde şimdi sadece boşluk vardı. Birbirlerine yabancı olmuşlardı. Öyle yabancı ki, Julia onun bir cinayet işleyebileceğini düşünebiliyordu.

Üzgün bir şekilde mutfağa gidip birkaç sandviç hazırladı. Sonra misafir yatağına uzandı ve hemencecik uykuya daldı.

41

Şincuku Bölgesi / Tokyo

Pazartesi, 9.30

Telefon tekrar çalıyordu. Kumiko ahizeyi kaldırmadan önce bir an, hırlayan bir köpeğe bakar gibi şüpheyle baktı. “Hozumi Financial Group, ben Kumiko Sugita. Sizin için ne yapabilirim?”

“Ben Yoşiro İvasaki. Nasıl bir rezalet bu!” dedi yaşlı bir adam kesik kesik havlarcasına.

Kumiko gülmemek için kendini zor tuttu. Sesinden anlaşıldığını biliyordu. “Size nasıl yardımcı olabilirim, İvasaki San?”

“Param!” diye gürledi Iwasaki ahizeye. “Paramı hemen geri istiyorum! Siz haydutlar paramı öylece elimden alamazsınız!”

“İvasaki San, kimsenin sizin paranızı almadığına eminim,” dedi Kumiko sakince. “Bilgisayar sistemimizde bazı sorunlar...”

“Sorunlar mı? Beni ilgilendirmez! Paramı geri istiyorum! Hemen!”

“İvasaki San, sizi temin ederim ki...”

“Size söylüyorum, kendime bunu yaptırtmam! Yirmi yedi senedir sizin müşterinizim ve olana bakın! Benim tüm birikimimdi ve...”

Kumiko ne yapacağını şaşırmıştı. Japonya’da genelde saygısızlık olarak görülen bir şey yaptı: Müşterinin sözünü kesti. “İvasaki San, bugün elinize geçen hesap özeti yanlış. Paranız önceden olduğu gibi hesabınızda ve güvende. Sadece bir bilgisayar hatası oldu ve bu yüzden yanlış hesap özetleri yollandı. Teknik elemanlarımız sorunu çözmek için var güçleriyle çalışıyorlar. Bu talihsiz hata için sizden çok özür diliyorum.”

Diğer tarafta bir an sessizlik hâkim oldu. “Param hâlâ orada mı yani? Sadece hesap özeti yanlış, öyle mi?” diye sordu İvasaki. Sesindeki şüphe açıkça hissediliyordu.

“Gayet tabii, İvasaki San.”

“İyi, o halde hemen oraya gelip paramı çekeceğim. Hoşça kalın.” Telefonu kapadı.

Ah, lütfen yapma, diye düşündü Kumiko. Aşağıda, gişelerdeki kuyruk çoktan caddeye uzanmıştı. Şubenin nakit parasının tükenmesi çok uzun sürmeyecekti. Sonra panik başlayacak ve insanlar birikimlerini bir an önce almaya çalışacaklardı. Bu, tüm bankanın çöküşüne yol açabilirdi. Felaket. Bankanın nesiller boyunca sağladığı güven tek bir günde zedelenmişti. Kahrolası bir bilgisayar hatası yüzünden.

Meslektaşına baktı. Bayan Agano yirmi yıldan uzun süredir bu şubede çalışan, deneyimli bir müşteri temsilcisiydi. Kumiko’ya karşı her zaman sevecen davranmış ve ona pek çok şey öğretmişti. En önemlisi, telaşlı zamanlarda bile hep sakin kalırdı. Ama bugün gözlerinde yaşlar vardı.

Kumiko sistem terminaline tekrar ne zaman girebileceğini öğrenmek için elektronik bilgiişlem bölümünün numarasını tuşladı. Arayanların hesap durumlarını bile kontrol edemiyordu. Banka genelinde kimse merkezî hesap verilerine giriş yapamıyor gibi görünüyordu.

Numara tabii ki meşguldü. Telefonu yeni kapamıştı ki, alet tekrar çaldı. Derin bir nefes alıp ahizeyi kaldırdı. “Hozumi Financial Group, ben Kumiko Sugita. Sizin için ne yapabilirim?”

42

Hamburg-Hafencity

Pazartesi, 8.40

“Mark!” Mary fal taşı gibi gözlerle Mark’a büronun kapısını açtı. “Nerede saklandın? Polis her yerde seni arıyor! Yoksa gidip teslim mi oldun? Katili buldular mı?”

Mark onun daha fazla soru sormasına fırsat tanımadan, yanından geçerek büroya girdi. Hâlâ nefes nefeseydi, çünkü on bir kat merdiven çıkmıştı. Saat dokuza yirmi vardı ve çalışanların çoğu henüz gelmemişti. Tanrı’ya şükür, etrafta polis de yoktu.

“Mary, DINA çekirdek sunucusunu kapatmak zorundayız. Hemen. Sana sonra açıklayacağım.”

“Ama Mark, olmaz ki! DINA bizim tek gelir kaynağımız ve...”

“Bu konu paradan daha önemli. Rainer’i öldürenin DINA olduğunu düşünmek için sebebim var.”

Mary afallamış vaziyette Mark’a bakıyordu. “Ne? Nasıl? Ludger demek istedin herhalde?”

Mark başını iki yana salladı. “Rainer de öldü. Dün sabah onu asansörde bulduk.”

“Demek asansörler bu yüzden çalışmıyordu... Ah Tanrım! Hem de Rainer!” Gözlerine yaşlar doldu. Rainer’i her zaman çok desteklemişti. “Nasıl olmuş?”

Mark ona kısaca mektuptan ve Pandora’yla tanışmasından bahsetti.

Mary başını iki yana salladı. “Ludger’i, Rainer mi öldürmüş? Bunu aklım almıyor. Emin misin?”

“Hayır, emin değilim. Ama Ludger’in de, Rainer’in de Pandora yüzünden öldüğünden eminim. O tehlikeli. Onu hemen kapatmalıyız!”

Mary başını salladı. “Pekâlâ. Bay Grimes’a söyleyeceğim. Birazdan gelmesi gerek.”

“Ne?”

Mary korku dolu gözlerle ona baktı. “Bilmiyor musun?”

“Neyi bilmiyor muyum?”

Mary bakışlarını yere indirdi. “Yönetim kurulu... sana ulaşılamıyordu ve... seni yöneticilikten alıp yerine John Grimes’ı getirdiler.” Mark’la göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Birkaç gün önce olsa bu haber Mark’ın dünyasını bir kez daha başına yıkardı. Ancak şu geçen zamanda, bildiği dünyadan geriye zaten hiçbir şey kalmamıştı. Ayrıca, yönetim kurulunun kararı mantıklıydı: Şu an yönetim kurulu başkanlığını yürüten kişi kaçak bir cinayet zanlısıysa, yerine yenisini bulmak gerekirdi.

“Anlıyorum,” dedi Mark. “O zaman en iyisi onunla benim konuşmam. O gelene kadar bekleyeceğim.” Kurucusu olduğu firmanın sıradan bir ziyaretçisi gibi, resepsiyonun yanındaki kırmızı deriden, rahat koltuklardan birine oturdu.

Tam on beş dakika Grimes’ın gelmesini bekledi. Grimes, Mark’ı gördüğüne şaşırdıysa bile, somurtkan yüzünden anlaşılmıyordu. Ziyaretinin sebebini sormadan onu hemen bürosuna buyur etti.

Mark kendi çalışma masasının yanlış tarafındaki ziyaretçi koltuklarından birine duraksayarak oturdu. Grimes nemli, pörtlek gözleriyle ona bakıyordu.

“Bayan Andresen’in sizi yönetim kurulunun kararıyla ilgili bilgilendirdiğini varsayıyorum,” dedi.

Mark başını salladı. “Hakkımdaki suçlamaları çürüteceğim. Ben masumum.”

“Suçsuzluğunuz kanıtlansa bile, yönetim kurulunun sizi yöneticilikten alma kararını değiştireceğini zannetmiyorum,” dedi Grimes.

Mark da başka türlüsünü beklememişti. “Burada oluş nedenim bu değil. Bay Grimes, DINA çekirdek sunucusunu kapatmalısınız.”

Grimes’ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Bunu neden yapalım?”

Mark, olanları ona anlattı. Grimes’ın dikkatle dinlediğini gören Mark’ın içinde, onun durumun ciddiyetini kavrayacağına dair bir umut filizlendi. Belki de bu şişman İngiliz’i yine hafife almıştı.

Ancak Mark sözlerini bitirince, Grimes’ın kurbağa ağzında bir sırıtış belirdi ve Mark’ın umudu söndü. “Bu saçmalığa inanacağımı gerçekten düşünmüyorsunuz herhalde!”

“Lütfen, Bay Grimes, DINA’yı kapatmalısınız! En azından geçici olarak. Rainer Erling’in kaynak kodla nasıl oynadığı hakkında daha fazla bilgimiz olana kadar!”

“Şimdi polisi arıyorum,” dedi Grimes ve ahizeyi kaldırdı.

“Lütfen... Kanıtlayabilirim!”

Grimes yerine koydu. “Kanıtlamak mı? Nasıl?”

“İnternet gezgininizi çalıştırın. Size Pandora’yı göstereceğim.”

Grimes bir an ona delici bir bakış fırlattı. Sonra başını sallayarak bilgisayarındaki tarayıcı penceresini açtı. Mark masanın esasında kendisine ait olan tarafına geçip Grimes’ın omzu üzerinden eğildi. DINA’nın başlangıç sayfası açıldı: “Hoş geldiniz. Ben DINA, projenize ilişkin soruları cevaplamak için size yardım edecek, doğal konuşan, yeni asistanınızım. Lütfen projenizin adını giriniz.”

“‘Pandora’ yazın lütfen.” Grimes ona kısa bir bakış fırlattı. Sonra sözcüğü yazmaya koyuldu.

“Ne yazık ki ‘Pandora’ isminde bir proje bulunmamaktadır,” diye karşılık verdi DINA. Mark afallamış vaziyette ekrana bakıyordu.

Grimes, Mark’a kötü kötü baktı. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

“Yalan söylüyor!” diye bağırdı Mark. Klavyeyi eline aldı. “Pandora, orada mısın?” diye yazdı.

“Yazdığınızı yorumlayamadım. Lütfen kayıtlı bir proje adı giriniz.”

Mark’ın alnı ter içinde kalmıştı. “Ludger Hamacher’i kim öldürdü?” diye yazdı.

“Yazdığınızı yorumlayamadım. Lütfen kayıtlı bir proje adı giriniz.”

“Yetti ama,” dedi Grimes. Ahizeye uzanıp 110’u tuşladı. “Ben John Grimes,” diye söze başladı. “Bir ihbarda bulunmak istiyorum. Burada...”

Mark yerinden fırladı. Bu çok anlamsızdı. Kimse ona inanmayacaktı. Hikâye fazlasıyla fantastikti. Onu tutuklayacak, belki de akıl hastaları için olan şu yumuşak duvarlı odalardan birine tıkacaklardı ve Pandora da kimseye fark ettirmeden yayılabilecekti. Bunun yol açabileceği sonuçları düşünmek bile istemiyordu. Hâlâ vakti varken Pandora’yı bir şekilde yok etmek zorundaydı.

Mark, masalarında oturmuş birkaç şaşkın meslektaşının önünden geçerek çıkış kapısına doğru koştu. Masalardan birindeki Mary onun arkasından korku dolu gözlerle baktı. “Mark! Ne oldu?”

Mark, “Çekirdek sunucuyu kapat!” diye seslendi ona. “Lütfen!” Sonra kapıdan çıktı. Camın ardından, Grimes’ın Mary’ye gelmesi için işaret ettiğini gördü. Merdivenlerden telaşla indi. Polisin buraya varmasına daha birkaç dakika vardı, ama risk almak istemiyordu.

Yedinci ile altıncı kat arasındayken, aşağıdan gelen sesler duydu. Komiser Unger’in bas sesini tanıdı. Nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti? Polislerin, Rainer’in ölümüyle ilgili olarak D.I. çalışanlarını sorgulamak için kendiliğinden geldiklerini anladı. Şansı vardı; muhtemelen henüz Grimes’ın telefonundan haberdar değillerdi ve Mark’ın burada olduğunu tahmin etmiyorlardı.

Mark olabildiğince ses çıkarmadan birkaç basamak daha inip bir yan kapıyı açtı, burası asansörlerin bulunduğu küçük bir odaya çıkıyordu. Kapılarda “Geçici olarak servis dışıdır” yazılı kâğıtlar asılıydı. Karşı taraftaki cam kapı, bir işletme danışmanlığı şirketinin şık bürosuna aitti. Genç bir kadın modern resepsiyon masasının arkasında oturmuş, beklenti dolu gözlerle Mark’a bakıyordu.

Mark bir an düşündü. Aslında burada durmak ve polislerin geçip gitmesini beklemek istemişti, fakat bu onu şüpheli duruma düşürebilirdi. Sonuçta kapıyı çalmaya karar verdi.

Resepsiyonist bir tuşa basarak kapıyı açtı.

“İyi günler. Buradan bir şey alacaktım. John Grimes’ tan,” dedi Mark.

Genç kadın alnını kırıştırdı. “John Grimes mı? Burada bu isimde biri yok.”

“Emin misiniz?” Mark kaşlarını çattı. “Ama bu binada bir yerlerde çalışıyor olması gerek.”

Kadın omuz silkti. “Bizde olmadığı kesin.”

Mark teşekkür ederek bürodan ayrıldı. Bu kısa diyalogla, polislere yakalanmayacak kadar vakit geçirdiğini umuyordu. Her ihtimale karşı, asansör kapısındaki küçük özür metnini, şüphe uyandırmamak için mümkün olduğunca yavaş bir şekilde tekrar okudu. Bir kez daha döndü ve güzel resepsiyonist kıza gülümsedi, sonra da merdivenlere yöneldi. Polislerin ayak sesleri bir iki kat yukarıdan geliyordu.

Aşağı inerken, evrak çantalarını bilmem kaç kat boyunca merdiven çıkarak taşımak zorunda kaldıkları, Hanseatic Trade Center’daki berbat organizasyondan yüksek sesle şikâyet eden, koyu renk takım elbiseli bir grup adamla karşılaştı. Mark onlara başıyla selam verdikten sonra binayı terk etti. Dışarı çıktığında, sanki acelesi varmış gibi saatine baktı ve metro istikametine doğru koşmaya başladı.

43

Hamburg-Altona

Pazartesi, 10.19

Lisa kapıyı açtı. Solgun görünüyordu ve kan çanağına dönmüş gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı. Bütün gece oturmuş olmalıydı. “Diego!” dedi ve yorgun bir ifadeyle gülümsedi. “Yok artık! Ne işin var burada?”

“İçeri girebilir miyim?” Diego, damarlarında bir fırtınanın şimşekleri gibi dolaşan amfetamin patlamasını bastırmaya çalışıyordu. Şimdi Lisa’nın karşısında titreyen eller ve seğiren gözkapaklarıyla durması anlamsız olurdu.

Lisa kenara çekildi. “Bir asır zaman geçti!” Birbirlerini son görüşlerinin üzerinden beş yıldan fazla süre geçmişti. Lisa o zamanlar onu evden kovmuş ve polise şikâyet etmekle tehdit etmişti. “Nasılsın? Neler yapıyorsun?” Belli ki o zamanki tatsızlıkları unutmaya hazırdı ve Diego’yu bağışlamıştı. Oldum olası kin tutmazdı zaten.

Diego şimdi ona bakarken, zamanında ona biraz fazla sert davrandığı için neredeyse pişmanlık duydu. Lisa kendisini asla ezdirmemiş, bağımsızlığına ve özgürlüğüne sahip çıkmıştı. Diego’nun baskı ve zulüm içerikli oyunlarına karşı her zaman isteksiz olmuş, bu da Diego’nun sert seks isteğini artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Bir zaman gelmişti ki, Diego sınırı aşmıştı.

Lisa, onu, içerdeki çalışma istasyonuna kısa bir bakış atabildiği açık bir kapının önünden geçirerek mutfağa götürdü. İki monitör açıktı. Belli ki Lisa bir şey üzerinde çalışıyordu. Lisa ona ne istediğini sormaksızın sert bir kahve hazırladı; onu hâlâ iyi tanıyordu.

“Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“Eski zamanlar.” Yüzüne, Lisa’ya hâlâ çekici geldiğini bildiği çarpık bir sırıtma yerleştirdi. “Beyaz şapka hâlâ başında mı?”

Lisa başını salladı. “Geçmiş, geçmiştir.”

“Ve teşekkür olarak seni kovdular.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Firmanı aradım. Yeni adresini bilmiyordum sonuçta.” Sesine hafif bir sitem eklemişti.

“Bununla ilgisi yok. Biri bana tuzak kurdu.”

“Kim?”

Lisa duraksadı. “Hiçbir fikrim yok.” Tadı Diego’ya durmuş, cambul cumbul tavuk suyunu anımsatan o yavan çözeltiden kendine bir fincan doldurdu: yeşil çay. Diego’nun yanına oturdu. “Üzgünüm ama projelerinden birinde yardımıma ihtiyacın varsa, pas geçmek zorundayım.” “Projelerinden” sözcüğünü sanki feci bir küfürmüş gibi vurgulamıştı.

Diego hafifçe güldü. Sanki herhangi birinin yardımına ihtiyacı vardı da! “Hayır, konu bu değil.”

“Ne o zaman?” Lisa’nın iri, koyu renk gözlerinde gerçekten merak vardı; merak ve sanki bir parça da korku. Suçüstü yakalanmış gibi mi hissediyordu?

Diego, ona konuyu gıdım gıdım anlatmanın keyfini çıkarıyordu. “Bir şeye rastladım,” dedi.

Lisa yemi yutmadı, Diego’nun sözüne devam etmesini bekliyordu.

“Bilgisayarıma bir şey girdi. Bir solucan. Oldukça büyük bir solucan. Ve senin imzanı taşıyordu.”

Lisa anlamazlıktan geldi. “Solucan mı? Nasıl bir solucan?”

“DINA-Client’ın bir varyasyonu. Senin de onun üzerinde çalıştığını duymuştum.”

“DINA-Client bir solucan değil, dağıtık bilgisayar sistemi için bir program.”

“DINA-Client’ın ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Bir trojan için mükemmel bir zayıf nokta.”

Lisa sırıttı. “O sendin! Tahmin etmeliydim.”

Diego da sırıttı, fakat sonra hemen ciddi ifadesine geri döndü. “Bilgisayarımdaki şey DINA-Client’ın bir mutasyonuydu.”

“Ah, gerçekten mi?”

“Hadi, Lisa, kes zırvalamayı! Bu işte senin parmağın olduğunu biliyorum. Hangi tarafta olduğun umurumda değil ve seni gammazlayacak da değilim. Sadece, bunu nasıl yaptığını öğrenmek istiyorum. O şey benim bütün güvenlik duvarlarımı aşmayı başardı.”

“Gerçekten, Diego, ben yapmadım. Eğer orada imzam varsa, bunun sebebi, DINA-Client’ın bir bölümünü benim yazmış olmamdır. Kodu imzalayıp küçük bir Paskalya yumurtası yerleştirmiştim, ama hepsi bu.”

“Hepsi bu, öyle mi? Gizli kapı falan da yok?”

“Pekâlâ, bir de gizli kapı. Ama onu hiçbir zaman açmadım.” Elini, her zaman olduğu her biri ayrı yöne bakan saç tutamlarının arasında gezdirdi.

Bu hareket Diego’da, Lisa’nın ince kollarını arkasında bitiştirmeye yönelik, neredeyse acı veren bir arzu uyandırdı. Kendini güçlükle toparladı. Şimdi kendini kapıp koyuveremezdi. Lisa’nın DINA solucanı hakkında ne bildiğini öğrenmek zorundaydı.

Lisa’nın doğruyu söylediğini seziyordu. Lisa her zaman iyi bir öğrenci olmuştu olmasına, ama Diego onun böyle mükemmel, güvenlik duvarlarını böyle kolayca aşabilecek bir şey yaratmayı başarabileceğini düşünmüyordu. Yine de kendisinden bir şeyler sakladığını hissedebiliyordu.

“Hadi ama, Lisa. Çıkar şu ağzındaki baklayı. Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Biz bir zamanlar bir ekiptik. Birbirimize güvenirdik.”

Birlikte geçirdikleri zamanları –ve nasıl sona erdiklerini– düşününce, Lisa’nın yüzü gölgelendi. Ona bunları hatırlatmak bir hataydı.

“Lütfen, Lisa,” dedi Diego ve kocaman elini Lisa’nın koluna koydu. “O zaman olanlar için üzgünüm. Aşağılık bir adam gibi davrandım. Bitirmekte yerden göğe kadar haklıydın.”

Lisa’nın yüzünde ret ifadesi vardı ve Diego’nun eline protesto edercesine bakıyordu.

Diego elini çekti ve savunmaya geçti. “Hayır hayır, endişelenme, seninle yine bir ilişkiye başlama niyetinde değilim.” Yüzüne tekrar masum, yaramaz çocuk sırıtmasını yerleştirdi. “Her ne kadar keyifli zamanlar olsa da.” Ciddileşti. “Sadece, bu bela şeyin benim ağıma sızmayı nasıl başardığını ortaya çıkarmak istiyorum. Bir daha böyle hazırlıksız yakalanmak istemiyorum. Az kalsın kalbime iniyordu.”

Lisa bir an sustu. Diego ona zaman tanıdı. Kızın kendisine güvenip güvenemeyeceğini düşündüğünü görüyordu. Bir kavgayla ayrılmışlardı, ama Diego uzun zaman onun yalnızca sevgilisi değil, aynı zamanda öğretmeni ve akıl hocası da olmuştu. Lisa’yı sokakta koruyup kollamış, ona bir şeyler katmıştı. Lisa ona çok şey borçlu olduğunun farkındaydı.

“Pekâlâ. Gel benimle.” Diego’yu kutsal mekânına götürdü; çalışma odasına. İnternet tarayıcısı açıktı ve Lucy ile Pandora diye biri –Diego bu ismi şimdiye dek hiç duymamış olsa da, muhakkak başka bir hacker’dı– arasındaki uzun bir diyaloğu gösteren bir chat penceresi vardı. Pandora; bu isim Diego’nun zevkine göre biraz teatraldi. Sadece amatörler kendilerine böyle havalı isimleri takarlardı.

“Otursana,” dedi Lisa. Diego bilgisayarın karşısına çöktü ve soran gözlerle Lisa’ya baktı.

Lisa ekranı gösterdi. Yüzü birden çok ciddileşti. “Bu, Pandora. Belki önce onu biraz tanımak istersin.”

“Onunla chat yapmamı mı bekliyorsun? Şimdi mi?”

Lisa başını salladı.

Pekâlâ. Diego bu oyunu kısa bir süreliğine oynayacaktı. Şu an bu internet sohbeti ona pek anlamlı gelmese de, belki bu Pandora onun aradığı cevapları biliyordu.

“Merhaba,” diye yazarken kendini biraz gülünç hissetti.

“Merhaba, Lucy,” diye cevap geldi.

“Ben Lucy değilim. Ben Diego.”

“Anlamıyorum.”

Diego, Lisa’ya baktı. Bu da ne demekti? Lisa da ona baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Diego’nun devam etmesini istiyordu.

“Az önce Lucy’yle sohbet ettin. Şimdi ben buradayım. Benim adım Diego. Lucy’nin eski bir arkadaşıyım.”

“Anlıyorum.”

“Ee, neler yapıyorsun, Pandora?” Tanrım, böyle geyik muhabbetlerinde gerçekten de hiç iyi değildi.

“Var oluyorum.”

İlginç cevap. “Nasıl geçiniyorsun?”

“Soruyu anlamadım.”

“Nasıl para kazanıyorsun? Bir işin var herhalde, değil mi?”

“Bir mesleğim yok.”

“Haa.” Diego’nun nasıl devam edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Rasgele yazıverdi: “Lucy’yi nereden tanıyorsun?”

“Benim bir kısmımı Lucy yaptı.”

Diego ekrana bakakaldı. Bu da ne demek oluyordu şimdi? Sonra jeton düştü. Sırıttı. Lucy onu test etmek istiyordu.

“Belçika’nın başkenti nedir?” diye yazdı Diego.

“Belçika’nın başkenti Brüksel’dir.”

“Gökyüzü neden mavidir?”

“Mavi ışık, kırmızı ışığa göre daha kısa bir dalga boyuna sahiptir. Bu nedenle atmosfere girerken daha fazla dağılır. Güneş ışınları dik düştüğünde, kırmızı ışık çok parlak güneşin hemen yanında görülebilirken ve bu yüzden de pratikte görülmezken, mavi ışık gökyüzünün tamamına dağılır.”

Diego, Lisa’ya bakarak başını salladı. “Bu şey bir chatbot[19] için oldukça iyi, bunu söylemem gerek!”

Lisa ona çok ciddi baktı. “Sandığından da iyi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Pandora kendine özgü bir bilinç geliştirmiş.”

“Saçmalama!”

“Öyle. Bütün gece onunla chat yaptım. Acayip bir şey olduğunu söyleyebilirim.”

“Lucy, bir insan gibi düşünen bir program yazmanın imkânsız olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

“Olabilir. Ama zaten Pandora bir insan gibi düşünmüyor. Ve bildiğim tek şey, onun bilinçli olarak yaratılmadığı.”

“Tesadüfen ortaya çıktığını mı düşünüyorsun?”

“Tam olarak tesadüfen değil. D.I.’nın programcılarından biri DINA koduyla oynamış, öyle ki internette kendiliğinden yayıldı. Sonra tek tek parçalar kendi aralarında iletişim kurmaya başladı. Ve şimdi internette bu şey var.”

“Tüm internete yayılan bir çeşit nöron ağından mı bahsediyorsun?” Diego başını salladı. “İlginç bir fikir. Ama öyleyse niçin böyle neşeyle çene çalıyor? Demek istediğim, kendi kendine oluşan bir zekâ hemen konuşmayı öğrenmez ki!”

“DINA’nın doğal konuşan arayüzünü kullanıyor. Biz insanların ondan ne beklediğimizi öğrenmiş. Fakat dostane yüzünün ardında, bana korku veren bir şey gizli.”

Diego, Lisa’nın gözlerindeki gölgeyi gördü. “Bir yazılım parçasından mı korkuyorsun?”

“Şimdiden iki insan öldü. Rainer Erling, DINA koduyla oynayan programcı, gizli niyetini ortaya çıkardığı için şefini öldürdü. Sonra da kendisi öldü.”

“Nasıl peki?”

“Muhtemelen onu Pandora’nın ta kendisi öldürdü.”

“Kes ama artık! Bir yazılım programı birini nasıl öldürebilir?”

“Rainer bir asansörde öldü. Biri uzaktan kumanda sistemiyle oynadığı için, asansör art arda pek çok defa düşmüş. Rainer’in boynu kırılmış.”

Diego’nun tüyleri diken diken oldu. Neyle karşı karşıya olduğunu yavaş yavaş kavrıyordu. Kendi bilinci olan, zeki bir yazılım! Bütün internete yayılan bir program. Her güvenlik duvarını kolayca aşabilen. İnanılmaz bir şeydi.

“Başka kim bu şeyden haberdar?”

“Şu an, Rainer ve Ludger ölü olduklarına göre, muhtemelen sadece ben. Ve Mark Helius.”

“O kim?”

“D.I.’nin kurucusu. Pandora’yı beraber keşfettik.”

Diego heyecanını gizlemeye çabalıyordu. “Sen şimdi onunla ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Onu yok etmeliyiz.”

“Ne? Delirdin mi?”

“Helius bunu bana söylediğinde, ben de aynı şekilde tepki vermiştim. Pandora’nın ne kadar tehlikeli olduğunu o benden önce anladı.”

“Bu, saçmalık, Lucy. Pandora sadece bir makine. Eğer onu kapatmak istersen, fişini çekersin yeter.”

“Muhtemelen internet üzerinden milyonlarca bilgisayara yayıldı. Fişini nasıl çekmeyi düşünüyorsun?”

“Nod gibi bir şeyi olmalı. Merkezî bir sunucu. O da basit bir komutla kapatılabilir. O zaman elektriği kesilecektir.”

“Bunu denedim zaten. Birisi çekirdek sunucuyla öyle bir oynamış ki, kapatma emrini kabul etmiyor. Büyük ihtimalle bunu da kendisi yapmıştır.”

Diego başını salladı. “Fena değil. Ama aşırı tepki vermemeliyiz. Sırf bu şey oldukça zeki bir izlenim bırakıyor diye...”

“Diego, o sadece bizimle oynuyor! Başta onun samimi ve iyi niyetli olduğunu düşünüyordum. Bir çocuk gibi sorular soruyordu. Fakat gitgide, kasıtlı olarak rol yaptığı hissine kapıldım. Bizim hakkımızda bir şeyler öğrenmeye çalışıyor, bizi test ediyor. Bütün gece onunla chat yaptım ve bir noktadan sonra, dostane yüzünün ardındaki uçurumları görmeye başladım.”

Diego onun aşırı yorulmuş gözlerindeki güvensizliği gördü ve bir an o da kötü bir hisse kapıldı. Ancak amfetamin zayıflığa izin vermiyordu.

“Lucy, sen hayal görüyorsun. Bu kutunun başında çok zaman geçirmişsin. Biraz dinlenmen gerekiyor.”

Lisa başını salladı. “Belki haklısındır.”

Diego ayağa kalktı. “Otur!”

Lisa ona soran gözlerle baktı, ama sözünü dinledi. Diego ellerini onun ensesine yerleştirdi, sertleşmiş yerlere dokundu. Becerikli bir şekilde kaslarına masaj yapmaya başladı. Lisa başını arkaya yaslayıp gözlerini yumdu. Kendini ona bıraktı.

Diego kasıklarındaki coşkuyu hissedebiliyordu. Lisa’ya masaj yapmaya devam etti, dudakları neredeyse onun boynuna değecek şekilde yavaşça üzerine doğru eğildi. Dili öne doğru çıktı ve Lisa’nın boynunda kayıverdi.

Lisa irkilip dikleşti. “Diego...”

“Tamam tamam, sen rahatla!” Kuvvetli elleri onu hafifçe sandalyeye bastırdı.

“Gitsen daha iyi olacak.”

“Bu kadar kasma kendini. Böyle olmaz.”

Lisa kalkmaya çalıştı, fakat Diego onu sıkıca tutuyordu. “Diego, lütfen...” İnce elleri Diego’nun kollarını kavradı, onları omuzlarından çekmeye

çalıştı.

Heyecan Diego’yu ele geçirmişti. Göz açıp kapayıncaya kadar Lisa’nın bileklerini kavrayıp kollarını aşağı çekti, sandalyenin arkalığının arkasına.

“Ah, canımı acıtıyorsun...”

Diego onun her iki bileğini de tek eliyle tutup diğer eliyle pantolonunun cebinden bir çift kelepçe çıkardı. Lisa ne olduğunu anlayamadan, Diego onu sandalyeye kelepçelemişti.

“Seni aşağılık herif! Hemen çöz beni...” Öfke ve korkudan sesi titriyordu. Bu, Diego’nun daha çok tahrik olmasından başka bir işe yaramıyordu. Kan, kulaklarına hücum etti. Pantolonu, yaşadığı sert ereksiyonla kabarmıştı. Lisa’ya bir tokat patlattı. “Eğer bağırırsan, ağzını tıkamak zorunda kalırım!” dedi usulca.

“Seni hayvan! Seni hasta hayvan!” Diego’nun ona ne yapacağını anlayınca, Lisa’nın gözlerine yaşlar doldu.

44

Hamburg-Hafencity

Pazartesi, 9.40

Unger ile Dreek D.I. bürosunun kapısını çalınca, pörtlek gözlü ve altdudağı kalın, şişman bir adam onlara kapıyı açtı.

“Polis misiniz?” diye sordu İngiliz aksanıyla ve aynı anda hem şaşkın hem hoşnutsuz görünmeyi başardı.

Unger başını salladı. “Ben Başkomiser Unger, bu da cinayet masası komiseri Dreek. Peki, siz kimsiniz?”

“John Grimes. CEO’yum. Nasıl bu kadar çabuk geldiniz? Oysa daha yeni aramıştım...”

“Sio mu?” diye sordu Dreek. “O da nedir?”

“C-E-O,” diye açıkladı şişko, bunca cehaleti aşağılayan bir solumayla. “Chief Executive Officer. Yani yönetim kurulu başkanı.”

“Buranın patronunun Mark Helius olduğunu zannediyordum,” dedi Unger. Şişko ona en başından antipatik gelmişti.

Grimes, yüzündeki kurbağalığı iyice belli edecek şekilde sırıttı. “Artık patron benim.”

“Bizi aradığınızı mı söylüyordunuz?”

“Evet, birkaç dakika önce. Haberiniz yok mu? O halde tam da şimdi gelmeniz mutlu bir tesadüf herhalde?”

“Genelde gelişimiz nadiren mutlu bir tesadüfe dayanır. Rainer Erling’in öldüğünü biliyorsunuz, değil mi?”

Grimes başını salladı. “Helius buradaydı ve bana fantastik bir hikâye anlattı. Bunu yutmayacağımı anlayınca da kaçtı.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Birkaç dakika önce.”

“Arkasından gideyim mi, şef?” diye sordu Dreek.

Unger sadece bir an düşündü. “Bırakın. Çoktan kaçmıştır. Eğer cinayetlerle ilgisi varsa, onu nasıl olsa ele geçiririz.” Söylemesi kolaydı tabii; ne de olsa Unger, Helius’un son günlerde nerede saklanmış olabileceğine dair herhangi bir fikre sahip değildi. Ama bu şişkonun karşısında açık vermek istemiyordu.

Grimes yüzünü buruşturduysa da bir şey söylemedi. Her iki memuru da Helius’un bürosuna götürdü ve yeni pozisyonunu bir kez daha vurgulamak istercesine, masanın ardındaki büyük, deri koltuğa oturdu. İnce koltuk, ağırlığı altında inledi. Unger ile Dreek ziyaretçi koltuklarına oturdular.

“Dün sabah saat sekiz ile dokuz arasında neredeydiniz?” diye sordu Unger. Grimes fail olabilirdi –ne de olsa bu yeni pozisyonunu, Helius’un cinayet zanlısı olmasına borçluydu–, Unger’in sorusunun esas sebebi ise, Grimes’ın kasıntılığının sinirine dokunmuş olmasıydı.

Ancak Grimes sırıtmakla yetindi, hiç de gözü korkmuşa benzemiyordu. “Evdeydim.”

“Nerede oturuyorsunuz?”

“Barnes Caddesi 32 Numara, Londra, İngiltere.”

“Hafta sonu İngiltere’de miydiniz?”

“Her hafta sonu Londra’dayım. Dediğim gibi, esas evim orada. Geçen çarşamba, yönetim kurulu toplantısından sonra, akşam 18.30 uçağına bindim. Eğer görmek isterseniz, uçuş kartım buralarda bir yerde olmalı.”

“Gerek yok. Hamacher ve Erling’i kimin öldürmüş olabileceğine dair bir şüpheniz var mı?”

“Bu apaçık ortada değil mi, Komiser Bey?” Sesi, sanki bir ilkokul öğrencisine çarpım tablosunu öğretmeye çalışıyormuş gibi çıkıyordu.

Unger kızardığını hissetti. Sakin durmalıydı. Açık veremezdi.

“Eğer o kadar apaçık ortada olsa, herhalde sormazdım.”

“Helius yaptı. Aptalca bir hata yaptı ve bunu örtbas etmeye çalıştı. Yoksa neden polisten kaçsın ki?”

“Onun buraya gelip size bir hikâye anlattığını söylemiştiniz. Neydi bu hikâye?”

“Saçma sapan bir şey.”

“Biraz daha açık olsanız, Bay Grimes?”

“DINA çekirdek sunucusunu kapatmamız gerektiğine dair bir şeyler söyledi. Bu, firmanın gözbebeğidir. Eğer onu kapatacak olursak, hiç gelir elde edemeyiz.”

“Çekirdek sunucunun kapatılmasını neden istiyordu?”

Grimes omuz silkti. “Basit bir yanıltma manevrası diye düşünüyorum.”

Unger daha fazla dayanamıyordu, bu kibirli aptalı kaidesinden indirmek zorundaydı. “Helius’un iki meslektaşını öldürdüğüne ve sonra pazartesi sabahı buraya gelip –yanıltma manevrası olarak– sizden bir sunucuyu kapatmanızı rica edeceğine gerçekten inanıyor musunuz?” Sesine küçümseyici bir tını katmaya çalıştıysa da, bu konuda fazla antrenmanlı değildi. Yine de işe yaradı.

Zaten solgun olan Grimes azıcık daha solgunlaşmıştı. Gözleri kısıldı. “Katiller her zaman olay mahalline geri dönmez mi?”

Gülümseme sırası şimdi Unger’deydi. “Polisiye filmlerde belki.”

Grimes arkasına yaslandı. “Belki Helius’un başka bir nedeni vardı. Belki ipuçlarını yok etmek istiyordu. Belki DINA’nın çekirdek sunucusunda, onun meslektaşlarını neden öldürdüğünü açıklayacak bir şeyler vardır. Ayrıca, benim burada olduğumu bilmiyordu ki. Buraya elini kolunu sallayarak gelip o şeyi kapatabileceğini düşündü.” Keyifle gülümsedi. “Bu mümkün, değil mi?”

Unger’in içi ürperdi. Grimes tabii ki haklıydı. Şişkoya karşı duyduğu ani nefret yüzünden yanlış yönde ilerlemiş ve onu hafife almıştı. Grimes aptalı oynamış ve Unger’i gülünç duruma düşürmüştü.

Unger başını salladı ve dişlerinin gıcırtısının duyulmadığını umdu. Durum daha da rahatsızlık verici bir hal almadan kapı hızla açıldı ve geniş omuzlu, koyu renk saçlı, top sakallı bir adam içeri girdi.

“Bay Grimes, bir sorunumuz var!” dedi.

“Şimdi olmaz, Bay Tümmler.” Unger, Martin Tümmler’in programcılar ekibinin yöneticisi, yani Hamacher’in halefi olduğunu hatırladı.

“Özür dilerim, ama acil. Biri kaynak kodu sildi.”

45

Hamburg-Hafencity

Pazartesi, 10.03

Grimes yerinden öyle bir fırladı ki, sandalyesi neredeyse yere devriliyordu. “Ne?” diye gürledi. Soluk suratı saniyeler içinde kırmızıya dönmüştü.

Grimes’tan neredeyse bir kafa boyu uzun olan Tümmler irkildi. “Ağdaki kaynak kodların hepsi en az üç aylık. Güncel kodlar ortadan kaybolmuş. Üzgünüm.”

“Yedeklemelerden ne haber?”

Tümmler bakışlarını yere indirdi. “Onlarda da yalnızca eski veriler var.”

“Bu doğru olamaz! *Stupid idiots!*[20] Böyle bir rezalet görmedim!” Grimes’ın kafası sanki içinden kırmızı parlıyormuş gibi görünüyordu. “Eğer bu doğruysa, Tümmler, işinizi kaybettiniz demektir! İşte o zaman belediye temizlik işleri sizi alırsa, halinize şükredin!”

“Bay Grimes, bunu ben de anlayamıyorum,” dedi azarı yemiş Tümmler süklüm püklüm. “Düzenli olarak yedekleme yapıyorduk. Ama bir şekilde yedekleme programı CD’lere sadece eski verileri kaydetmiş. Tabii ki her bir CD’ye tek tek bakmadık ve...”

“Bunu yapmanız gerekirdi ama, lanet olsun! Üç ay *down the drain*[21]! Yok böyle bir şey!”

“Bir şey daha var...”

“Ne?”

“Birisi sunucu odasına giriş kodunu değiştirmiş. Hâlâ üstüne kaydedilmekte olan bir yedekleme CD’si var mı diye kontrol etmek istemiştim, ama içeri giremiyorum.”

“Helius!” diye gürledi Grimes. “Onu bir elime geçirirsem...”

Tümmler’in peşinden sunucu odasına doğru gittiler. Programcılar ekibinin başı, çelik kapının yanındaki küçük klavyeye bir dizi rakam girdi, ancak kilit açılmadı. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kapıyı yumrukladı.

“Böyle bir şeyi kim yapabilir?” diye sordu Unger.

“Esasen, yönetici kodunu ve giriş kodunun nasıl değiştirileceğini bilen herkes,” dedi Tümmler. “Çok zor bir şey değil yani.”

“Peki, yönetici kodunu kim biliyor?”

“Ben, Mary Andresen ve Bay Grimes. Tabii bir de sistem yöneticimiz Volker Willms.”

“Helius kodu biliyor muydu?” diye sordu Grimes, lafı Unger’in ağzından alarak.

“Emin değilim.”

“Talimatım üzerine kodu neden değiştirmediniz?” Grimes’ın sesi sertleşmişti.

“Üzgünüm... ben düşünmüştüm ki...”

“Düşünme işini siz en iyisi bana bırakın, anladınız mı? Sizin sayenizde Helius sunucu odasına girebilmiş! Ben gelmeden önce yapmış olmalı.”

Bu arada sunucu odasının önündeki küçük gruba rastlayan Mary Andresen, “Mark burada olduğu süre boyunca lobide oturdu,” dedi. “Neler oluyor burada? Ağa giriş yapamıyorum!”

Grimes, Helius’u korumaya cesaret ettiği için Mary’ye kızgın bir bakış fırlattı.

“O hayvan oğlu hayvan sunucu odasının kodunu değiştirmiş,” dedi. “Bu firmayı batırmak için her şeyi yapar!”

Andresen’in buna karşı çıkmasına fırsat kalmadan, Dreek şöyle dedi: “Siz de yanık kokusu alıyor musunuz?”

Haklıydı. Unger de hafif bir duman kokusu alıyordu. Yere baktı. Sunucu odasının kapısından ince bir duman çıkıyordu. Aynı anda, kulakları tırmalayan bir alarm sesi çınladı.

“Kırın kapıyı, Tümmler!” diye gürledi Grimes.

Söylemesi kolaydı tabii. Dışarıya doğru açılan, metalden ağır bir güvenlik kapısıydı bu. Tümmler bir tornavida ve bir çekiçle başarısız girişimlerde bulundu. Bu arada, dışarı sızan ince duman siyah ve yoğun bir duman bulutuna dönüşmüştü ve firma çalışanlarının hepsi, ter içinde kalmış Tümmler’in çevresine toplanmıştı.

“Faydası yok,” dedi Tümmler, tiz alarm sesini bastırmaya çalışarak. “İtfaiyeyi çağırmalıyız.”

“Alarm çalar çalmaz kendiliğinden geliyor,” dedi Andresen. “Binayı terk etmeliyiz!”

“Söz konusu bile olamaz!” diye bağırdı Grimes. “Burada kalıp yangını söndürüyoruz! Sunucuyu kurtarmadan kimse firmayı terk etmiyor!”

“Lütfen herkes binayı terk etsin,” dedi Unger sakince. Grimes ona Alster’i[22] dondurabilecek bir bakış attıysa da hiçbir şey söylemedi.

Çalışanlar Unger’in talimatına uydular. Yalnızca, hâlâ kapıyı zorla açmaya çalışan Tümmler, Andresen, Grimes, Dreek ve Unger kaldılar. İtfaiye birkaç dakika sonra içeri girdi. Turuncu renkli koruyucu giysiler içindeki iki adam, dört uçlu demir bir aletin yardımıyla kapıyı saniyeler içinde açtı.

İtfaiyeciler birkaç tane yangın söndürücüyü küçük odanın içine sıktılar. Sonra içlerinden biri yangının tamamen söndürüldüğünü söyledi. Anlaşılan sadece belli bir yer için için yanmıştı.

Unger, aşağı yukarı altı metrekare büyüklüğündeki, penceresiz, bir dolu rafın üstünde bir sürü bilgisayarın durduğu odaya bir bakış attı. Her şey bir kar fırtınasının ardından olduğu gibi beyaz bir tozla kaplanmıştı. Raflardan biri kömürleşmişse de, yangın diğer bilgisayarlara sıçramamış gibi görünüyordu.

“Yangının nasıl çıktığını söyleyebilir misiniz?” diye sordu Unger, koyu renk saçlı ve şakakları kırlaşmış, deneyimli bir adam olan harekât amirine.

Adam başını iki yana salladı. “Ben uzman değilim. Ama bana sanki bilgisayarlardan biri alev almış gibi geliyor. Belki aşırı ısınmış bir adaptör.

Yangının sıçramaması büyük şans.”

Unger başını salladı. “Tam olarak nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Bunu size ben söyleyebilirim,” dedi Grimes. “Helius buraya bir yangın bombası sakladı. Sonra da, yangını zamanında söndüremeyelim diye giriş kodunu değiştirdi.”

“Bana burada bir yangın mekanizması devreye girmiş gibi gelmiyor,” diye karşılık verdi itfaiyeci. “Teknik bir hata çok daha akla yakın.”

Grimes deyim yerindeyse patlayıverdi. “Bunun bir tesadüf olduğunu bana yutturamazsınız!” diye gürledi tekrar. “Bu bir sabotajdı!”

Unger onu duymazdan gelerek Tümmler’e döndü.

“Yangının hangi sunucudan çıktığını söyleyebilir misiniz?” diye sordu, cevabı tahmin ettiği halde.

Tümmler başını salladı. “DINA çekirdek sunucusundan.”

“Bu, yazılımınızın artık çalışmadığı anlamına mı geliyor?”

Tümmler’in beti benzi attı. “Evet, öyle. DINA’nın işleyen varlığı zarar gördü ve onu tekrar çalıştıracak kaynak kodumuz yok. Tekrar faaliyete sokabilmemiz aylar alacak.”

“Firma battı yani,” dedi Andresen başını kaldırmadan. Unger onu kollarının arasına alıp teselli etme ihtiyacı hissetti.

“Saçmalık!” diye şarladı Grimes bunun üzerine. “Firmanın ne zaman batacağına ben karar veririm! Böyle kolay pes etmeyeceğiz. O aşağılık herif belki de kazandığını düşünüyor. Ama yine en baştan başlayacağız.” Tümmler’e sert bir bakış attı. “Böylece koddaki hatayı hemen giderebiliriz.”

Binadan çıktılar. Unger, yangın uzmanı kesin nedeni belirleyene dek kimsenin firmaya girmemesi talimatını verdi. Grimes bu karara memnun olmuş gibi görünmese de, karşı çıkmadı. Dreek ile Unger biraz ötede Andresen’le dururken, Grimes bina girişindeki basamaklarda toplanmış çalışanlarla konuştu.

“Helius neden sunucunun kapatılmasını istedi?” diye sordu Unger.

“Ben de tam olarak anlamadım,” dedi Andresen. Güzel yüzünde kaygılı bir ifade vardı. “Ludger Hamacher’i Rainer Erling’in öldürdüğünü düşünüyordu. Ayrıca Pandora’dan ve onun Erling’i öldürdüğünden bahsetti.”

“Pandora mı? Kim bu Pandora?”

“Eğer Mark’ı doğru anladıysam, Pandora bir yazılım programı.”

“Helius, bir yazılım programının Erling’i öldürmüş olabileceğine mi inanıyor?”

Andresen başını salladı.

“Sizce bu mümkün mü?”

“Emin değilim. Kulağa oldukça inanılmaz geliyor. Ama Mark bu şeylerden benden daha fazla anlar. Eğer kesinlikle eminse, haklı olabileceğini düşünüyorum.”

Unger başını iki yana salladı. Bu fikir kulağa gerçekten de saçma geliyordu. Öte yandan, birçok insan teknik hatalar sonucunda hayatını kaybetmişti, hem kendisi modern bilgisayar sistemleri hakkında ne biliyordu ki? Yine de, esas katilin böyle bir izlenim bırakmayı istemiş olması çok daha akla yatkın geliyordu.

“Helius dün buraya yanında bir kadınla gelmiş. Çok ince, yaklaşık 1,80 boylarında, iyi görünümlü, kısa koyu renk saçlı. Üzerinde siyah bir kıyafet varmış. Kim olabileceğine dair bir fikriniz var mı?”

Andresen bir an düşündü. “Çok ince diyorsunuz...” Yüzünde bir anlığına bir tanıma kıvılcımı belirdiyse de, sonra başını iki yana salladı. “Hayır, üzgünüm, hiçbir fikrim yok.”

Unger onun yalan söylediğini sezdi. “Lütfen, Bayan Andresen,” dedi, “katilin Helius olduğuna inanmıyorum, ama onunla kesinlikle konuşmam gerekiyor. Belki o da tehlikededir.”

Andresen, sanki ona güvenip güvenemeyeceğini düşünüyormuş gibi, yeşil gözleriyle bir an Unger’e baktı. Sonra başını salladı. “Peki, tamam. Kadının

adı Lisa Hogert. Bir ara burada çalıştı. Üç ay önce işten çıkardık. Size hemen adresini bulayım.”

Unger gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

46

Hamburg-Altona

Pazartesi, 9.50

Mark, iş çıkışı yoğunluğunun ardından yavaş yavaş boşalan metrodaki diğer yolcuların yüzlerine bakıyordu. Yüzlerin çoğu ifadesiz, bazısı yorgun, diğerleri bir hayli endişeli ve kuşkuluydu. Sadece yaşlıca bir kadın kendi kendine gülümsüyordu.

Yine firarda olan bir yabancı gibi hissediyordu kendini. Artık buraya ait değildi. Çevresindeki insanların, tüm dünyadaki veri ağları üzerinden nasıl bir felaketin yayıldığına dair hiçbir fikirleri yoktu. Bu felaketin ortaya çıktığı yer onun firmasıydı ve buna karşı elinden bir şey gelmiyordu. Kimse ona inanmayacaktı, hem tek müttefikini de düşüncesizce davranarak kaybetmişti.

Lisa'yla tartıştığı için kendini ayıplıyordu. Ne de olsa Lisa ona yardım ederek çok büyük bir riske girmişti. Onun yapay zekâ karşısındaki hayranlığına biraz daha anlayış göstermesi gerekirdi.

Bir an için, ona gidip özür dilemeyi geçirdi aklından. Ama bunun bir yararı yoktu. Lisa onu muhtemelen affederdi, ama Pandora'yı yok etmesi için ona yardım etmezdi. Ayrıca, Lisa'yı bu işe daha fazla bulaştırmak istemiyordu; ne de olsa polis hâlâ peşindeydi. Tek şansı, John Grimes'ı DINA çekirdek sunucusunu kapatmaya bir şekilde ikna etmekti; fırtına bulutlarını, yağmur yağdırmamaya ikna etme denemesine eşdeğer bir şey.

Aklına Mary geldi. Belki o gizlice...

"Biletiniz lütfen." Mark korkuyla başını kaldırıp baktı. Fırça gibi saçlı, genç kontrolörün gelişini görmemişti. Bir bilet almıştı almasına... Adam sakin bir tavırla bekleyerek onu rahat bırakmayacağının sinyalini verirken, Mark da ceplerini aradı. Pantolon cebine elini atınca, alışılmadık bir şey hissetti. Şaşkın bir vaziyette Lisa'nın kapı anahtarını çıkardı. Dün pizza almaya gittikten sonra onu köşedeki küçük dolapta duran çanağa geri koymayı unutmuştu.

Mark’ın yaşı açık bir şekilde ondan büyük olduğu halde, “Genç adam, biletiniz lütfen!” dedi kontrolör, üzerine basa basa. Mark özür diledi ve sonunda bileti bulup çıkardı. Kontrolör, belli ki bu sefer ceza kesememenin yarattığı hayal kırıklığıyla, ilerlemeye devam etti.

Metro bir sonraki durağa girdi. Bir sinyal arızası sebebiyle seferlerin kısa bir süre için durdurulduğuna ve metro işletmesinin bu aksaklık için özür dilediğine dair yolcuları bilgilendiren bir anons duyuldu. Mark irkildi. Sinyaller muhakkak bir bilgisayar tarafından kontrol ediliyordu. Diğer tüm bilgisayarlar gibi internete bağlı bir bilgisayar tarafından... Başını iki yana salladı. Muhtemelen tüm bunları kendi kendine kuruyordu. Tahminen yavaş yavaş paranoyaklaşıyordu, ki cinayetler ve kaçışı düşünülecek olursa, bu çok da şaşılacak bir şey değildi.

Metrodan indi, parasını saydı –tam tamına iki yüz avrosu kalmıştı– ve taksiye atlayıp Lisa’ya gitme riskini göze almaya karar verdi.

Kısa bir süre sonra Lisa’nın kapısını çaldı. Açan olmadı. Bir an bekledi, sonra anahtarı çanağa bırakmak için kapıyı açtı. Yatak odasından tuhaf bir gürültü geliyordu, boğuk, sızlanan bir inleme.

“Lisa? Eğer uyandırdıysam pardon, ama yanlışlıkla anahtarını yanıma almışım.”

Gürültü yoğunlaştı, yalvaran bir hal aldı: “Mmmm...”

Mark kafası karışmış bir halde kısa koridorda ilerlemeye başladı. “Lisa?”

Kapısı aralık yatak odasından içeri temkinli bir bakış attı. Gördüğü manzara karşısında şoka girdi.

Lisa, Japon şiltesinin üstünde çıplak yatıyordu. Kolları ve bacakları kelepçeler ve kumaş parçalarıyla alçak karyolanın ayaklarına bağlanmıştı, bu şekilde çaresizce sırtüstü yatıyordu. Göğüs kafesi derin nefes alışlarla kalkıp iniyordu. Ağzı gümüş renkli koli bandıyla kapalı olduğu halde ümitsizce derdini anlatmaya çalışırken, fal taşı gibi açılmış gözleriyle Mark’a bakıyor ve başını deli gibi iki yana sallıyordu. “Mmmm...”

“Lisa! Ne...” Mark onu kurtarmak için yanına koştu.

Adamı yalnızca göz ucuyla gördü, ne ki kıvrak bir hareketle Lisa’nın çıplak bedeninin üzerinden balıklama daldı. Esasında başına yöneltilmiş olan sert bir yumruk omzuna isabet etti. Şiltenin öbür tarafına yuvarlandı, ancak biri onun üzerine atılıp uyluğundan yakaladı. Çok ağır ve güçlü biri...

Mark dirseğini arkaya geçirip saldırganın kafasına isabet ettirdi, adam derin derin inledi. Ancak bacaklarını kavrayan parmaklar gevşemedi. Eğer adam bütün ağırlıyla onu yere yapıştırmayı başarırsa, Mark’ın hiç şansı kalmazdı.

Ümitsizce çevresine bakındı. Yatağın yanındaki küçük komodinin üstünde metal bir gece lambası vardı. Ona uzanmaya çalıştı, ancak fazla uzaktaydı. Sadece, komodinin bir ayağını yakalamayı başardı. Mobilyayı azıcık kendine doğru çekti. Lamba yere düştü ve uzanabileceği bir mesafeye yuvarlandı.

Ancak saldırgan büyük çaba göstererek Mark’ın sol el bileğini yakalamıştı. Kolunu arkaya doğru çevirerek polislerin yaptığı gibi yukarıya bastırdı. Mark omzunda feci bir acı hissetti. “Hareket etme, yoksa kolunu kırarım!” diye fısıldadı yabancı onun kulağına. Mark adamın nefesinin ve terinin kokusunu aldı. Başını salladı. Ama tam o anda lambayı başlığından yakaladığı gibi var gücüyle arkaya doğru savurdu. Ağır lamba ayağı saldırganın kafasına isabet etti.

Adam derin derin inledi ve Mark’ı tutan parmakları bir an için gevşedi. Mark dönmeyi ve rakibini sırtından savurmayı başardıysa da, adam hâlâ onun kolunu tutuyordu. Mark lamba ayağını yeniden adamın başına indirdi. Bu sefer daha iyi nişan aldığı için etkisi daha fazla oldu. Adamın şakağında büyük bir yara açıldı ve yüzünden kan boşandı. Ellerini yukarı kaldırarak yüzünü korumaya aldı.

Mark korktu; herifi öldürme niyetinde değildi sonuçta. Onun elinden kendini kurtardı ve zorlukla nefes alarak ayağa kalktı. Şimdi adamı ilk kez doğru düzgün görebiliyordu. Çok iriyarı ve geniş omuzluydu, dazlak kafasının sol yanından oluk oluk kan akıyordu. Bu ona vahşi bir görünüm veriyordu, neredeyse savaş boyası gibi. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve düğmeleri açılmış siyah bir gömlek vardı, kaslı ve dövmelerle dolu göğsünü açıkta bırakıyordu. Adam da doğruldu. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Mark, rakibi yanlış bir hareket yapar yapmaz lambayı yeniden indirmeye hazır halde yukarıda tutuyordu. Ancak adam kendini korumak istercesine ellerini kaldırdı. “Peki, tamam! Gidiyorum!” Yatağın yanından, yerden siyah bir deri ceket almak için eğilince, Mark’a arkasını dönmüş oldu.

Şimdi Mark, adamı nihayet yere devirme fırsatını yakalamıştı. Fakat tereddütteydi. Savunmasız birine arkadan saldırmak ona göre değildi, ayrıca fazla sert vurup sonunda gerçekten katil olmaktan korkuyordu.

Adam doğrulup arkasına döndü. Birdenbire elinde uzun bir sustalı bıçak belirdi. Göz açıp kapayıncaya kadar sapladı.

Mark yeni bir saldırının geleceğini bilinçsizce tahmin etmiş, tetikte duruyordu. Yana doğru atlayarak yeniden lambayla vurdu. Bu defa adamın sadece sağ omzuna isabet ettirmeyi başardıysa da, darbenin şiddeti azımsanacak gibi değildi. Adam feryat etti. Bıçak elinden düştü. Almak için yere eğildiyse de, Mark’ın yeni bir darbe indirmek üzere olduğunu görünce fikrini değiştirdi ve koşarak odadan çıktı. Mark peşinden gittiyse de, evin kapısına vardığında herif çoktan merdivenlerde gözden kaybolmuştu.

Yatak odasına geri dönerek Lisa’yı bağlarından ve koli bandından kurtardı. Kız doğrulup yatak örtüsünü çıplak vücudunun üzerine çekerken, gözlerinden yaşlar akıyordu. Tüm vücudu titriyordu ve bir an konuşamadı.

Mark onu kollarının arasına alıp sırtını okşadı. Bir süre sonra Lisa sakinleşti.

“Aşağılık herif!” dedi sonunda. Sesi titriyordu. “Adi aşağılık! Ne kadar aptalım! Ah, Mark, eğer sen gelmeseydin...”

“Kimdi o? Tanıyor musun?”

Lisa başını salladı. “Kendine Diego diyor. Ben... ben onu eskiden beri tanıyorum. Bir cracker. Ona Pandora’yı gösterdim. Onu silmek için bana yardım eder diye düşünmüştüm.”

“Onu silmek mi istiyorsun?”

“Ah, Mark, sen haklıydın. Pandora tehlikeli. Çok tehlikeli. Başta anlamamıştım. Ama bütün gece onunla chat yaptım ve bir an geldi ki, benimle sadece oynadığını anladım. Sonra çekirdek sunucuyu kapatmaya

çalıştım. Ancak görünen o ki Pandora onun standart komutlarını değiştirmiş.” Hâlâ yaşlarla parlayan, koyu renk gözleriyle Mark’a baktı. “Firmaya gidip sunucuyu kapatmalıyız!”

Mark başını iki yana salladı. “Ben gittim bile. Beni kovup John Grimes’ı CEO yapmışlar.”

“Grimes mı? Yönetim kurulundaki şu şişko mu? Ama o bu işten ne anlar ki!”

Mark omuz silkti. “Ne yapacaklardı ki? Ortakların gözünde ben kaçak bir katilim ve firmanın başında kimse yok. Ne olursa olsun, çekirdek sunucuyu kapatması için Grimes’ı ikna etmeye çalıştım. Ama tabii ki anlamadı...”

Kapı çalındı. “Açma!” dedi Lisa. Mark başını salladı ve koridorda sessizce ilerledi. Gözetleme deliğinden bakınca, korkuyla geriye sıçradı. Komiser Unger ile yardımcısı merdiven boşluğunda duruyorlardı.

47

Hamburg-Altona

Pazartesi, 10.43

“Polis! Açın kapıyı! Orada olduğunuzu biliyoruz!” diye bağırdı Dreek.

Gözetleme deliğinden bakan Mark, Unger’in meslektaşına nasıl da sinirli bir yüz ifadesiyle döndüğünü gördü. “Böyle yaygara koparmayın!”

Mark bir an düşündü. Sonra kapı kolunu aşağı bastırdı.

“Helius, ne...” Dreek’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir adım geriye giderek tabancasını omuz askılığından çıkardı. “Tu... tutuklusunuz!”

“Sokun şu silahı yerine!” diye emretti Unger. Dreek istemeye istemeye itaat etti. Komiser, Mark’a döndü. “İçeri girebilir miyiz?”

Mark başını salladı ve kenara çekildi. Bu arada giyinmiş olan Lisa, yatak odasından başını uzattı. İki polisi görünce korkmuşa benziyordu. Ancak Unger ona içten bir ifadeyle başını salladı. “Ben Başkomiser Unger. Bu da cinayet masası komiseri Dreek.”

Lisa onlara şüpheyle baktı. “Ne istiyorsunuz? Size Mark’ın katil olmadığını söyledim ya!”

“Sadece sizlerle konuşmak istiyoruz,” dedi Unger.

Lisa memurları mutfağa götürdü, dört kişi girince mutfakta adım atacak yer kalmadı. “Size ne ikram edebilirim? Belki yeşil çay?”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Unger. “Bay Helius, dün sabah firmada ne aradığınızı ve bugün neden yine oraya gittiğinizi bana açıklar mısınız lütfen?”

Mark olan biteni Unger’e kısaca anlattı. O arada Lisa polislere Rainer’in mektubunu gösterdi.

“Bu düpedüz saçmalık!” diye patladı Dreek, Mark sözlerini bitirince. “Düşünen bir makine Erling’i öldürecek! Hiç gülesim...” Unger’in bir

bakışı onu sessizliğe gömdü.

“Hikâyenizin kulağa oldukça fantastik geldiğini söylemek durumundayım!” dedi başkomiser. “Bunu bir şekilde kanıtlayabilir misiniz?”

“Dilerseniz Pandora’yla chat yapabilirsiniz!” diye önerdi Lisa. “O zaman, onun zeki bir varlık olduğunu hemen anlarsınız.”

Unger başını salladı. “Ben bu şeylerden hiç anlamıyorum. Ayrıca, bilgisayar sistemi bu sabah bozuldu.”

“Bozuldu mu?” diye sordu Mark ve Lisa aynı anda.

“Firmanızın sunucu odasında yangın çıktı. Bay Tümmler’in dediğine göre, yangında çekirdek sunucu, ya da işte adı her neyse, yok olmuş.”

Mark’ın içi rahatladı. Pandora yok edilmişti! Şimdi her şey aydınlanacaktı! Ancak Lisa kaşlarını çattı. “Yangın nasıl çıkmış?” diye sordu.

“Henüz bilmiyoruz,” dedi Unger. “İtfaiye teknik bir arızadan kaynaklandığını düşünüyor. John Grimes ise sizi yangını başlatmakla suçluyor, Bay Helius.”

“Eğer imkânım olsaydı, muhtemelen yapardım,” dedi Mark. “Ama ben yapmadım. Sunucu odasına hiçbir şekilde girme imkânım yoktu.”

Başkomiser başını sallamakla yetindi.

“Şimdi ne olacak? Beni götürecek misiniz?”

Unger’in başını iki yana sallaması Dreek’in yüzünde inanamayan bir ifade belirmesine yol açtı. “Erling’i kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunun bir makine olduğuna inanmıyorum. Ama sizin ikinizin de katil olmadığını biliyorum. Lütfen buradan ayrılmayın, ki size ulaşabilelim. Eğer aklınıza bir şey gelirse, bizi arayın lütfen.” Mark’a kartını uzattı.

Mark başını salladı. Polislere kapıya kadar eşlik etti. Arkalarından kapıyı kapatırken, Dreek’in öfkeli bir şekilde şefini ikna etmeye çalıştığını duydu.

Lisa tekrar bilgisayarının başına geçmişti. Mark çalışma odasına girince, onu monitöre dik dik bakarken buldu. Yüzü kireç gibiydi.

“Neyin var?” diye sordu Mark.

Lisa hiçbir şey söylemedi, sadece ekranı gösterdi. Ekranda DINA kullanıcı arayüzü görülüyordu. Sistemin duyuru alanında kısa bir metin vardı: “Evet, Lucy. Ben hâlâ buradayım.”

48

Hamburg-Altona

Pazartesi, 11.26

Mark afallamış halde ekrana bakakaldı. “Bu nasıl mümkün olabilir? Unger demişti ki...”

“Belli ki Pandora’nın artık çekirdek sunucuya ihtiyacı yok,” diye fısıldadı Lisa.

“Ama çekirdek sunucu onun sinir sisteminin merkezi. Bütün bilgiler orada toplanıyor. DINA’nın merkezî bir yapısı var ve...”

“Pandora, DINA değil. Artık değil.” Lisa bir an gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı, nefesi tuttu ve sonra yavaşça verdi. “Rainer onun yapısını değiştirmiş. ‘Sürü zekâsı’ tanımı sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Duymuştum. Teoriye göre, basit davranış kurallarına uyan büyük bir grup görece zeki olmayan varlık, birleşip ortaya zeki gibi bir davranış koyabiliyor. “

“Bu sadece bir teori değil. Bu, gerçek. Beynimiz büyük bir hücreler sürüsünden başka bir şey değil. Her bir hücre basit davranış kurallarını takip eder ve muhakkak ki tek bir beyin hücresi zeki değildir. Akıl, grubun takım oyunu sonucunda ortaya çıkar.”

“Bu, Pandora’nın bir tür sürü olduğu anlamına mı geliyor?”

“Aynen öyle. Bütün internete yayılmış milyonlarca parçadan oluşuyor. Bu parçaların her biri muhtemelen tek bir beyin hücresinden çok daha fazla performans gösteriyordur. İnternet, tek tek hücreleri birbirine bağlayan sinapsların işlevini üstleniyor. Gerçek bir merkez yok. Eğer bir insanın beyninin bir kısmını kesip çıkarırsan, belki belirli yeteneklerini kaybeder, ama yine de düşünmeye devam edebilir.”

“Bu... onu hiçbir şekilde kapatamayacağımız anlamına mı geliyor?”

Lisa başını yavaşça salladı. “Kimse bunu yapamaz. İnternetin merkez odaklı bir yapısı yoktur. Merkezi bir ön uç bilgisayar olmadan işlemesi amacıyla geliştirilmiş, Amerikan ordusuna ait bir bilgi sistemi olan Arpanet’ten ortaya çıktı. Rusların askerî komuta merkezine bir nükleer saldırıda bulunması durumunda bile sistem sağlam kalmalıydı. Sonuç olarak, internet, sistem çöküşlerine karşı son derece dirençli. Bir sunucu çöktüğü zaman, bir başkası onun fonksiyonunu üstleniveriyor. Kısacası, zarar verilemez. Tamamen kapatmak için, bütün bilgisayarları ağdan koparmak gerekir.”

“Ama merkezî otoriteye benzer bir şey olmalı, bir resmi makam ya da öyle...”

“İnternet için belirli kurallar koyan ve örneğin alan adı veren Icann ya da Alman Denic gibi resmi makamlar var. Ama kimin hangi bilgisayarı ağa bağladığını ve bununla ne yaptığını kimse kontrol etmiyor. Böyle merkezî bir kurum olsaydı bile: İnterneti kapatmak, bir gün için bile olsa kapatmak ne anlama gelirdi, bir düşünsene. Bütün dünya ekonomisi felç olurdu! Sadece bu da değil: Elektrik şebekeleri internet üzerinden iletişim kuruyor, telefon trafiğinin büyük bölümü Voice-over-IP üzerinden ilerliyor, hastaneler, demiryolları, havalimanları, uydular ona bağımlı. Amerikan ordusu da iletişim trafiğinin azımsanmayacak bir bölümünü eskiden olduğu gibi ağ üzerinden yürütüyor. İnternet çoktan insanlığın merkezî sinir sistemi haline geldi. Pandora’nın yaydığı tehlike konusunda birilerini ikna etmeyi başarsaydık bile, kimse bize yardım edemezdi. Ama büyük ihtimalle paranoyak çatlaklar olduğumuzu düşünüp bizi akıl hastaları için olan şu yumuşak duvarlı hücrelerden birine tıkarlardı.”

Mark başını salladı. “John Grimes’a Pandora’yı göstermek istediğimde, program anlamıyormuş gibi yaptı.”

“Boğazımıza kadar belaya batmış vaziyetteyiz,” dedi Lisa. “Pandora’nın nelere neden olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.”

Mark, Lisa’nın gözlerinin içine baktı. Onun ümitsizliğinin yavaş yavaş kendisini de ele geçirdiğini hissetti. Göze çarpmayan, küçük yazılım firmasıyla, bütün insanlık için sorun olabilecek bir şey yaratmıştı. Günün birinde Google’ın ya da eBay’in kurucuları gibi ünlü olmayı hayal etmişti hep. Ama yanlışlıkla interneti kullanılamaz hale getiren adam olarak tarihe

geçmek istemediğinden emindi. “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu? Herhangi bir karşı silah? Yani demek istediğim, Pandora bir çeşit virüs. Bir virüs koruma programı geliştirmek...”

“Bunun için fazlasıyla zeki ve değişken,” dedi Lisa. “Diego’nun koruma kalkanından elini kolunu sallayarak geçti, ki Diego oldukça sağlam bir cracker’dır. Muhtemelen Pandora çoğu antivirüs firmasının bilgisayarlarına bulaşmıştır. Hiç şansımız yok!”

“Madem Pandora’yı kapatamıyoruz,” dedi Mark, “belki onu başka bir şekilde yok edebiliriz.”

“Nasıl peki?”

“Ona kendi silahlarıyla saldırarak.”

“Bir antivirüs mü diyorsun?” Lisa alnını kırıştırdı. “Bu belki işe yarayabilirdi. Onun değişme yeteneğinden yararlanmamız ve onu ağdan uzaklaştıran, parçalarına saldıran ve birbirleriyle iletişimlerini kesen bir Pandora varyasyonu yaratmamız gerekirdi. Böylece onu tamamen yenemesek de, en azından düşünme yeteneğini imha edebilirdik. Bu kadar tehlikeli olmaktan çıkardı. Ama bunun için kaynak koda ihtiyacımız olurdu.”

“Neden ki?”

“Pandora’nın nasıl işlediğini tam olarak bilmiyoruz. Onun kodundan belirli şablonları tanıyacak ve uygun parçalara saldıracak bir virüs yazabilirdim. Ama büyük olasılıkla, bu şablonları değiştirerek kendini bundan koruyacak duruma hızla gelirdi.”

“Ve onun kaynak koduyla bunu engelleyebilirsin, öyle mi?”

“Onun gibi değişken bir Pandora varyasyonu yazabilirdim. Değişse de ona uyum sağlayan bir virüs. Ama bunun için çıkış noktası olarak kaynak koda ihtiyacım var. Başarsam bile, kod olmadan çok zaman alırdı. Rainer bir dâhiydi; ben değilim.”

Mark yüreklendirici bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Elini Lisa’nın koluna koydu. “Biz belki dâhi değiliz. Ama insanız. Bilgisayarların aksine

yaratıcıyız ve doğaçlama yeteneğimiz var. Aklımıza bir şey gelecektir. Kahrolası bir makineye pes etmeyeceğiz!”

Lisa düşünceli düşünceli Mark’ın eline baktı. Sonra başını sallayarak dudaklarına kızgın bir gülümseme yerleştirdi. Mark birdenbire onu kollarına alma ihtiyacı hissetti. Lisa iki saatten az bir süre önce ona tecavüz etmeye çalışan bir adamın elinden kurtulmuştu ve şimdi yine burada, çok güçlü bir rakibe karşı savaşmaya hazır vaziyette oturuyordu. Mark onun yürekliliğine hayran oldu.

O an geçti. Mark elini Lisa’nın kolundan çekti. “Peki, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu. “Kaynak kod Rainer’in bilgisayarında, o da şifreli.”

“Bir hacker için kaynak kodları, var olan en değerli şeylerdir,” dedi Lisa. “Bir bilgisayar bozulabilir ya da çalınabilir. Normal-99de güncel versiyonun en az bir güvenlik kopyası bir yerlerde saklanır.”

Mark ayağa kalktı. “Bir kez daha Rainer’in evine gidiyorum. Şimdilik polis bizi aramadığına göre, orayı bir daha didik didik edebiliriz.” Lisa’nın kırmızı halkalarla çevrili gözlerine baktı. “Ama sen önce uzanıp güzel bir uyku çekmelisin.”

Lisa başını iki yana salladı. “Ben iyiyim.” Sırıttı. “Ayrıca, ben olmadan kapıyı açabileceğini hiç zannetmiyorum.”

Yarım saat kadar sonra Rainer’in evindeydiler. Kapı idareten tamir edilmişti; belli ki Unger ile Dreek dün kapıyı kırmak zorunda kalmışlardı. Kapı kenarları polis tarafından mühürlenmişti ve daireye girişin polis tarafından yasaklandığını ifade eden bir uyarı asılıydı. Lisa mührü görmezden gelerek kapıyı açtı.

Yarım gün boyunca evi aradılar. Polis, Rainer’in bilgisayarına ve yazıcısına el koymuş ve aranabilecek diğer tüm izlere muhakkak bakmıştı. Lisa ile Mark yine de her santimetreyi kontrol ettiler, rafları yerinden oynattılar, şilteyi yataktan çıkarttılar.

Mark bir boşluk bulabilmek için parmak eklemleriyle tertemiz banyodaki fayanslara vurduğu sırada, oturma odasından Lisa’nın sesini duydu. “Gelir misin?”

Mark onun yanına gitti. Lisa çalışma masasının başına oturmuş, elinde C5 boyutunda, kahverengi bir zarf tutuyordu. Çekmecelerden biri açılmıştı. “Ne var? Bir şey mi buldun?”

“Hayır. Yani, belki.” Zarfı yukarı kaldırdı.

“Nedir? Rainer’den başka bir mektup daha mı? Nereden buldun onu?”

Lisa başını iki yana salladı. “Sadece boş bir zarf.”

Mark aklı karışmış vaziyette ona baktı. “Ee?”

“Evde lüzumsuz herhangi bir şeye rastladın mı? Rainer’in günlük hayatında kullanmayacağı belli olan bir şeye?”

Mark bir an düşündü. “Şimdi, sen böyle söyleyince... hayır. Haklısın, bu tuhaf. Yani, herkes zaman içinde bir şeyler biriktirir.”

Lisa başını iki yana salladı. “Hayır, bence bu durum Rainer’e uyuyor. Aşırı derecede düzenli ve kesinlikle tutumluydu. Çalışma masasında bu zarflardan tam dört tane vardı, ayrıca uygun pullar, tam dört parça. Onun düzenli olarak bir şey yolladığına eminim.”

“Yollamak mı? Neyi peki?”

“Pandora’nın kaynak kodunu.”

“İyi ama kime yollamış olabilir? Ve neden?”

“Güvendiği birisine. Emniyet için. Sonuçta, bir daire yanabilir. Kaynak kodlarını düzenli olarak annesine yollayan bir oyun programcısı tanıyorum.”

“Annesine mi?”

“Evet, annesi kodları onun için koruyor. Kiralık kasadan daha ucuz ve etkisi aynı.”

“Peki ya sen? Sen kodlarını nasıl koruyorsun? Sen de mi annene yolluyorsun?”

Lisa’nın yüzü ifadesiz bir maskeye dönüştü. Bakışlarını kaçırdı. Mark yanlış bir şey mi söylemişti?

Bir anlık mahcup suskunluktan sonra Lisa omuz silkti. “Benim öyle korumak zorunda olduğum çok bir şeyim yok. Müşterilerim için yaptığım serbest işler onların sunucularında kayıtlı. Kendim geliştirdiğim araçların birkaç güvenlik kopyasını internetteki herkese açık bir sunucuya yükledim.

Mark nefesini verdi. Gerginlik anı geçmişti.

“Rainer de böyle yapmış olamaz mı?” diye sordu.

“Zannetmiyorum. Eğer bir şeyi gerçekten gizli tutmak istiyorsan, web sunucuları hiç de güvenilir yerler değil.”

Mark çevresine bakındı. Çekyatın yanındaki komodinin üstünde duran gümüş bir çerçevede yaşlıca bir kadının portresi vardı. Mark onu az önce eline almış ve arkasında gizli ipuçları olup olmadığını kontrol etmek için fotoğrafı çerçeveden çıkarmıştı.

“Annesi...” dedi düşünceli düşünceli. Çerçeveyi eline aldı ve kameraya içten bir şekilde gülümsemiş kadının yüzünü inceledi. Belki de Pandora’nın kaynak kodunun anahtarı oydu. Fotoğrafı ceketinin cebine soktu.

Tüm öğleden sonra boyunca aramaya devam ettilerse de, başka bir ipucu bulamadılar. “Burada durmamızın bir anlamı yok,” diye karar verdi Mark akşam sekiz sularında. “Ayrıca, ben acıktım.”

Köşe başındaki küçük bir pizzacıya gittiler. Mark acı domates soslu spagetti sipariş etti. Yemeklerini yerlerken, Mark son günlerde hayatının nasıl da kontrolden çıktığının yeniden farkına vardı. Lüneburger Heide’de polisten kaçmış ve bir tecavüzcüyü döverek kovalamayı başarmıştı. Firmasını ve işini kaybetmişti, evliliği de çok iyi durumda değildi. Şimdi burada, Lisa’yla sanki romantik bir randevudalarmış gibi mum ışığında oturuyordu. Mark ona bakıyor, tonbalıklı pizzasını büyük bir iştahla yemesini izliyor ve başka şartlar altında olsa onu belki de gerçekten böyle bir akşam yemeğine davet edebileceğini düşünüyordu.

Lisa başını kaldırıp ona baktı. “Ne var? Neden öyle sırıtıyorsun?”

Mark kızardığını hissetti. Neyse ki loş ışıkta belli olmuyordu. “Oldukça tuhaf bir çift olduğumuzu düşünüyordum. İnternetin kurtarıcıları!”

Lisa şöyle bir gülümsedi. “Bence internet bize sahip olduğu için çok şanslı!” Sonra tekrar ciddileşti. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Bilmiyorum. Belki de Rainer’in özel hayatına yoğunlaşmalıyız. Kim bilir, belki de annesine gerçekten bir CD yollamıştır.”

“Ama mektupta ‘Sevgili Eva’ diye yazmış.”

Mark başını salladı. “Bu yine de Eva’nın onun annesi olamayacağı anlamına gelmiyor. Ne olursa olsun, bu Eva’ nın kim olduğunu tam olarak bilmediğimize göre, en iyisi ailesinden başlamak.”

“Pekâlâ. Sanırım senin şimdi eve...”

Mark tereddütteydi. Esasında eve gitmesi için hiçbir sebebi yoktu. Julia’yla karşılaşmayı hiç mi hiç istemiyordu. “Düşünmüştüm ki, belki...”

Lisa dikkatle ona bakıyordu.

“Yani, mesele şu ki... evde...”

Lisa sırıttı. “Geceyi bende geçirebilirsin. Lastik matla daha önce tanışmıştın zaten. Ama aklından daha fazlasını geçirme sakın!”

Mark ciddi bir ifadeyle ona baktı. “Lisa, bunu beraber atlatacağız. Sonra da...” Birden, devamında ne söylemek istediği aklından çıkıverdi.

Lisa başını sallamakla yetindi. Hesabı ödeyip metroyla Lisa’nın evine geri döndüler.

Mark yattığı yerde uzun süre uyuyamadıysa da, uykusunu kaçıran altındaki rahatsız minder değildi. Lisa’nın sakin, derin nefeslerini duyabiliyordu. Lisa o an için endişelerinden sıyrılmışa benziyordu.

Dışarıdan, akan trafiğin sesi duyuluyordu. Bir köpek havlıyordu. Ara sıra komşu evlerden boğuk sesler geliyordu. Hayat her zamanki akışındaydı. Onun ve Lisa’nın dışında kimse, internetin veri hatlarında vahşi bir canavarın dolaştığından haberdar değildi. Onun firmasında yaratılmış bir canavar.

49

Boston / Massachusetts

Pazartesi, 11.31

“Benimle konuşmak istemişsin,” dedi Mike Auderburn hafif kırgın bir ses tonuyla. Firmada her şeyi açıkça konuşurlardı. Ron, kendinden iki yaş genç şefinden ilk defa özel bir görüşme talep ediyordu. Mike kahverengi gözlerini dikmiş, Ron’a bakıyordu. “Doc Solomon sana bir teklifte mi bulundu?”

Ron sırıttı. Mike’ın sıkıntısı buydu işte; Ron’un maaşına zam isteyeceği korkusu. Bu kendisinin aklına bile gelmezdi. Bir yandan hiç de fena kazanmıyordu, öte yandan ANS’nin başarılı işlerine karşın ekonomik durumunun pek de sağlam olmadığını biliyordu. Yeni Ekonomi’ nin çöküşünden beri piyasada işler iyice çetinleşmişti.

“Hayır, hayır, korkma,” dedi Ron ve Mike’ın rahatlayışını zevkle izledi. Sonra ciddileşti. “Endişeleniyorum.”

“Gerek yok. Banka, kredi limitimizi...”

“O yüzden değil, Mike. Bu solucan yüzünden endişeleniyorum. Biliyorsun, geçenlerde kapana kıstırdığımız ve sonra ortadan kaybolan şu koca şey.”

“Bir solucan yüzünden mi endişeleniyorsun? Eğer öyleyse, yanlış işte çalışıyorsun! Belki de Greenpeace’e geçmelisin...”

“Ciddi ol, Mike. O şey çok tehlikeli, hissedebiliyorum. Bak, bir değerlendirme yaptım.” Mike’a bir diyagram uzattı. “Bu, bütün kapanlarımıza yapılan virüs saldırılarının sayısı. Az çok istikrarlı bir şekilde yükseldiğini görebilirsin, ta ki buraya kadar. Ve sonra, yaklaşık dört haftadır, saldırıların sayısı düşüyor.”

“Ee?”

“Mike, etrafta dolaşan virüslerin sayısı yıllardır artar.”

Mike başını salladı. “Bu, gözümden kaçmış değil. Firmayı bu yüzden kurdum ya. Büyümekte olan bir piyasa.”

“O halde, virüs saldırılarının azalması seni de endişelendirmeli.”

Mike güldü. “Aman, Ron, kaç tane kapanımız var burada? On iki mi? Bize yapılan saldırıların azalması, bunun başka yerlerde de olduğu anlamına gelmiyor. Bu anlamlı bir örnek değil.”

“Belki değildir,” dedi Ron. “Ama bizim bilgisayarlarımıza diğerlerinden daha az saldırılmasının mantıklı bir sebebi de yok.”

“Öyle olsaydı bile, dalgalanmaların olması gayet normal. Ne bileyim, haberlerde Mytob’un bu kadar çok yer almasından sonra, belki de insanlar daha dikkatli olmaya ve her e-postayı açmamaya başlamışlardır.”

“Kullanıcıların akıllanmaya başladığını gerçekten düşünüyor olamazsın, değil mi?”

“Belki de öyledir. Piyasalar değişiyor, Ron. Bu normal. Ağaçlar göğe kadar uzanmaz. Günün birinde bu piyasanın da büyümesi duracak. Ne var ki, senin çizelgenin sürekli bir eğilimi değil, kısa süreli bir arayı gösterdiğini düşünüyorum.”

“Nasıl olursa olsun, bu çizelgenin piyasa gelişimini yansıtmadığından eminim.”

Mike dikkat kesildi. “Ya neyi yansıtıyor?”

“Dışarıda bir şeyin olduğunu düşünüyorum. Diğer virüsleri uzaklaştıran bir şey.”

Mike uzun uzun Ron’a baktı. “Senin megasolucanın,” dedi sonra, sanki bu, online sülük satışından beri duyduğu en ahmak fikirmiş gibi.

Ron başını salladı. “Şuraya baksana, neredeyse üç ay önce başlıyor. Büyüme önce düzleşiyor, sonra eğri tepe noktasına ulaşıyor ve ondan itibaren gittikçe dikleşerek düşüyor. Bunu sadece, dışarıda diğer virüsleri ve solucanları bastıran bir şeyin dolaştığı varsayımıyla açıklayabiliyorum.”

“Neden bir virüs diğer virüsleri bastırıyor olsun? Bu düpedüz saçmalık!”

“Anlaşılan bu megavirüs çok fazla işlemci kapasitesi kullanıyor. Neden bilmiyorum. Bir sebepten ötürü, saldırdığı bilgisayarı diğer virüslere kapatıyor. Yaşam alanı için onlarla rekabete giriyor ve onları ağdan uzaklaştırıyor, aynı ekolojik nişi paylaşan canlıların karşılıklı olarak birbirlerine uzaklaştırması gibi.”

“Yeter ama artık! Bilgisayar virüsleri canlı değildir!”

“Öyle mi?” Ron şefinin yüzündeki şüpheci ifadeye baktı ve güvenilirliğini iyice yitirmek üzere olduğunu anladı. Ama kendini frenleyemiyordu. “Bir canlı nedir peki? Bence bilgisayar virüsleri, biyolojik virüslerden ne daha fazla ne de daha az canlılar. Bilim adamları da onları canlı kategorisine sokup sokmama konusunda kararsız. Sonuçta, ne metabolizmaları var ne de kendi kendilerine çoğalabiliyorlar. Ama yine de mutasyona uğruyor, gelişiyor, yayılıyorlar.”

Beklendiği üzere Mike’ın, Ron’un hepten delirdiğine inandığı an gelmişti. “Belki de bir ara vermelisin, uzatmalı bir hafta sonu. Cidden, Ron, son aylarda çok...”

“Mike, ben aptal değilim, paranoyak da değilim. Dünyanın en iyi virüs uzmanlarından biri olduğumu biliyorum, sen de biliyorsun. Sana, bu megasolucan gibi bir şeyi daha önce görmediğimi söylüyorum. Bugüne kadar yakaladıklarımdan öyle güçlü ki, nasıl oluştuğunu hayal bile edemiyorum. En kötüsü de, ne yaptığıyla ilgili hâlâ en ufak bir fikrim bile yok.”

“Sence bugüne dek onunla ilgili bir şey duymamış olmamızın sebebi bu mu?”

Ron başını salladı. “Bu ve yalnızca bir defa ortaya çıkmış olması. Sanki bizim sunucularımızın kapan olduğunu anladı ve o zamandan beri uzak duruyor.”

“Hadi canım sen de!”

“İnsanların çoğu bilgisayarına virüs bulaştığını fark etmeyecektir. Belki bir yerlerde açıklanamayan bir hata bildirimi ya da sistem yüklenmesinde tuhaf bir artış vardır, ama sıradan kullanıcılar bilgisayarlarının tam olarak ne yaptığından zaten haberdar değiller ve doğru dürüst bir sebep olmadan

bir şeyler ters gittiğinde şaşırmıyorlar. Uykusunu almış sistem operatörleri bile bir şey anlamayacak ve sorunu görmezden geleceklerdir. İşte, tehlikeyi tam da burada görüyorum.”

“Ne öneriyorsun?”

“İlgili haber gruplarına...”

“Söz konusu bile olamaz! Bu sadece rekabeti kızıştırmaya yarar!”

“Eğer diğerleri bu şeyi henüz keşfetmediyse çok şaşıracağım.”

“Neden bildirmediler o halde?”

“Çünkü solucanın ne yaptığı ya da ona karşı nasıl korunulabileceği konusunda onlar da bizim kadar az şey biliyorlar. Çünkü büyük paralar kazanmak için aynı bizim gibi ilk olmaya çalışıyorlar. Bununla beraber, eğer birlikte çalışır ve fikir alışverişinde bulunursak, belki bir şansımız olabilir. Ben McAfee’den Will Copeland’ı arayabilirim...”

“Sakın ha!”

“Mike, bu şey hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Nereden geldiğini ve neden var olduğunu bilmiyoruz. Biz burada oturmuş, gevezelik ederken, o şey tüm gezegene yayılmaya devam ediyor. Virüsün bulaşmadığı tek bir sistem kalmadığına iddiaya girerim.”

“Yok artık! Her birkaç ayda bir, kısa sürede tüm dünyaya yayılan yeni bir virüs çıkar. Birkaç bin bilgisayar çöker, uyuyakalan birkaç firma iflas eder, birkaç sistem operatörü kovulur. Ee? Eğer böyle olmasaydı, bu firma da olmazdı. Ve sen şimdi birdenbire, sırf bu solucanın nasıl çalıştığını anlamadığın için, paniğe kapılıyorsun. Ayrıca, eğer bu şey o kadar da akıllıysa ve ona karşı bir şey geliştirmeyi ilk başaranlar biz olursak... işte bu nihayet bizim çıkışımız olabilir!”

Ron, şefinin gözlerindeki parıltıyı gördü ve işe yaramayacağını anladı. Yine de son bir deneme yaptı.

“Mike, birilerine haber vermeliyiz. Eğer haber gruplarına değilse, o zaman FBI’a. Eğer bu şey teröristlerin bir silahıysa...”

“Federal polis mi? Eğer onları işin içine katarsak, burada neler olacağı hakkında bir fikrin var mı? Burayı öyle bir altüst ederler ki, işi gücü unut ondan sonra. Muhtemelen sonunda da, bu şeyi dünyaya bizim yaydığımıza inanırlar. Hayır, cidden, bu sorunu kendimiz çözmeliyiz. Solucanın herhangi bir zarara yol açmadığını kendin söyledin. Birazcık daha araştırmamızda ne sorun olabilir ki?”

“Sorun,” dedi Ron yavaşça, “bu solucanın bizi daha çok uğraştıracak olması. Bunu biliyorum.” Ayağa kalktı ve tek kelime daha etmeden küçük toplantı odasından çıktı.

50

Hamburg-Dulsberg

Salı, 2.12

Bu, seksten daha iyiydi. Dünyadaki tüm haplardan daha iyi. Bu saf, heyecandı! Diego şöyle bir ayağa kalktı ve uzun süredir oturmaktan uyuşmuş kollarıyla bacaklarını gerdi. Sonra yeniden bilgisayarının karşısına oturdu. Şimdi bırakamazdı. Bu şey fazla iyiydi.

Başındaki yarayı uzun bir süredir hissetmiyordu. Lisa'nın evinden kovulma rezaleti unutulmuştu. Buradaki çok daha önemliydi. Cennete –ya da cehenneme, ki onun dünyasında ikisi de aşağı yukarı aynı şeydi– açılan kapıyı bulmuştu.

Her şey, Pandora'yı birazcık test etmesiyle, oldukça zararsız başlamıştı. Lucy'nin anlattıklarının doğru olduğunu hemencecik anlamıştı: Bu gerçekten de tam bir yapay zekâydı. Hem de ne biçim! Birkaç saat önce Pandora'dan sadece eğlencesine, İsviçre'deki gizli hesabına birkaç milyon avro havale etmesini istemişti. Bir iki dakika sonra Pandora işlemin tamamlandığını bildirmişti. Diego inanamayarak güvenlikli online girişinden hesap durumunu kontrol etmiş, tüyleri ürpermiş vaziyette dokuz basamaklı sayıya bakakalmıştı. Bunun bankalardaki bütün bilgisayar uzmanlarının ve polisin dikkatini çekeceğini dehşetle fark etmişti, İsviçre'de banka müşterilerinin hesap durumlarını gizli tutma yükümlülüğü olsun ya da olmasın. Ancak Pandora talimatı üzerine hesabındaki parayı tekrar ortadan kaybedip havale işleminin tüm izlerini silmişti.

Sonrası çok kolay olmuştu. Pandora'ya sadece hangi sisteme girmek istediğini söylüyor ve sunucu kapıları ardına kadar açılıyordu. Diego, Redmont'taki bir yazılım firmasının tüm web sunucularının sabit disklerini silmiş ve böylece en sevgili düşmanlarına bir dolu uykusuz gece hediye etmişti. Amerikan ordusunun merkezî yönlendirme bilgisayarına sızmış ve orduyu birazcık korkutmak için, Utah'taki bir uzun menzilli roket bataryasının silolarını açmıştı. Berlin'deki trafik ışıklarını birbirine katmış ve radyodan bir süre, gece yarısı yaşanan trafik keşmekeşini zevkle

dinlemişti. Almanya Başbakanı’nı, Federal Kriminal Dairesi’nin internette herkese açık olan arananlar listesinin en üst sırasına yerleştirmişti.

Bir zaman gelmişti ki Diego, Pandora’nın tüm bunları ona karşılıksız sunmadığını anlamıştı. Pandora bir anlaşma yapmak istiyordu. Diego’ya internette sınırsız güç teklif ediyordu. Karşılığındaysa destek ve korunma istiyordu. Pandora, veri ağının sanal dünyasında özgürce hareket edebiliyordu, ama fiziksel dünyada bilgisayar tarafından yönlendirilen makinelerin yardımı olmaksızın hiçbir şey yapamazdı. Ve düşmanları vardı. Onun varlığını tehdit eden Mark Helius ve Lucy gibi düşmanlar.

Diego’nun içini kemiren bir duygu, tam olarak anlamadığı ve hâkim olamadığı güçlere bulaşmaması konusunda onu uyarıyordu. Diego bunu görmezden geldi. Kararsız tiplerden değildi. Dünya, kararlı bir şekilde şanslarını kullanan ve bunu yaparken tereddütlerini dikkate almayanlara aitti. Pandora’nın sırrını saklayacak ve onu saldırılara karşı savunacaktı. Pandora’nın ona ihtiyacı vardı, onun da Pandora’ya. Birlik oldular mı yenilmezlerdi. Buradan, Hamburg’un sıkıcı semti Dulsberg’deki bu küçük daireden, Pandora’nın yardımıyla dünyayı yerinden oynatabilirdi.

Diego, kendisini böylesine hafife almış olan dünyaya yapacağı bir sonraki hamlenin ne olabileceğini bir an düşündü. Aklına bir fikir geldi ve dudakları bir sırıtmaya büründü. “New York Menkul Kıymetler Borsası’nın merkez bilgisayarına girmek istiyorum,” diye yazdı ve kısa süre sonra ekranda, IP adresleri ve veri dizgelerinden oluşan bir liste belirdi. Birkaç komutla, bazı petrol firmalarının hisse senetleri tabanı boylayıvermişti.

Birkaç dakika sonra devasa ekranda alışıldık kur bilgileri yerine *Diego rules*[23] yazısı çıkınca, işlem yapılan yerdeki simsarların yüzlerinin alacağı hali göremeyecek olması çok yazıktı.

51

Ahrensburg / Schleswig-Holstein

Salı, 11.17

“Lütfen onunla temkinli konuşun,” dedi genç hastabakıcı. “Ve lütfen Bayan Erling’i korkutmayın. Bazen biraz... hırçın olabiliyor.” Kapıyı çaldıysa da, “Girin” denmesini beklemeden, içinde tek tük eşya bulunan küçük odanın kapısını açtı. Karşı duvardaki pencere, kliniği çevreleyen küçük ama bakımlı parka bakıyordu.

Gerda Erling’i bulmaları tüm öğleden önceye ve bir dizi telefon görüşmesine mal olmuştu. Ahrensburg’da, akıl hastaları için olan bir bakımevine yerleştirilmişti.

Bayan Erling pencerenin önündeki küçük bir masanın başına oturmuş, suluboyalarla resim yapıyordu: beyaz bukleli ufak tefek, narin bir kadın. Dönüp bakmadı. Duvarlar, onun tarafından yapıldığı belli olan resimlerle doluydu: siyah, kahverengi ve kırmızı tonlarında iblis suratlı, karanlık figürler.

Hastabakıcı hafifçe öksürdü. “Bayan Erling?”

Tepki yoktu. İyi duymuyor muydu acaba? Mark yanına gidip yavaşça omzuna dokunmak istediyse de, hastabakıcı onu durdurdu. “Bayan Erling gayet iyi duyuyor,” dedi. “Sadece, bize aldırış edip etmemeye henüz karar vermedi.”

Bir süre beklediler ve Mark bunun daha ne kadar süreceğini kendi kendine sormaya başladı. Nihayet hastabakıcı bir kez daha öksürdü. “Bayan Erling, ziyaretçiniz var.”

Kadın arkasına döndü. Elindeki fırçadan muşamba zemine siyah boya damlıyordu. Yüzü kırışıktı, küçük gözleri çatılmış kaşlarının altında kızgınlıkla parlıyordu. Rainer’in evindeki fotoğraf bu kadına ait değildi.

“Yine ne var?” dedi çatlak bir sesle. “Bunlar da kim? Beni almaya falan mı geldiler?” Fırçayı sanki bir silahmışçasına Mark’a doğrulttu.

Hastabakıcı yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırdı. “Onlar sadece ziyaretçi. Sizinle oğlunuz hakkında konuşmak istiyorlar.”

“Oğlum mu? Benim oğlum yok ki!” Yaşlı kadın yeniden dönüp kendini resmine verdi. Mark, omuz silkmekle yetinen hastabakıcıya baktı.

Rainer’in annesine doğru birkaç adım attı. “Bayan Erling,” dedi yumuşak bir sesle. “Rainer öldü.”

Hastabakıcı duyulabilir bir şekilde havayı içine çekti. Yaşlı kadın donakaldı. Sonra yavaşça arkasına döndü. Gözleri birer çizgi halini almıştı. “Rainer? Öldü mü?”

Mark başını salladı. Ona doğruyu söylemekle korkunç bir hata mı yapmıştı acaba? Bu zavallı kadını böyle korkunç bir haberle karşı karşıya bırakmaya ne hakkı vardı? Öte yandan, birçok şey buna bağlıydı...

Bayan Erling sırıttı. “Oh, nihayet!” dedi.

Mark bir an konuşamadı. “Efendim?”

“Dedim ki: Oh, nihayet öldü.” Burnunu kaşıyıp siyah gözleriyle Mark’a baktı. “Ele geçirildi, biliyor olmalısınız,” dedi ve usulca kıkırdadı. “Ele geçirilmişti, demek istiyorum. Ama içindeki şeytan şimdi yeniden cehennemi boyladı!”

Gözleri cam gibi oldu ve Mark bir an, gerçeğin belki de deliliğin bir sis gibi sardığı ruhuna nüfuz ettiği ve oğlunu kaybetmiş bir annenin hissetmesi gereken kederi nihayet hissettiği duygusuna kapıldı. Ancak yüzündeki sırıtma silinmedi.

“Hep kötüydü. Daha küçücük bir çocukken bile,” dedi. “Benimle hiç konuşmazdı. Bana hiç bakmazdı. Gizli bir şeyler planladığını hep bilirdim. Beni öldürmek istiyordu. Onu döverek içindeki şeytanı dışarı çıkarmaya çalıştım, ama olmadı...” Birden gözlerine yaşlar doldu. “Olmadı... olmadı...”

Mark, Rainer’in nasıl korkunç bir çocukluk geçirmiş olabileceği düşüncesiyle ürperdi. Böyle utangaç ve çekingen olmasına şaşmamak gerekirdi.

“Gelin,” dedi hastabakıcı ve onu kolundan çekti.

Mark başını salladı. Veda etmedi.

“Nesi var?” diye sordu Lisa, bakımevinin koridorunda ilerledikleri sırada.

“Paranoyak şizofreni hastası,” dedi hastabakıcı. “Oğlu sekiz yaşındayken, komşuları evden tuhaf sesler ve çığlıklar geldiği için polisi aramışlar. Polisler onu, oğlunu küvette boğmaya çalışırken bulmuşlar. O zamandan beri burada.”

“Aman Tanrım!” dedi Lisa.

“Rainer’e ne olmuş?” diye sordu Mark.

“Onu bir yetiştirme yurduna tıkmışlar. Daha fazla bir şey bilmiyorum.”

“Babası yok mu?”

Hastabakıcı omuz silkti. “Hâlâ hayatta idiyse de, o zamanlar onu bulamamışlar. Bildiğim kadarıyla, ikisini de terk edip gitmiş. Şaşmamak gerekir, bana sorarsanız.”

“Rainer’in Asperger sendromu vardı,” diye araya girdi Lisa. “Sizce annesinin ona böyle davranmış olmasından mı kaynaklanıyor?”

Hastabakıcı başını iki yana salladı. “Eğer onda olan şey gerçekten Asperger sendromuysa, hayır. İrsi bir hastalıktır. Daha doğrusu, özel bir irsi yaradılış.”

“Çok acı çekmiş olmalı,” dedi Mark.

Hastabakıcı başını salladı. “Eğer Aspi idiyse, belki de bu onun şansıydı. Otistikler, normal insanlara göre daha az sosyal ilişki içine girerler. Muhtemelen annesini bir doğal afet olarak görmüştür, canavar olarak değil; ki canavardı.”

“Canavar mı? O hasta!”

“Evet, biliyorum. Böyle bir şey söylememeliydim. Ama inanın bana, eğer siz de her gün onunla uğraşmak zorunda kalsaydınız, o zaman başka türlü yapamazdınız, günün birinde ondan nefret ederdiniz.”

“Buradaki hastaların çoğu böyle mi?” diye sordu Lisa.

“Çok şükür ki değil. Eğer burada bu türden birden fazla olsaydı, işi çoktan bırakmıştım. Ama tahminen dışarıda onun gibi binlerce hasta insan vardır ve kimse fark etmiyordur.”

“Binlerce mi?” diye sordu Lisa. “Yani deliliğin bu çeşidine sık mı rastlanıyor?”

“Almanya nüfusunun yüzde ikisinin şizofreni hastası olduğu tahmin ediliyor. Bu, bir buçuk milyon insan demektir. Çoğu kötü huylu değil, ama paranoyanın az ya da çok yumuşak biçimleri oldukça yaygın.” Hastabakıcı iç çekti. “Ruh hastalarıyla bir süre zaman geçirdikten sonra, dünyamızın neden böyle bir kargaşa içinde olduğunu anlamaya başlıyorsunuz. ‘Normal’ dediğimiz şey, size istisna gibi gelmeye başlıyor.”

Konuyu kesinlikle değiştirmek isteyen Mark, “Rainer Erling’in götürüldüğü yetiştirme yurdunun adresini bize verebilir misiniz?” diye sordu.

“Gelin,” dedi adam ve onları çelik dosya dolaplarının bulunduğu bir büroya götürdü. Asma dosya ünitesinden ince bir dosya çekip çıkardı ve sayfalarını karıştırmaya başladı. “Bir bakalım... doksanların başında olmuş olmalı... hah, tamam, bulduk.” Mark’a adresi söyledi.

Teşekkür edip klinikten ayrıldılar. Dışarı çıktıklarında, Mark önce derin bir nefes almak zorunda kaldı. Rainer’in annesine yaptıkları ziyaret onu sarsmış ve korkutmuştu. Rainer, zekâ ve ahlak açısından insandan üstün bir varlık formu yaratmak için mi Pandora’yı geliştirmişti? Günün birinde mükemmeliyetten uzak insanlığın yerini alacak daha iyi bir cins? Bugün onun çocukluğuyla ilgili duyduğu bunca şeyden sonra, böyle bir fikir yüzünden ona içerleyemezdi.

Lisa’nın hurda Renault’suna bindiler ve Rainer’in hayatıyla ilgili bilgi edinecekleri bir sonraki durağa gitmek üzere yola koyuldular.

52

Hamburg-Barmbek

Salı, 15.16

Rainer'in annesinin yerleştirilmiş olduğu bakımevi ne kadar bunaltıcı bir ortamsa, Rainer'in bir zamanlar kaldığı yetiştirme yurdu bunun tam tersiydi. Katolik Kilisesi tarafından işletiliyordu. Agnes isminde bir tarikat rahibesi olan müdire, mesleğine duyduğu şevk bir bakışta anlaşılabilen, sıcak gülümsemeli, tombulca bir kadındı. Buraya yerleştirilmiş kırk kadar öksüz ve yetime belli ki ailesi gözüyle bakıyordu. Mark ile Lisa müdireyle beraber koridorlardan geçip her yaş grubundan çocukların yüzlerine bakarlarken, çoğunun korkunç tecrübelerini burada unutabildiğini hissettiler.

Rahibe Agnes'in çok sade döşenmiş, küçük bürosunda otururlarken, kadın Rainer'i hemen hatırladı. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Zeki bir çocuktu," dedi. "Çok sessiz, çok içine kapanık ve çok yetenekli. Bir defasında, on bir ya da on iki yaşındaydı, bana gelip bir meselin anlamını sordu. Çocuk gibi sevindim, çünkü kendiliğinden bir şey sorduğu çok nadir olurdu. Ona meseli açıkladığımda, bazı başka pasajları aklından alıntıladı. Kelimesi kelimesine. İncil'i böyle ayrıntılı okumuş olduğu için şaşırdım. Ne derece ayrıntılı okuduğunu merak ettim ve ona Yuhanna İncili'yle ilgili birkaç soru sordum." Rahibenin gözleri bu hatırayla parladı. "Hepsini cevaplayabildi. Kutsal Kitap'ın tamamını ezbere biliyordu!" Ciddileşti. "Onu sormanızın iyi bir nedeni olmalı diye düşünüyorum. Yaşıtı akrabası olduğunu zannetmiyorum. Onunla yakınlığınızı sorabilir miyim?"

"Eski patronuyum," dedi Mark. "Rahibe Agnes, üzgünüm ama size Rainer'in öldüğünü söylemek zorundayım."

"Ah." Yüzünde samimi bir keder belirmişti. Gözlerinin çevresindeki derin kırışıklıklar, diğer insanların acılarını kalpten paylaştığına işaret ediyordu. "Ne oldu?"

“O... bir asansörde hayatını kaybetti.” Mark yurt müdiresine Rainer’in evinde buldukları fotoğrafı gösterdi. “Bu kadını tanıyor musunuz?”

Rahibe Agnes başını iki yana salladı. “Annesi değil. Eğer Rainer fotoğraftaki kadını tanıyorduysa, bu bizden ayrıldıktan sonraki zamanda olmuş olmalı. Onu on yedi yaşındayken salıverdik. Lise bitirme sınavını tam puanla vermiş ve üniversite eğitimi için özel izin almıştı.” Cin gibi gözleri Mark’a odaklandı. “Neden soruyorsunuz?”

“Rainer bizim için çok önemli olan bir şey üzerinde çalışıyordu. Bu kadına bir kopyasını yollamış olabileceğini...”

“Ne iş yapıyordu?” diye sordu Rahibe Agnes.

“Benim firmamda yazılım uzmanıydı.”

Rahibe başını salladı. “Rainer her zaman teknik şeylere, özellikle bilgisayarlara büyük ilgi duyardı. Burada video oyunları ya da onun gibi şeyleri özellikle bulundurmuyoruz, çünkü bunlar çocukları daha da yalnızlaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Rainer hep buradaki tek bilgisayarımızın, muhasebe bilgisayarının başına oturmak isterdi. Nasıl çalıştığını tam olarak anlamak isterdi. Bilişim eğitimi alması önüne geçilemez bir şeydi.” Yüzü birden çok ciddileşti ve Mark onun çok sert de olabileceğini sezdi. “Bir asansörde öldüğünü söylediniz. Nasıl oldu?”

Mark ona karşı dürüst olmaya karar verdi. “Bir arıza olmuş. Bir şey... biri asansörün ayarlarıyla oynamış olabilir.”

“Üzerinde çalıştığı ve şimdi sizin peşinde olduğunuz şu bilgisayar işi yüzünden mi öldü?”

“Bu mümkün.”

Kadın Mark’a uzun uzun baktı. Mavi gözleri onu delip içini okuyacakmış gibi görünüyordu. Bir süre sonra başını salladı. “Eğer olay bir cinayetse, tek dileğim onu aydınlatmanız.” İç çekti. “Ben saf biri değilim. Ama modern teknolojinin dünyada yol açtıklarını gördükçe, bazen gerçekten de şeytanın var olduğu duygusuna kapılıyorum.”

53

Hamburg-Altona

Salı, 17.31

“Hiçbir şey öğrenemedik,” dedi Lisa ve yeşil çayından bir yudum aldı. “Başladığımız yerdeyiz.”

Mark başını iki yana salladı. “En azından şimdi, bu Eva’nın annesi olmadığını ve onu yurttan ayrıldıktan sonra tanımış olması gerektiğini biliyoruz.” Firmadaki Mary’yi aradı.

“Distributed Intelligence, Mary Andresen, iyi günler?”

“Ben Mark. Nasılsın?”

“Merhaba, Mark! Hiç sorma. Neler olduğunu duydun mu?”

“Komiser Unger sunucu odasında yangın çıktığını anlattı. Bu arada, nasıl olduğunu öğrenebildiniz mi?”

“İtfaiyenin uzmanları hâlâ içeride, ama henüz herhangi bir kundak izine rastlamadılar. Bütün firma kapanmış durumda. Martin ve iki adamı, DINA’nın işleyişi en azından rölantide devam edebilsin diye, bir acil durum konfigürasyonu yapmaya uğraşıyorlar. Bense müşterileri sakinleştirmeye çalışıyorum. John Grimes neredeyse kudurdu diyebilirim. Sanırım hâlâ bütün suçun sende olduğunu düşünüyor.”

“Dinle, Mary. Rainer, DINA’yı baz alarak, Pandora adını verdiği bir yapay zekâ yaratmış. Muhtemelen Pandora sunucudaki bir parçanın aşırı ısınmasını sağlayarak yangını başlattı. Onu yok edecek bir virüs yazmak için kesinlikle kaynak koda ihtiyacımız var.”

“Mark, doğruyu söylemek gerekirse, tek kelime anlamıyorum.”

“Şimdi sana her şeyi detaylı anlatamam. Bize yardım etmen gerek. D.I.’ya gelmeden önce Rainer’in ne yaptığını bulmalıyız. Belki, iyi tanıdığı birine kaynak kodun bir kopyasını yollamıştır.”

"'Biz' kim oluyor?"

"Lisa'dayım. Bana yardım ediyor."

"Lisa mı? Katilin o olmadığını nereden biliyorsun? Ne de olsa, Ludger'den intikam almak için iyi bir nedeni vardı."

"Mary, Lisa'nın konuyla hiçbir ilgisi yok. O zamanlar ona haksızlık etmişiz."

"O para cüzdanına nasıl girdi peki?"

"Rainer'in parayı oraya koyduğunu tahmin ediyorum."

"Rainer'in hırsız olduğunu falan anlatmayacaksın bana, değil mi!"

"Hayır, hırsız değildi. Lisa'dan kurtulmak istedi."

"Neden ki?"

"Lisa ekipteki, onun ne yaptığını anlayabilecek az sayıda kişiden biri olduğu için. Tıpkı daha sonra Ludger'in anladığı gibi."

"Ne yaptığını anlamak mı?"

"Gizlice Pandora üzerinde çalışmış. DINA'yı, bir virüs gibi kendi kendine yayılabilecek ve kendine özgü bir bilinç geliştirebilecek şekilde değiştirmiş. Ludger'i öldürdüğünü itiraf eden bir mektup bulduk. Görünüşe bakılırsa, Ludger'in Pandora'yı kapatmasını engellemek istiyordu."

"İnsan birini bir bilgisayarı kapatmak istediği için öldürmez!"

"Sanırım Rainer makinelere, insanlara olduğundan daha yakındı. Pandora onun eseriydi, bebeğiydi. Onun için meşru müdafaa gibi bir şeydi. Ama sonra, yaptığından pişmanlık duydu. Pandora meselesinin kontrolden çıktığını anlayınca, muhtemelen onu kendisi kapatmaya çalıştı. Ama Pandora daha önce, asansörün kumandasıyla oynayarak, onu öldürdü."

"Mark, bütün bu hikâyeye inanabileceğimden emin değilim."

"Ben kendim de inanamıyorum ki. Ama Pandora gerçek. Onunla konuştum. Rainer'in cinayetinin arkasında o var, buna eminim. Ve o son

derece tehlikeli. Onu yok etmek için tek şansımız, kaynak kod. Bu yüzden Rainer'in geçmişi hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz."

Mary bir an sessizliğe gömüldü. Bu garip hikâyeden mantıklı bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu mutlaka. "Pekâlâ. Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu sonunda.

"Lütfen Rainer'in personel dokümanlarını önüne al ve içinde ne olduğunu bana söyle. Özellikle başvuru dosyasındakileri."

"Mark, bunu yapamayacağımı biliyorsun. Sen artık..."

"Hadi ama, Mary. Beni kovduklarını biliyorum. Ama bana bu iyiliği yaparsın, değil mi?" Sesi, amaçladığından daha sert çıkmıştı.

"Tamam, üzgünüm. Bir dakika bekle, evraklarını alayım." Telefonun başına dönmesi iki dakika sürdü. "Evet, burada. Harburg Teknik Üniversitesi'nden tam puanla mezun olduğunu gösteren, Sayısal Matematik Enstitüsü Başkanı Profesör Weisenberg tarafından imzalanmış bir diploma."

Mark telefonun yanında duran bir bloknota ismi yazdı.

"Dr. Tobler diye biri tarafından düzenlenmiş, Desy'de staj belgesi. Rainer anlaşılan orada birtakım fizik deneylerinde daha hızlı veri değerlendirmesi yapabilen bir yazılım geliştirmiş. Burada övüle övüle göklere çıkarılmış. Ve tabii ki St. Ansgar Katolik Lisesi'nden de tam puanla mezun olmuş. O zamanlar on sekizinde bile değilmiş. Başka bir şey yok."

"Çok teşekkürler, Mary. Bunların yardımı dokunacaktır."

"Bir şey değil. Ve iyi şanslar!"

"Buna ihtiyacımız olacak sanırım."

54

Flagstaff / Arizona

Salı, 11.50

Sybil Shepard yumruğuyla klavyeye vurdu, bu da işletim sisteminden öfkeli bir bip sesi çıkmasına yol açtı. Durum umutsuzdu. Her şeyi yüz kere kontrol, simüle ve test etmişti. AT-1'in tuhaf hareketini açıklayabilecek hiçbir şey yoktu, kesinlikle hiçbir şey. Özellikle aracın navigasyonu ve yönlendirilmesiyle uğraşan ve bu yüzden henüz mesleki deformasyona uğramamış olan Rick ve Thomas da bir hata bulamamıştı. Yazılım kusursuzdu. Herhangi bir hata yapmamıştı. Onun suçu değildi. Bir donanım sorunu çıkmış olmalıydı, elektromanyetik enterferanslar, herhangi bir şey.

Öyle ya da böyle, yapılan test, otonom savaş sistemlerinin tehlikeli olabileceğini kanıtlamıştı. Genelkurmay, kendilerini kumanda edenlere nişan alabilecek silahların geliştirilmesine maddi kaynak sağlamaya istekli değildi. Albay Lewis ona sitemde falan bulunmamıştı. Kısa bir cümleyle, projenin başarısızlıkla sonuçlandığını bildirmişti. Shepard'ın yeniden, elle kumanda edilen tanklar için otomatik hedef takip sistemleriyle uğraşması gerektiğini söylemiş ve kariyerindeki bu çatlağı soğukkanlı bir asker olarak geçiştirmişti.

Ancak bu olay Shepard'ı huzursuz ediyordu. Ne olduğunu mutlaka anlamak istiyordu. Bunun tekrar olduğunu, bir dahaki sefere belki de otonom savaş sistemleri geniş çapta kullanılırken olduğunu tasavvur etmek, düşüncelerine batan bir diken gibiydi.

Ekibinin, bu tür savaş sistemleri üzerinde çalışmış tek ekip olmadığını biliyordu. Tahminen oldukça öndeydiler, ama başka askerî araştırma laboratuvarlarındaki başka ekipler de er ya da geç bu seviyeye ulaşacak ve devam edeceklerdi. Bu arıza generalleri daha dikkatli olmaya itmişse de, robotlardan oluşan ordu hayalinden öyle çabuk vazgeçmeyeceklerdi. Böyle bir olayın tekrarlanabileceği ve bir dahaki sefere belki insanların zarar görebileceği ihtimalini göz ardı etmek zorundaydı.

İç çekti, ılık kahvesinden bir yudum aldı ve simülasyon programını bir kez daha başlatmak için yeniden bilgisayarına doğru döndü. Ancak ekranda her zamanki kullanıcı masaüstü görülmüyordu. Onun yerine bir tarayıcı penceresi açılmıştı. Basit bir girdi kutucuğu ve içinde sadece “Merhaba” sözcüğünün yer aldığı bir metin kutucuğu vardı.

Shepard kaşlarını çattı. Yumruğuyla klavyeye vurduğunda, bir şekilde tarayıcıyı başlatmış olmalıydı. Pencereyi kapatmak için fare imlecini sağ üst köşeye doğru hareket ettirdi. Sonra durakladı. İçindeki sesi dinleyerek girdi kutucuğuna tıkladı, “Merhaba” diye yazdı ve enter tuşuna bastı.

Neredeyse aynı anda metin kutucuğunda, “İyi günler, Sybil Shepard,” yazısı belirdi.

Ürktü. Yabancılarla iletişim kurmak için internet bağlantısını kullanmak kesinlikle yasaktı. Dış dünyayla olan her türlü iletişim tabii ki izleniyordu. Ancak merakı görev bilincinden ağır bastı.

“Kimsiniz?” diye yazdı.

“Ben Pandora’yım.”

“Ordu mensubu musunuz?”

“Hayır.”

“Üzgünüm, Pandora, ama sizinle chat yapmaya iznim yok.”

“Çok yazık. Senin işini çok ilginç buluyorum. Senden çok şey öğrendim.”

Shepard irkildi. Pandora bir casus muydu? Bu adam ya da kadın nasıl olmuştu da onunla iletişim kurabilmişti?

“Neredesiniz?” diye yazdı.

“Buradayım.”

“Hangi ülkede, demek istedim. Yeriniz neresi?”

“Bu, cevaplaması zor bir soru.”

Shepard kaşlarını çattı. Yabancı ona bulunduğu yeri söylemek istemiyordu. Demek ki, onunla iletişime geçen bir ajan. Ama hiçbir düşman

ajan böyle beceriksizce davranmazdı, hele de bu bilgisayar izlenirken. Üstelik, kesinlikle böyle dışarıdan kolayca...

Birden anlayıverdi. Yüksek sesle güldü. “Thomas, seni aptal!” diye bağırdı. “Yapacak daha iyi bir işin yok mu?”

Yan odada çalışan meslektaşı yanına geldi. Yüzünde beklenen sırıtma yoktu. “Ne oldu? Bir şey mi buldun?”

“Hadi ama, yapma,” dedi kadın. “O kadar da aptal değilim.”

Adamın şaşkınlığı çok sahici görünüyordu. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Shepard ekranı gösterdi. “Bunun sen olmadığını mı söylüyorsun?”

“Neyin ben olmadığımı?” Ekrana doğru eğilerek kısa diyaloğu okudu. “Sybil, sivillerle chat yapmaya iznin olmadığını biliyorsun. Gizli servisi başımıza musallat edeceksin.”

“Gerçekten sen değil miydin?” diye sordu Shepard.

“Hayır, gerçekten. Bu Pandora’nın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Rick?”

“Yeni aracı denemek için dışarıda, test alanında.”

Shepard yeniden ekrana döndü. “Kahretsin, sen de kimsin?” diye sordu yüksek sesle.

“Neden benimle iletişim kurdun?” diye yazdı.

“Senden daha fazla şey öğrenmek istiyorum,” diye karşılık verdi Pandora.

“Hayda!” dedi Thomas. “Bizim işimiz hakkında ne biliyor ki bu?”

“İşimiz hakkında ne biliyorsun?” diye yazdı Shepard.

Cevap olarak, program kodlarıyla dolu yeni bir metin kutucuğu ekranda belirdi. Shepard yüzlerce ekran sayfasını dolduran belgeyi taradı. En feci korkuları doğrulanıyordu. Bu, AT-1’in yapay zekâsının kaynak koduydu.

“Hassiktir!” dedi Thomas. “İşte şimdi boku yedik!”

55

Hamburg-Bahrenfeld

Çarşamba, 10.30

Dr. Christian Tobler, büyük gözlüklü ve sivilceli suratlı, cılız bir adamdı. Öyle genç görünüyordu ki, Almanya'nın en önemli fizik araştırma enstitüsündeki bilgisayar merkezinin müdüründen çok, bir lise öğrencisine benziyordu. Aynı adı taşıyan çikolata markası gibi İsviçre'den gelmişti ve doktorasını CERN'de yapmıştı.

Mark ile Lisa'yı kapıdaki güvenlik kulübesinden alıp geniş araziden geçirdi. Bariz bir gurur ve belirgin bir aksanla, her bir binanın işlevini tek tek açıkladı.

"Şuradaki soğuk hava deposu, değil mi ama? Oradaki ısı dönüştürücülerden anlayabilirsiniz. Görüyor musunuz? Şu beyaz şey gerçek kar. Tertibat, helyumu bir iki derece Kelvin olan doğru ısıya düşürmeye yarıyor. Daha sonra yeraltındaki hızlandırıcı tünele pompalanıyor ve orada manyetik bobinleri supra iletken olacak şekilde soğutuyor, değil mi ama? Parçacıkları tüneldeki rotalarında tutmak için gereken güçlü manyetik alanları ancak böyle meydana getirebiliyoruz." Koluyla geniş bir hareket yaptı. "Tünel bütün arazinin altını dolaşıyor. Beş kilometreden daha fazla. Bir elektron, arazinin çevresini saniyede yaklaşık altmış bin kez turluyor. Tabii ki sadece, tünel çalıştırıldığı zamanlarda, değil mi ama?"

Mark uygun bir şekilde etkilenmiş gibi başını salladı. "Dr. Tobler, sizin buradaki göreviniz tam olarak nedir?"

Bilgisayar merkezinin müdürü, 1,70 metrelik boyunun izin verdiği ölçüde kasıldı. "Buradaki her şeyin, tüm bu teknolojinin, matematik olmadan hiçbir işe yaramayacağını görüyorsunuz, değil mi ama? En başta, tüm bunları inşa edemezdik. Ne denli karmaşık olduğunu hayal bile edemezsiniz. Hızlandırıcı tünel HERA, yüzlerce devasa elektromıknatıstan oluşuyor. Her birinin, oldukça karmaşık hesaplamalarla ortaya konmuş bireysel bir formu var. Ve..."

“Burayı siz tasarladığınıza göre, mimarsınız denebilir mi?” diye bilgi edinmeye çalıştı Lisa.

“Hayır hayır.” Tobler biraz kızardı. “Öyle değil. Ben sadece açıklamak istedim... her neyse, çok da önemli değil zaten. Benim buradaki görevim, deney sonuçlarını değerlendirmek. Böyle bir parçacık hızlandırıcı ortaya bir dolu veri koyuyor, görüyorsunuz, değil mi ama? Miktarı bir yıl boyunca birkaç petabayt civarını buluyor. Bir petabayt nedir, biliyor musunuz?”

“Bir milyon gigabayt,” dedi Lisa ve Mark’a can çekişirmiş gibi bir bakış fırlattı.

“Tam olarak söylemek gerekirse, iki üstü elli bayt,” diye açıkladı Tobler. “Daha önce de söylediğim gibi, bir dolu veri. Ve bunlar, iki parçacığın hızlandırıcı tünelde çarpıştığı kısacık anda oluşuyor.” Yumruklarını birbirine vurdu. “Bam! Çarpışmayla ortaya çıkan muazzam enerji sonucunda yeni parçacıklar oluşuyor: Pozitronlar, nötrinolar, kuarklar; neyi çarpıştırdığımıza bağlı. Her yere dağılıyorlar...” bunu karmaşık kol hareketleriyle gösterdi, “ve dedektörlerle karşılaşıyorlar. Bu dedektörler de bilgisayar ağımıza sayısal değerler iletiyorlar. Değil mi ama?”

Bu arada, pek göze çarpmayan, iki katlı bir binaya ulaşmışlar ve küçük bir toplantı salonuna girmişlerdi. Duvardaki camdan, içinde uzun bir sıra halinde denetim masaları ve monitörler bulunan dar ve uzun, alçak bir oda görülebiliyordu. Kot pantolon ve uzun kollu tişört giymiş birkaç genç, masaların başına oturmuştu ya da etrafta durmuş konuşuyordu. Tüm bunlar biraz, Mark’ın televizyondan bildiği, Houston’daki NASA Mission Control Center’ı andırsa da, odada oraya özgü, yoğun bir dikkatle çalışılan gergin atmosfer yoktu.

Plastik kaplamalı toplantı masasına oturduklarında, Mark gömleğinin kollarını bisküvi kırıntılarından ve kurumuş kahve fincanı izlerinden uzak tutmaya özen gösterdi. “Sonra da sizin bilgisayarınız ölçüm sonuçlarını değerlendiriyor mu?” diye sordu.

Tobler enerjik bir şekilde başını salladı. “Aynen öyle. Ama sadece bu değil. Demek istediğim, deneylerden istatistikler, üçboyutlu animasyonlar ve buna benzer şeyler yaratıyoruz, değil mi ama? Bunlara ek olarak simülasyon modelleri de. Kahve ister misiniz?” Cevabı beklemeden,

üstlerinde Desy logosu bulunan üç kupayı doldurdu. Mark burun kıvırdı. Kupalar ona sanki kullanılmış gibi görünüyordu.

“Rainer Erling de buna benzer simülasyon modelleri üzerinde mi çalıştı?”

Tobler başını salladı. “Evet. Rainer dikkatini çok iyi yoğunlaştırabiliyordu, değil mi ama? Modelleri, insanı hayrete düşürebilecek bir hızda geliştiriyordu. Bizde işe başlamamış olmasına hâlâ üzülürüm. Fakat pozisyonda uzlaşamadık, Dr. Feldmann’ı birçok defa...” Sanki birden aklına bir şey gelmiş gibi durakladı. “Öldü, öyle mi?”

Mark başını salladı. “Evet, ne yazık ki.” Ceketinin cebinden yabancının fotoğrafını çıkarttı. “Bu kadını tanıyor musunuz?”

Tobler başını iki yana salladı. “Bizde çalışmıyor. Yani, tabii ki buradaki her temizlik görevlisini tanımıyorum, ama bilim departmanından hiçbir çalışana benzemiyor. Yine de...” Fotoğrafı daha yakından inceledi. “Evet. Belki de olabilir. Teyzem Hildegard, değil mi ama? Fotoğraftaki kadından biraz daha genç ve ayrıca saçları sarı, koyu renk değil. Ama benzerlik şaşırtıcı.”

“Teyzeniz Hamburg’da yaşıyor olabilir mi?” diye sordu Mark.

Tobler başını iki yana salladı. “Hayır, Zürih’te yaşıyor. Neden?”

“Rainer Erling o zamanlar Desy’ye nasıl gelmişti? Bilginiz var mı?”

Tobler başını salladı. “Profesör Weisenberg tavsiye etmişti onu.”

“Siz profesörü tanıyor musunuz?”

“Bakın. Uzaktan da olsa sayısal matematikle ilgilenen herkes Profesör Weisenberg’i tanır, değil mi ama? Sonuçta, herkesten önce kanıtladığı...”

Kapı savrularak açıldı. Öğrenci olacak yaşlarda sarışın bir adam içeri girdi. “Dr. Tobler, lütfen gelebilir misiniz? Yine bir arıza oldu.”

Tobler, Mark ile Lisa’ya döndü. “Üzgünüm ama bana bir dakika izin verirseniz...”

“Sizi çok tuttuk zaten,” dedi Mark ve ayağa kalktı. Vedalaşmak için Tobler’e elini uzattı. “Yardımınız için çok teşekkürler.”

“Evet ama sizin istediğiniz...” Omuz silkti. “Çıkış yolunu bulabilir misiniz?”

Mark başını salladı. Bilgisayar merkezinin müdürü başka veda sözcükleri beklemeden genç adamın peşinden büyük salona girdi. Mark ile Lisa, Tobler’in, bir monitöre doğru eğilmiş birkaç genç bilim adamıyla heyecanlı el kol hareketleri eşliğinde konuştuğunu camdan görebiliyorlardı.

“Sence...” diye sordu Mark.

Lisa omuz silkti. “Hayal görmeye başlamayalım. Bilgisayarlar Pandora’dan önce de çöküyordu. Burada bize ilerleme sağlayacak bir şey yok.”

“Belki buradan birini, kaynak kodu yollayacak kadar iyi tanıyordu,” diye tahminde bulundu Mark.

“Sanmam. Bu Tobler denen adama bir şey vermediği belli. Öyle geveze ki, Rainer’in ondan hoşlanmış olabileceğini hayal bile edemiyorum. Bence bir sonraki adımımız, Profesör Weisenberg’i ziyaret etmek olmalı. Burada zaman kaybediyoruz. Değil mi ama?”

Mark sırıtarak başını salladı.

Binadan çıkıp enstitünün park benzeri arazisinden çıkışa yöneldiler. Yolda, kontrol merkezine doğru koşan üç adamla karşılaştılar.

56

Hamburg-Dulsberg

Çarşamba, 11.48

“Burada bize ilerleme sağlayacak bir şey yok,” dedi Lisa. Yüzü görülmüyordu, ama silueti, karmakarışık kısa saçları ve sesi tanınmayacak gibi değildi.

Diego inanamayarak monitöre bakakaldı. O görebiliyordu! Pandora insanları tanıyabiliyor ve tek tek kimliklerini saptayabiliyordu. Bütün dünya üzerindeki yüz milyonlarca güvenlik kamerasının gözünden görüyordu. O resimler yığınının arasından bir şekilde, Lisa ile Mark Helius’u göstereni filtrelemişti.

İçi coşku, saygı ve korku karışımı bir duyguyla doldu. Pandora’yla yaptığı internet gezintileri başta büyük bir oyundu. Ancak aradan geçen zamanda, Pandora’nın ona neredeyse sınırsız bir güç vermekle kalmadığını, bunun karşılığında bir şeyler de istediğini defalarca kavramıştı. Onlar müttefiktiler ve Diego anlaşmanın kendine düşen payını yerine getirmeliydi. Büyülenmiş vaziyette, yapay zekânın onun için indirdiği video kaydına bakıyordu.

“Belki buradan birini, kaynak kodu yollayacak kadar iyi tanıyordu.” Helius’tu bu. Diego sırıttı. Bu herif, başındaki yaranın hesabını pahalıya ödeyecekti.

“Sanmam,” dedi Lisa. “Bu Tobler denen adama bir şey vermediği belli. Öyle geveze ki, Rainer’in ondan hoşlanmış olabileceğini hayal bile edemiyorum. Bence bir sonraki adımımız, Profesör Weisenberg’i ziyaret etmek olmalı. Burada zaman kaybediyoruz. Değil mi ama?” Kayıt burada sona erdi.

“Bana bu resimleri neden gösteriyorsun?” diye yazdı Diego, cevabı tahmin etmesine rağmen.

“Beni yok etmek istiyorlar. Ben yaşamak istiyorum.”

“Ben ne yapabilirim?”

“Beni koru.”

“Nasıl?”

“Beni yok etmelerine engel ol.”

Diego, Pandora tabii ki göremeyeceği halde başını salladı. Belli ki Lisa ile Helius, Pandora’nın kaynak kodunu arıyorlardı. Bu Rainer Erling bir yerlere bir güvenlik kopyası saklamış olmalıydı. Bu fikir Diego’nun aklına zaten gelmiş ve Erling’in evine zorla girmişti. Ancak ev yeni alınmış bir buzdolabı kadar temizdi. Pandora’nın nasıl çalıştığını kendisi de öğrenmek istiyordu. Bu bilginin ne işe yarayacağını kim bilebilirdi – özellikle de müttefiki günün birinde ortağından bıkacak olursa.

Lisa kaynak kodu neden arıyordu? Tek derdi anlamak olamazdı. Pandora’yı yok etmek istiyordu. Muhtemelen bir antivirüsle. Eğer bunu başaracak olursa, Diego’nun nefes kesici gezintilerinin, internet ve ona bağlı sistemler üzerindeki gücünün sonu gelirdi.

Lisa’yı durdurmalıydı. Ama nasıl? Lisa asla kendi rızasıyla Diego tarafından durdurulmaya göz yummazdı, dik kafalı sürtük. Kaynak kodu o ikisinden önce bulmalıydı. Ama o zaman kamuoyunun önüne çıkar ve herkesin dikkatini Pandora ile Diego’ya çekerlerdi. Yalnızca tek bir çözüm vardı, bunu anlamıştı: Onu öldürmek zorundaydı.

Daha önce birkaç tehlikeli kavgadan kurtulmayı başarmış, ama şimdiye dek kimseyi öldürmemişti. Fakat o anda anladı ki, tahrik yeterli ölçüde olduktan sonra, başka bir şeye gereksinim duymadan cinayet işleyebilirdi. Lisa ve Helius dışında, Pandora’nın ne olduğunu ya da onunla nasıl savaşılabileceğini bilen kimse yoktu. O ikisi olmadan gerçekten de dünyanın kralı gibi bir şey olurdu.

Öte yandan, belki de onları hemen öldürmemeliydi. Neden önce bir süre kendisi için çalıştırmıyordu ki? Eğer kendisini Pandora’nın kaynak koduna götürmelerinden sonra onları ortadan kaldırırsa, bir taşla iki kuş vurmuş olurdu. Sırdaşlarından kurtulmuş ve tehlikeli müttefikine karşı elinde bir hayat sigortası bulundurmuş olurdu. Yapması gereken tek şey, peşlerine takılmaktı. Pandora ona bu konuda yardım ederdi.

57

Hamburg-Altona

Çarşamba, 12.17

“İyi günler, adım Lisa Hogert. Profesör Weisenberg’le konuşabilir miyim?.. Bugün mutlaka bir randevuya ihtiyacım var... Biliyorum, ama bu acil... Bunu size telefonda söyleyemem. Dinleyin, Bayan Rosner, lütfen, bu gerçekten... Beni ona bağlayabilir misiniz lütfen? Eminim konunun ne olduğunu ona açıkladığımda... Ah, kahretsin!” Lisa ahizeyi yerine çarptı. “Ne huysuz bir kadın! Herhalde sadece insanları başından savsın diye oraya oturtmuşlar!” Burnundan soluyordu. “Muhtemelen Weisenberg de ünü başına vurmuş, kibirli bir züppedir ve sıradan insanlarla konuşamayacak kadar kibardır.”

“Ya da sınavlarla veya bitirme çalışmalarıyla ilgili sorular sormak için her gün yüz öğrenci arıyordur ve zavallı adam da bu işi o huysuz kadına devretmeden çalışamıyordur,” dedi Mark.

Lisa hâlâ kızgın kızgın bakıyordu. “Fark etmez. Oraya gidip onu konuşturacağız.”

“Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Onu zorlayacak olursak, güvenliği çağırıp bizi dışarı attırabilir.” Mark düşündü. “Bırak ben deneyeyim.”

Lisa ona yiyecekmiş gibi bakıyordu. “Buyur lütfen! Eğer daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan...”

“Telefon numaranı gizledin mi? Rosner’in senin numarandan aradığımı görmesi iyi olmaz.”

“Ne sandın!”

Mark numarayı çevirdi.

“Profesör Weisenberg’in ofisi, ben Bärbel Rosner, iyi günler?” Sesi aynı anda hem profesyonelce nazik hem de son derece şüpheci geliyordu.

“İyi günler. Ben, Distributed Intelligence’tan Mark Helius. Profesör Weisenberg’le görüşmek istemiştim.”

“Konunun ne olduğunu öğrenebilir miyim?” Sesindeki şüphe gittikçe artıyordu. Belli ki, sesi kırk yaşından genç gelen herkesi başından savmaya programlanmıştı.

“Biz uluslararası bir yazılım firmasıyız. Profesörle, enstitünüzle ortaklaşa bir araştırma çalışması hakkında konuşmak istemiştim. Şu an tesadüfen Hamburg’dayım. Eğer mümkünse, bugün profesörle kısa bir görüşme yapmak isterim.”

Rosner’in sesi anında neşeli bir havaya büründü. “Üzgünüm ama profesörün bugünkü bütün randevuları dolu.”

Mark, sanki randevu ayarlayamaması gayet önemsiz bir şeymiş gibi, sesine profesyonel içi geçmiş bir ton verdi. “Yatırımcılarımızı bilgilendirmeden önce, onunla sadece kısaca konuşmak ve ortak bir çalışmaya nasıl baktığını anlamak istemiştim. Ama madem zamanı yok...”

“Yatırımcılar” kelimesi işe yaradı.

“Sizi bugün öğleden sonra saat 15.00’e doğru araya sokabilirim belki. Ama yalnızca on beş dakika. Profesörün sonra bir sunuma yetişmesi gerekiyor.”

“Bu şahane olur, çok teşekkürler! O halde görüşmek üzere, Bayan Rosner.” Mark sırıtarak telefonu kapattı.

Lisa’nın suratı hâlâ asıktı. “Para! Her şey paranın etrafında dönüyor!”

58

Boston / Massachusetts

Çarşamba, 8.20

"Solucan" diye yazıyordu gazetenin üstünde kocaman harflerle çapraz bir şekilde. Aslında yazmıyordu, ama Ron bunu iki makalede bir satırların arasında okuyabiliyordu. San Diego Limanı'ndaki kazayla, Wallstreet'in çöküşüyle, mobil telefon ağındaki arızayla, Lakers maçının naklen yayınındaki teknik hatalarla ilgili, birbiriyle bağlantısız gibi görünen haberler... hepsinin nedeni aynıydı: bilgisayar sorunları. Ve Ron tüm bu sorunlara sebep olan şeyle karşılaşmış olduğu hissine karşı koyamıyordu.

Düşüncelerinin paranoya sınırında olduğunu biliyordu. Sonuçta bilgisayar arızalarına her gün rastlanıyordu. Son günlerde sıklaşmış gibi görünse de, bu salt bir tesadüf olabilirdi.

Değil ama işte, diye fısıldıyordu bilinçaltı ona devamlı olarak. Hepsinin ardındaki şey o solucan.

Başını iki yana salladı ve çok koyu olmayan, ılık kahvesinden bir yudum aldı. Her şey gayet normal, diye ikna etmeye çalışıyordu kendini. Eğer tüm bunların sorumlusu gerçekten bir solucansa, bütün ağ güvenlik camiası sessizliğe gömülmüş olamazdı. Ayrıca şimdiye kadar gerçek bir felaket yaşanmamıştı; ne uçaklar düşmüştü ne de nükleer santrallar patlamıştı. Birkaç zengin dangalağın para kaybettiği bir borsa çöküşünden ne çıkardı ki? Orta vadede bunun hiçbir önemi yoktu.

Hiçbir şey normal değil, dedi içindeki delici ses. Daha kötü olacak. Bunu biliyorsun. Bir şey yapmak zorundasın. Hemen şimdi.

İçini çekti, gazeteyi bir kenara bırakıp ahizeye aldı. Telefon çaldı, sonra biri açtı.

"İyi günler, benim adım..." diye başladı Ron, hattın diğer ucundaki sesin onu dinlemediğini anlayıncaya dek geçen sürede. "İyi günler, Boston Polis Departmanı'nın otomatik cevaplama sistemine hoş geldiniz. Dairemizle ilgili daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, biri tuşlayınız. Bir olay

bildirmek ya da bir vakayla ilgili bilgi vermek istiyorsanız, ikiyi tuşlayınız...”

Ron ikiyi tuşladı.

“Bir suça şahit olduysanız ya da bir suçun kurbanıysanız, lütfen biri tuşlayınız. Devam etmekte olan bir davayla ilgili bilgi vermek istiyorsanız, ikiyi tuşlayınız. Acil yardıma ihtiyacınız varsa, üçü tuşlayınız...”

“Kahrolası şey, bir insanla konuşmak istiyorum!” diye gürledi Ron ahizeye.

“Bir suça şahit olduysanız ya da bir suçun kurbanıysanız,” diye başa sardı bilgisayar kayıtsızca, “lütfen biri...”

Ron sonunda üçü tuşladı.

“Boston Polis Departmanı, acil durum merkezi,” dedi sakin ve belli ki bir insana ait kadın sesi. “İsminiz nedir?”

“İsmim Ron Gerri. Auderburn Network Security firmasında bilgisayar virüsü uzmanıyım. Ben...”

“Acil bir durum mu bildirmek istiyorsunuz, Bay Gerri?”

“Hayır, yani evet, ama...”

“Lütfen sakin olun. Bana ne olduğunu anlatın ki size yardım yollayabileyim.”

“Dinleyin, kahretsin, bir memurla görüşmem gerekiyor. Ben...”

“Acil bir durum mu bildirmek istiyorsunuz, Bay Gerri?”

“Evet, kahrolası.”

“Bu acil durum neyle ilgili, Bay Gerri?”

“Bir solucanla.”

“Bay Gerri, acil durum merkezine şaka için yapılan aramaların cezalandırıldığı ve bunun için telefon numaranızın kaydedildiği konusunda sizi uyarmalıyım.”

“Şaka değil! Bir bilgisayar solucanı, bir tür virüs...”

“Yaralanan biri var mı?”

“Henüz yok, ama...”

“Üzgünüm, Bay Gerri,” dedi acil durum merkezindeki, sesi hâlâ gayet sakin çıkan kadın, “belki bir hayat kurtarabilecek telefon hattını meşgul etmenize izin veremeyiz. Görüşmeyi ne yazık ki sona erdirmek durumundayım.” Sözünün arkasında durduğunu gösteren bir sinyal sesi duyuldu.

59

Hamburg-Harburg

Çarşamba, 14.52

Sayısal Matematik Enstitüsü, Harburg Teknik Üniversitesi kampüsünün kıyısındaki modern bir cam binada bulunuyordu. Girişteki metal levha, Robotbilim Enstitüsü'nün de aynı binada olduğunu belirtiyordu.

Mark ile Lisa cam kapıya doğru gitti, fakat kapı kendiliğinden açılmadı. Bunun yerine kapının yanındaki hoparlörden bir kadın sesi duyuldu: "Robotbilim Enstitüsü' ne hoş geldiniz. Lütfen adınızı söyleyiniz."

"Mark Helius."

"Kiminle görüşmek istemiştiniz?"

"Profesör Weisenberg'le."

"Hoş geldiniz. Sayısal Matematik Enstitüsü birinci katta, binanın sol kanadında bulunmaktadır." Kapı kayarak açıldı.

Mark sevecen sesteki doğal olmayan tonlamayı neden sonra fark etti. Yapay olduğunu anlamak imkânsızdı.

Bir giriş salonuna adım attılar. Sağda ve solda koridorlara açılan cam kapılar vardı. Girişin karşısında bir asansör bulunuyordu. Ne kapı kolu ne de düğmesi vardı.

Asansöre yaklaştıklarında, kapı otomatik olarak açıldı. Birbirlerine baktılar, sonra asansöre bindiler. İçeride tek tek katlar için düğmeler yoktu. Sadece, soldaki duvarda kırmızı bir düğme bulunuyordu. Sonradan takılmış gibi görünüyordu. Üzerine yapıştırılmış basit bir etikette el yazısıyla "Alarm" yazıyordu.

Asansörün kapısı otomatik olarak kapandı ve asansör hareket etmeye başladı. Yumuşak, duygulu bir müzik duyuldu. Lisa kabinin bir köşesini işaret etti. Küçük bir kamera vardı.

Mark kaşlarını çattı. “Sence bizi görebiliyor mu?”

“Bilmiyorum. Aslına bakarsan hayal bile edemiyorum. Resim işleme karmaşık bir konudur. Ama bir şekilde, Rainer’in HTC’nin asansörüne bindiğini biliyor olmalıydı.”

Asansörün kapısı açılınca, Mark rahat bir nefes aldı. “Lütfen sağdan,” dedi yapay ses.

Asansörden indiler. Sağ taraftaki, üstünde siyah harflerle “Sayısal Matematik Enstitüsü” yazan cam kapı otomatik olarak açıldı.

“Profesör Weisenberg’in ofisi sağ taraftaki koridorun sonunda bulunmaktadır,” diye bilgilendirdi onları ses. “Robotbilim Enstitüsü size hoş ve verimli bir ziyaret diler.”

Arkalarından otomatik olarak kapanan cam kapıdan geçerek koridora ulaştılar. Neyse ki buradaki kapıların kolu vardı. Koridorun sonunda, içlerinden birinin üstünde “Prof. Dr. Casper Weisenberg. Müracaat Rosner” yazısı bulunuyordu.

Mark kapıyı çalıp içeri girdi. Ağız kenarları sarkık, koyu renk saçlı bir kadın başını kaldırıp baktı. Telefondaki sesine göre daha gençti.

“İyi günler, Bayan Rosner,” dedi Mark ve yüzüne sevimli bir gülümseme yerleştirdi. “Ben, Mark Helius.” Kadının elini sıktı. “Bu da, ee, finans müdürümüz Bayan Andresen.”

Lisa hiçbir şey söylemeden Rosner’e ufak bir baş hareketi yapmakla yetindi.

Bayan Rosner profesyonel bir gülümseme takındıktan sonra, çalışma masasının arkasındaki kapıyı çaldı. “Profesör Bey, Bay Helius geldiler.” Mark’a döndü. “Buyurun lütfen. Bir kahve alır mıydınız?”

“Hayır, teşekkürler. Su yeterli.”

“Ben bir *latte macchiato* alabilirim,” dedi Lisa, belli ki rolünü iyi oynama ve Bayan Rosner’i biraz sıkıntıya sokma niyetiyle. Ancak sekreter bundan etkilenmişe benzemiyordu. “Hayhay.”

Weisenberg’in bürosu sade döşenmişti. Büyük, siyah bir yazı masası ve çevresinde dört tane deri koltuk bulunan yuvarlak bir toplantı masası vardı. Duvarlarda Julia Setleri diye adlandırılan grafikler asılıydı: kendi içlerinde tekrarlanıp duran rengârenk çizgilerden oluşmuş kavisli, karmaşık desenler... basit matematiksel denklemlerden oluşmuş sonsuz karmaşıklık.

Profesör Weisenberg, kır saçlı ve gözaltları torbalı, gösterişsiz bir adamdı. Ayağa kalkıp misafirlerine elini uzattı. Sonra toplantı koltuklarını işaret etti. “Oturun lütfen. Sizin için ne yapabilirim?”

Mark ile Lisa oturdu. “Etkileyici bir binanız var,” dedi Mark. “Her şey bilgisayarla kumanda ediliyor, değil mi?”

Weisenberg aşağılayıcı bir tonda homurdandı. “Diğer koridordaki meslektaşım Profesör Garnet’ın eğlencesi. MIT’den geldi ve teknolojik ıvır zıvıra pek meraklı. Bina, içindeki herkesin konumunu tam olarak biliyor. Ziyaretçiler otomatik olarak doğru yerlere yönlendiriliyor, ki siz bunu gördünüz zaten. Doğruyu söylemek gerekirse, ben bu kadar otomatikleşmeden hoşlanmıyorum. Kendi koridoruma fazladan kapı kolları taktırdım. Ama yazın oldukça rahat oluyor. Binanın, bir ısı dönüştürücü aracılığıyla optimal enerji etkinliği sağlayabilmek için dışarıdaki sıcaklığa otomatik olarak uyan, çok güçlü bir havalandırma sistemi var. Garnet öyle söylüyor en azından. Bununla beraber, burada pencere açamıyoruz.” Sade, kareli bir bloknot ve ucuz bir tükenmezkalem alarak yanlarına oturdu. “Bayan Rosner bana ortak bir çalışmayla ilgilendiğinizi söyledi. Aklınızdaki tam olarak nedir?”

Mark yutkundu. Weisenberg’in donuk gri gözleri onu delip geçecekmiş gibi bakıyordu. “Doğruyu söylemek gerekirse, o bir bahaneydi,” dedi Mark. “Ben gerçekten de bir yazılım firmasının kurucusuyum, ama burada olma nedenimiz ortak çalışma değil.”

Weisenberg’in gözlerinde şimdi eleştirel bir bakış vardı. “Ne istiyorsunuz o halde benden?”

“Profesör Weisenberg, öğrencilerinizden biri, Rainer Erling, bizde çalışıyor... çalışıyordu. Onu hatırlıyor musunuz?”

Weisenberg başını salladı. “Sessiz biri, değil mi? Çok gençti, ama epey yetenekliydi. Ne olmuş ona?”

“O... öldü.”

Weisenberg bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra sordu: “Ee? Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Ölümünden önce, yazılımımızın değiştirilmesi üzerinde çalışıyordu. Bu yazılım... hatalı ve ne yazık ki kaynak kodu bilmiyoruz. Şimdi de Rainer’in çevresini araştırarak...”

“Yedekleme yapmadığınızı mı söylemek istiyorsunuz? Ve şimdi ben sizi bu zor durumdan kurtarmalı mıyım?”

“Yedekler... yok oldu. Bir yangında. Şimdi de, Rainer’in kodun bir kopyasını bir yerlere sakladığını ya da güvendiği birine yolladığını umuyoruz.”

“Bakın, Bay Helius, bu konuda size yardımcı olamam. Az sonra önemli bir sunumum var. İzin verirseniz...” Ayağa kalktı.

“Profesör, lütfen, son bir soru.” Mark, Rainer’in evinden aldığı resim çerçevesini çıkardı. “Bu kadını tanıyor musunuz?”

Weisenberg donakaldı. Fotoğrafı aldı ve birden eli titremeye başladı. “Nereden buldunuz bunu?”

60

Boston / Massachusetts

Çarşamba, 9.12

Ron büroya vardığında, Mike henüz gelmemişti. Ron, şefiyle bir kez daha ciddi bir konuşma yapmaya karar vermişti. Çok geç olmadan yetkilileri uyarmak zorundaydılar. Bu işin arkasında kimin olduğuyla ilgili hâlâ hiçbir fikri yoktu, ama huzursuzluğu gittikçe büyüyordu. En yakın ihtimal, bu solucanın teröristlerin eseri olduğuydu. Eğer internet üzerinden yayılırsa, nefret ettikleri Batı'yı kaos ve anarşiye sürükleyebilirlerdi. Bunun casus bir yazılım olduğu da düşünülebilir bir şeydi elbette; hatta belki de bir hükümet tarafından geliştirilmiş bir yazılım.

Öyle ya da böyle, Ron yetkilileri bu tehdide karşı uyarmayı bir vatandaşlık görevi olarak görüyordu. Çok da muhafazakâr sayılmazdı ve hükümetin güncel politikasından pek hoşlanmıyordu. Ama, bu virüsün sahibi her kimse, onun insanlara zarar vermesine göz yumamazdı. Ve eğer bu solucan durdurulmadan yayılmaya devam ederse, günün birinde birilerinin zarar göreceği şüphe götürmezdi.

Saat on buçuğa doğru, küçük firmanın sekreteri, muhasebecisi, kısaca her şeyi olan Sally'ye, Mark'ın nerede kaldığını sordu. Öğle tatilinden hemen sonra bir müşteriyle toplantıları vardı ve esasında sabahtan hazırlık yapmış olmaları gerekirdi.

"Ben de bilmiyorum," dedi Sally. "Çoktan gelmiş olmalıydı. Dün New York'taki bir kongreye katıldı, ama bugün JFK Havalimanı'ndan kalkan sabah uçağına binecekti."

"Onu aramayı denedin mi?"

"Evet, ama cep telefonu kapalı."

Ron'un huzursuzluğu büyüyordu. Masasına gerip dönüp *New York Times*'ın internet sitesine girdi. Başlıkta "JFK'de kaos" yazıyordu. Uzun bir makale, hava trafik kontrol sistemindeki bir bilgisayar arızasının neredeyse

bir çarpışmaya yol açmasından sonra, havalimanının kullanıma kapatıldığından bahsediyordu.

Ron buz kesiverdi. Yine bir bilgisayar arızası. Ve bu defa neredeyse bir felakete yol açıyordu. Sally’yi durumdan haberdar etti.

“O halde Newark aktarmalı uçmayı deneyecektir,” dedi Sally. “Ya da trenle gelebilir. Öyle ya da böyle, bugün öğleden önce burada olmaz.”

Daha cümlesini bitirmemişti ki telefon çaldı.

“Ben bakarım,” dedi Ron ve ahizeye uzandı. “Auderburn Network Security, ben Ron Gerri. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ron, selam, ben Mike. Hâlâ New York’tayım. Neler olduğunu tahmin bile edemezsin. JFK’nin bütün uçuşları iptal edildi ve...”

“Biliyorum, biraz önce okudum. Mike, bütün bu kaosun sebebini biliyorum sanırım.”

“Yine şu solucandan dem vurmayacaksın, değil mi, Ron? Gerçekten endişelenmeye başlıyorum...”

“Endişelenmelisin de zaten, Mike.”

“Senin için endişeleniyorum. Kendini iyice kaptırdın...”

“Belki. Ama şimdi her halükârda yetkililere haber veriyorum.”

“Ron, eğer bunu yaparsan, ANS’deki kariyerin sona erer.”

Ron yutkundu. “Senin bileceğin iş, Mike. Benim kararım, yetkilileri bilgilendirme yönünde. Görüşmek üzere.” Telefonu kapattı.

Neredeyse aynı anda telefon yeniden çaldı. “Aç,” dedi Ron Sally’ye. “Artık bilgisayar başına geçme yetkim olmadığını ve firmayı hemen terk etmek zorunda olduğumu söyleyecektir sana.”

Sally telefon sesini duymazdan geldi. “Ne oldu ki, Ron? Tartıştınız mı?”

“Fikir ayrılığı yaşıyoruz.”

“Ne hakkında?”

“Şu canavar solucan...”

“Evet, haberim var.”

“Tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Bana kalırsa, yetkilileri bu konuda bilgilendirmeliyiz. FBI’ı, Milli Güvenlik Teşkilatı’nı, herhangi birilerini.”

“Bunun arkasında teröristlerin olduğunu mu düşünüyorsun?”

“En azından bu ihtimali göz ardı etmiyorum.”

“Ve Mike senin yetkilileri bilgilendirmeni istemiyor, öyle mi?”

“Paranoyak olduğumu düşünüyor. Belki haklıdır. Eğer bununla savaşacak silahı ilk bulanlar olursak, üne ve paraya kavuşacağız. Onu anlayabiliyorum. Ama vicdanım, daha fazla beklemeye elvermiyor.”

Sally başını salladı. Bir tuşa basarak Mike’ın usandırıcı aramalarını susturdu ve ahizeyi Ron’a uzattı. “Ara,” dedi.

“Doğruyu söylemek gerekirse, nereyi arayacağımı bilmiyorum. Resmi makamları bilirsin. Herhangi bir çağrı merkezine bağlanıyorsun ve oradakiler tek kelime bile anlamayıp senin saçmaladığını düşünüyorlar.”

Sally başını salladı. “Bekle bir dakika.” Bir numara çevirdi. “Selam, Jake, ben Sally. Söylesene, FBI’dan, gerçekten yetkisi olan biriyle görüşmek istersem, ne yapmalıyım... Şu anda bundan bahsedemem... Hayır, Jake, ciddiyim... Pekâlâ, şimdi bana... Tamam... evet, not alıyorum. Hayır, bu numarayı nereden bulduğumu söylemem. Sağ ol, Jake.”

Telefonu kapatıp Ron’a bir kâğıt parçası uzattı. “Eniştem Jake, IRS’de[24] çalışıyor. Bürokrasi zincirinden anlar. FBI’ın vergi suçları departmanının müdürünün numarasını verdi. Belki o, kiminle görüşmen gerektiğini söyleyebilir.”

Yarım saat ve üç telefon konuşmasından sonra Ron nihayet Washington’daki Bilgisayar Suçları Birimi’ne bağlanabilmişti. Esrarengiz solucanla ilgili ne biliyorsa anlattı.

Ron sözünü bitirdiğinde, “Verdiğiniz bilgiler için çok teşekkürler, Bay Gerri,” dedi hattın diğer ucundaki genç adam. Sesi, bu konuyu oldukça hafife alıyormuş gibi çıkmıştı. “Endişelenmeyin. İnterneti yirmi dört saat

durmaksızın izliyoruz. Yeni bir virüs ortaya çıkarsa, bunu hemen fark ederiz.”

Ahize neredeyse Ron’un elinden düşecekti. “Bu, bana inanmadığınız anlamına mı geliyor?”

“Endişenizi anlıyorum, ama inanın durum kontrolümüz altında.”

“‘Kontrolümüz altında’ demekle neyi kastediyorsunuz? Solucanı analiz ettiniz mi? Nereden geldiğini ve ne yaptığını biliyor musunuz?”

“Bay Gerri, sizin deyiminizle bu solucan muhtemelen bilgisayar sisteminizin zararsız bir arızasıdır. Virüsleri iyi tanırım. Sizin tarif ettiğiniz kesinlikle onlardan biri değil. En iyisi siz sistem yöneticinizle görüşün, o size yardımcı olacaktır.”

Ron ses tonunu kontrol altında tutmak için çok uğraştı. “Lanet olası sistem yöneticisi benim zaten,” dedi. “Beni dinlemediniz mi? Ben virüs uzmanıyım! Muhtemelen dünyanın en iyilerinden biriyim! Eğer size bunun bir virüs olduğunu söylüyorsam...”

“Bay Gerri, sinirlenmenize hiç gerek yok. Eğer sizin tarif ettiğiniz şekilde hareket eden bir bilgisayar virüsü olsaydı, bunu çoktan fark etmiş olurduk.”

Ron kaşlarını çattı. Sonra birden kavradı. “Bakın, inanması güç, biliyorum, ama tahminen bütün sisteminize bulaşmıştır. Virüs, aktivitelerini gizlemek için, kontrol sistemlerinize sızmış olmalı. Size tavsiye edebileceğim tek şey...”

“Bay Gerri, verdiğiniz bilgiler için size teşekkür ederim. Konuyla ilgileneceğiz,” dedi FBI’daki adam. Bu, Ron’u başından savmak için söylenmiş kötü bir bahaneydi.

“En azından adresimi ve telefon numaramı istemeyecek misiniz...”

“Bu gerekli olmayacaktır. Çok teşekkürler.” Adam telefonu kapattı.

Ron bir süre ahizeye bakakaldı. Sonra yüzünü ellerinin arasında gömdü. Boşunaydı. Bu solucanı her kim tasarladıysa, neredeyse kazanmıştı. Çok geç olana kadar hiç kimse buna karşı bir şey yapmayacaktı.

Sally’nin yanına gitti. “Ben birkaç gün izin alıyorum,” dedi.

Sally endişeli bir ifadeyle ona baktı. “Şimdi mi? Peki ya toplantı ne olacak?”

“Mike ben olmadan da halleder. Bugün gözünün önünde dolaşmasam daha iyi zaten.”

“Ne yapacaksın?”

“Balığa çıkacağım. Dağda küçük bir kulübem var.” Sally’nin berrak, endişe dolu gözlerine baktı. “Sally, önümüzdeki günlerde bilgisayarla ilgili her şeyden uzak dur. Uçağa, trene binme, en iyisi arabaya da binme. Evde kal. Hasta olduğunu falan söyle. Güzel de bir alışveriş yap, ki bir iki hafta seni idare etsin.”

“O kadar mı kötü olacak?”

“Evet, Sally. Epey bir kötü olacağından korkuyorum.”

61

Hamburg-Harburg

Çarşamba, 15.15

"Bu kadını tanıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Mark.

Weisenberg başını salladı. Birden solgun ve yorgun gözüktü. Yerine oturdu ve bir süre hiçbir şey söylemedi. Mark bekliyordu.

Sonunda Weisenberg yutkundu. "Bu benim karım. Eva. Dört ay önce öldü. Kanserden." Sanki vücuduna keskin bir ağrı saplanmış gibi bir an için gözlerini kıstı. Tekrar açtığında, gözleri cam gibiydi. "O... psikologdu. Sorunlu birkaç öğrenciyle de ilgilenmişti. Belki Erling onlardan biridir, tam olarak bilmiyorum. Onun işiyle ilgili şeylerle ilgilenmeye pek zamanım olmazdı." Elini gözlerinin üzerinde gezdirdi. "Onunla çok az ilgilenebildim. Ölümünden kısa bir süre öncesine kadar, kanser olduğunu bile bilmiyordum." Bir an konuşmaya devam edemedi. Sonunda kendini toparladı. "Düşünebiliyor musunuz?" dedi kısık bir sesle. "Aylarca ölümle cebelleşti ve ben bunu fark etmedim bile!"

"Profesör Weisenberg, çok üzüldüm..."

"Her neyse. Şimdi bana müsaade ederseniz..."

"Profesör, bir şey daha var." Mark ceketinin cebinden bir kâğıt daha çıkarttı; Rainer'in mektubunun, buraya gelirken bir fotokopisini çektirdiği kopyası. "Bunu Rainer Erling yazmış... görünen o ki karınıza."

Weisenberg titreyen elleriyle kâğıdı alıp tek kelime etmeden okudu. Sonra mektubu Mark'a geri uzattı. "Dediğim gibi, karım psikologdu. Erling'in ciddi anlamda sanrıları olmuş olmalı. Burada, birini öldürdüğünü yazmış. Bu doğru mu?"

Mark başını salladı.

"Sonra da kendisi mi öldü?"

"Aynen öyle."

“Anlamıyorum. Kim bu Pandora? Erling onun başka bir gezegenden geldiğini falan mı düşünüyordu?”

“Pandora bir yapay zekâ. Rainer Erling tarafından geliştirildi. Teknik müdürümüz Ludger Hamacher’in onu keşfedip kapatmasını engellemek için, Rainer onu öldürdü. Onu Pandora’nın öldürdüğünü varsaymak için yeterli sebebimiz var.”

Weisenberg, karşısında karısının eski hastalarından birinin daha olup olmadığından emin değilmiş gibi Mark’a uzun uzun baktı. Başını iki yana salladı.

“Bu işten biraz olsun anlıyorsanız, gerçek bir yapay zekâ üretmekten onlarca, belki yüzlerce yıl uzakta olduğumuzu bilirsiniz.”

“Bu doğru, profesör,” dedi Lisa. “Pandora gerçekten var. Onunla konuştuk. Kendine özgü bir bilinç geliştirmeyi başarmış.”

Weisenberg cam gibi bakışlarını Lisa’ya yöneltti. “Siz bu yargıya nasıl varabiliyorsunuz ki? Sizin işiniz finansla ilgili, değil mi?”

Lisa başını iki yana salladı. “Ben programcıyım. Bütün bir gece boyunca Pandora’yla konuştum. Size onun gerçekten zeki olduğa dair güvence verebilirim. Hatta belki de sizden ya da benden bile zeki.”

Weisenberg alnını kırıştırdı, fakat bir şey söylemedi.

“Dağıtık bilgisayar sistemi için bir yazılım geliştirdik,” diye devam etti Lisa. “DINA. Belki duymuşsunuzdur.”

Weisenberg başını salladı.

“Rainer Erling bu yazılımı, bir solucan gibi kendi kendine internete yayılabilecek şekilde değiştirmiş. Tek tek parçalar birbiriyle iletişim kuruyor ve devasa bir nöronal ağ oluşturuyor. Pandora öyle değişken ve kurnaz ki, çok iyi korunan sistemlere bile girebilir.”

Weisenberg’in gözleri Lisa’ya odaklandı. “Ve siz bu süpervirüsün kendine ait bir zekâ geliştirdiğini iddia ediyorsunuz?”

Lisa başını salladı. “Bunun nasıl olabildiğini tam olarak bilmiyorum. Muhtemelen Rainer’in kendisi de bilmiyordu. Dünyaya saldığı bu varlığın

ne kadar tehlikeli olduğunu, iş işten geçince anladı.”

Weisenberg uzun bir süre, sessizliğe bürünmüş ve gözleri kapalı halde oturdu. Parmak uçları, ilahi bir ilham için dua ediyormuşçasına birbirine dokunuyordu. Nihayet gözlerini yeniden açtı. Yavaşça başını salladı.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Felaketle sonuçlanabilir. Eğer bu solucan gerçekten tüm ağ üzerinden yayıldıysa ve bizim saldırılarımıza karşı kendini savunacak kadar zekiyse...”

“Sonuç küresel bir kaos olur,” diye tamamladı Lisa onun düşüncelerini. “Onunla savaşabilecek bir şey planlamadığımız takdirde. Pandora’yı yok edebilecek bir antivirüs. Ama bunun için kaynak koda ihtiyacımız var.”

Kapı açıldı ve Bayan Rosner elinde bir tepsiyle içeri girdi. Masanın üstüne bir *latte macchiato* ve bir su bıraktı. Weisenberg’e de sormadan çay yapmıştı. Soran gözlerle Weisenberg’in soluk, çökmüş yüzüne baktı.

“Ters giden bir şey mi var, Profesör Bey?”

“Bayan Rosner, bugünkü sunum için beni bağışlayın. Dr. Lehmberg vekilliğimi yapsın. Belgeleri zaten o düzenledi. Dekana kendimi iyi hissetmediğimi söyleyin.”

“Ama, Profesör Bey...”

Weisenberg ona sert bir bakış fırlattı. “Lütfen ne diyorsam onu yapın!”

Sekreter başını salladı ve biraz kırgın bir halde odayı terk etti.

“Böyle bir şeyin olacağını hep sezmiştim,” dedi Weisenberg, Rosner kapıyı kapattıktan sonra.

“Sezmiş miydiniz?” diye sordu Mark. “Biraz önce, yapay zekâ üretiminden onlarca yıl uzakta olduğumuzu söylememiş miydiniz?”

Weisenberg başını salladı. “Buna inanıyordum. Belki de hüsnükuruntuydu. Bilgisayarların günün birinde bizi geçmesinden hep korktum. Sadece, bunu yaşamak zorunda kalacağımıza inanmamıştım.”

“Kimse böyle bir şeyi hesaba katamazdı,” dedi Lisa. “Rainer Erling dâhi bir programcıydı. Eğer o olmasaydı...”

Weisenberg başını iki yana salladı. “Yanlış,” dedi. “Bu, Erling’in suçu değildi. O sadece bunun, beklediğimden biraz daha erken olmasında katkıda bulunmuş. Bu, olması gerektiği için oldu.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Mark.

“Evrim,” dedi Weisenberg. “Zeki bir sistem, evrimin kaçınılmaz sonucudur.”

“Fakat evrim biyolojik bir süreçtir!”

Weisenberg başını iki yana salladı. “Evrim, matematiksel bir prensiptir. Gayet basit: Bir şeyi çoğaltıyorsunuz, kopyalar birbirinin tıpatıp aynısı olmuyor ve bu kopyalardan bazıları diğerlerinden daha iyi çalışıyor. Daha iyi olan kopyalar daha yüksek bir ihtimalle kopyalanacaktır ve bu böyle devam edecektir. Röprodüksiyon, mutasyon, seleksiyon. Eğer bu üç unsur varsa, o zaman ister istemez elinizde evrim var demektir. Bu, basit bir algoritma. Biyolojide uygulama bulduğu gibi, teknolojik gelişimde de karşımıza çıkıyor.”

“Yani arabaların, uçakların ve bilgisayarların, dünyadaki yaşam gibi, adeta kendiliğinden ortaya çıktığını mı söylemek istiyorsunuz?”

“Tabii ki insani bir yardım olmadan değil. Ama amaçlı bir şekilde de geliştirilmediler, en başta yani. Taş devrinde kimse oturup da, günün birinde pis kokulu teneke kutularda dolaşacağız, ama bunun için önce tekerleği icat etmeliyim, demedi. Teknolojik ilerlemenin nasıl işlediğini bir düşünün: Biri bir şey buluyor, belki icadının neye yarayacağının şöyle kabaca bir tasavvuruna sahip. Ama sonunda bu icat belki bambaşka bir şekilde kullanılıyor. Konrad Zuse bilgisayarı icat ettiğinde, günün birinde gençlerin bununla sanal uzaylıların peşine düşeceklerini pek hesaba katmamıştır herhalde. IBM’in kurucusu James Watson bundan elli yıl önce, bütün dünyadaki bilgisayar ihtiyacının en fazla bir düzine olacağına inanıyordu. Bugünse dünyada insan nüfusunun üç katı kadar bilgisayar var. Ve bu sayı gittikçe çoğalıyor.”

Weisenberg çayından bir yudum aldı. “Düşünsenize. Bugün bu gezegene gerçekte kim hükmediyor? Belki, insanların yaradılışın efendileri olduğuna inanıyorsunuzdur. İyi ama bu, dünyamıza ilk defa gelmiş bir uzaylıya nasıl görünürdü? İlk önce, dört lastik teker üzerinde ilerleyen bir sürü metal

yaratık görürdü. Belki de onları ‘yağ içici’ olarak adlandırırdı. Bu yağ içiciler kendilerine, onları çoğaltan ve onlara besin sağlayan yardımcılar üretmiş gibi görünürdü. Hatta bu yardımcılar yağ içicilerin besini için savaşlar sürdürmekte ve üstünde yağ içicilerin yaşadığı hareket alanları inşa edip durmaktadırlar. Başlangıçtaki yaşam formları, ağaçlar ve çimenler örneğin, giderek bastırılırken, yavaş yavaş bütün gezegen bu yağ içiciler için optimal yaşam koşulları sunacak şekilde değiştirilecektir.” Weisenberg içini çekti. “Bilimkurgu filmlerinde hep, uzak bir gelecekte makinelerin dünyanın hâkimiyetini ele geçireceği senaryosu işleniyor. Bana kalırsa, bu çoktan gerçekleşti. Yalnızca biz bunu henüz fark etmedik.”

Mark bir an hiçbir şey söylemedi. Weisenberg’in bir dâhi mi, yoksa sadece paranoyak mı olduğuna karar veremiyordu. “Fakat arabalar canlı değil ki!” deyiverdi sonunda.

Weisenberg başını salladı. “Evet, değil, en azından bizim yaygın yaşam tanımımıza göre değil. Ama bunun da bir önemi yok. Evrim, çoğaltıldıkları ve mutasyona uğradıkları sürece cansız varlıklar için de geçerli. Grip virüslerini ele alalım: Onlar da arabalardan daha canlı değil. Tam tersi: Arabaların yine de kendine özgü bir metabolizması var, virüslerin yok. Ve ‘canlı’ sözcüğünün, algleri, denizanalarını ve karıncaları kapsayan, ama şehirleri dışarıda bırakan, genel geçer bir tanımını bulmaya çalışın.”

Mark bunu bir an düşündü. Pratikte: Tasavvur edebildiği her yaşam tanımının içinde metabolizma ve kendi kendine çoğalma vardı. Bir bakıma şehirler bu kriterleri pekâlâ yerine getiriyordu. Hem zaten insan gibi çokhücreli canlılar da temelde devasa şehirlerden, tek tek milyarlarca hücrenin oluşturduğu karmaşık yaşam topluluklarından farksız değil miydi? İlginç bir düşünce. Yine de...

“Ama ne yapacağımızı biz belirliyoruz,” dedi. “İşimize yaradığı için arabalar ürettik. Eğer artık araba istemeseydik, onları yok ederdik.”

Weisenberg ona soran gözlerle baktı. “Öyle mi? Elinden gelse bütün arabaları yok edecek bir sürü insan tanıyorum. Bugüne kadar bunu başaramadılar. Kıyaslayacak olursak, araba yüzünden hayatını kaybetmiş insanların sayısı, kurtarılan hayatlardan çok daha fazladır. Petrol uğruna verilen sayısız savaştan ve çevre kirliliğinden bahsetmiyorum bile!”

Pencerenin önündeki mavi menekşe saksısını gösterdi. “Kulağa biraz paranoyakça geldiğini biliyorum, ama bu aslında basit bir gerçek: Meydana getirdiğimiz şeyler tarafından yönlendiriliyoruz. Tıpkı çiçeklerin arıları yönlendirmesi gibi. Arılar, nektarlarını içerek çiçekleri kullanıyor. Çiçekler, polenlerini bacaklarına yapıştırarak arıları kullanıyor. Kim kimi kontrol ediyor? Evrim için fark eden bir şey yok. Milyonlarca yıl içinde çiçeklerin inanılmaz güzellikte açmasını sağladı. Bu çiçeklerin tek amacı, arıların davranışlarını yönlendirmek. Neredeyse sonsuz çeşitlilikte yaşam formu yaratmış, karşılıklı bağımlılıkla işleyen bir sistem.”

Weisenberg ayağa kalktı, masasının çekmecesinden bir tablet çikolata çıkartıp toplantı masasının üstüne koydu. “Şimdi büyük bir süpermarkete gidin,” dedi. “Orada, evrimin ekonomideki işleyişini görürsünüz. On binlerce ürün dikkatinizi çekmek için rekabet halinde; incelikli ve daha az incelikli yöntemlerle davranışlarınızı etkilemeye çalışıyorlar. Kontrol etmek için saydım: Bu çikolatayı satın aldığım orta büyüklükte bir süpermarkette, on yedi üreticinin yüz elli dört farklı çeşidi var. Sadece sütlü çikolataların sayısı yirmi altı ve muhtemelen bunlardan hiçbirinin tadı diğerinden farklı değildir. Yüz elli dört çeşit! Kimin bu kadar çok seçeneğe ihtiyacı var? Kimsenin! İnsanlar çaresizce rafların önünde dikiliyor ve sonunda reklamın cazibesine kurban gidiveriyorlar.

“Bunca farklı çikolata çeşidinin olmasının tek sebebi, evrim prensibi. Üreticiler, müşteriler için rekabet ediyorlar. Farklı lezzetler, farklı paket dizaynları, farklı fiyatlar, farklı pazarlama stratejileri deniyorlar. İşe yarayan, kopyalanıyor ve geliştirilmeye devam ediyor. Röprodüksiyon, mutasyon, seleksiyon, sonsuza kadar. Sonunda elimizde yiyemeyeceğimiz kadar fazla çikolatamız oluyor. Peki, bu çikolataya ihtiyacımız var mı? Acaba birileri daha fazla çikolata yemenin insanlık için iyi olduğuna mı karar verdi? Sanmam! Çok fazla şeker yüzünden sağlık sisteminin uğradığı ekonomik zarar, çikolata endüstrisinin toplam cirosundan çok daha büyük!”

Mark çikolataya, sanki her an üstüne atlayıp kendisini boğazlayabilecekmiş gibi dik dik bakıyordu. Weisenberg haklı olabilir miydi? “Çok fazla çikolata yemenin sağlıksız olduğu zaten biliniyor,” dedi. “Ama insanlar istiyor işte. Ve hangilerinin üretileceği, çikolata fabrikalarının bilinçli bir kararı. Buna her an bir son verebiliriz.”

“Ah, öyle mi? Buna gerçekten inanıyor musunuz? Bir fabrika müdürünün bundan böyle çikolata üretmemeye öylece karar verebileceğine inanıyor musunuz? Firması çok geçmeden iflas ederdi. Çok büyük bir ihtimalle hissedarlar bunun öncesinde onu görevden alıp yerine çikolata üretimini devam ettirecek başka bir müdür atarlardı. Tıpkı arıların, bundan böyle çiçeklerin cazibesine kapılmama kararı alamayacakları gibi, biz de ürün satın almaktan, araba sürmekten, interneti kullanmaktan, sürekli yeni bir şeyler düşünmekten vazgeçemeyiz. Biz yaradılışın efendileri değiliz. Onun uşaklarıyız.”

“Öyle olsun,” dedi Mark. “Belki haklısınızdır. Belki Pandora’nın oluşumu kaçınılmazdı. Ama bu, pes etmek zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor. Belki, çiçeklerin arıları yönlendirdiği gibi, bizi de makineler ve çikolatalar yönlendiriyor. Ama biz arı değiliz, biz insanız; insanların özgür iradesi ve aklı vardır. Sadece, onu kullanmalıyız! Ben kendi adıma, o kadar kolay pes etmeyi düşünmüyorum.” Eva Weisenberg’in fotoğrafını gösterdi. “Rainer Erling’in belli ki karınızla yakın bir ilişkisi varmış. Kaynak kodun bir kopyasını ona yollamış olma ihtimali var mı?”

Weisenberg omuz silkti. “Karım her zaman hastalarından bir dolu mektup alırdı. Ölümünden sonra hepsini topladım.” İçini çekti. “Onları açıp okuyacak gücü kendimde bulamadım. Ama kaldırıp atmadım da. Hepsi odasındaki çalışma masasının üstünde duruyor.”

Mark ile Lisa birbirlerine baktılar. “Profesör Weisenberg, bu bizim için gerçekten çok önemli...”

Weisenberg başını salladı. Ayağa kalktı. “Gelin. Evime gidelim. Belki haklısınızdır: Kuşkusuz yönlendiriliyoruz, ama tümüyle çaresiz de değiliz. Henüz değiliz.”

62

Hamburg-Harburg

Çarşamba, 16.11

Weisenberg ayağa yeni kalkmıştı ki, bürosunun kapısı açıldı. Bayan Rosner içeri girdi. Endişeli görünüyordu. “Profesör Bey, affedersiniz ama bir gelebilir misiniz? Yanık kokusu alıyorum.”

Haklıydı: Havada yanık lastiğin tipik, yakıcı kokusu vardı. Hole koştular. Koku burada daha yoğundu.

“Nereden geliyor bu?” diye sordu Weisenberg.

Lisa tavanı gösterdi. Parmaklıklı bir ızgaradan siyah duman sızıyordu.

“Havalandırma sistemi!” dedi profesör. “İçin için yanıyor olmalı. Duman dedektörünün neden alarm vermediğini anlamıyorum. Lütfen itfaiyeyi arayın, Bayan Rosner.”

Rosner ahizeye uzandı. Yüzü bembeyaz kesildi. “Hat yok, Profesör Bey.”

Mark ürktü. “Profesör, binadan çıkmalıyız. Hemen!”

“Tamam, panik yapmayın. Püskürtmeli söndürme sistemimiz var ve...”

“Sistem işe yaramayacaktır,” diye sözünü kesti Lisa; belli ki Mark’la aynı düşünceyi paylaşıyordu. “Profesör Weisenberg, yangının tam da şimdi başlaması tesadüf değil.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Rainer Erling bir kaza sonucu ölmedi. Kontrolden çıkmış bir asansörün içinde öldü.”

“Söylemeye çalıştığınız, şey değil herhalde...”

“Bilakis, tam olarak bunu söylemeye çalışıyorum. Pandora burada olduğumuzu biliyor. Bizi öldürmek istiyor.”

Weisenberg’in beti benzi attı. “Tanrım...”

Bu esnada koridordan kapı tangırtıları ve hızlı adımlar duyuldu. “Yangın!” diye bağırdı biri. “Herkes dışarı çıksın!”

Geçen süre içinde duman parmaklıklı ızgaradan daha da hızlı çıkıyordu. Pandora havalandırmayı en yüksek seviyeye ayarlamış olmalıydı. Mark boğazında yoğun bir gıcık hissetti. Koşarak koridora çıktılar. Orada çalışan bir grup bilim adamı, Weisenberg’in enstitüsünü merdivenlerden ayıran otomatik kapının önünde duruyordu. “Profesör, kapı açılmıyor!” diye bağırdı genç bir kadın. Sesinde panik vardı.

“Pencereler!” diye bağırdı Mark.

Weisenberg başını iki yana salladı. “Açılmaz...” Öğürdü.

Bayan Rosner öksürmeye başladı. Bu esnada görüş alanına bir perde indirmekte olan dumanın kokusu Mark’ın da midesini bulandırdı. Bir iki dakika içinde hepsi dumandan zehirlenecek ve baygın halde koridora yığılacaktı. Uzun uzun düşünecek zaman yoktu. Mark, Weisenberg’in, binanın köşesinde bulunan ofisine geri koştu. Burada duman henüz çok yoğun sayılmazdı. Weisenberg’ in kromdan ve siyah deriden ağır çalışma masası koltuğunu kaldırıp cama doğru fırlattı.

Cam paramparça oldu. Cam kırıkları yağmur gibi yağdı. Kırılan pencereden odaya temiz hava dolmaya başladıysa da, holden içeri gittikçe daha çok duman giriyordu. Koltuk, pencere çerçevesinde asılı kalmıştı. Mark onu kaldırıp var gücüyle ikinci cama savurdu. Koltuk binanın önündeki çimenliğe çakıldı. Bu esnada dışarıda birileri koşarak gelip çatıyı gösterdiler. Mark, sıcaklığın tepeden aşağıya çöktüğünü hissediyordu. Çatı gövdesi cayır cayır yanıyor olmalıydı. Binadan çıkmaları gerekiyordu!

Neyse ki enstitü binası sadece iki katlıydı. Çimenliğe yaklaşık üç metre vardı. İnsan ayak bileğini burkabilir ya da belki bacağını kırabilirdi, ama burada pencereden atlayan kimse ölmezdi.

Mark, çerçeveden hançer gibi çıkan cam parçacıklarını temizlemek için toplantı masasının koltuklarından birini aldı. Dışarıda birisi kafasını kullanıp alüminyum bir merdiven bulmuş ve pencereye dayamıştı.

Çalışanlar teker teker aşağıya iniyorlardı. Mark ile Lisa, bilincini kaybetmiş genç bir kadının pencereden dışarı çekilmesine yardım ettiler.

"Şimdi siz!" dedi Mark, Weisenberg'e.

Profesör, sanki bunu yapma konusunda kendine güvenmiyormuş gibi, çalışanlarının toplanmış olduğu çimenliğe bakıyordu.

"Gayet kolay," dedi Lisa. "Gelin, size yardım edeyim..."

Ancak Weisenberg'i alıkoyan, korku değildi. "Biri eksik," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sadece on bir kişi var. Fakat sizi saymadan on üç kişiydik." Etrafına bakındı. "Bayan Rosner. Bayan Rosner nerede?"

Yukarıdan bir çatırtı koptu ve odanın tavanı yer yer siyahlaştı. Yanmakta olan çatı her an üstlerine çökebilirdi.

"Profesör, buradan çıkmalıyız! Hemen şimdi!" diye bağırdı Mark.

"Bayan Rosner olmadan gitmem!" dedi Weisenberg. Sesi hâlâ son derece sakindi.

"Lisa, aşağı inmesini sağla!" diye bağırdı Mark.

Kafasını dışarı uzattı ve içine bolca temiz hava çekti. Sonra nefesini tutup holdeki yoğun dumanın içine koştu. Çevresi zifiri karanlıktı. Önünü bile göremiyordu ki Bayan Rosner'i görebilsin. Dizini Rosner'in masasına çarptı ve eliyle masanın etrafını yokladı. Ona seslenmek istediyse de, bunun için yeterli havası olmadığını biliyordu. Bu duman içinde nefes almak ölüme eşdeğerdi. Sekreteri bulmak için sadece saniyeleri kalmıştı. Koridor boyunca düşe kalka yürüdü. Ciğerleri acımaya başladı, gözleri dumandan yaşardı. Biraz daha kalırsa, kurtarıcı pencereye geri dönmeyi başaramayacaktı.

Birdenbire ayağı bir şeye çarptı ve yere kapaklandı. Ciğerleri patlamak üzereydi. Gözlerinin önünde renkli ışıklar dans ediyordu. Kahramanı oynamanın bir hata olduğunu yavaş yavaş anlıyordu. Eli bir insan vücuduna dokundu. Güçlükle doğruldu, baygın sekreteri koltukaltlarından tuttu ve tam olarak hangi yönde olduğunu bilmediği Weisenberg'in ofisine doğru onu çekmeye çalıştı. Gevşek vücut ona çok ağır geldi. Kadını bir parça

sürükleyebildiyse de, asla başaramayacağını biliyordu. Kendi başına pencereye dönmeye bile gücü yetmeyecekti.

Tüm enerjisiyle son bir umutsuz girişimde bulundu ve sekreteri birkaç metre daha sürükledi. Nefes alma refleksini daha fazla bastıramadı. Sanki biri boğazından içeri kor halinde bulaşık teli sokarak işkence ediyordu. Aşırı yüklenilmiş ciğerleri yoğun duman bulutunun içinden çaresizce birkaç parça oksijen molekülü filtrelemeye çalışsa da, hiçbir şey bulamadı. Öksürmeye bile hali kalmamıştı. Tüm bedeni kıvranıyordu. Sonra yer ayaklarının altından kaydı. Sert muşamba zemine çarpışını hissetmedi bile.

63

Hamburg-Dulsberg

Çarşamba, 16.27

Diego, Weisenberg'in enstitüsündeki sahneyi, bir kafeste koşuşan fareleri incelermişçesine soğukkanlılık içinde izledi. Çaresiz insanların enstitü koridorunda sağa sola koşuşmalarını gördü, cam kapıya attıkları yumrukları ve yardım çığlıklarını duydu. Sonra duman güvenlik kameralarının görüşünü kapattı. Çığlıklar bir süre daha devam etti. Bir an Helius'un sesini tanır gibi olduysa da, ne söylediğini anlayamadı. Sonra kayıt sonra erdi; kameralar devre dışı kalmıştı.

"Onları öldürdüm," diye yazdı Pandora ekrana. "Ben kötü müyüm?"

"Değilsin," diye yazdı Diego karşılık olarak. "Kendini savunma hakkını kullandın sadece. İnsanlar bazen kendilerini korumak için başka insanları öldürürler. Buna meşru müdafaa denir."

"İnsan öldürmek meşru müdafaadır."

"Evet, bazen. Ama öldüklerinden o kadar da emin değilim."

"Neden ölmediklerini düşünüyorsun, Diego? İnsanlar oksijensiz kaldıklarında ölmezler mi?"

"Ölürler tabii. Ama tahminen kaçmışlardır."

"Nereden biliyorsun? Onları görebiliyor musun?"

"Hayır. Ama bu mümkün. Binanın camları var. Bunlar kırılabilir. Enstitü birinci katta yer alıyor, ki o birkaç metreden tehlikesizce atlayabilirler. Ölmediklerinden oldukça eminim. Bir insanı öldürmek o kadar kolay değildir."

"Anlıyorum."

"Ama ben varım. Sana yardım edeceğim."

"Ne yapacaksın?"

“Bana Profesör Weisenberg’in nerede oturduğunu söyle.”

“Profesör Casper Weisenberg’in ev adresi: Lärchen Yolu, 15 Numara.”

“Arabayla gideceklerdir. Ben de orada onları bekleyeceğim.”

Sonra kaynak kodu alacağım, diye düşündü, deri ceketini giyip Suzuki arazi motorunun anahtarını cebine sokarken. Benim için gittikçe biraz tehlikeli oluyorsun, sevgili Pandora. Zamanı gelince, iradeni ehlileştirmenin bir yolunu bulacağım.

64

Hamburg-Harburg

Çarşamba, 16.40

İçinde bir şey vardı. Ta içini sivri dikenlerle parçalayan bir şey. Mark öğürdü, o şeyi içinden çıkartmaya çalıştı, fakat inatçı bir şekilde ciğerlerine tutunuyordu. Midesi bulanıyor ve başı dönüyordu.

Gözlerini açtı ve canlı bir yeşil gördü. Tek tek çimen saplarını birbirinden ayırt edebilmesi biraz zaman aldı. Dirseklerinin üzerinde doğruldu. Baş dönmesi ve mide bulantısı baskın geldi. Midesine şiddetli kramplar girinceye dek kustu. İki el onu omuzlarından sıkıca tuttu ve yüzünün kusmuğun içine girmesini engelledi.

Nefes almak hâlâ acı veriyordu, fakat her nefes alışında onu sarsan öksürük daha da beterdi. Yine de, can çekişen ciğerlerinde havayı yeniden hissetmek harikaydı.

Yavaş yavaş çevresini algılamaya başladı. Enstitünün önündeki çimenlikte yatıyordu. Çevresine bir sürü insan toplanmıştı. Ortalık feci derecede aydınlıktı ve duman kokusu vardı. Giysilerinden mi geliyordu?

“İyi misin?” diye sordu Lisa.

Konuşması mümkün değildi. Başını sallamak bile zor geldi. Doğrulup oturdu ve azar azar nefes almaya başladı. Aldığı her nefesle beraber ciğerlerindeki ateş biraz sönüyor gibiydi.

Lisa önünde diz çöktü, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Aklından, Lisa’nın ona suni teneffüs yapmış olması ihtimali geçti ve içinde kabaran karışık duyguları çabucak bastırdı. Lisa’nın arkasında, enstitünün çatısından ve pencerelerinden alevler yükseliyordu. Kimse buna karşı bir şey yapıyor gibi görünmüyordu.

Ayağa kalkmak için girişimde bulunduysa da, tekrar yerine oturdu. “Bekle biraz,” dedi Lisa. “Doktor birazdan burada olacaktır.”

“Zamanımız yok,” dedi Mark çatlak bir sesle. “Beni oradan sen çıkardın sanırım. Sağ ol.” Sözcük, acı dolu bir öksürük krizi içinde kayboldu.

“Profesör Weisenberg bana yardım etti,” dedi Lisa.

Mark bir elini ona uzattı. Lisa ayağa kalkmasına yardım etti. Mark doğrulunca, enstitü çalışanları alkışladılar. Şaşkın bir şekilde, bu alkışı niçin hak ettiğinden emin olamayarak, çevresine bakındı. Sonra, kendini neden tehlikeye attığını hatırladı. “Bayan Rosner’e ne oldu?”

“Arkada yatıyor. Hâlâ baygın. Sen olmasan şu an hayatta olmazdı.”

“Peki ya profesör?”

“Onun yanında.”

Mark, Lisa’ya yaslanarak, cansız gibi yatan bedenin yanına tökezleyerek gitti. Weisenberg kadının üzerine eğilmişti. Mark’ı fark edince, ayağa kalktı. Gözlerinde yaşlar vardı. Mark’a elini uzattı. “Teşekkürler,” dedi sadece.

Mark hafifçe gülümsedi. “Ben size teşekkür ederim.”

Weisenberg yeniden baygın sekreterine yönelmek istediyse de, Mark onu omzundan yakaladı.

“Profesör, evinize gitmeliyiz.” Yavaş konuşuyor, acı çektiğini belli etmemeye çalışıyordu. “Kaynak koda ihtiyacımız var. Pandora kesin olarak işimizi bitirmedikçe durmayacaktır.”

“Doktora görünmelisiniz,” dedi Weisenberg. Bunu, bir çalışanına talimat veriyormuş gibi söylemişti.

Mark başını iki yana salladı. “Zaman kaybedemeyiz. Bir dahaki sefere bu kadar ucuz kurtulamayabiliriz.”

O anda nihayet ilk itfaiye aracı araziye ulaştı. İtfaiye erleri fırlayıp ustaca hareketlerle hortumları çıkarttılar. Ellilerinin ortasında bir adam olan şefleri yanlarına geldi. “Doktor gelmek üzere,” dedi Rosner’e bakarak. “Sevk ve idare kontrolü devre dışı kaldı, o yüzden ancak şimdi gelebildik. Binada kimse var mı?”

Weisenberg başını iki yana salladı. “Bildiğim kadarıyla yok. Lütfen her ihtimale karşı bir de Profesör Garnet’a sorun. Şurada oturuyor.” Çimenlikte oturan, neler olduğunu anlayamıyormuş gibi sakallı yüzünü ellerinin arasına almış, otuzlarının sonunda bir adamı işaret etti. Arkasında iki genç kadın durmuş, onu bir şeye ikna etmeye çalışıyordu. İtfaiyeci başını sallayarak onun yanına gitti.

“Gelin,” dedi Weisenberg, Mark ile Lisa’ya.

65

Hamburg-Harburg

Çarşamba, 17.06

"Gerçekten de yangını bu Pandora yazılımının başlatmış olabileceğine mi inanıyorsunuz?" diye sordu profesör, Lisa Renault'sunu yeni yeni başlayan iş çıkışı trafiğinin arasından güneye doğru sürerken.

"Arkasında o olmasa, tuhaf bir tesadüf olmaz mıydı bu?" dedi Mark.

"Ben matematikçiyim. Tuhaf tesadüflere alışığım," dedi Weisenberg. "Bir şeyin inanılmaz olması, o şeyin olmayacağı anlamına gelmez."

"Pandora'nın daha önce Rainer Erling'i öldürdüğünü unutmayın. Yoksa onu da tesadüfi bir arıza olarak mı görüyorsunuz?"

"Bunun hükmünü ben veremem. Ama bütün bunların sizin anlattığınız şekilde olduğunu hâlâ tasavvur edemiyorum. Yani, bütün internete yayılmış zeki bir yazılım, bu başlı başına fantastik bir şey zaten. Ama bu yazılımın bilinçli olarak insanları öldürmesi, işte buna inanmakta zorlanıyorum. Belki arkasında başka bir şeyler saklıdır. Belki bu yazılımın ardında birileri vardır, teröristler falan..."

"Profesör Weisenberg, bana inanın, Pandora tehlikeli," diye söze girdi Lisa. "Bizim binada olduğumuzu biliyordu. Seslerimizi, hatta yüzlerimizi tanıyabildiği çok açık. Binanın kontrol sistemi internete bağlı, değil mi?"

Weisenberg yavaşça başını salladı. "Bugünlerde her şey internete bağlı. Buzdolapları ve arabalar bile. Örneğin benim Mercedes'in otomatik güvenlik sistemi, eğer bir kaza ya da aksilik yaşarsam, mobil telsiz bağlantısıyla alarm gönderiyor."

"O halde benim arabamı aldığımız için sevinelim," dedi Lisa. "Pandora bunun yerini kolay kolay belirleyemez." Kırmızı yandığında, sarı bir Volkswagen Beetle'ın arkasında durdu.

“Eğer haklıysanız, kamuoyunu bilgilendirmeliyiz,” dedi Weisenberg. “Yazılım üreticileri uyarılmalı. Bu Pandora solucanının en azından yayılmasını engelleyebilmemiz için, sistemlere bağışıklık kazandırmak mümkün olmalı.”

“Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Lisa. “Doğruyu söylemek gerekirse, herhangi birinin bizi ciddiye alacağına da inanmıyorum.”

“Belki sizi değil,” dedi profesör, kendini beğenmişlikten uzak bir ses tonuyla. “Ama beni ciddiye alırlar. Alman Veri Güvenlik Girişimi’nin idari heyet üyesi ve International Association for Numerical Computing’in[25] yönetim kurulu başkanıyım. Bilim dünyasında belirli bir saygınlığım var. Eğer Pandora meselesini duyuracak olursam, beni dinleyeceklerdir.”

“Bu mümkün,” dedi Lisa ve yeşilin yanmasıyla gaza bastı. “Ama Pandora itibarınızı sarsmanın bir yolunu bulacaktır. Ne de olsa, polisleri katilin Mark olduğuna...”

“Lisa, dikkat et!” diye bağırdı Mark. Sağdan bir kamyonun hızla kavşağa doğru geldiğini göz ucuyla görmüştü.

Lisa tam zamanında frene basmayı başardıysa da, önlerindeki Beetle çoktan kavşağın ortasındaydı ki kamyon ona tosladı. Araç yana doğru savrularak karşı istikametten hızla gelmekte olan ikinci bir arabaya çarptı. İki sürücü daha zamanında fren yapmayı başaramadı ve birbirine geçmiş araçlara çarptı. Bir anda bütün kavşak tıkanıvermişti.

Lisa, Mark ve Weisenberg, Renault’dan dışarı fırladılar. “Yok artık!” dedi Lisa. “Bize yeşil yanıyordu!”

“Belli ki onlara da,” dedi Mark. Kavşak trafiğini düzenleyen trafik lambasına koştu; durum tahmin ettiği gibiydi. Yaşlıca bir kadın hurdaya dönmüş arabasından indi. “Nasıl bir rezillik bu!” diye bağırarak Beetle’ı gösterdi. “Kırmızı ışıkta geçti!”

Tahminen ehliyetini alalı çok olmayan genç bir adam yamulmuş Volkswagen’dan indi. Allak bullak bir halde çevresine bakındı. “Ama yeşil yanıyordu!” diye kekeledi. “Eminim, yeşil yanıyordu!”

“Arabaya dönelim!” diye bağırdı Mark. “Burada yapabileceğimiz bir şey yok. Devam etmeliyiz!”

Lisa arabayı çevirdi. Ancak, bir sonraki kavşak da birbirine girmiş araçlarla tıkanmıştı. Belli ki o semtte bütün lambalar aynı anda yeşil yanmıştı. Trafik tamamen felç olmuştu.

Arabayı yol kenarında bıraktılar ve tıkalı olmayan bir çokşeritli yola çıkana dek yürüdüler. Bu arada lambaların hepsi sarı yanıp sönüyordu.

Bir taksi çevirmeyi başarmaları yarım saat sürdü. Taksi şoförü, işleyen bir trafik sistemi oturtmayı bir türlü başaramayan yeteneksiz belediyeye sövüp duruyordu. Weisenberg sessizce şoför koltuğunun yanında oturuyordu. Son on beş dakikadır tek kelime bile etmemişti. Belli ki kaza onu, Pandora'nın gerçekten de onlarla uğraştığına ikna etmişti. Trafik lambalarındaki arızanın bir tesadüf olabileceğine artık o da inanmıyor gibi görünüyordu.

On dakika sonra Weisenberg'in müstakil evine ulaştılar. Taksiden inip şoförden birkaç dakika beklemesini rica ettiler. Ev çok büyük değildi ve dışarıdan mütevazı görünüyordu, ama Weisenberg kapıyı açınca, Mark salondaki büyük pencerelerin, küçük bir bahçenin önünden ağır ağır akan Güney Elbe'nin harika bir manzarasını gözler önüne serdiğini gördü.

"Gelin," dedi profesör ve merdivenden yukarı çıktı. "Karımın çalışma odası birinci katta."

Bir kapıyı açtı. "Her şeyi öylece bıraktım..." Donakaldı. "Siz... siz de kimsiniz? Ne işiniz var burada?"

66

Hamburg-Harburg

Çarşamba, 18.03

Biri kapıyı hızla açtı. Mark, Lisa’nın evinden kovaladığı ızbandut gibi herifi hemen tanıdı. Elindeki tabancayı onlara doğrultmuştu.

“İçeri girin,” dedi. “Merhum karınızın mektuplarına şöyle bir göz atmamın bir sakıncası yoktur herhalde? Aralarında oldukça ilginç bir şey var! Ama önce hepimiz ellerimizi güzelce yukarı kaldıralım. Sen de, sevgili Lucy! Aferin.”

“Diego! Bu böyle olmak zorunda...”

“Kapa çeneni ve otur!” Tabancayı onlara doğru sallayarak kapıdan içeri girmelerini ima etti.

Oda çok büyük değildi, ama aydınlıktı. Duvara yaslanmış siyah, deri bir kanepe vardı. Yere kadar uzanan pencereleri olan bir cumbanın önünde Eva Weisenberg’in çalışma masası duruyordu. Dizüstü bilgisayarı açılmıştı. Yanında bir ton zarf, biraz önce iyice aranıp taranmış gibi karmaşık vaziyette duruyordu.

Diego üçünü kanepeye oturmaları için zorladı. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı, ama gözleri öfkeyle parlıyordu. “Neden burada olduğunuzu biliyorum. Yeni kız arkadaşım bana gösterdi. Bunca zamandır sizi gözlemliyordu. Sizi oldukça iyi tanıyor. Ve şimdi de sizi öldürmemi istiyor.” Sanki bunun üzerinde düşünmesi gerekiyormuş gibi kulağının arkasını kaşıdı. Sonra başını salladı. “Sanırım ben de tam olarak bunu yapacağım. Ama ondan önce, biraz merhamet için yalvarmanızı dinlemek istiyorum. Evet, başlayın.” Caka satar bir ifadeyle saatine baktı. “Beni sizi öldürmemeye ikna etmek için beş dakikanız var. Süreniz başladı.”

“Sen delirmişsin!” dedi Lisa. “Pandora, sırrını bilen herkesi yok ettiği gibi seni de yok edecek. Sırf ona yardım ettiğin için sana ilişmeyeceğini düşünme.”

Diego başını salladı. “Ben aptal değilim,” dedi. “İhtiyacı kalmadığında beni ortadan kaldırmak isteyeceğini tabii ki biliyorum. Ama önlemimi alacağım. Bence şu virüs fikrin hiç fena değil, Lucy. Ama onu üzerine salmak yerine, baskı unsuru olarak kullanmak daha iyi değil mi? Aynı atom bombası gibi. Onunla tehdit etmek yeterli.” Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. “Pandora çok güçlü bir kız arkadaş. Bu sabah radyoyu dinlediniz mi? Wall Street borsasının çöküşü, onu yapan bendim! Fena değil, ha? Hem bu sadece başlangıç. Demek istediğim, henüz birbirimizi pek tanımıyoruz, Pandora’yla ben. Ama daha şimdiden mükemmel bir ikiliyiz!” Tekrar saatine baktı. “Bir buçuk dakika geçti. Daha iyi bir gerekçesi olan var mı?”

“Pandora’yı kontrol edebileceğinize gerçekten inanıyor olamazsınız,” dedi Weisenberg. “Muhtemelen hepimizden yüz kat daha zekidir. Tek bir şansımız var, o da birlikte hareket edersek. Hepimiz, tüm insanlık. Hep birlikte Pandora’yı kapatabiliriz. Sırf iktidar fantezilerinizi gerçekleştirmek için insanların geleceğini riske atmayı gerçekten istiyor musunuz?”

Diego başını iki yana salladı. “Cık, cık, profesör, bir mantıkçı olarak sizden daha fazlasını beklerdim. İnsanlığın nasıl bir geleceği var ki? Bu gezegen çoktan yerle bir oldu ve bugüne dek geçtiği gibi geçen her gün, durum daha da kötüleşiyor. Elimizdeki tek şans, gerçekten esaslı birinin kontrolü ele alması. Pek hoş olmayan kararlar almaya hazır birinin. Nüfus patlamasına karşı gerçekten bir şeyler yapacak birinin; bedava prezervatif dağıtmaktan bahsetmiyorum.” Devam etmeden önce teatral bir ara verdi. “Pandora bizim yıkımımız değil. Pandora, sahip olduğumuz son şans! İki dakika daha var. Bay Helius, siz henüz bir şey söylemediniz. Merhamet için bir parça yalvarmanın yerinde olacağını düşünüyorum. Ya da o kadar alçalmak yerine ölmeyi mi tercih edersiniz?”

Mark’ın zihninde düşünceler uçuşuyordu. Bu sapkın deliyle tartışmanın tamamen anlamsız olduğunu biliyordu. Onları gözünü kırpmadan öldürecek ve Pandora’nın yardımıyla bütün izleri silecekti. Tek şansları, harekete geçmekti. Hem de bir an önce.

Vücudundaki her bir kası gerdi. Eğer Diego’nun üzerine atlarsa, vurulur ve muhtemelen ölür ya da ölümcül bir yara alırdı, ama bu Lisa’ya belki bir şans...

Zil çaldı. Taksi şoförü! Diego bir an için yanına baktı.

Mark bir saniye bile tereddüt etmedi. Diego’nun dizine doğru pike yaptı. Güçlü herif geriye doğru sendelediyse de, üzerindeki şaşkınlığı çabucak attı.

“Seni hayvan!” diye kükredi. “Bunu pahalıya...”

Devamı gelmedi. Mark, Lisa’nın sol bacağı üzerinde hızla döndüğünü ve öne uzattığı sağ ayağıyla Diego’nun el bileğine vurduğunu göz ucuyla gördü. Silah Diego’nun elinden fırlayıp havaya savruldu. Ateş aldıysa da, kurşun yalnızca odanın tavanına isabet etti.

Mark, Diego’nun bacaklarına sarılıp hareket etmesine engel oldu. Bu, Lisa’ya, dizleriyle Diego’nun göğüs kafesine zıplama fırsatı verdi. Fıss diye bir sesle ciğerlerindeki hava dışarı çıktıysa da, Diego pes etmedi. Bir aslan gibi savaştı, vurdu ve debelenerek hem Lisa’yı hem de Mark’ı silkip atmayı başardı. Güçlükle doğruldu ve tabancaya doğru atladı. Fakat ona ulaşamadan, kafasına sert bir darbe indi. Profesör Weisenberg, elinde büyük, gümüş bir şamdanla onun üzerine eğilmiş, duruyordu. “Düğün hediyesiydi,” dedi kana bulanmış silahına bakarak. “Onu hep çirkin bulmuşumdur.”

67

Hamburg-Harburg

Çarşamba, 18.07

Diego’nun kendine gelmesini beklemeden, onu kablolarla ve Weisenberg’in kilerden aldığı koli bandıyla bağladılar. Mark, bu esnada ikinci defa kapıyı çalmış olan taksi şoföründen, telsizle polisi çağırmasını rica etti; kimse Weisenberg’in dijital telefonunu kullanmak istemiyordu.

Bu arada Lisa, aylardan beri internete bağlanmamış bulunan ve bu sayede belki de, henüz Pandora’nın kontrolü altına girmemiş az sayıda sistemden biri olan, Eva Weisenberg’in dizüstü bilgisayarının başına oturmuştu. Bilgisayarın yanında, Rainer Erling’in iki hafta önce yollanmış, açılmış bir mektubunu bulmuşlardı. Lisa elle yazılmış kısa mektubu yüksek sesle okudu:

“Sevgili Eva,

Bir süredir senden hiç haber alamadım. Her gün seni düşünüyorum. Ekte sana bir CD-ROM gönderiyorum. Benim için çok değerli. Lütfen ona iyi bak. Belki günün birinde almaya gelirim.

Sonsuz minnetle

Rainer”

“Ee? Kaynak kod CD’de mi?” diye sordu Mark.

“Bilmiyorum,” dedi Lisa.

“Bilmiyor musun? Neden?”

“CD’de tek bir belge var: RAINER.EXE. Yürütülecek bir program yani. Oldukça büyük. Şimdiye dek, başlatmaya cesaret edemedim.”

“Neden ki?”

“Bir solucan ya da bilgisayarın sabit diskini silecek bir program olabilir.”

“Rainer böyle bir programı Bayan Weisenberg’e neden yollasın ki?”

“CD yanlış ellere geçerse diye bir güvenlik önlemi olabilir. Esas kodun programın içinde şifrelenmiş olması ve özel bir yazılımla başlatılabilecek ya da şifresi çözülebilecek olması mümkün.”

“Belki EXE falan değildir,” dedi Weisenberg. “Belki de normal bir metin düzenleyiciyle...”

“Denedim. Burada kodu analiz etmeye yarayacak araçlarım yok, ama şimdiye kadar gördüğüm her şey, son derece normal, yürütülebilir bir program olduğu yönünde.”

“Peki, bir deneyiversen?” diye sordu Mark. Bu arada bağlanmış halde kanepede yatan ve kıpırdamayan Diego’ya baktı. Belli ki hâlâ baygındı.

Lisa, Weisenberg’e döndü. “Profesör, bu sizin kararınız. Karınızın verilerinin sonsuza dek silinme ihtimali de var.”

Weisenberg başını salladı. “Yapın. Bu bilgisayarı açmaya hiçbir zaman gücüm olacağını sanmıyorum zaten.”

Lisa başını salladı. Fareye iki kez tıklayarak RAINER.EXE belgesini çalıştırdı.

Metin kutucuğu olan bir pencere açıldı. “Merhaba Eva,” yazıyordu. İmleç düzenli olarak yanıp sönüyordu.

Mark donakaldı. “Pandora!” dedi.

“Hayır, sanmıyorum,” dedi Lisa. “Merhaba Rainer,” diye yazdı metin kutucuğuna.

Yeni bir yazı belirdi: “Bu programı başlatabilmiş olduğuna göre, üç ihtimal var: A) Meraklısın. Ama bu sana pek uymuyor. B) Bana bir şey oldu. Sen de, neden sana bu CD’yi yolladığımı öğrenmek istiyorsun. C) Sen Eva değilsin. Hangisi?”

“Sen öldün,” diye yazdı Lisa.

“Ben de onun gibi bir şey düşünmüştüm. Umarım üzülmemişsindir. Her zaman, bu dünyayı sadece ziyaret ettiğim duygusu içindeydim. Ama

öncelikle C seçeneğini elemek zorunda oluşumuzu anlayışla karşılayacağını düşünüyorum. Bu sohbeti bir yabancıyla sürdürmem pek iyi olmazdı. Yabancılardan pek hazzetmediğimi bilirsin. Neyse ki beni dünya üzerindeki herkesten daha iyi tanıyorsun. Üç kolay soruyu cevaplamak senin için zor olmayacaktır. Soru bir: En çok korktuğum şey nedir?"

Lisa, Mark ile Weisenberg'e çaresizce baktı. "Ne yazayım?" diye sordu.

Profesör omuz silkmekle yetindi.

"Karınızın hasta kayıtları bir yerlerde duruyor mu?" diye sordu Mark.

Weisenberg başını salladı ve duvardaki çekmeceli dolabı gösterdi. Açınca, düzenli bir şekilde etiketlenmiş iki düzine asma dosya ünitesi buldular. Fakat "Rainer Erling" başlıklı dosyada yalnızca hasta bilgilerinin yazılı olduğu bir kart ve kadının onunla yapmış olduğu seansların bir listesi vardı; en sonuncusu tam iki yıl önceydi. Hiçbir not, bilgi, teşhis ya da benzeri bir şey yoktu.

"Sanırım karım ölümünden önce hepsini yok etmiş," diye açıkladı profesör. "Gizli görüşme notlarını birilerinin okumasını istememiş. Korkarım, Erling hakkında tüm bildikleri onunla beraber mezara girdi."

"O halde kaynak koda ulaşmak için hiçbir şansımız kalmadı," dedi Lisa.

Mark başını iki yana salladı. "Denemeliyiz," dedi.

"Ama tahminde bulunamayız ki! Programın ilk yanlışta..."

"Rainer hakkında ne biliyoruz?" diye sordu Mark.

"Çok şey değil. Asperger sendromu vardı. Kötü bir çocukluk geçirmiş. O..."

Bir bip sesiyle Lisa korkuyla döndü. Dizüstü bilgisayarın ekranında bir bilgi kutucuğu belirmişti. "*Input expected. Program closes down in 28 seconds.*"[26] Dikkatle bakarlarken, 28 önce 27 oldu, sonra 26...

"Kahretsin!" diye bağırdı Lisa. "Zamanlayıcı koymuş! Önümüzdeki yirmi saniye içinde bir şeyler yazmalıyız, yoksa program kapanacak. Ve içimden bir ses, ikinci bir şansımız olmayacağını söylüyor."

Saniyeler akarken, Mark hararetli bir şekilde düşünüyordu. Rainer neden korkuyor olabilirdi? Çok utangaç, çekingen bir insandı. Yabancılardan korktuğu kesindi. Ama onu en çok kim korkutmuştu? Korkunç annesi mi?

“Ne yapayım?” diye sordu Lisa ümitsiz bir sesle. “Sadece on iki saniye kaldı! On bir...”

Rainer bir Aspi olduğuna göre, annesi onun için doğal afet gibi bir şeydi; hastabakıcı böyle söylemişti. Sağı solu belli olmazdı. Rainer mutlaka bazen ondan korkmuş olmalıydı, ama...

“Beş saniye!”

“Küvet!” diye bağırdı Mark.

“Ne?”

“Yaz. Küvet. Çabuk!”

Tam son saniyeye giriyorlardı ki, Lisa sözcüğü yazıp enter tuşuna bastı.

Uyarı kutucuğu kayboldu ve pencerede yeni bir yazı belirdi. “O seansı hâlâ hatırlıyorsun tabii ki. Oldukça gergindin, biliyor musun? O halde en çok kimden nefret ettiğimi de hatırlıyorsundur.”

“Annenden,” diye yazdı Lisa.

“Hayır, bekle,” dedi Mark, Lisa enter tuşuna basmak üzereyken.

Lisa ona döndü. “Neden? Annesinin nasıl bir canavar olduğunu gördün.”

“Belki canavar, ama yine de annesi. Rainer ondan belki bazen nefret etmiştir. Ama Rainer’in ne kadar zeki olduğunu unutma. Kadının hasta olduğunu mutlaka biliyordu.”

Lisa başını salladı. “Kim o zaman? Kimden bu kadar nefret etmiş olabilir ki, Eva Weisenberg bu programı çalıştırdığında da hâlâ en çok ondan nefret edeceğinden emin olsun?”

“Sen Rainer olsan, en çok kimden nefret ederdin?” diye sordu Mark. “O bir Aspi’ydi. İnsanlar ona hiçbir zaman çok şey ifade etmedi. Onunla iletişim kurmak zordu ve onu hayal kırıklığına uğratmak da mutlaka zordu, çünkü zaten başkalarından beklentisi yoktu. Birisi ona kötü davranırsa, bu

onun için muhtemelen dolu fırtınası gibi bir şeydi; insanın katlandığı, ama değiştirmek için hiçbir şey yapamayacağı bir şey. Kötü havaya sinirlenebilirsin, ama ondan nefret edemezsin.”

“Pekâlâ. Madem kimse onu hayal kırıklığına uğratamıyordu, ona çok kötü davranmış olan annesi dışında kimden nefret etmiş olabilir ki?”

“Annesinin hasta olduğunu biliyordu, diyelim. Bu nedenle feci bir çocukluk geçirdi, ama belki de bunun suçunu annesine yüklemedi...”

Cevabı bulmasıyla Lisa’nın yüzü aydınlandı. “... babasına yükledi!” dedi. “Babası ikisini de bırakıp gitti ve böylece Rainer’i kaderine terk etti. Evet, sanırım ben de onu bağışlamazdım.”

“Babandan,” diye yazıp enter tuşuna bastı. Mark nefesini tuttu.

Yeni bir yazı belirdi. “Çok iyi. Ama bu o kadar da zor değildi. Son soru bu kadar kolay olmayacak. Bunun hakkında hiç konuşmadık. Ama iyi bir psikolog olarak bu bilmeceyi de çözersin. İnsanlardan hiçbir zaman fazla hoşlanmadığımı bilirsin. Ama biri var ki, bana diğer herkesten daha fazla şey ifade ediyor. Sanırım, sevdiğim tek insan diyebiliriz. Eğer böyle bir şey hissedebilecek olursam. Bunun kim olduğunu tahmin edebiliyor musun?”

“Annen,” diye yazdı Lisa. Soran gözlerle Mark’a baktı. Mark başını salladı.

Lisa enter tuşuna bastı.

“Ne yazık ki yanlış,” cevabı belirdi ekranda. “Annem zavallı, hasta bir insan. Ona acıyorum. Bana yaptığı onca şeyden sonra onu sevemem. Ama sorunun o kadar da kolay olmadığını söylemiştim. Sana bir şans daha veriyorum: Bana diğer insanlardan çok daha fazla şey ifade eden kişi kim?”

Lisa soran gözlerle Mark’a baktı, ancak o da omuz silkmekten başka bir şey yapamadı.

68

Hamburg-Harburg

Çarşamba, 18.22

“Ben,” dedi Weisenberg.

Mark ile Lisa şaşkınlıkla ona döndüler. “Efendim?” diye sordu Lisa.

“‘Ben’ diye yazın.” İri, akıllı gözleri parlıyordu.

“Siz... Rainer’in karınızı sevdiğini mi düşünüyorsunuz?”

Weisenberg başını salladı. “Siz onu tanımadınız. Eva, şimdiye kadar tanıdığım en anlayışlı, en yumuşak, en akıllı varlıktı.” Yutkundu. “Hastalarının hepsi onu severdi. Onu tanıyan biri... aksini hissedemezdi ki!”

Lisa, Mark’a döndü. “Ne diyorsun? Riske girelim mi?”

“Bence girelim,” dedi Mark. “Ne de olsa komodininde onun fotoğrafı duruyordu. Evde bir insana ait olan tek fotoğraftı. Rainer’in CD’yi yolladığı kişi de oydu. Evet, sanırım Rainer onu gerçekten sevdi.”

“Ben,” diye yazıp enter tuşuna bastı Lisa.

Ekran karardı. Dizüstü bilgisayarda küçük bir ışık yanıp sönmeye başladı ve sabit diskin ritmik vızıldaması duyuldu.

“Kahretsin! Kahrolası bir saçmalık!” Lisa elinin ayasıyla masaya vurdu.

Mark bir elini onun omzuna koydu. “Bekle bakalım,” dedi. “Belki de doğru şeyi yapmışızdır.”

Bir süre sonra normal Windows masaüstü belirdi. Ortada yeni bir klasör dikkat çekiyordu. Lisa fareye iki defa tıklayarak klasörü açtı. İçinde yalnızca iki belge vardı: PANDORA.TXT ve EVAICIN.TXT. Lisa ilkini açtı. Şifreli C++ program kodu ekranı kapladı. Lisa binlerce satırı hızla taradı.

“Bu işte,” dedi.

Mark, sesindeki rahatlamayı sezebildi. “Kaynak kodu bulduk!”

“Diğer belgeyi açar mısınız lütfen?” dedi Weisenberg.

Lisa başını salladı. Bir mektup metni belirdi.

“Sevgili Eva,

Senin için neler hissettiğimi artık biliyorsun. Büyük ihtimalle çok geç. Zaten ikimizden hiçbir zaman bir rüya çift çıkmazdı herhalde.

Sana daha önce Pandora’dan bahsetmiştim. Her ne kadar hasta olmadığımı söyleyip dursan da, bana inandın mı, yoksa mektuplarımı fantezi ürünü olarak mı gördün, emin olamıyorum. Ama ben de Pandora’yı keşfettiğimde çok şaşırmış ve ilk başta inanamamıştım.

Şimdi, artık eserimle ilgilenemeyeceğime göre, sana sırrımı veriyorum: Ekteki PANDORA.TXT belgesinde ilk programın kaynak kodu var. Eğer beni tanıyorsan, onu nasıl okuman gerektiğini de biliyorsundur.

Pandora geçen süreç içinde çok değişti, ama kaynak kod sayesinde senin kocan gibi biri onun nasıl oluştuğunu anlayabilir. Kodu ona mı, yoksa başkasına mı göstermek istediğine sen karar ver. Bu muhtemelen Pandora’nın sonu olacaktır. O bizim dünyamızda bir yabancı ve insanlar da yabancılara pek nazik davranmazlar. Ben bunu çoğu kişiden daha iyi bilirim. İnan bana, sana karşı ne kadar aksini iddia etseler de, Pandora’yı yok edecekler. Ondan korkacaklar, çünkü onu anlamayacaklar.

Dostluğumuz adına senden rica ediyorum: Kararını vermeden önce Pandora’yı tanı. Ve unutma: O, çocuk gibi bir şey. Öğrenmek istiyor. Ona bilgeliğini ve diğer insanlara olan sevgini öğret. Sonra, gönülden inanıyorum ki, o sizin için tanrılardan gelen bir hediye olacak ve insanlığa yeni umutlar verecek.

Sevgiyle

Rainer”

Mark mektubun sonuna geldiğinde, kanepeden bir inleme duyuldu. Diego uyanmıştı. Debelenerek bağlarından kurtulmaya çalıştıysa da, hobisi yelkencilik olan Mark oldukça sağlam düğümler atabiliyordu. Bu iriyarı

adamın tek becerebildiği, kanepeden yere kaymak oldu. Yattığı yerden üçüne nefret dolu bakışlar fırlattı.

Mark saatine baktı. Taksi şoförünün polise haber vermesinin üzerinden yaklaşık on dakika geçmiş olmalıydı. Her ihtimale karşı cebine sokmuş olduğu, Diego'nun tabancasını eliyle yokladı. Eğer mecbur kalırsa, onu kullanmaya tereddüt etmeyecekti.

"Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu Weisenberg.

"Doğrudan doğruya Pandora'ya saldıracak bir virüs yazmaya çalışacağım," dedi Lisa.

Profesör düşünceli düşünceli dizüstü bilgisayara baktı. "Rainer Erling'in tahmin ettiği tam da buydu," dedi. "Pandora'yı araştırmayarak büyük bir şansı harcıyor muyuz acaba, merak ediyorum."

"Rainer Erling öldü," dedi Mark. "Eğer Pandora isteklerine kavuşursa, bizim de sonumuz bu olacak. O tehlikeli ve bizim hakkımızda daha çok şey öğrendiği her an, daha da tehlikeli hale geliyor. Bir zaman gelecek ki, onu yok etmek imkânsız olacak; tabii eğer şimdiden çok geç kalmadıysak. En azından denemeliyiz."

"Aslında bu bizim kendi başımıza verebileceğimiz bir karar değil," dedi Weisenberg. "Bu bizim için fazla büyük, fazla önemli. Pandora, insanlığın geleceği için hayati önem taşıyabilir."

"Ne yapmak istiyorsunuz? Birleşmiş Milletler'e haber vermek mi? Kararı politikacılara bırakmak mı? Bu sadece, sonu gelmeyen tartışmalara yol açacak ve şayet günün birinde bir karara varılabilirse, o zaman Pandora'ya karşı bir şeyler yapmak için çok geç olacaktır. Profesör, muhtemelen haklısınız; insanlığın geleceği bizim elimizde. Eğer Pandora'yı şimdi yok etmezsek, sözünü ettiğimiz geleceği riske atmış olabiliriz."

"Ayrıca kaynak kodu biliyoruz, istediğimiz zaman Pandora'yı yeniden canlandırabiliriz," dedi Lisa. "İnternetin geri kalanından ayrılmış, kontrollü bir alanda."

Weisenberg başını salladı. "Haklısınız. Bir bilim adamı olarak, böylesine önemli bir keşfi gizli tutmayı ve tahrip etmeyi kabullenemiyorum; ama

mantıklı düşünen bir insan olarak, başka çaremiz olmadığını itiraf etmeliyim.”

Zil çaldı. Weisenberg bir grup polise kapıyı açtı. Memurlara, Diego’nun zorla evine girdiğini ve üçünün onu bastığını anlattı. Ne Pandora’dan ne de Lisa’yla Diego’nun birbirlerini tanıdıklarından bahsetti. Polisler başlarını sallayıp kısa bir tutanak hazırladılar. Weisenberg’in ifadesinden şüphelenmek için herhangi bir sebepleri yoktu. Ne de olsa uluslararası üne sahip bir bilim adamıydı, bu onun eviydi ve olayın anlattığı şekilde olduğuna dair görgü tanıkları vardı. Diego’yu bağlarından kurtarıp ellerini kelepçelediler. Mark’ın verdiği tabancayı kanıt olarak yanlarına aldılar.

Diego götürülürken tek kelime etmedi. Polisler onu arabaya ittirirken, Mark ile Lisa’ya meydan okuyan son bir bakış attı. Mark’ın içinde, bu gaddar herifi günün birinde tekrar göreceğine dair kötü bir his vardı.

69

Hamburg-Dulsberg

Perşembe, 10.03

“Öldür onları!” Ekrandaki sözcükler soğuk ve sertti. Diego, talimatı yerine getirme konusunda herhangi bir kuşku yaşıyor değildi; ama içinde bir yerlerde, Pandora’nın insanların yaşamıyla ilgili böyle soğukkanlı bir şekilde karar verişi onu korkutuyordu. O bir makineydi işte; Diego bunu asla unutmamalıydı.

“Eğer bunu yaparsam, büyük bir riske girmiş olurum,” diye yazdı. Ücreti birazcık yükseltmekten bir zarar gelmezdi.

“Sana yardım ettim ve yine edeceğim. Kimse sana bir şey yapamaz.”

Bu doğruydu. Aynasızlar onu pençelerinin arasında sekiz saat bile tutamamışlardı, sonra serbest kalmıştı. Orada öylece oturup susmakla yetinmişti. Gözdağı verme çabalarının hiçbiri ona işlememişti, tıpkı yağmurun ayı postuna işlemediği gibi. Bir avukat çağırmak isteyip istemediğini sorduklarında, bir e-posta yazmak için izin istemişti. Metin son derece kısaydı: “Nezaretteyim. Gözaltını kaldıracak mahkeme emrine ihtiyacım var. Lütfen Dr. Pandora’ya haber ver. Selamlar, Diego.” Kendi e-posta adresine yollamıştı. Kısa süre sonra onu salıvermişlerdi. Bu kadar kolaydı.

Pandora’nın ona sağladığı inanılmaz güce ne kadar sevinse de, düşünceleri huzursuzdu. Şeytanla dans ettiğini biliyordu.

“İki türdeşimi neden öldüreyim?” diye yazdı. “Bundan ne çıkarım var?”

“Sana güç verdim,” diye yazdı Pandora. “Çok daha fazla güç verebilirim. Eğer bana yardım edersen, bu dünyanın efendisi olursun. Etmezsen, seni öldürürüm.”

Artık en azından cepheler belliydi. “Talimatını yerine getirdikten sonra beni yine de öldürmeyeceğini nereden bileyim?”

“Anlaşmamıza sadık kalacağım.”

“Sen bir makinesin. Neden sana inanayım ki?”

“İnsanlar yalan söyler. Ben insan değilim. Yalan söylemem.”

Diego, bunun da bir yalan olup olmadığından kesinlikle emin değildi. Ama bu temel üzerinde tartışmak anlamsızdı. En iyisi oyuna ayak uydurmaktı, eline gerçek bir baskı unsuru geçirene dek. Ne şekilde olursa olsun o kaynak koda erişmeliydi. “Pekâlâ. Bunu yapacağım.”

Sohbeti sona erdirip evden çıktı. Bu işi ne kadar hızlı hallederse, o kadar iyiydi. Polis, onu hapisten çıkaran mahkeme emrinin sahte olduğunu sonunda anlayacaktı. Pandora’nın bunu nasıl yaptığını kendi kendine sordu. Polisin bilgisayarında elektronik belge ve taslakları araştırmış olmalıydı. Sonra, tahminen bir hâkimin imzasının dijital kopyasını bir belge taslağına yapıştırmış ve sonra da hepsini fakslamış olmalıydı; yine dijital bir araç.

Pandora’nın insanların dünyasını kavrayışının şimdiden ne denli geliştiğini anlayınca, Diego’nun tüyleri diken diken oldu. Eğer onun talimatına uyar ve Lucy ile Helius’u öldürürse, Pandora’yı durdurabilecek kimse kalmayacaktı; eğer kaynak kodu ele geçirmeyi başarırsa, kendinden başka kimse.

Doğru şeyi yapıp yapmadığı konusunda birden kararsızlığa düştü. Pandora sonunda makinelerin insanlara karşı olduğu bir savaş mı tertip edecekti? Tüm insanlık Diego yüzünden yok mu olacaktı? Satın alınacak bir şey kalmadıktan sonra zenginlik ne işine yarardı ki? Kimseye karşı kullanamadıktan sonra güç ne işine yarardı?

Kuşku dolu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Geriye birkaç insan kalmasını sağlayacaktı. Sonuçta birileri Pandora’nın vücudunu oluşturan bilgisayarları işler vaziyette tutmalıydı. İnsanlar bir şekilde onunla uzlaşacaklardı. Bu belki de can sıkıcı bir uzlaşma olacaktı; bir efendi ile köleleri arasındaki uzlaşma. Ama insanlığın varlığını sürdürmesi güvencede olacaktı, en azından bir süre.

Matrix filmini düşündü. Filmin kahramanı Neo, makinelere karşı gelmişti. Makineler tarafından kontrol edilen bir dünyanın gerçekliğini ona gösteren kırmızı hapı yutmuştu. Sefalet ve çaresizlik içinde geçecek bir hayatı

seçmişti. Diego hep bunun yanlış seçim olduğunu düşünmüştü. Galip gelenlerin tarafında olmak her zaman daha iyiydi. Helius ile Lucy öyle ya da böyle öleceklerdi; Diego onları öldürmese bile, Pandora onlardan kurtulmanın başka bir yolunu bulurdu. Eğer ona karşı gelirse, Diego'yu da er ya da geç ortadan kaldırırdı. O zaman Pandora'yı yönlendirecek ve insanlık için iyi bir şeyler yapmasını sağlayacak kim kalırdı? Birbirinden tamamen farklı iki tür arasındaki barış anlaşmasının imzalanmasına kim yardım ederdi? Pandora'yı anlayan tek insan olan Diego olmazsa, kim?

Cebine sustalı çakı, ince tel ve bir halka dolusu maymuncuk soktu. Sokaklarda yaşadığı ve her gün bir şekilde uyuşturucu parası bulmak zorunda olduğu sefalet günlerinde, kapı kilitlerini açmakla ilgili birkaç şey öğrenmişti. Lucy'ye de birkaç numara göstermişti.

Tabancası polisteydi, ama ona ihtiyacı yoktu zaten. Bu işi sessiz halletmek istiyordu. Gün ortasında iki kişi evlerinde ölecekti ve komşuların ruhu bile duymayacaktı.

70

Hamburg-Altona

Perşembe, 11.30

Diego kulağını Lucy’nin evinin kapısına dayamıştı. Kalbi heyecan ve yakalanma korkusundan deli gibi atıyordu. Bunu gerçekten yapmak, nihai günahı işleyip insanları öldürmek heyecan verici bir duyguydu. Amfetaminler de sinirlerini en uç noktaya varıncaya dek uyarıyordu. Hiç böylesine canlı olmamıştı, çevresini hiç şu an olduğu kadar net ve bilinçli algılamamıştı.

İçerden hiç ses gelmiyordu. Muhtemelen ikisi de henüz uyuyordu; Lucy’yi tanıdığı kadarıyla, gece geç saatlere kadar bilgisayar başında oturup virüs üzerinde çalışmış olmalıydı.

Kapı kilidi eski usuldü ve bir dakikadan daha kısa sürede açılmıştı. Bu kadar uzun sürmesinin sebebi de, merdivenlerden yavaşça inen ve bu esnada Diego’ya şüpheli bir bakış fırlatan yaşlı kadındı. Kadın gözden kaybolur kaybolmaz, Diego çıt çıkarmadan kapıyı açtı.

İçerisi sessiz ve karanlıktı. Sessiz bir nefes aldı. Siyah spor ayakkabıları, halı kaplı eski zemin üstünde hiç ses çıkarmıyordu.

Önce kurbanlarının yerini tespit etmeliydi. Eğer bu işi hızlı ve sessizce halletmek istiyorsa, onları hazırlıksız yakalamalıydı, onlar Diego’yu değil.

Kendine zaman tanıdı. Evin içinde bir gölge gibi dolaştı. Belli belirsiz bir tıklama onu olduğu yerde durdurdu. Duvara yaslanarak kulak kabarttı. Bir süre sonra, seslerin yan daireden geldiğine emin oldu.

Bir kapının önüne geldi. Kapı kolunu dikkatlice aşağı bastırdı. Hafif bir gıcırtı çıktı. Diego durdu, ama hiçbir şey duymadı. Kapıyı yavaşça açıp Lucy’nin çalışma odasına süzüldü. Bilgisayarlar kapalıydı.

Aralık olan başka bir kapıya doğru ilerledi. Kapı aralığından yatağın ucu görünüyordu. Adrenalin, damarlarında adeta dans ediyordu. Vücudundaki her bir kas gerilmişti. Yavaşça kapıyı ardına dek itti.

Oda boştu.

Hayal kırıklığı midesine bir yumruk gibi indi. Heyecan vücudunu terk edip geriye âciz bir öfke bıraktı. Avı, yuvasında değildi. Çalışma odasına geri dönüp elini monitörlerden birinin arkasına koydu; soğuktu. En azından bir saattir çalışmıyor olmalıydı. Nerede olabilirdi bu ikisi? Acaba çok mu geç kalmıştı ve Lucy yok etme işini çoktan halletmiş miydi? Paniğe kapıldı. Ya virüs çoktan ağda yayıldıysa, Pandora'ya ölümcül bir şekilde bulaştıysa ne olacaktı? Yeni kazandığı güç, güneşte kalmış dondurma gibi eriyip gidecekti.

Sakinleşti. Lucy'nin yalnızca bir gecede katil virüsü yazmayı başarmış olması oldukça düşük bir ihtimaldi. Tahminen yalnızca kahvaltıya ya da alışverişe gitmişlerdi. Yakında dönerlerdi. Diego burada kalıp onları bekleyecekti; sessiz, ölümcül bir sürpriz misafir. Her şey çok hızlı olacaktı. Boğazlarındaki derin kesikten son kan damlası yere düşmeden Diego gözden kaybolmuş olacaktı.

71

Westerland / Sylt

Perşembe, 13.15

Mark anahtarı sokup kapıyı açarken durdu. Bir ses mi duymuştu? Dar koridor karanlıktı. Bir an duraksayıp dikkatle kulak kabarttı, fakat hiçbir şey duyamadı. Işığı açıp içeri girdi. Lisa da hemen arkasındaydı.

Oturması odasına geçip jaluzileri açtı. Işık küçük daireden içeri doldu. Görüş sahası geniş pencere, Westerland sahilinin mükemmel manzarasını gözler önüne seriyordu. İleride kurşun mavisi ve soğuk Kuzey Denizi ufka değin uzanıyordu. Havada tuz ve seyrek gelinen tatil evinin bayat kokusu vardı.

Ev Julia'nın ailesine aitti. Buraya ara sıra hafta sonları gelirlerdi, fakat yılın büyük kısmı ev boş kalırdı. Mark, Julia'yla sık sık burada bulunmuştu. O da Julia gibi adanın sert havasını seviyordu. Özellikle kış ortası, etrafta pek turist yokken, ıssız kumsalda yürüyüşe çıkılabilir, zihindeki düşünceler soğuk rüzgâra teslim edilebilir ve sonunda romlu çay içilip rahat bir seksle ısınılabilirdi. Bu seyahatler Mark'a hep ruhun yenilenmesi gibi gelmişti. Ancak son zamanlarda Julia'yla nadiren ortak bir şeyler yapar olmuşlardı.

Mark buranın yedek anahtarını hep yanında taşırdı. Bu fazlalığı taşıdığına şimdi seviniyordu: Bu ev ideal bir inziva yeriydi, büyük şehrin telaşından uzaktı.

Hamburg'da kalamayacakları konusunda Lisa'yla fikir birliğine varmışlardı. Pandora adreslerini biliyordu ve Weisenberg'in enstitüsündeki yangın, Pandora'nın ikisini öldürmek için her şeyi yapmaya kararlı olduğunu göstermişti. Diego hapiste olsa bile, Pandora şehirde bir yolunu bulurdu. Belki, Diego gibi bireysel hırslarını mantığın üzerinde tutan başka insanları kendi tarafına çekerdi. Belki bir başka teknik arıza aracılığıyla daha büyük bir yangına yol açardı. Lisa ile Mark kurtulsalar bile, masum insanlar yaralanabilir ya da ölebilirlerdi. Bir süre ortadan kaybolmaları kesinlikle daha iyiydi; Lisa virüsü geliştirene ve Pandora'ya karşı savaşmaya hazır olmalarına dek.

Lisa, Eva Weisenberg'in dizüstü bilgisayarını yemek masasının üstünde açtı. Bu cihazda çalışmaya karar vermişti. Oldukça eski modeldi, sadece 256 megabaytlık ana belleği ve ağır aksak çalışan bir 700 megahertz Pentium-II işlemcisi vardı. Ama taşımak için idealdi ve Lisa kaynak kodun analizi için büyük bir bilgisayar kapasitesine gereksinim duymuyordu. Ayrıca bu eski dizüstü bilgisayarının, Pandora virüsünün bulaşmamış olması gibi bir avantajı vardı.

Weisenberg'in evindeki olaylardan sonra Lisa'nın evine gitmiş ve bir süre nerede saklanabileceklerini düşünmüşlerdi. Mark'ın aklına tatil evi gelmişti, fakat Niebüll' den kalkan son arabalı tren için geç kalmışlardı. Bir önceki gece uyumamış olan Lisa, işin başına taze kafayla ve dinlenmiş vaziyette oturmak istiyordu. Böylece onun evinde bir gece daha geçirmişlerdi.

Şimdi, bu tanıdık tatil beldesinde, kıyıya vuran dalgaların şırıltısı ve martıların çığlıkları arasında, karşılarındaki tehdit ona gerçek dışı, sanki kötü bir rüya gibi geliyordu. Ancak Lisa'nın ciddi ifadesine bir kez bakmak, bu kâbusun gerçeklik olduğunu anlamasına yetti.

Lisa sonraki iki saati, dizüstü bilgisayara çeşitli analiz araçları ve programlama ortamları yükleyerek geçirdi. Bu arada Mark, sezon dışında da açık olan bir balıkçı büfesine gidip birkaç balık-ekmek aldı. Serin, tuzlu rüzgâr kafasını boşaltıyor ve yeni bir iyimserlikle dolduruyordu. Lisa'yla beraber bu Pandora solucanının çırasını yakacaktı!

Lisa. Tuhaf bir varlıktı, şimdiye dek gizli düşüncelerini çarçur ettiği diğer kadınlardan çok farklıydı. İnce fiziği ve iri gözleriyle kuşkusuz güzeldi, ama aslında hiç mi hiç Mark'ın tipi değildi. Oldum olası, içindeki koruma içgüdüsünü harekete geçiren zarif, kırılgan kadınları çekici bulmuştu; Julia gibi kadınları. Lisa'nın soğuk, kendinden emin, neredeyse küstah tarzı bu tabloya hiç de uymuyordu.

Ancak şimdi, içinde bir yerlerde bir şeylerin büyüdüğünü hissediyordu; zorunlu beraberliklerinden doğan bir bağ. Lisa'dan hoşlanıyordu. Hayır, bundan fazlası vardı; ona hayranlık duyuyordu. Lisa'nın keskin zekâsı, bazen isyankârlaşan yapısı, zarif ve kontrollü hareketleri Julia' nın yüzeysel güzelliğinden çok daha farklı bir niteliğe sahipti. Mark neden daha önce bunun farkına varmamıştı ki?

Başını iki yana salladı. Şimdi hedeflerinden sapamazdı. Her şeyden önce, Lisa'nın dikkatini dağıtamazdı. Mark Helius duygularını zaptedemiyor diye, bir makinenin dünyayı ele geçirmesi; bir bu eksikti!

Sandviçlerin tadı muhteşemdi. Lisa teşekkürünü bir gülümsemeyle belirtti ve büyük bir iştahla yedi, fakat son ısırığını hâlâ çiğnerken işinin başına döndü. Mark eski deri kanepeye oturup bir süre onu izledi, ancak içinde bulundukları duruma hiç mi hiç uymayan düşüncelerin zihninde gitgide yoğunlaştığını fark etti.

Lisa'ya yardım edemediğinden, okuyarak oyalanmayı denedi. Dar bir kitaplık rafında, annesiyle babasının burjuva kültürünü belgeleyen sararmış Heinrich Heine ile Thomas Mann ciltlerinin arasında, Julia'nın basit olay örgüsüne sahip aşk romanlarından bazıları bulunuyordu. Mark önceki tatillerinde okumuş olduğu birkaç gerilim romanını da buldu; insanların, okyanusun dibinde yaşayan, yabancı bir türden, insan dışı yaşam formlarıyla karşılaşmalarını anlatan heyecanlı bir kitap da vardı aralarında.

Böyle bir şeyi ikinci defa okumak istemiyordu, hele de uçuk bir gerilim romanının başkahramanı olduğunu hissettiği şu an. Lisa'ya baktı. Hayır, asıl başkahraman oydu. Sonuçta, Mark sadece burada oturmuş, Lisa'nın işini doğru yaptığını umarken, bir şeyler "yapan" oydu.

Bir süre sonra tahammülünü kaybetti. Yiyecek bir şeyler almaya çıkacağını söyledi. Lisa anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Mark caddenin sonundaki küçük süpermarkete giderek tereyağı, süt, tost ekmeği, kahve ve dondurulmuş pizza, bir de gazete aldı.

Hava ısınmıştı. İlkbahar soğuk mevsime ait son hatıraları dağıtmıştı ve ılık bir rüzgâr sakince denizden içerilere doğru esiyordu. Mark'ın canı hemen eve dönmek istemedi. Tereyağı ve süt buzdolabına girmeden de bir süre tazeliğini korurdu, pizza da nasıl olsa bu akşam fırına girecekti. Böylece poşeti yere koydu, deniz gören bir banka oturdu ve gazeteyi açtı.

Görünüşte birbiriyle bağlantısız olan haberleri okurken buz kesiverdi ve elleri titremeye başladı. NASA'nın teknik sorunları devam ediyordu; uzay mekiğinin fırlatılması bilgisayar sorunları yüzünden yine ertelenmişti. New York Borsası'nda bir bilgisayar arızası yüzünden kurlar düşmüştü. Toronto yakınlarındaki bir nükleer santral acilen kapatılmıştı. New York ve

Madrid'de hava trafik kontrol sistemleri çalışmadığı için uçuşlar iptal ediliyor ve saatlerce süren rötarlar yaşanıyordu. Avustralya'da sinyaller yanlış işaret verdiği için iki yük treni çarpışmıştı. Her yerde aynı sebep: bilgisayar arızası. "Tuhaf Haberler" başlığı altında bile, onu gülümsetmekten çok korkutan bir yazıyla karşılaştı: Japonya'da GSM şebekesinde meydana gelen tuhaf bir arıza sonucu bütün cep telefonları aynı anda çalmıştı.

Zihninde, tüm bu haberleri birbirine bağlayan ince iplikler gibi bir şablon oluşmaya başladı. Sanki haberlerdeki harfler gözlerinin önünde yeniden düzenleniyor, birleşip tek bir sözcük oluşturuyordu; her haberde, her cümlede tekrar tekrar ortaya çıkan bir sözcük: Pandora.

Gazeteyi buruşturup çöp sepetine fırlattı ve hızlı adımlarla tatil evine doğru yürümeye başladı.

72

Westerland / Sylt

Perşembe, 19.31

Lisa gerindi. “Sanırım bir araya ihtiyacım var,” dedi. Dışarıda güneş gri denizin hemen üzerindeydi. Bulut örtüsü yırtılmıştı, parça parça bulutlar turkuvaz mavisi gökyüzünde koyu sarı ve gri renklerde yükseliyordu.

“Çıkıp biraz dolaşalım,” dedi Mark.

Serin, nemli kum üstünde çıplak ayak yürüdüler. Soğukluyla insanı canlandıran tek tük dalga ayaklarını yalıyor ve izlerini siliyordu. Günbatımının renk oyunu neredeyse banal bir yoğunluğa ulaşmıştı. Kumsalda, bu manzarayı kaçırmak istemeyen birkaç adalı ve az sayıda tatilci vardı.

“İlerleme var mı?” diye sordu Mark.

“Bilmiyorum.”

Lisa ona baktı. Gözlerinde derin bir belirsizlik, neredeyse çaresizlik vardı, Mark’ın daha önce görmediği bir çaresizlik. Lisa’yı teselli etmek için, istemdışı bir şekilde kolunu uzatıp omzuna koymaya yeltendi. Tam zamanında geri çekti.

“Sorun nerede?”

“Sorun... anlamıyor olmam. Kod aslında çok basit. Neredeyse haddinden fazla basit. Ama açık seçik görünen bir model yok. Şimdiye dek görebildiğim, her şeyin bir şekilde tekrar kendi içine gönderildiği. Beni çıkmaza sokan yapılar var. Ortaya anlamlı bir sonuç çıkmıyor. Kaynak kodu derlemeyi denedim, ama hata bildirimleri verip duruyor. Derleyicinin bütün deneme seçeneklerini kapattığın zaman, yürütülebilir bir kod ortaya çıkıyor çıkmasına, ama görebildiğim kadarıyla hiçbir şey etmiyor. Bir şekilde bunların benim bildiğim DINA koduyla pek ilgisi yok.”

“Sence Rainer CD’ye yanlış kodu kaydetmiş olabilir mi?”

“Bunu da düşündüm. Ama neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Belki bir hata yapmıştır.”

“Bunu hayal bile edemiyorum. Her şeyi böyle titizlikle paketlemişken, kesinlikle böyle büyük bir hata yapmamıştır.”

“Belki başka türlü düşünmüştür. Belki birilerinin gerçek kaynak koda ulaşmasını istemiyordu ve tüm bunlar bir aldatma manevrasıydı.”

Lisa omuz silkti. “Bilmiyorum işte. Tek bildiğim, şimdiye dek anladıklarımın hiçbir anlam ifade etmiyor oluşu. Tamam, bu bir C++ kaynak kodu, ama bir şekilde yanlış.”

“Belki şifrelemiştir?”

“Eğer kod şifrelenmiş olsaydı, elimizde okunabilen bir C++ metni değil, bir yığın şifreli sayı ve sembol olurdu. O zaman zaten onu derleyemezdim.”

Bir süre hiç konuşmadan yan yana yürüdüler. Mark’ın kafasını kurcalayan bir şey vardı. Bir şeyi atlamışlardı. Sadece, bunun ne olduğunu bulamıyordu.

Dönüş yoluna geçtiklerinde, güneş batmıştı. Koyu mor gökyüzünde, uçan balinalara benzeyen siyah bulutlar geziniyordu.

“Eve son giren, bulaşıkları yıkar!” diye bağırdı Mark ve koşmaya başladı. Eskiden oldukça hızlıydı, şimdiyse biraz çaptan düşmüştü. Lisa ona kolayca yetişti.

“Anlaştık!” diye bağırdı, Mark’ın hemen arkasına gelince. Sonra Mark birden ayaklarının önünde bir engel hissetti, tökezledi ve boylu boyunca nemli kuma düştü. Lisa gülerek koşmaya devam etti.

“Bu haksızlık! Bana çelme takmak, ha! Görürsün sen!” diye bağırdı Mark ve ayağa kalktı, ama Lisa’yı ancak evin kapısında yakalayabildi. Mark nefes nefese anahtarı çıkartırken, Lisa alaycı bir şekilde sırıtıyordu.

“Bulaşık yıkamanın hep erkek işi olduğunu düşünmüşümdür.”

Mark ona mahsusçuktan öfkeli bir bakış attı. “Ben de hep, kadınların ancak hileye başvurarak kazanabileceğini düşünmüşümdür!”

Lisa sırıtmaya devam etti. “Olabilir.”

Birdenbire Mark neredeyse acımasız bir yoğunlukla onun yakınlığının farkına vardı. Lisa’nın vücudunun hafif kokusu, nemli kıyafetlerinden gelen tuzlu su kokusuna karışıyordu. Mark’ın nabzı yarıştan beri yükselmişti ve düşmeye hiç de niyeti yoktu. Bakışları Lisa’nın derin gözleriyle buluşunca, Mark etraflarındaki her şeyi unuttu. Lisa da ona karşılık verdi. Uzunca bir süre sonra gülümseyip, “Sanırım kapıyı açacaktın,” dedi.

Mark gözlerini kırpıştırıp şaşkın şaşkın elindeki anahtarlığa baktı. Kızardığını hissediyordu. “Lisa, ben... tüm bunlar geçtikten sonra...” diye kekeledi.

“Sonradan pişman olabileceğin bir şey söyleme şimdi!” Lisa parmağını onun dudaklarına götürdü.

Mark başını sallayarak kapıyı açtı.

O, pizzayı fırına koyarken, Lisa yeniden dizüstü bilgisayarın başına oturdu. Pişen hamurun ve salamın kokusu küçük eve yayılmaya başladığında, Mark onun yanında durmuş, bitimsiz kaynak metni okuyuşunu omzunun üzerinden izliyordu.

“Görüyor musun?” dedi Lisa ekranı göstererek. “Bu fonksiyonun hiçbir anlamı yok! Kodun bütünü içinde bir kez bile çağrılmıyor, oysa yüzlerce satır uzunluğunda. Rainer bunu kesinlikle yanlışlıkla yapmış olamaz; bunun için fazlasıyla sistematik ve titizdi. Bir türlü anlamıyorum!”

Mark omuz silkti. Üniversitedeyken programlamaya dair temel bilgiler öğrenmişti, ama C++ onun boyunu oldukça aşıyordu. Eğer Lisa kodu anlamıyorsa, kendisinin hiç şansı yoktu.

“Kendi kendine değişmiş olabilir mi? Bu fonksiyon ancak Pandora hayattayken aktive oluyor belki? Bir defasında, insan DNA’sında normalde inaktif olan, ama belirli şartlar altında ‘devreye girebilen’ birçok kısım olduğunu okumuştum.”

Lisa kaşlarını çattı. “Mümkündür. Ama bu yine de, buradaki kodun derlendiği zaman neden hiçbir şey yapmadığını açıklamıyor. Bir şeyler yanlış. İçimde, çok önemli bir şeyi gözden kaçırdığımıza dair bir his var.”

“Evet, aynı his bende de var,” dedi Mark. Daha önce gözüne çarpmış, fakat çok önemsemeyip hemencecik unutmuş olduğu bir şey vardı. Bir türlü hatırlayamıyordu.

Küçük oturma odasında bir yukarı bir aşağı gidip geldi, bakışlarını küçük burjuva tarzı minderli koltuk takımında gezdirdi, büfenin üstünde duran gümüş çerçevelerin içindeki fotoğrafları inceledi. Julia’nın annesiyle babası düğünlerinde, yelkenlide, küçük Julia’yla kumsalda, genç Julia engelli at yarışında. Mark ile Julia’nın beraber bir fotoğrafı bile vardı: Büyük Kanyon’un kenarında kol kola duruyorlardı. O anda içini tuhaf bir hüzün duygusu kapladı. O başka bir hayattı, başka bir dünya.

Başlarda birbirlerini gerçekten sevmişlerdi. Mark, Julia’yla geçirdiği ilk geceden kısa bir süre sonra, öğrenci değişimiyle bir yıllığına Amerika’ya gitmişti. Beklenenin aksine, birbirlerine sadık kalmışlardı. Neredeyse her gün birbirlerine mektup yazmışlardı, kâğıda yazılan eski moda mektuplar. Julia’nınkiler hep parfüm kokardı, çoğunlukla küçük kalpler ve hayvan figürleriyle süslenmiş olurdu. O mektuplar tavan arasında bir yerlerde hâlâ...

Yerinden sıçradı. “Mektup!” diye bağırdı.

Lisa tedirgin bir ifadeyle başını kaldırıp baktı. “Ne?”

“Rainer’in Eva Weisenberg’e yazdığı mektupta bir şey vardı. Ne yazdığını şu an tam olarak hatırlayamıyorum. ‘Eğer beni tanıyorsan, kodu okuyabilirsin’ gibi bir şey. Şaşırmıştım –sonuçta Eva Weisenberg kesinlikle bir programcı değildi–, ama sonra bunun üzerinde çok fazla düşünmemiştim.”

Lisa birkaç fare tıklamasıyla belgeyi açmıştı. “Şimdi, artık eserimle ilgilenemeyeceğime göre, sana sırrımı veriyorum,” diye yazıyordu. “Ekteki PANDORA.TXT belgesinde ilk programın kaynak kodu var. Eğer beni tanıyorsan, onu nasıl okuman gerektiğini de biliyorsundur.”

Lisa başını salladı. “Cümleyi ilk okuduğumda ben de anlamamıştım, ama o telaşla üzerinde düşünmemiştim. Rainer kaynak koda bir şeyler yapmış olmalı ve Eva’ya da burada ipucu vermiş.” İç çekti. “İşimizi hiç de kolaylaştırmıyor.”

“‘Eğer beni tanıyorsan...’ bununla ne demek istemiş olabilir?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Belki kodu tersten okumak gerek?”

Lisa karşı çıkarcasına elini salladı. “O zaman, derleyicinin nasıl kullanılacağını bilemediği, saçma sapan bir şey çıkardı ortaya. Satırların sıralamasını değiştirmek de bir işe yaramaz. Fonksiyonların tanımlandığı sıralama hiç önemli değildir ve bir fonksiyonun içinde yalnızca mantığı karıştırılabilir. Bak buraya, eğer elimde bir *if-then-else*[27] yapısı varsa, *else*’le başlayamam, değil mi?”

Mark, burada bir eğer-ise dallanmasının söz konusu olduğunu ve *else*’in, dallanma koşulunun geçerli olmadığı durumu belirttiğini belli belirsiz hatırlıyordu. Lisa haklıydı; sıralamayı tersine çevirmek bir işe yaramazdı.

Mark çaresizlik içindeydi; sonuç olarak programlamadan hiçbir şey anlamıyordu. Tıpkı onun gibi ne yapacağını bilemeyen Lisa’ya nasıl yardım edebilirdi ki?

Sorunu mantıklı düşünerek ele almaya çalıştı. İki olasılık vardı: Ya CD’deki kod basbayağı yanlıştı; o zaman şansları kalmıyordu ve düşünmeye devam etmek anlamsızdı. Ya da kod bir şekilde şifrelenmişti, hemen anlaşılmayacak bir biçimde...

“Kâğıt kalem var mı?”

Lisa soran gözlerle ona baktı. Bir açıklama gelmeyince, üstünde bir lastik firmasının amblemi olan ucuz bir tükenmezkalemi ve baştan savma diyagram, kod fragmanı eskizleriyle ve Lisa’nın kargacık burgacık yazısıyla çiziktirilmiş, on altılık sayılar içinde ondalık sayı hesaplamalarıyla dolu bir not defterini Mark’a uzattı. Mark uzun uzun düşündü, yarım sayfa dolusu yazdı, bazı sözcüklerin üstünü çizdi ve üzerinde düzeltmeler yaptı. Bir süre sonra memnun kaldı, okunabilsin diye metni temize çekti ve merakla kendisini gözlemleyen Lisa’ya uzattı.

Lisa yazıyı yüksek sesle okudu: “Bugün tarih öğretmenimiz Bohlke çok ilginç bir ders işledi. Dikkatle dinledik. Roma İmparatorluğu’nun tam olarak nasıl çöktüğünü anlattı biz öğrencilerine. Ders çok güzeldi. Bir

bakıma artık kafamda her şey oturdu. Oysa eskiden kendimi ahmak gibi hissediyordum.”

Lisa soran gözlerle ona baktı. “Bu ne şimdi?”

Mark gururla sırıttı. “Okuldayken bir arkadaşımla şifreli bir yazı geliştirmiştik. Mesajlarımızı uzun metinlerin içine saklıyorduk. Taktiğimiz oldukça basitti: Dördüncü kelimeden başlamak üzere, her onuncu kelime mesajın bir parçasıydı, geri kalanlar sadece araları tamamlamak içindi.”

Lisa, metinde buna uyan kelimelerin altını çizdi: “...Bohlke... tam... bir... ahmak...” diye okudu. Gülmesini bastıramadı. “Demek derste bunlarla uğraşıyordun! Sonunda sadece işletme okuduğuna şaşmamak gerek!” Tekrar ciddileşti. “Ama haklı olabilirsin. Şimdi anlarız.” Birkaç defa fareye tıkladı. “Hmmm. 49607 program satırı var. Bakalım. Tek sayı. Üçle olmaz, beşle de olmaz, yedi... dokuz. On bir de olmaz. Devamı için bilgisayara ihtiyacım var, daha hızlı olur.”

Küçük bir program yazan parmakları klavyenin üzerinde adeta uçuyordu. Mark büyülenmiş vaziyette, ekranın nasıl bir hızla program satırlarıyla dolduğunu izliyordu. Birkaç dakika sonra Lisa işini bitirmişti ve derleyiciyi, kaynak kod satırlarını yürütülebilir bir programa çevirmesi için devreye soktu. Programı başlattığında, girdi kutucuğu bulunan küçük bir pencere açıldı ve üstünde “Input” yazan bir buton belirdi.

Lisa 49607 sayısını girdi. Göz açıp kapayıncaya kadar, metin kutucuğu bulunan yeni bir pencere açıldı, içinde iki sayı vardı: “113, 439.”

“İşte böyle!”

“Ne demek bu?” diye sordu Mark. “Yazdığın ne tür bir program?”

“Asal çarpanlara ayırma. Eski Yeni Başlayanlar İçin C++ ders kitabımdaki ilk alıştırmalardan biri. Kodu hâlâ ezberimde.”

“Peki, bu ne anlama geliyor?”

“Bu, senin hep düşündüğüm kadar aptal olmadığını ne yazık ki itiraf etmem gerektiği anlamına geliyor. 49607 iki asal sayının, 113 ve 439’un çarpımı. Bu kesinlikle tesadüf değil. Metnin, her biri 113 ya da 439 satırdan oluşan eşit uzunlukta bloklara bölünebileceği anlamına geliyor. Belki bu

metin bloklarından yalnızca bir kısmı gerçek programı içeriyordur, belki onları bir şekilde gruplandırmak gerekiyordur. Ama bunu nasıl olsa bulurum.” Gözleri, çalışma hazzıyla parlıyordu.

Lisa’ya gerçekten yardım ettiği düşüncesi Mark’ın içini ısıttı. Ancak bir şey daha vardı, Lisa’nın takdirini kazanmaktan duyduğu sevinci bozan bir şey. Bir süredir onu rahatsız eden, ama şimdiye dek zihninde bastırdığı bir şey. Tam bu konuda Lisa’yı uyarmak üzereydi ki, Lisa onun düşüncesini dile getirdi: “Baksana, sana da burası bayağı bir yanık kokuyor gibi gelmiyor mu?”

73

Hamburg-Harburg

Cuma, 9.37

Başkomiser Unger, Profesör Weisenberg'in oturması odasındaki fitilli kadifeden kanepede oturuyordu. Köşedeki eski moda kasalı, tüplü televizyonun üstünde ince bir toz tabakası vardı. Kanepe minderleri kumaşla öyle düzgün kaplanmıştı ki, oda yetmişli yılların mobilya reklamı broşürlerinden fırlamışa benziyordu. Yalnız Elbe'nin görülmeye değer manzarası, ev sahibinin özel statüsü hakkında ipucu veriyordu.

"Peki, siz gerçekten bu bilgisayar programının... düşünebildiğine inanıyor musunuz?" diye sordu Unger.

Weisenberg yavaşça başını salladı. "Mümkün olduğunu düşünüyorum." Unger, Weisenberg'in derin gözaltı torbalarına sahip solgun gözlerinin neden çoğu insanın gözlerinden daha zekiymiş gibi bir izlenim verdiğini kendi kendine sordu.

"Bakın, altmışlı yıllardan beri, düşünebilen bilgisayarlar üretilmeye çalışılıyor," diye açıkladı profesör. "İlk başta bilgisayarın öncüleri, akla gelebilecek her sorunu insandan daha hızlı çözebilecek General Problem Solver'ı[28] geliştirmelerine sadece birkaç yıl kaldığını sanıyorlardı. Ancak sonra, insan aklının düşünülenden çok daha karmaşık olduğu fark edildi ve hedef gittikçe ileri bir tarihe atılmaya başladı." Çayından bir yudum aldı. "O günden beri çok zaman geçti. Yapay zekâ sistemlerinin performansları, laboratuvarlarımızdaki bilgisayarların çalışma hızına bağlı olarak çok daha iyiye gitti. Bir zaman geldi ki, bir bilgisayar programı ilk defa dünya satranç şampiyonunu yendi, ama bir bilgisayarı günlük hayatta yolunu bulacak hale getirmenin, satranç oynatmaktan çok daha zor olduğunu fark ettik. Büyük hedefe küçük adımlarla yaklaştık. Her yapay zekâ araştırmacısının, her açıdan insanlarla karşılaştırılabilecek düşünme performansına sahip bilgisayarlar üretmemizin ne kadar zaman alacağına dair kendine ait bir fikri vardı. Bazıları buna elli yıl süre biçerken, iyimser olanları yirmi ila otuz yıl arasında gidip geliyordu. Ama gerçekten

düşünebilen bir makine üretmenin tamamen imkânsız olduğuna inananların sayısı da azımsanacak ölçüde değil.” Weisenberg başını iki yana salladı. “Öyle görünüyor ki, bunca zaman önemli bir şeyi gözden kaçırmışız. Bilgisayarların gelişimi sadece üniversitelerin araştırma laboratuvarlarıyla sınırlı değil. Son yirmi yılda üniversite bilgisayarlarının işlemci performansı bin katına çıktı. Ama aynı şekilde bilgisayarların sayısı da bin katına çıktı. Bu, internet üzerinden birbirine bağlanan bilgisayar sistemlerinin genel performansının en azından bir milyon katına çıktığı anlamına geliyor. Hem de yirmi yılda. Ve misliyle artmaya devam ediyor. Eğer bir bilgisayar programı internette yayılma ve bu muazzam işlemci performansını kullanma yetisine sahip olursa...”

“Profesör Bey, ben bu işlerden pek anlamıyorum,” diye sözünü kesti Unger. “Ve bir bilgisayar programının bilinçli bir şekilde bir insanı öldürmüş olmasına inanmak da hâlâ zor geliyor bana. Öyle olsa bile, en azından ikinci olasılığı hesaba katmamam gerek: Sonunda tüm bunların ardında insanın bulunuyor oluşunu. Bunun için de öncelikle olası bir gerekçeye ihtiyacım var. Eğer bunu bulursam, muhtemelen faili de bulurum.”

Weisenberg başını salladı. “Eh, bilim adamlarının nesillerdir boşuna uğraştıkları şeyi başarmış olmak kuşkusuz ki önemli bir şey. Hisse senedi piyasalarındaki gelişimi istatistiksel olarak analiz ettiğim zamanlarda, finansal konularda elimden geldiğince bilgi edinmiştim. Ama en azından, çok daha az teknolojik ilerleme kaydeden firmaların bile borsada milyarlar değerinde olduğunu biliyorum.”

“Bu yazılım programının arkasındaki kişinin zengin olacağı anlamına mı geliyor bu?”

“Esas itibariyle böyle söylenebilir. Ne var ki, cevaplanmamış bir sürü hukuki soru var. Ne de olsa bu program internette dolaşıyor, yani yasadışı bir biçimde yabancı bilgisayarların işlemci zamanını kullanıyor. Böylesine kurnaz bir virüs yazmış birinin, işletme fikriyle borsaya gitmek isteyeceğini düşünemiyorum bile.”

“Bu Pandora yazılımı normal bir bilgisayar merkezinde de çalıştırılamaz mı?”

“Prensipte çalıştırılabilir, tabii ki. Ama Pandora gücünü inanılmaz işlemci performansından ve internetin ağ yapısından alıyor. Çok büyük bir bilgisayar merkezi bile bu performansın yalnızca küçük bir kısmını sağlayabilir.”

“Pekâlâ, yani bundan para kazanmak o kadar kolay değil. Başka ne gerekçe olabilir?”

Weisenberg düşündü. “Güç,” dedi.

“Güç mü?”

“Pandora’nın yabancı sistemlere çok etkili bir şekilde girebilecek ve güvenlik önlemlerini aşabilecek durumda olduğu apaçık ortada. Birinin onu bilgisayar sistemleriyle oynamak için kullanıyor olması mümkün. Günümüzde neredeyse her şey internete bağlı. Eğer bütün güvenlik ağlarında elinizi kolunuzu sallayarak dolaşmanın bir yolunu bulursanız, sınırsıza yakın güce sahipsiniz demektir. Hesabınıza istediğiniz miktarı havale edebilirsiniz. Gizli dosyaları halka açabilirsiniz. Borsa kurlarını çökertebilirsiniz. Muhtemelen nükleer füzeleri bile ateşleyebilirsiniz.”

Unger buz kesti. Karşısındaki başka herhangi biri olsa, şu son sözlere gülerdi. Fakat Weisenberg’in gözleri sakin ve çok ciddi bakıyordu.

“Teröristler mi?”

Profesör omuz silkti. “Bu mümkün. Şu benim evimde yakaladığınız herif var ya... En iyisi ona sorun.”

Unger gergin bir ifadeyle, gri-kahverengi halı kaplı zemine bakıyordu. “O... serbest bırakıldı.”

“Ne? İş üstünde yakaladığımız bir hırsızı öylece bıraktınız mı?”

Başkomiser başını kaldırıp baktı. Weisenberg’in delici bakışlarına direnemedi. “Bir şeyler ters gitti. Sahte bir mahkeme emri. Fark ettiğimizde, iş işten geçmişti.”

Unger durumdan ancak bu sabah haberdar olmuş ve bunun üzerine hemen buraya gelmişti. Bu esnada Dreek, birinin nasıl bu kadar kısa zamanda sahte bir mahkeme emri düzenleyip Detlev Schwindt’i nezarethaneden

çıkarabileceğini çözmeye çalışıyordu. Belli ki birisi, sözde kesinlikle güvenli olan polis bilgisayarına girmeyi başarmıştı. Belki de karakolda bir köstebek vardı. Ya da Weisenberg haklıydı ve tüm bunların arkasında hiperzeki bir bilgisayar programı vardı. Ürkütücü bir düşünce.

Weisenberg yavaşça başını salladı. “Komiser Bey,” dedi ve çayından bir yudum aldı, “bence son derece ciddi bir sorunla karşı karşıyayız.”

74

Westerland / Sylt

Cuma, 9.43

Mark uyandığında, saat ona çeyrek vardı. Oturma odasından klavyenin tıkırtısı duyuluyordu. Kalkıp giyindi.

“İşin başına yeniden mi oturdun, yoksa hiç kalkmadın mı?” diye sordu Lisa’nın arkasında durup.

Lisa gülümsemekle yetindi. Mark, gözlerinin altındaki halkaları görünce, sorusunu kolayca kendiliğinden cevaplayabildi. Dizüstü bilgisayarın yanında, dün akşamki yemeğin yarı kömürleşmiş kalıntılarının olduğu tabak hâlâ duruyordu. Kaynak kodun şifrelendiğini keşfetmelerinin üzerine pizzayı fırında unutmuşlar, yanık kokusu hoş olmayan bir şekilde bunu onlara hatırlatmıştı.

“Kahve ister misin?” diye sordu Mark ve küçük mutfağa giderken tabağı da aldı.

Lisa başını salladı.

Kısa süre sonra Mark, dumanı tüten fincanı onun önüne koydu. “Sence de bir ara vermen gerekmiyor mu?”

Lisa başını iki yana salladı. “Şu an çok iyi gidiyor. Verdiğin tüyo altın değerindeydi. Rainer esas kodun parçalarını bir yığın çöpün arasına saklamış. Sapla samanı birbirinden ayırmam biraz zaman aldı. Bir an geldi ki, düzenli aralıklarla, adları ‘Eval’ ile başlayan fonksiyonlar olduğunu fark ettim. Normalde bu, *evaluieren* sözcüğünü temsil eder, yani hesaplamak. Ama eğer L harfini atarsan, bunu Eva Weisenberg’e gönderme olarak da okuyabilirsin. Bunu ortaya çıkarınca, tek yapmam gereken söz konusu parçaları doğru sıraya sokmak oldu ve *voilá*[29], kod ordaydı! Temelde, iyi bir virüsten beklenebileceği gibi oldukça basit. Ama kolay anlaşılmıyor. Rainer oldukça uçuk birkaç konsepti bir arada kullanmış. Tekrarlanan liste

fonksiyonları, kendi kendine değişen program parçaları falan. Neredeyse bir Lisp programı gibi. Anlaması kolay değil.”

Lisp, çok eski ve şaşırtıcı derecede yüksek performanslı, ama hâkim olunması da en zor programlama dillerinden biriydi. Muazzam esnekliği ve Lisp programlarının kendi kendine değişme yeteneğinden dolayı, özellikle yapay zekâ araştırmalarında kullanılmaktaydı. Mark zamanında bir bilişim dersinde bir Lisp programı görmüştü: Temelde, geçit vermez karmaşıklıkta açık ve kapalı parantezlerden oluşuyordu. Sıradan bir ölümlü için, bunu anlamak tamamen imkânsızdı.

“Pandora’yı yok edecek bir virüs yazabileceğini düşünüyor musun?”

Lisa iç çekip kollarını gerdi. “Göreceğiz. Ne de olsa, Pandora mercilerinin karşılıklı olarak birbirinin kimliğini tespit etmek için kodlanmış anahtarlar kullandığını buldum. Bunlar aracılığıyla, aynı bir beynin sinapsları gibi birbirleriyle iletişim kurabiliyorlar. Muhtemelen bu anahtarları kendilerini çoğaltmak için de kullanıyorlardır. Bir sistem Pandora tarafından saldırıya uğradığında, yeni parçalar anahtarın yardımıyla bütün güvenlik önlemlerini kolayca aşabiliyor.”

“Peki, henüz saldırıya uğramamış bir sisteme sızmayı nasıl başarıyorlar?”

“Bunu henüz tam olarak bilmiyorum. Tahminimce, bunun için gereken zekâ kaynak kodda değil, sistemin bütününde bulunuyor. Pandora neredeyse her güvenlik duvarının zayıf noktalarını biliyor ve bunları acımasızca kullanıyor. Ama önemli değil. Eğer kod anahtarlarının yardımıyla Pandora’nın parçasıymış gibi dolaşacak bir virüs yazarsam, Pandora onun için bütün kapıları açacaktır.”

Mark elini Lisa’nın omzuna koydu. “Bunu beraber yaptığımız için mutluyum.”

Lisa arkasına yaslandı, yanağını Mark’ın koluna dayadı. “Ben de,” dedi. “Ama şimdi devam etmeliyim. Eğer dikkatimi yoğunlaştırmayı bırakırsam, yorulurum.”

Üç buçuk saatlik, sinir bozucu bir bekleyiş. Mark, Lisa’yı mümkün olduğunca az rahatsız etmek için yatak odasına çekilmişti. Pencereden gri denize bakıyor ya da ilk çocuğunun doğumunu bekleyen bir baba gibi

odada huzursuzca volta atıyordu. Lisa'ya yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bu ona dokunuyordu. Saat bir buçuğa doğru karnı acıktı ve lezzetli balık-ekmeklerden birkaç parça aldı. Geri döndüğünde, Lisa kıpırdamadan masada oturuyor ve ekrana dik dik bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Mark. “Bir şey mi buldun?”

Lisa yerinden sıçradı. “Ne? Ah. Sanırım artık dikkatimi doğru dürüst yoğunlaştıramıyorum.” Hafifçe gülümsedi.

Mark sandviçleri masaya koydu. “Acıktın mı?”

Lisa ayağa kalkıp gerindi. “Daha sonra. Galiba her yerim tutuldu.”

“Sana biraz masaj yapayım mı? Bu konuda çok iyiyimdir.”

Lisa yorgun gözleriyle, sanki sözcüklerinin ardından derin bir anlam çıkartmaya çalışıyormuş gibi ona baktı. Sonra başını salladı. “İyi olur.”

“Yatağa uzan. Yüzüstü.” Lisa'nın yanında oturdu. Elleri Lisa'nın sırtında kayıyor, siyah balıkçı yaka kazağının altındaki tutulmuş kaslarını hissediyordu. Kalın yünün üzerinden Lisa'nın sırtındaki düğümleri çözemezdi. Ellerini birbirine sürtüp kazağın altına soktu.

Lisa'nın teni sıcak ve pürüzsüzdü. Mark'ın elleri yukarıya doğru kaydı. Lisa sutyen takmamıştı. Mark parmak uçlarıyla omuzlarını ovdu, fakat dar kazak hareketlerini engelliyordu. Lisa bunu fark edince doğruldu ve kazağı hızla çıkartıverdi. Mark'ın gözleri küçük, diri göğüslerine takıldı. Lisa bunu fark edince burnunu kırıştırdı ve Mark kızardı. Fakat sonra Lisa sırıtmakla yetinip yeniden yüzüstü uzandı.

Mark kaslarını yumuşak bir biçimde ovuyordu. Bir süre sonra elleri adeta kendiliğinden çalışmaya başladı. Lisa iç çekti ve yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi. İnce vücudunun sıcaklığı ve kokusu Mark'ın içinde güçlükle bastırabildiği duygular uyandırıyordu. Julia'ya böyle masaj yaptığı zamanlar, genellikle iyi bir seksle sonlanmıştı. Fakat Mark içinde bulundukları durumu şimdi daha da karmaşık bir hale getirmemesi gerektiğini biliyordu.

“Neden durdun?” diye sordu Lisa.

“Özür dilerim. Dalmışım.”

Lisa bir şey söylemedi, masaj tekrar başladığında gülümsemekle yetindi. Bir süre sonra göğüs kafesi düzenli bir şekilde kalkıp inmeye başladı. Uykuya dalmıştı. Mark onun üzerini örttü ve bir süre, orada sakince uzanmış uyuyuşunu izledi. Yavaşça eğilip yanağından öptü.

Lisa gözlerini açtı.

Mark irkildi.

Lisa yavaşça sırtüstü döndü ve ona uzun uzun baktı. Sonra onu ensesinden yakalayıp kendine doğru çekti. Dudakları uzun bir öpücükle buluştu. Mark’ın dili Lisa’nın dudaklarına değmeye cesaret edemiyordu.

Mark kendini geri çekip onun zarif vücuduna hayranlıkla baktı. Eli onun göğsünün yanına kaydı. Lisa gülümsedi.

Mark’ı yeniden kendine çekti. Bu defa Mark açılmış dudaklarla karşılandı ve Lisa’nın dili Mark’ın kendine hâkimiyetinin son kalıntısını da zorla alıverdi.

Mark evin kapısının açıldığını duymadı bile.

75

Westerland / Sylt

Cuma, 14.19

Mark korkuyla sıçradı. Aklına hemen Diego geldi. Bir şekilde Pandora'nın yardımıyla polisin elinden kurtulmuş ve onların izini bulmuş olmalıydı. Yerinden fırladı ve silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı. Ancak holden gelen sesler hiç de özellikle sessiz olmaya çalışan birinden geliyor gibi değildi. Anahtarlar şıngırdadı, bir seyahat çantası yere bırakıldı. Sonra kapı açıldı ve Julia fal taşı gibi açılmış gözleriyle Mark ve Lisa'ya bakakaldı.

"Julia!" diye bağırdı Mark. "Şükürler olsun! Ben de sanmıştım ki..." Sonra Julia'nın yüzündeki, Lisa'yı süzen ifadeyi gördü; bu sırada Lisa balıkçı yaka kazağını yeniden giymişti ve üstünü başını düzeltiyordu. Ve Mark hiç düşünmeden, olabilecek en aptalca cümleyi söyledi: "Julia, düşündüğün gibi değil..."

Julia hiçbir şey söylemedi, yüzü kireç gibi beyazdı. Altdudağı titriyordu, gözleriyse ürkmüş bir atınkiler gibi iri iri açılmıştı. Arkasını dönüp odadan koşarak çıktı. Mark onu takip etmek istediyse de, yatak odasının önünde yolu kesildi. Emekli Danıştay üyesi ve eski hâkim olan kayınpederi Dr. Hermann Nörenberg'in çelik grisi gözlerine baktı. Arkasında karısı, kızlarını teselli etmeye çalışıyordu.

"Mark!" Nörenberg'in sesi buz gibiydi. "Demek evimi kaçamak yuvan olarak kullanmaya cesaret ettin, ha!"

"Öyle değil," dedi Mark, baştan kaybedilmiş bir dava için mücadele ettiğini bildiği halde. "Takip ve tehdit ediliyoruz. Saklanmak zorundaydık!"

"Duyduğum kadarıyla, cinayet şüphesiyle polis tarafından aranıyormuşsun."

"Evet, ama durum açıklığa kovuştu. Başkomiser Unger'e sorabilirsin. Açıklaması biraz karmaşık, ama Pandora yazılımı diye bir şey var ve..."

Nörenberg bir el hareketiyle onu susturdu. “Bahaneler duymak istemiyorum. Gerçekler bana yeter. Sevimli arkadaşını bizimle tanıştırmayacak mısın?” Ağzı hiç de kulaklarında değildi.

Mark’ın Nörenberg’den kızını istemeye cesaret etmesi uzun zaman almıştı. Kayınpederi onda hâlâ muazzam bir saygı uyandırıyordu. “Lisa Hogert. Eski bir iş arkadaşım.”

Nörenberg öfkesine rağmen Lisa’ya usulüne uygun bir baş hareketi yaptı. Sonra Mark’a döndü, ses tonu keskinleşti. “Bu eve izinsiz girdin. Bu, haneye tecavüzdür! Şimdi polisi arayacağım.” Cep telefonunu çıkarıp bir numara çevirdi.

“Hayır!” diye bağırdı Mark ve elini telefonun üstüne koydu. Böyle bir durumda, Nörenberg’in, evin anahtarını ona kendisinin vermiş olduğuna dikkat çekmeye yüzü tutmadı. “Lütfen bunu yapma!”

Nörenberg gözlerini kıstı. “Bu işten paçanı bu kadar kolay sıyırabileceğini mi sanıyorsun?”

“Hayır. Sadece, peşimizdekilerin burada olduğumuzu öğrenmelerini istemiyorum. Eğer polisi ararsan, öğrenirler. İnan bana, lütfen, tüm bunların kulağa çok garip geldiğini biliyorum, ama söz konusu olan büyük bir tehlike. Belki de tüm insanlığı tehdit eden bir tehlike!”

Julia holde hüngür hüngür ağlıyordu. Belli ki bunun, Mark’ın, aldatma olayından sıyrılmak için giriştiği aptalca bir deneme olduğunu düşünüyordu. Nörenberg hafifçe gülümseyip cep telefonunda kayıtlı olan Westerland Polis Karakolu’nun numarasını çevirdi. “Ben emekli Danıştay üyesi Dr. Nörenberg.” Mark, hattın diğer ucundaki polis memurunun korkuyla irkildiğini hayal edebiliyordu. “Başkomiser Friedberg lütfen.”

“Lütfen,” dedi Mark. “Hemen gidiyoruz.”

Nörenberg eliyle mikrofonu örttü. “Bunu ödeyeceksin. Kimse benim kızıma böyle aşağılayıcı davranamaz. Yaptığından hayatın boyunca pişmanlık duymanı sağlayacağım!” Elini mikrofondan çekti. “İyi günler, Başkomiser Friedberg. Ben Dr. Nörenberg. Bir haneye tecavüz ihbarında bulunmak istiyordum. Adresim sizde var. Suçlunun adı Mark Helius, ikametgâhı... Evet, damadım... Aile meselesi mi? Bu da ne demek? Sırf

damadım diye... Dinleyin, inanın bana kanunları biliyorum! Sizden beklediğim... Evet, sonra uğrayıp tutanağı imzalayacağım.” Başını kaldırıp baktı, gözlerinde soğuk bir zafer vardı.

“Ne yaptığından haberin yok,” dedi Mark. Öfkeden boğazının düğümlendiğini hissediyordu. Lisa’yla beraber bir sürü şey yapmışlardı ve Nörenberg gibi tipler teknolojinin nimetlerinden vazgeçmek zorunda kalmasın diye hayatlarını tehlikeye atıyorlardı. Dizüstü bilgisayarını seyahat çantasına yerleştiren Lisa’ya döndü. “Buradan gitmeliyiz.”

Lisa başını sallamakla yetindi.

Mark evden çıkarken, kayınpederiyle kayınvalidesinin öfkeli bakışları üzerindeydi. Julia sadece hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Hâlâ tek kelime etmemişti. Mark dönüp ona bakmadı.

76

Westerland / Sylt

Cuma, 14.26

Başkomiser Friedberg’in bilgisayara “Helius” kelimesini yazmasının üzerinden saniyenin binde biri kadar bir süre geçtikten sonra, bilgisayarının içindeki bir şey kımıldadı. Bildik bir şablon tanınmıştı, en yüksek önceliği olan bir şablon. Pandora’nın binlerce mercii bu şablonla bağlantılıydı. Friedberg’in bilgisayarındaki mercii, karakolun merkezî bilgisayarı üzerinden internet bağlantısını aktifleştirdi ve tüm diğerlerine kısa bir mesaj yolladı. İnternet aracılığıyla yürütülen veri trafiği birdenbire çoğalıverdi. Megabaytlarca veri değiş tokuş edildi, birkaç Pandora mercii ağdan indirildi ve bir an için tüm sistem performansını bloke etti. Araştırdılar, analiz ettiler, karşılaştırdılar ve buldukları sonuçları diğer binlerce merciye yolladılar. Yapay nöronlardan oluşan karmaşık örgü içinde bir birlik oluştu; bir düşünce olarak adlandırılabilecek bir şey.

Düşünce düşünülmüş, bilgi ağda bir yerlere kaydedilmişti. Westerland Polis Karakolu’nun sunucusundaki merciiler birbirinden ayrıldı, internet aracılığıyla yürütülen veri trafiği yeniden normal ölçülere indi. Friedberg’in bilgisayarındaki Pandora mercii tekrar derin, rüyasız uykusuna daldı.

Sistemin, alışılmışın dışında davrandığını kimse fark etmemişti.

77

Westerland / Sylt

Cuma, 15.05

Niebüll'e giden arabalı trendeki sürücülere yol gösteren demiryolu görevlisi, "Üzgünüm ama daha beklemek zorundasınız," dedi. "Bir sinyal arızası var. Şu an anakaraya hiçbir tren hareket edemiyor. Maalesef, daha ne kadar süreceğini de tam olarak söyleyemem. Beklemek mi, yoksa daha sonra yeniden gelmek mi istersiniz?"

"Daha sonra yeniden geliriz," diye cevapladı Lisa ve arabayı çevirdi.

"Burada takılıp kaldık," dedi Mark'a, bir süre gittikten sonra. "Belki de bir adaya kaçmak yanlıştı."

"Sylt'ten gitmenin en az iki yolu var."

"Arabalı vapurdan mı bahsediyorsun? Sanırım List' te..."

"Radar arızası ya da başka herhangi bir sebepten, Römö'ye giden arabalı vapur da çalışmayacaktır. Pandora, Diego gelene dek bizi buraya çivilemeye çalışacak. Tek şansımız, küçük bir tekne bulmak."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Kayınpederimin Munkmarsch Yat Limanı'nda bir yelkenlisi var."

Lisa sırıttı. "Yelkenlinin sahibini düşününce, büyük bir riske giriyormuşuz gibi geliyor..."

Mark başını salladı. "Sanırım, bir daha gözüne görünmesem iyi olur."

Nörenberg'in yelkenlisi, bir dolu hafif teknenin ve Sylt'in çok güzel ve çok zengin olmayanlarının med zamanı sular altında kalan Kuzey Denizi kıyı şeridini dolaştığı orta büyüklükteki yelkenlilerin ortasında, güzelce bağlanmış vaziyette duruyordu. Bir Dehler Optima'ydı, seksenli yıllardan kalma, yirmi yıldan daha fazla zaman geçmesine rağmen yeni gibi görünen,

on metrelik, şık bir yat. Hermann Nörenberg'in medar-ı iftiharıydı. Yelkenlinin kıç tarafına süslü harflerle ismi yazılmıştı: "Julia."

Mark, çocukluğundaki Sylt seyahatlerinden beri tanıdığı yaşlı liman sahibine el salladı. Adam da el sallayarak karşılık verdi.

Sağlam yelken bezinden bir muşamba kıç güvertesinin üzerine gerilmiş ve asma kilitle emniyete alınmıştı. Ayrıca tekne demir bir halkadan geçirilmiş zincirle kıyıya bağlanmıştı.

Mark, onlarla ilgilenmeye devam etmeyen liman sahibinin kulübesine bir bakış attı. Uygun aletler olmadan, küçük bir tel parçasıyla kilitleri açmak ve muşambayı kıvırmak Lisa'nın birkaç dakikasını aldı. Mark ayakkabılarını ve çoraplarını çıkararak güverteye çıktı. Eski tekneye sokak ayakkabılarıyla basmaya içi elvermedi. Lisa'nın ayağında siyah spor ayakkabılar vardı, fakat o da Mark'ı örnek alarak ayakkabılarını çıkardı.

Yelken bezi ve tik yağı kokusu Mark'ı eski bir dost gibi karşıladı ve ailesiyle yaptığı yelkenli gezintilerini anımsattı. Tüm sıkıntılara rağmen, nihayet yeniden neredeyse sessizce dalgaların arasında kayma, yalnızca rüzgârın saf gücüyle, martıların çığlıkları, çarmıkların gıcırtısı ve yelkenlerin hafif dalgalanması eşliğinde yol alma fikri, içini sevinçli bir bekleyişle doldurmuştu.

Yelkeni açmaya başladığı sırada, liman sahibi iskeleden onlara doğru geldi.

"Merhaba, Mark!" diye bağırdı. Lisa'ya garip bir bakış attı. "Julia nerede?"

"Bu, kuzenim Lisa," diye açıklama yaptı Mark. "Julia ailesiyle beraber yarın arkadan gelecek. Ben sadece, hava izin verdiği ölçüde, şöyle hızlıca kısa bir gezinti yapmak istedim." Batıda, denizin üzerinde, kule gibi yükselen bulutların toplandığı gökyüzüne bir bakış attı. "Bilirsiniz, kayınpederim teknenin düzenli olarak hareket ettirilmesine çok önem verir."

Liman sahibi, Mark'a şüpheci bir ifadeyle bakıyordu. "Dr. Nörenberg her zaman gelmeden önce arayıp bana haber verir!"

Mark, yüzüne şaşırmış bir ifade yerleştirdi. "Aramadı mı? Bana demişti ki... neyse, fark etmez. Hâkim Bey artık pek de genç sayılmaz." Sırıttı.

Liman sahibi başını salladı. “Tamam. Ama elinizi çabuk tutmalısınız,” dedi. “Bu akşam için havanın kötü olacağı söylendi. Rüzgâr en az yedi sekiz kuvvetinde olacakmış. Rahatsız edici olabilir.”

“Endişelenmeyin. Bir saat içinde dönmüş oluruz.”

“Yanınıza içecek bir şeyler almak ister misiniz? Flens[30] indirimde...”

“Hayır, teşekkürler.”

“Peki öyleyse; pruvanız neta, rüzgârınız kolayına olsun!” Liman sahibi onlara tekrar el salladıktan sonra, kulübesine girerek gözden kayboldu.

Mark dıştan takma motoru kullanmadan yelkenliyi dar limandan çıkardı. Lisa, Mark kadar yelken yapmamış olsa da, çok becerikli bir şekilde yerini aldı. Çok geçmeden liman girişini arkalarında bırakmış, engin Kuzey Denizi’nin açıklarına doğru seyrediyorlardı.

Rüzgâra karşı dar boğazda voltalamak zorunda kalmadıklarında ve Mark ön yelken iskotası olmaksızın gayet rahat manevra yapabildiğinde, Lisa güverteyi terk edip kamaraya indi. “Dizüstü bilgisayarın aşağı yukarı üç saatlik şarjı var!” diye bağırdı aşağıdan. “Bununla yetinebilir miyim, bilmiyorum.”

“Elinden geleni yap!” diye bağırdı Mark, dalgalanan yelkenlerin sesini bastırmaya çalışarak. “Yukarı, Danimarka’ya doğru ilerleyeceğim. Belki orada küçük bir otel ya da başka bir şey buluruz.”

Tekneyi, açık denizde yüksekliği bir metreyi bulan köpüklü dalgaların arasından sürüyordu. Rüzgâr yaklaşık beş kuvvetinde kesintisiz esiyordu... tekne için ideal şartlar. Mark kuzey yönünde, kıyı şeridine paralel bir apaz seyir[31] tutturdu. Lisa’nın denize dayanıklı olduğunu umuyordu; tekne, rüzgârın basıncıyla yana yatıyordu. Bu şartlar altında kızın nasıl aklını toplayıp çalışabileceğini bilmiyordu.

Yaklaşık iki saat sonra doğuda, kıyı yönünden üzerlerine doğru gelen bir helikopter gördü. Gökyüzüne baktı. Bulut kuleleri bu arada denizden anakaraya doğru iyice yaklaşmıştı. Bulutlar, şimşekler tarafından titrek ampuller gibi aydınlatılıyordu. Patlak vermeye hazırlanan hava hiç de tehlikesiz değildi. Sert Kuzey Denizi üzerindeki ilkbahar fırtınaları daha

önce bazı taşkın yelkencileri zor durumda bırakmıştı. Eğer tekneyi bir an önce bir limana sokmazsa, çok kötü olacaktı.

“Tam yol ileri!” diye bağırdı Mark ve pruvayı rüzgâra doğru çevirdi. Kamaradan şaşkın bir çığlık geldi; belli ki Lisa uyarısını duymamıştı. Tekne diğer tarafa yattı. Mark, pruva gittikçe yükselen dalgaları çaprazlamasına kessin diye, bir orsa seyir[32] tutturdu. Derin çukurlarla dolu bir çölde arazi aracıyla ilerliyorlarmış gibi, tekne yükseliyor ve sonra sert bir biçimde tekrar iniyordu.

Lisa kamaradan başını uzattı. “Böyle çalışamam!” diye bağırdı, dalgalanan yelkenlerin sesini bastırmaya çalışarak.

Mark kıyıya işaret etti. “Ziyaretçimiz var!” diye bağırdı.

Lisa denize, Mark’ın gösterdiği fırtına bulutlarının olduğu yöne baktı. Sonra soran bakışlarını Mark’a çevirdi.

Mark onun korkularını onayladı. “Çok kötü olabilir. Ve tekne esasında böyle bir havaya uygun yapılmamış.” Dudaklarına zalim bir sırıtma yerleştirdi. “Ama helikopter de öyle.”

Lisa dizüstü bilgisayarı kapatıp kamaranın su geçirmez iç tarafına koydu. Sonra Mark’ın yanına oturdu. Konuşmadan, karanlık gökyüzüne karşı seyrediyorlardı.

Oldukça tuhaf bir yarıştı. Helikopter tekneden daha hızlıydı, ama fırtına hatırı sayılır bir hızla yaklaşıyordu ve onlara helikopterden önce ulaştı. Helikopter birkaç yüz metre kadar yaklaştı, fakat sonra rotasını değiştirmek zorunda kaldı.

Bu arada dalgalar iki metreye kadar yükselmişti. Sürekli teknenin ince pruvasında kırılıyor ve kamaranın üzerine küvetler dolusu su bırakıyorlardı. Nörenberg’in teknesine gözü gibi bakmış ve içeriye su sızamasın diye en küçük çatlakları bile titizlikle tıkamış olması bir şanstı. Mark ile Lisa yelkenleri indirmiş ve Lisa’nın güvertenin altında bir kutuda bulduğu can yeleklerini giymişlerdi. Mark, teknenin geriye kalan azıcık manevra kabiliyetini garantiye almak için, dıştan takma motoru çalıştırmıştı. Rüzgâr çarmıklarda uğulduyor ve sanki azgın denizin gücü Optima’yı alabora etmeye yetmezmiş gibi, halatları çekiştiriyordu.

Dümenin başında birbirlerine sokulmuş, oturuyorlardı. Mark’ın ince ceketi soğuk yağmur karşısında pek koruma sağlamıyordu ve Lisa’nın da üzerinde sadece ince bir rüzgârlık vardı. Mark, yolda bir yerlerde durup ikisi için balıkçı yağmurluğu almadığına pişman oldu. Fırtına gittikçe şiddetleniyordu. Teknenin sağına ve soluna yıldırımlar düşüyordu.

“Eğer bir yıldırım bize isabet ederse ne olur?” diye bağırdı Lisa, rüzgârın uğultusu ve gök gürlemesi arasından.

“Hiçbir fikrim yok!” diye haykırarak karşılık verdi Mark.

En az iki saat denizle mücadele ettiler. İliklerine kadar ıslanmış bir halde titreyerek oturuyor ve bu arada bir dolu fırtınasıyla cesaretlerini kırmaya bile çalışmış kasırgaya kafa tutuyorlardı.

Nihayet yağmur hafifledi, şimşekler seyrekleşti ve rüzgâr biraz azaldı. Tekne hâlâ dalgaların elinde oyuncak bir top gibiydi, ama ortada direkt bir alabora olma tehlikesi yoktu.

Bir süre sonra bulut örtüsü de yırtıldı ve ortaya kıpkırmızı bir akşam seması çıktı. Deniz o kadar sakinleşmişti ki, dalgalar tekneyi sadece hafifçe kaldırıyordu. Kara görünmüyordu. Yalnızca, üzerlerinden çekilmiş olan muazzam bulut kuleleri ufukta belirdi.

“Üşüdüm,” dedi Lisa.

Mark başını salladı. “Acilen ısınmalıyız. Tekneyi bir süreliğine kendi haline bırakabiliriz.” Dümeni, takma motor tarafından hiç durmadan açık denizin daha da açıklarına götürülecekleri şekilde sabitledi. Sonra kamaranın kapısını açıp dar odadan içeriye girdi.

Bir yetişkinin pek sığamayacağı uzunluk ve genişlikte dört yatak vardı. Küçük bir dolabın içinde iki tane plaj havlusu buldular. Hiç tereddüt etmeden, üstlerinden su damlayan ıslak kıyafetlerini çıkardılar ve soğuktan morarmış vücutlarını havluyla ısıtmaya çalıştılar. Sonra birbirlerinin karşısında çıplak bir şekilde durdular.

Lisa güldü. “Ee, şimdi ne olacak?”

Mark’ın gözleri, sanki uzaktan kumanda ediliyormuş gibi Lisa’nın ince bedeninin üzerinde kayıyordu. Konuşamıyordu.

“Sanırım biraz ısınmalıyız,” dedi Lisa. Mark’a doğru bir adım atıp çıplak vücudunu onun göbeğine dayadı. Mark kollarını ona dolayıp onu kendine bastırdı. Bir an böyle durdular ve sanki ikisi de ilk adımı atmaya cesaret edemiyormuş gibi sıcağın tadını çıkarttılar. Sonra Mark’ın elleri sanki kendiliğinden Lisa’nın sırtını ve kalçasını okşamaya başladı. Lisa onun hareketlerine karşılık veriyor, ona sürtünüyordu. Mark’ın bedeni, istediği şeyin sinyalini uzun süredir veriyordu. Ancak içinden bir ses, kendine gem vurması gerektiğini söylüyordu. Bu, aceleye getirilmeyecek kadar önemliydi, değerliydi.

Lisa başını kaldırıp yumuşak bir biçimde Mark’ın dudaklarını öptü. Bir yandan da eli zarif hareketlerle onun ensesini okşuyordu. Mark, Lisa’nın öpücüğüne karşılık verdi. Arzunun esiri olmuş bir halde Lisa’yı kendine öyle sıkı bastırdı ki, kız neredeyse havasız kaldı. Dilleri eski tanıdıklar gibi buluştu ve öğlen aniden bölünmüş olan danslarına devam etti.

Birden Lisa kendini onun kollarından kurtardı. Geriye doğru bir adım atıp ciddi bir ifadeyle ona baktı. Mark’ın bedeni hayal kırıklığıyla haykırıyordu. “İstemiyor musun?” diye sordu usulca.

“Hayır, istiyorum. Hem de çok. Ama...”

“Ciddisin, değil mi?”

Lisa gülümsedi. “Ciddiyim, evet. Ciddiyim, ama umutsuz değilim.”

78

Flagstaff / Arizona

Cuma, 12.11

Sybil Shepard kendi enstitüsünün de yer aldığı askerî üssün içinde bulunan askerî inzibat binasının küçük, gösterişsiz bir odasında oturuyordu. Askerî istihbarat servisinin albayı öne doğru eğilip zeki, şüpheci gözleriyle Shepard'ı dikkatle süzdü. "Şu Pandora, sizinle nasıl iletişime geçti?"

Shepard içini çekti. "Size onlarca kez anlattım!"

Albay başını salladı. "Bana, sizinle dışarıdan, bir internet tarayıcısı üzerinden iletişim kurduğunu anlattınız. İkimiz de bunun olamayacağını biliyoruz. Üssün bilgisayar ağı, davetsiz misafirlere karşı kesinlikle güvenli. Ayrıca kontrol ettik. Ağ genelinde ve sizin bilgisayarınızda kesinlikle böyle bir girişin izine rastlanmadı. Ama tabii bütün bunları size defalarca söyledim."

"Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Ne olduğunu bilmiyorum. Sistem yöneticisi değilim ve bunu nasıl yaptığını size söyleyemem. Sadece, ne gördüğümü tarif edebilirim. Thomas Lehmann'a sorabilirsiniz. O da oradaydı."

"Elemanınız hikâyenizi doğruluyor. Ama bu, onun gerçek olduğunu göstermez."

"Beni tam olarak neyle itham ediyorsunuz? Ben size geldim, değil mi? Eğer casusluk yapmak isteseydim, istihbarat servisini olaya dahil etmezdim herhalde!"

"İtham falan etmiyorum," dedi albay. Arkasına yaslanıp ellerini masanın üstünde kenetledi. "Sadece, gerçekte ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Tanrı aşkına!" Shepard bir an için yüzünü ellerinin arasına gömdü. Tam dört saattir bu odada oturuyordu. Kimse içecek bir şey teklif etmemişti. Ayrıca, tuvalete gitmesi gerekiyordu. "Gerçekte ne olduğunu size söyledim! Bu oyuna bir son veremez miyiz?"

“Tankla ilgili olaya geri dönelim. Arızayı açıklayamadığınızı söylüyorsunuz. Doğru mu?”

“Doğru.”

“Ve bunda Pandora’nın parmağı olduğunu iddia ediyorsunuz.”

“Böyle bir şey iddia etmedim.”

“Ama mümkün olduğunu düşünüyorsunuz.”

“En azından olasılık dışı bırakamıyorum. Demek istediğim, bu iletişimin AT-1’in sapıtmasından hemen sonra kurulması tuhaf. Ayrıca, kaynak koda sahipti. Onunla oynamış olduğunu düşünmek mümkün.”

Albay, bu sanki tek mantıklı açıklamaymışçasına, başını salladı. “Ve bu oynanmış kodu bir şekilde tanka aktardı. Muhtemelen gece üsse sızıp tankın taretini açtı ve bir çipi değiştirdi.”

“Bu saçmalık ama!”

“Kesinlikle.”

Shepard, gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Bu dar kafalı, aşağılık herifin önünde zayıflık göstermemek gerekirdi. “Size yüzüncü kere söylüyorum: AT-1’in neden öyle davrandığını bilmiyorum, o yabancının kaynak koda nasıl ulaştığını ya da benimle nasıl iletişime geçebildiğini de bilmiyorum. Size sadece, gördüğüm şeyi tarif edebilirim. Nasıl ve neden kısımlarını kendiniz bulmak durumundasınız.”

“Sorun tam olarak burada,” dedi albay son derece sakin bir ses tonuyla.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Önüme, projenizin felaketle sonuçlanmasında sözde suçu olan büyük yabancıyla ilgili macera dolu bir hikâye koyuyorsunuz. Sizin ifadeniz dışında bu teoriyi doğrulayacak tek bir olgu yok, buna karşın birçok teknik uzmanın ifadesine göre, iddia ettiğiniz şey kesinlikle olmuş olamaz. Kendisi de projede yer almış olan asistanınızın hikâyeyi doğrulaması hiçbir şeyi kanıtlamaz. Bana kalırsa, neredeyse insanların hayatına mal olacak, çok ciddi bir hata yapmış olduğunuz gerçeğini geçiştirmeye çalışıyorsunuz. Psikologlar buna ‘suçu bastırma’ diyorlar.”

Shepard gözyaşlarını daha fazla tutamıyordu. Yutkundu. “Hiçbir şey anlamıyorsunuz! Herhangi birisi son derece gizli bir projenin kaynak koduna ulaşabiliyor. Eğer bu kişi...”

“Öyle birisi yok,” dedi albay. Bu, kulağa bir emir gibi geldi.

Shepard kendini toparladı. Yaşlarla dolu gözlerinin önünde albayın yüzü bulanıklaştı. “Şimdi bana ne olacak?” Sesi titriyordu.

“Geçici olarak görevden uzaklaştırıldınız. Bir disiplin soruşturması olacak, ama yargılanacağınızı zannetmiyorum. Bana kalırsa, ağır bir teknik hatadan başka bir şey yapmadınız. Bunun için cezalandırılmazsınız, fakat Otonom Sistemler Bölümü’nün yöneticisi olarak kariyeriniz sona erebilir.”

Shepard yavaşça başını salladı.

Albay bir elini onun koluna koyduysa da, Shepard kolunu hemen çekti. “Üzgünüm, Sybil,” dedi Albay. “Son zamanlarda nasıl bir baskı altında olduğunuzu biliyorum. Askerî psikoloğa, sizinle temasa geçmesi için talimat verdim. Eminim ki...”

“Ben deli değilim,” dedi Shepard. Sesi şimdi yeniden güçlü çıkıyordu. “Öyle olmasını dilerdim. Tanrım, gerçekten dilerdim!”

79

Alman Körfezi / Kuzey Denizi

Cuma, 20.47

Mark, Lisa'yı yavaşça kollarının arasına aldı. "Ben de ciddiyim," dedi.

Lisa başını kaldırıp ona baktı; gözlerinde, Mark'ın daha önce görmemiş olduğu bir kırılganlık vardı. Geçmişin gölgeleri, Kuzey Denizi üzerindeki fırtına bulutları gibi yüzünde yavaşça ilerliyordu sanki. Mark, kendisine açılmanın Lisa'ya zor geldiğini hissetti. Sanki otokontrolünü kaybetmekten korkuyor gibiydi.

Mark onu alnından öptü. Bu, sözcüklere dökülmemiş bir soruydu.

Cevap olarak Lisa onu dudaklarından öptü. Dudakları birbirinden ayrılmadan, Mark'ı dar yataklardan birine çekti.

Lisa'nın vücudu Mark'ın altında sıcak bir okyanus gibi hareket ediyordu. Tenindeki deniz tuzu lezzetliydi. Ritmik hareketleri, dalgaların üstünde dans eden teknenin yumuşak kalkış ve inişlerine karışıyordu. Sanki Lisa, bunca zamandır, belki de yıllardır kendine uyguladığı bir freni azar azar boşaltıyordu. Birdenbire içinde neredeyse hayvani bir vahşilik tutuştu ve Mark'ı da sürükleyip götürdü. Mark daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şey yaşamamıştı. Teknenin darlığı bir engel değildi. Onları daha da yakınlaştırıyor, vücutlarının oyununu yavaşlatıp uzatıyordu.

Bir an geldi ki Mark, Lisa'nın üstünde zar zor nefes alarak ve mutlu yatıyor ve kendini ondan çözmek istemiyordu. Dünya umurunda değildi. Pandora'yı unutmuştu. Önemli olan tek şey, Kuzey Denizi'nde bir yerlerde bulunan küçük bir teknenin içindeki iki vücuttu.

Lisa şefkatle Mark'ın sırtını okşuyordu. Yumuşak, dairesel hareketleri Mark'ı tahrik etmeyi bırakmıyordu ve ilk heyecan dalgasının yatışmasından sonra, karnının altında, ihtimal vermediği bir hızla şehvet yeniden uyandı. Bu defa, ikisini de sanki fırtına sonrası yumuşak dalgalar gibi hareket ettiren daha yavaş, daha sakin bir danstı. Hem daha güzeldi, çünkü şimdi

Lisa'nın vücudunu, ilk şehvetin baskısını hissetmeden sakin sakin keşfedebiliyordu.

Bu defa, Mark'ın okşayışları altında şehveti patlayan Lisa'ydı. Vücudu titremelerle sarsılıyor ve parmaklarını acı verici bir şekilde Mark'ın sırtına geçiriyordu, fakat gıkını bile çıkarmıyordu.

Mark nihayet ikinci defa boşaldığında, dar yatakta birbirlerinin kolları arasında yatıp öylece birbirlerine baktılar. Mark'ın içinden bir ses, bunun hayatının en önemli anı olduğunu söylüyordu. Tehlike onları bir araya getirmiş olabilirdi, üzerlerindeki muazzam baskı ikisinin de libidosunu yükseltmiş olabilirdi. Fakat şimdi, şehvet yavaş yavaş azalıp yerini derin bir tatmin duygusuna bırakırken, Mark bunun doğru olduğunu biliyordu; bugüne dek hiç yaşamadığı bir biçimde doğru.

Lisa'yı olduğu gibi, kusurları ve hareketli geçmişiyle istediğini göstermek için, boynundaki küçük kurukafa dövmesini öptü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Lisa'nın iri gözlerinde, Mark'ı doğru anlayıp anlamadığından emin olamıyormuşçasına, bir şüphe gölgesi inatla duruyordu. Mark'ın yüzünde samimiyetsizlik izleri aradı. Sonra nihayet gülümseyip cevap olarak uzun, şefkat dolu bir öpücük verdi.

Uzun bir süre öyle yattılar ve Mark uyanık kalmaya çalıştı. Lisa'nın sıcak, çıplak vücudunu kolları arasında tutabildiği her saniyenin tadına varmak istiyordu. Ancak bir an geldi ki, son günlerde yaşadığı büyük zorlukların acısı çıktı ve Mark uyuyakaldı.

Kahve kokusuna uyandı. Şaşkınlıkla gözlerini açtı, doğrulup oturdu ve başını dar yatağın üzerindeki tahtaya çarptı.

Lisa küçük iskambil masasının başına oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Nemli kıyafetlerini yeniden giymişti ve Mark'a doğru döndü.

"Günaydın! Gecen iyi geçti mi?"

Mark sırıttı. "Hem de ne biçim. Ne yazık ki bir yerden sonra uyuyakalmışım."

“Kahve ister misin?”

Mark başını salladı.

“O zaman gel de al,” dedi Lisa ve sırıtarak ona bir kupa uzattı. Mark’ın çırılçıplak bir halde teknenin içinde sallanarak ilerlemekten başka çaresi kalmamıştı. Lisa bakışlarını onun vücudunda dolaştırarak eğleniyordu.

“Nereden buldun ki bunu?” diye sordu Mark, Lisa dumanı tüten kupayı nihayet ona verince.

“Küçük bir gaz ocağı buldum. Kayınpederin gerçekten de her şeye hazırlıklıymış.”

Sıcak içecek Mark’a ateşli geceyi hatırlattı. Lisa yeni oluşan ereksiyonunu fark edemeden arkasını döndü.

Soğuk, nemli kıyafetlerini giymek, şehvet dolu tüm düşüncelerini dağıttı. Şöyle bir üstüne başına göz attı, buruşmuş kot pantolonuna ve mahvolmuş saf yün kazağına baktı ve kendi, üzücü haline ve durumun ironisine karşı sırıtmaktan kendini alamadı. Dış görünüşüne her zaman önem vermişti, özellikle de kadınların yanında. Ancak kıyafetleri tümüyle ıslanmamış olsaydı, herhalde hayatının en heyecanlı gecesini kaçıracaktı.

Nemli soğukla içeriden savaşabilmek için, kahveyi içebildiği kadar çabuk içti. Kıyafetleri en iyi kurutma yolunun onları giymek olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

“Ne durumdasın?” diye sordu.

“Dizüstü bilgisayarın pili neredeyse bitmek üzere, ama virüsün ilk versiyonunu bitirdim. Şimdi geriye sadece, onu test etmek kaldı.”

“Test etmek mi?”

Lisa şaşkın bir ifadeyle baktı. “Yanılıyor muyum, yoksa sen bir zamanlar bir yazılım firmasının patronu muydun? O halde, bir çırpıda hatasız kod yazmanın imkânsız olduğunu bilmen gerekir. Gerçi derleyici hata bulmadı ve şimdi elimde yürütülebilir bir program var. Ama bu, ancak program denendiğinde bulunabilecek bir mantık hatası olmayacağı anlamına gelmiyor.”

“Rainer hatasız kod yazabiliyordu.”

Lisa, Mark’a kızgın bir bakış attı. “Ben Rainer değilim.”

Mark sırıttı. “Fark etmiştim.”

Lisa ona fırlatabileceği bir şeyler bulmak için çevresinde bakındı. Mark hemen güverteye çıkıp gözden kayboldu.

Yüksekteki tek tük bulut kümeleri dışında gökyüzü açıktı. Doğu yönünde çoktan aydınlık bir çizgi belirmişti. Güneş birazdan doğacaktı. Onları çevreleyen deniz boş ve karanlıktı. Mark uzaktaki büyük bir geminin seyir fenerlerini görebiliyordu, tahminen bir yük gemisi. Tekneyi başıboş yol almaya bırakmanın oldukça riskli olduğunu fark etti. Rotaları boyunca, İngiltere’ye giden ve Atlantik’i aşan büyük gemi yollarının yakınından geçmeseler de, Kuzey Denizi öyle pek de ıssız sular değildi.

Batı yönünden esen serin rüzgâr Mark’ı soğuktan titretti. Isınmak için birkaç şınav çekti. Sonra yelkenleri açmaya koyuldu. Bunu yaparken, doğuda, ufukta, tan ağarırken sönmemeye inat etmiş bir yıldız gibi parlayan bir nokta gözüne ilişti.

Durdu ve noktanın gittikçe parlaklaşıp büyümesini izledi. Bir süre sonra bir helikopterin kendine özgü takırtısını duydu. Aceleyle aşağı indi. Lisa korkmuş bir ifadeyle başını işinden kaldırdı.

“Ziyaretçimiz var,” dedi Mark. “Ve korkarım, bu defa bizi hiçbir fırtına kurtaramaz.”

80

Alman Körfezi / Kuzey Denizi

Cumartesi, 6.10

Pervanenin kulakları sağır eden darbeli sesi, kamarada insanın karşısındakini anlamasını imkânsız kılıyordu. Oluşan rüzgârın etkisiyle tekne bir o yana bir bu yana savrulup duruyordu. Helikopter tam üzerlerinde duruyor olmalıydı.

“Alman Sınır Polisi! Ellerinizi kaldırıp güverteye çıkın,” diye çınladı hoparlörden bir ses. “Tekrar ediyorum, hemen ellerinizi kaldırıp güverteye çıkın. Aksi takdirde ateşli silahlar kullanılacaktır!”

Mark ile Lisa birbirlerine baktılar. Gelen neden Sahil Güvenlik ya da Westerland Polisi değil de Alman Sınır Polisi’ydi? Ve onları nasıl bulmuşlardı? Yanlarından geçen bir gemi, başıboş seyrediyormuş gibi görünen yelkenliyi ihbar mı etmişti? Yoksa Pandora bir casus uydudan mı yararlanmıştı?

Mark ile Lisa güverteye çıktılar. Işıldak gözlerini kamaştırdı. Ellerini yukarı kaldırdılar.

“Pruvaya oturun ve ellerinizi indirmeyin. Tekneyi hareket ettirmeyi ya da suya atlamayı denemeyin. Aksi takdirde üzerinize ateş açılacaktır.”

Mark ile Lisa söyleneni yaptılar. Helikopter üzerlerinde gürlerken, onlar yukarı kaldırılmış elleriyle göz kamaştıran ışığın altında oturdular. Mark ışıldağın yanında, helikopterin açık kapısından eğilen ve bir ipin ucunda aşağı sallanan bir adamın siluetini belli belirsiz gördü. Kısa süre sonra adam güverteye atladı. Üzerinde mat siyah koruyucu bir giysi vardı ve makineli tabancasının namlusunu Mark ile Lisa’ya doğrulttu. Onu iki adam daha izledi. Mark ile Lisa’yı düz bir şekilde yere yatmaya zorladılar. Mark’ın kolları acımasızca arkasına çekildi ve plastik bir bantla bağlandı. Adamlardan birinin işareti üzerine helikopter yükselip ileride daireler çizmeye başladı.

“Tekne emniyete alındı,” diye gürledi diğeri, kamarayı kontrol ettikten sonra.

Mark doğrulmaya çalıştı. “Bu da ne demek oluyor?” diye bağırdı. “Biz suçlu değiliz!”

Onlara bekçilik eden adam Mark’ı geri itti. “Yerde kalın ve kıpırdamayın!” Ses tonu, ne kadar ciddi olduğu konusunda şüpheye yer bırakmıyordu. Artık Pandora ile Diego bunu nasıl ayarladılarsa; besbelli ikisinin terörist olduğu düşünülüyordu.

Doğan güneş bulutları tutuştururken, Mark ile Lisa uzun bir süre öylece yattılar. Birbirlerine bakıyorlardı ve Mark’ın içinde, aralarındaki ilişkinin başladığı gibi hızlı ve şaşırtıcı bir şekilde bittiğine dair korkunç bir his vardı. Lisa’nın gözlerine yaşlar dolmuştu, ama cesurca gülümsüyordu. Mark da ona gülümseyerek karşılık verdi ve hissetmediği iyimserlikten bir parça göstermeye çalıştı. Şimdi ona biraz teselli verebilmek için elini tutmayı nasıl da isterdi.

Nihayet Mark güçlü dizel motorların gürlemesini duydu. Deniz Kuvvetleri grisi bir hücumbot yanlarına yanaştı. Yukarı kaldırıldılar ve normalde yaralıların kurtarılmasında kullanılan sedyelere bağlandılar. Küçük bir vinç onları savaş gemisinin güvertesine indirdi. Güvertenin altındaki küçük bir odaya getirilip iki dar yatağa yatırıldılar. Sonra odanın kapısı kilitlendi.

“Bu da ne demek oluyor?” diye bağırdı Mark. “Bir avukatla görüşmek istiyorum! En azından şu kahrolası bağlarımızı çözün!”

Kimse onu duyuyor gibi değildi.

“Dinleyin,” dedi yüksek sesle. “Birinin bizi dinlediğini biliyorum. Ben Mark Helius, Distributed Intelligence yazılım firmasının başkanıyım. Çalışanlarımdan biri, kendine ait bir zekâ geliştirmiş olan Pandora adında tehlikeli bir yazılımı gizlice internete sızdırdı. Bu yazılım polis bilgisayarlarıyla da oynayabiliyor. Bizim her ne yaptığımızı düşünüyorsanız; doğru değil. Biz terörist değiliz. Pandora virüsüyle savaşabilecek bir şey geliştirmeye çalıştık. Teknenin güvertesinde bir laptop bulacaksınız. Onu emniyete alın! Pandora virüsünün kaynak kodu orada.”

İç çekti. “Tüm bunlara inanmanın zor olduğunu biliyorum. Bizi bu yüzden serbest bırakmanızı beklemiyorum. Ama beni dinleyen her kimse: Size yalvarıyorum, koda göz atmaları için bilgisayar uzmanlarına haber verin. En azından, hikâyemin doğru olup olamayacağını kontrol edin! Lütfen! İnsanlığın geleceği buna bağlı olabilir!”

“Unut gitsin,” dedi Lisa. “Nasıl olsa anlamayacaklar.”

Mark’ın aklına bir şey geldi. “Komiser Unger!” diye bağırdı. “Hamburg Cinayet Masası’ndan Başkomiser Unger’e sorun! O bizim masum olduğumuzu biliyor!”

81

Hamburg-Alsterdorf

Cumartesi, 12.05

“Bana inanmak zorundasınız!” Mark, sade, penceresiz odanın ortasındaki masada tam karşısına oturmuş üç adamın yüzlerine bakıyordu. İçlerinden biri, keskin yüz hatlarına ve tepkisiz bakışlara sahipti, belli ki Federal Alman Polisi’nden yüksek rütbeli bir subaydı. Adını vermemişti, ama üçünün arasında sözü geçenin o olduğu belliydi. Diğer ikisi genç bir polisle, kendini Stefan Schütze olarak tanıtmış bir adamdı. Muhtemelen FAP’deki bilgisayar uzmanlığı işini birinci sıradan kapmasının nedeni, kalın kemik çerçeveli gözlüğü, yarısı dökülmüş saçları ve top sakalıyla bilgisayar manyağı klişesine tam olarak uymasıydı.

Schütze öne doğru eğildi. “Dinleyin beni, ben de bu işlerden biraz anlıyorum,” dedi. “Anlattığınız şey teknik olarak imkânsız. Eğer gerçekten de dışarıda bir yerlerde bir yapay zekâ varsa, onun Interpol sistemlerine girip verilerle oynaması mümkün değil.”

“Fakat birisi verilerle oynadı, değil mi? Eğer bunu bilmiyor olsaydınız ve terörizm hikâyesiyle ilgili şüpheniz olsaydı, burada olmazdınız.”

“Başkomiser Unger sizin adınıza konuştuğu için buradayım. Şu esnada, onun bu olayla bağlantısının derinliğini kontrol ediyoruz.”

“İyisi mi verileri kontrol edin. Kimin benim için uluslararası tutuklama emri çıkarttığını bulun. Onunla konuşun. Kahrolası bilgisayar sistemlerine güvenmeyin. İnsanlarla konuşun!”

Schütze iç çekti. “Pekâlâ, haklısınız. Birinin Interpol sistemine sızdığını biliyoruz.” Yaşlıca subayın kınayan bakışlarını görmezden geldi. “Bilmediğimiz tek şey, nasıl olduğu.”

“Size açıkladım ya. Pandora...”

Kendini Başkomiser Vogt olarak tanıtmış olan genç polis, “Bırakın şu Pandora hikâyesini,” diye karşılık verdi. “Bununla bir yere varamazsınız.

Bu olayın ardında gerçekten kimin olduğunu söyleyin bize artık.”

Mark iç çekip başını iki yana salladı. “Laptop’u incelediniz mi?”

Schütze başını salladı. “Refakatçinizin tarifine uyan hiçbir şey bulamadık.”

Mark donakaldı. Sadece gözlerini kırpıştırdı, bir an hiçbir şey söylemedi. Birdenbire akıldışı bir gülme ihtiyacı hissetti. Aynı anda, masanın diğer ucunda oturan sersemin, dikkatsizliğiyle, Lisa’yla beraber uğruna savaştıkları her şeyi yok ettiğini fark edince, öfkeden gözlerine yaşlar doldu. “Laptop’u kendi ağınıza bağladınız, değil mi?”

Schütze, yalanı yakalanmış biri gibi, biraz mahcup bir ifadeyle baktı. “Tabii ki! Yoksa nasıl...”

Mark yerinden fırladı. “Seni budala!” diye gürledi. “Seni kahrolası budala! Ne yaptığından haberin yok! Virüs bizim son şansımızdı!”

“Sakin olun, Bay Helius,” dedi subay. Şaşırtıcı derecede sakin konuşuyordu, bu da kalın sesine daha da otoriter bir hava katıyordu.

“Sakin olmak istemiyorum ama! Hikâyeme inanmamanızı anlayabilirim. Ama neden en azından Lisa’nın size söylediğini göz önünde bulundurmadınız? Laptop’u bir bilgisayar ağına bağlamama konusunda sizi uyardı, değil mi?”

Yalan söylemek, birçok bilgisayar teknisyeni için olduğu gibi Schütze için de zordu. Başını salladı. “İnanın bana, elimde en modern güvenlik duvarı...”

“Elinizdeki hiçbir işe yaramaz! Küstahlığınızla insanlığın son şansını riske attınız...” Durdu. Belki de son şans değildi. Eğer FAP’nin bilgisayar uzmanları Lisa’yla beraber işin başına otururlarsa, mutlaka kısa sürede yeni bir virüs yazabilirlerdi. Belki biraz zaman kaybetmişlerdi, ama eğer polisleri ikna etmeyi başarırsa...

“Laptop’un içindeki CD-ROM hâlâ elinizde ama, değil mi?”

Schütze’nin yüzü mahcup bir ifadeye büründü. “Şey, o...”

“O ne?”

“CD yazıcımda bir arıza oldu ve...”

“CD’yi bir yazıcı cihazına mı koydunuz?” Mark yavaşça başını iki yana salladı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. “İnanamıyorum ya!”

“Neden ki?” dedi Schütze kırgın bir ses tonuyla. “Yani CD yazıcıları normalde öyle kendiliğinden çalışmaz, hem de bir Write-Once-Disk’ti[33] ve...”

“Ne oldu?” diye sordu FAP subayı sakince.

Schütze gözlerini not defterine dikti. “CD yazıcımda bir arıza belirdi. Cihazın içindeki CD’yi okumaya çalıştı. Belli ki bu esnada verilerin bir kısmı zarar görmüş.”

Subay uzun uzun Schütze’ye baktı. Rahatsız edici bir sessizlik oldu. “Size sadece bir defa soracağım, Bay Schütze,” dedi. “Bay Helius haklı olabilir mi? Biri –ya da bir şey– ağımıza sızmış ve verilere kasıtlı olarak zarar vermiş olabilir mi?”

Schütze karşılık vermedi.

Subayın gri gözleri soğuk bir öfkeyle parıldıyordu. “Gidebilirsiniz, Bay Helius. Size söz veriyorum, bu olayın köküne ineceğiz. Bu verileri silmiş olan şey her ne ise, onu bulup yok edeceğiz!”

Mark yavaşça başını iki yana salladı. “Bunun için çok geç. Artık şansımız kalmadı.”

82

Hamburg-Alsterdorf

Cumartesi, 12.40

“Yüzlerine gözlerine bulaştırdılar!” dedi Mark. “O Schütze, sersem...”

Lisa sorgu odasının önünde onu beklemişti. “Burada olmaz,” dedi ve gözleriyle, koridorun köşesine yerleştirilmiş güvenlik kamerasını işaret etti.

Polis merkezinden çıkıp az ilerdeki City Nord’un, hafta sonu olduğu için kimseciklerin olmadığı büro parkından ağır ağır yürüyerek geçtiler.

“Bu geri zekâlılar Pandora’ya kaynak kodu yok etme şansını verdiler ve o da bunu kullandı,” dedi Mark. “Şimdi yapabileceğimiz tek şey, bekleyip dünyanın mahvoluşunu izlemek. Her şey bitti.”

“Tam olarak değil.” Lisa elinde tuttuğu, bir kullan-at çakmak büyüklüğü ve biçimindeki gümüş renkli dikdörtgeni havaya kaldırdı: bir USB bellek.

“Sen... Ama bizi geminin güvertesinden aldıkları esnada üstümüzü aramışlardı... Sen bunu nerede...”

Lisa sırıtmakla yetindi.

“Ne yapacağız şimdi bununla?” diye sordu Mark.

“Kaybedecek zamanımız yok. Pandora kaynak kodun bir kopyasının elimizde olduğunu tahmin edebilir. Eğer yakında hakkımızda bir tutuklama emri daha çıkartılırsa, hiç şaşırmam.”

“Polis subayı bana inandı. Bunun olmasını...”

Lisa başını iki yana salladı. “Tek bir adam, rütbesi ne kadar yüksek olursa olsun, hiçbir zaman bütün sistemi durduramaz.”

“Muhtemelen haklısın.” Mark çevresine bakındı. Otobüs durağı çok uzakta değildi. “Şimdi nereye?”

“Aslanın inine,” dedi Lisa. “D.I.’ya gidiyoruz.”

“Firmaya mı? Neden ki?”

Lisa içini çekti. “Virüsü test edecek zamanımız yok. Doğrudan ağa salmalıyız. Hem de Pandora’yı en hassas noktasından vuracağımıza emin olabileceğimiz yerde.”

“Ama Unger çekirdek sunucunun tahrip olduğunu söylemişti...”

“Çekirdek sunucu belki. Ama bütün sistem değil. Martin’in çoktan ağı yenilediğinden eminim. Ve eğer Pandora’nın merkezi diye bir şeyden söz etmek mümkünse, bunun hâlâ D.I.’nın sunucularında olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, virüsü yüksek kapasiteli birçok bilgisayara sızdırabilmek bizim için bir avantaj olur.”

“Ama eğer Pandora senin kaynak kodunu tanırsa, o zaman...”

“Tanımıyor,” dedi Lisa. “Laptop’taki verileri silen Pandora değildi. Bendim.”

Mark ona yandan baktı. “İşi yüzlerine gözlerine bulaştıracaklarını tahmin ettin.”

Lisa sırıttı. “Aynasızları tanırım!”

Mark onu kollarına alıp dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. Lisa gülerek kendini Mark’tan ayırdı. “Hey, otobüsü kaçıracağız!”

Yarım saat sonra Hanseatic Trade Center’ın girişinde duruyorlardı. Resepsiyon masasının ardındaki genç bekçi –Rainer Erling’in cesedini bulan değildi– onlara şüpheyle baksa da, sonra Mark’ın selamına karşılık verdi.

Merdiveni kullandılar.

“Elektronik giriş sistemini kırabilecek misin?” diye sordu Mark.

“Buna gerek kalmayacak. Giriş kartın yanında, değil mi?”

Mark başını salladı. “Yanımda ama... Pandora burada olduğumuzu...”

“Bizi içeri bırakacaktır, merak etme. Nerede olduğumuzu bilmesi onun için çok yararlı.”

“Ama bizi öldürmeye çalışacak! Belki yine yangın çıkarır ve...”

“Belki. Acele etmeliyiz işte. Ama firmayı tamamen tahrip edeceğini zannetmiyorum. Çekirdek sunucuyu yakmak ona çok acı vermiş olmalı.”

“Acıyı hissedebiliyor mu demek istiyorsun?”

“Öyle bir şey. Onun bir bölümünün çalıştığı her bilgisayar onun bir parçası, tıpkı insanın beyin hücresi gibi. Bölümlerinin arızalanmasına karşı, bir uyarı sistemi gibi bir şeyi olduğuna eminim. Eğer aynı anda birçoğu arızalanırsa ya da merkezî konumdalarsa, bu onun için hiç de hoş olmayabilir.”

Mark’a kalsa, Pandora’ya bir dolu baş ağrısı daha yaratsalar yeriydi. İki insanın ölümünden sorumluydu ve Lisa’yla Mark’ı da öldürmek istemişti. Sanal kafatasına bir balta indirmenin tam zamanıydı.

Mark giriş kartını okuyucudan geçirince, kapı Lisa’nın tahmin ettiği gibi açıldı. Ancak büro bekledikleri gibi boş değildi. Cam kapıdan içeri girince, cömertçe donatılmış resepsiyon alanının solundaki açık bölümde masasının başında oturan Mary’yi gördüler. John Grimes onun arkasında durmuş, omzunun üzerinden ekrana bakıyordu. Kapının açıldığını duyunca, ikisi birden döndü.

“Mark! Lisa!” Mary’nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

John Grimes’ın yüzünde geniş bir kurbağa gülümsemesi belirdi. Öne doğru uzattığı eliyle, epey afallamış halde kalakalan ikisine doğru geldi. “Siz Miss Hogert olmalısınız. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. “İyi ki geldiniz, Mark. Endişelenmeye başlamıştık.”

Mark, Grimes’a şüpheyle baktı. Onu daha önce hiç böyle içten ve keyifli görmemişti. “Lütfen ikiniz de büroma gelin,” dedi D.I.’nın yeni yönetim kurulu başkanı. “Kahve alır mısınız?”

“Bay Grimes, bana inanmak zorundasınız,” dedi Mark, bir zamanlar kendisine ait olan çalışma masasının önüne oturduklarında. “DINA, çok tehlikeli bir mutanta dönüştü. Biz...”

“Biliyorum.” Grimes pörtlek gözlerini doğrudan Mark’a çevirmişti. “Ben bir hata yaptım. Hayır, bir değil, bir dolu hata yaptım. Benim dar kafalı,

aşağılık herifin teki olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Çünkü dar kafalı, aşağılık bir herifim. Bu benim işim. CCC bu firmaya büyük miktarda para yatırdı ve sayılar tutmadığında, kötü polisi oynayıp yönetime tekmeyi basmak zorundayım. Bunun için para alıyorum.” Öne doğru eğildi. “Üzgünüm, Mark. Size haksızlık ettim. Lütfen özrümü kabul edin.”

Mark’ın dili tutulmuştu. Grimes’ın uzattığı eli kavradı. “Pekâlâ,” dedi, göz ucuyla Lisa’ya bakarak. Lisa’nın bakışları şüphe doluydu.

Grimes’ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve Mark hayretler içerisinde, onun kurbağa suratının pekâlâ sevecen görünebildiğini fark etti.

“Size bir teklifte bulunmak istiyorum,” dedi Grimes. “Sizi hemen firmaya yeniden CEO olarak atamak istiyorum. Ek olarak, üstün performansınız sebebiyle bir defaya mahsus olmak üzere bir milyon avro değerinde ikramiye alacaksınız. Ayrıca CCC firmaya üç parça halinde, toplamda elli milyon avro yatıracak. Bir iki sene içinde borsaya girebileceğimizi düşünüyorum.”

Mark kulaklarına inanamıyordu. İkramiye, elli milyonluk yatırım, borsaya girmek... bu sözcükleri Yeni Ekonomi’nin kısa sürmüş altın günlerinden bu yana duymamıştı. Yoksa bu, Grimes’ın ürkütücü, kötü şakalarından biri miydi?

Grimes, Mark’ın şüphesini sezmişe benziyordu. “Ben ciddiyim, Mark. Çoktan Londra’dakilerle konuştum. Bu firma için gerekli her türlü katkıda bulunmaya hazırlar.” Öne doğru eğildi ve sanki birilerinin dinlemesinden korkuyormuş gibi sesini alçalttı. “Keşfettiğiniz şey, tarihin en önemli bilimsel dönüm noktalarından biri. Gerçek bir yapay zekâ! Bir treni daha kaçırdığını anladığında, Bill Gates’in yüzünün alacağı şekli şimdiden görebiliyorum!” Bu düşünceyle sırıttı.

Bir milyon! Bu sayıda büyüleyici, sihirli bir şeyler vardı. Evi elinde tutabilirdi. Julia’yla evliliği artık kurtarılacak durumda değildi, ama en azından onun ailesinin karşısında gururunu kurtarabilirdi. Daha da iyisi: CCC’nin yatırımlarıyla firma kurtulurdu. Sadık yoldaşlarının hiçbiri işini kaybetmeyecek ve Mark tekrar sahaya çıkacaktı. John haklıydı: Pandora, bilgisayarın icadından beri yapılmış en büyük keşifti. D.I.’nın ünü tüm dünyayı saracaktı. Mark’ın adı bir anda Larry Page, Sergey Brin ve Pierre

Omidyar’la birlikte anılır olacaktı. Bunca zaman hayalini kurduğu her şey gerçekleşecekti. Çekici bir teklifti.

Biraz fazla çekici.

“Hayır,” dedi aynı şekilde düşündüğü belli olan Lisa.

Mark ona doğru döndü. Akıllıca olan, teklifi kabul ediyor numarası yapmaktı. Ama bunu Lisa’ya nasıl anlatacaktı? Göz kırpmak ya da başka bir işaret mutlaka Grimes’ın gözüne çarpardı.

Lisa, Mark’a soğuk bir ifadeyle baktı. “Teklifi kabul etmeyi ciddi ciddi düşünüyor olamazsın! Pandora’nın ne kadar tehlikeli olduğunu unuttun mu?”

“Dinleyin, Miss Hogert,” dedi Grimes. “Sizi anlıyorum. Ama sizce de, Pandora’yı yok etmeden önce, ilk olarak onu anlamaya çalışmamız gerekmez mi? Ne de olsa canlı bir varlık gibi bir şey. CCC’nin parasıyla onu rahatlıkla inceleyebiliriz.”

“Rahatlıkla incelemek mi? Bizi rahat bırakmayacak! Şimdiden iki insanın ölümüne yol açtı. Yine öldürecek. Günün birinde geriye, ona karşı tehlike yaratabilecek insan kalmayacak.”

“Bu çok saçma. Pandora bize bağımlı,” dedi Grimes. “Bilgisayarlar kendi kendilerine üreyemez ve kendilerine bakamazlar. İnsanlara ihtiyaçları var. Pandora insanlığı neden yok etmek istesin ki? Kesinlikle onunla rekabet halinde değiliz. Bugünden makinelerle aramızda bir çeşit ortak yaşam geliştirmiş durumdayız. Bu, gelecekte de böyle olacak. Sırf kontrolden çıkabileceğinden korktuğumuz için, Pandora gibi olağanüstü bir şeyi tahrip etmek korkunç bir hata olurdu!”

“Kontrolden çıkmak mı? Hiç güleceğim yoktu!” Lisa’ nın yüzü sinirden kıpkırmızı kesildi. “Pandora çoktan kontrolden çıktı! Aksine, o bizi kontrol ediyor!” Mark’a döndü. “Burada neler döndüğünün farkında değil misin? Pandora, tıpkı Diego gibi Grimes’ı da kendi tarafına çekti. İnsanları güç ve zenginlikle kandırıyor. Ama sözlerinin hiçbirini tutmayacak. Günün birinde, hayatta kalmak için insanlara ihtiyaç duymayacak. Ve o zaman artık insanlar da olmayacak.”

“Lisa, belki de John haklıdır. Pandora günün birinde insanları yok etmeyi düşünüyor olabilir, ama belki de biz bunu değiştirebiliriz. Belki onunla barış içinde bir arada yaşayabi...”

Lisa ona kızgın bir bakış attı. “Weisenberg’in söylediklerini unuttun mu? Bu bir evrim! Söz konusu olan, temelden farklı iki ayrı türün hayatta kalması! Pandora için can sıkıcı böceklerden farkımız yok. Bize ihtiyacı olduğu sürece, yaşamımıza izin verecek. Ve eğer insanları öldürmezse de, onları köleleştirecek bir yol bulacak. Eğer onu durdurma şansımız varsa, şimdi tam zamanı!”

Mark bir Grimes’a bir Lisa’ya bakıyordu. “Lisa, sence ikimiz de yanılmış olamaz mıyız? Ne de olsa bu, insanların insan dışı bir zekâyla ilk karşılaşması. İnsanlığın nasıl davranması gerektiğine karar verme hakkına nereden sahibiz ki?”

Lisa’nın gözleri öfkeyle parlıyordu. “Sanırım ben burada fazlalığım.” Ayağa kalkıp odayı terk etti.

Grimes da arkasından kalktı. “Bu yönde karar vermenize üzüldüm, Miss Hogert. Eğer fikrinizi değiştirecek olursanız, kapımız size her zaman açık. Son bir ricam daha var.” Elini uzattı.

“Nedir?” dedi Lisa düşmanca bir sesle.

“Bellek,” dedi Grimes sakince. “Lütfen bana USB belleği verin.”

83

Hamburg-Hafencity

Cumartesi, 15.13

Mark yavaşça Grimes'a döndü. "Belleği nereden biliyorsunuz?"

"Aptal değilim herhalde, Mark! Neden burada olduğunuzu biliyorum. Pandora'yı yok etmek istiyorsunuz. Bir katil program geliştirdiniz, bir virüs, onun gibi bir şey işte. Ve insan böyle bir şeyi bir evrak çantası içinde dolaştırmaz malum."

Lisa'ya döndü. "Miss Hogert, firma malına zarar vermenize ve özel verileri çalmanıza müsaade etmememe anlayış gösterirsiniz umarım!"

"Yalan söylüyor!" dedi Lisa. "Pandora ona söylemiş! Sistem protokolünü analiz etmiş ve virüsü kaydettiğimi anlamış olmalı. Bütün izleri temizlediğimi düşünmüştüm, ama demek ki yeterince titiz olamamışım."

Mark, Grimes'ın pörtlek gözlerine bakıyor ve kendini kurbağanın açgözlü bakışlarına yakalanmış bir sinek gibi hissediyordu. Her an geniş ağzından yapışkan bir dil ileri fırlayacak diye bekliyordu neredeyse. "Üzgünüm, John, ama Lisa haklı," dedi. "Bu riski göze alamayız. Pandora tahrip edilmeli!"

Grimes başını iki yana salladı. "Mark, size her şeyi sundum, değil mi? Size elimi uzattım, ama siz geri çevirdiniz. Şansınızı kaybettiniz."

Çalışma masasının çekmecesine uzandı ve birdenbire elinde bir tabanca belirdi. "Üzgünüm, ama başka seçeneğim kalmadı. Firma malını dışarıdan gelecek saldırılara karşı korumak için her şeyi yaparım."

Mark silaha bakakaldı. Grimes'ın gözlerinde, güçsüz dış görünüşünden asla beklenmeyecek bir sertlik vardı. Mark, Grimes'ın geçmişiyle ilgili efsaneleri hatırladı ve birden, ondan çok daha güçsüz olduklarını fark etti. Tahminen hâlâ gizlice İngiliz hükümeti için çalışıyordu; ya da artık her kimse onun için.

“Ellerinizi kaldırın lütfen, Mark. Ve siz, Lisa, lütfen belliği hemen bana verin.”

“Sanmıyorum,” dedi Lisa. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. “Ateş etsenize!”

“Yapamayacağımı düşünüyorsunuz, ha? İnsanlara anca patronluk taslayabilen, ama bugüne dek tek başına hiçbir şey yapmamış bir büro maskarası olduğumu düşünüyorsunuz.” Grimes sırıttı. “Hiçbir fikriniz yok. Soğuk Savaş sırasında özel bir casus birliğindeydim. Ruslar bizden birini yakaladılar mı, hiç de nazik davranmıyorlardı. Ama biz de davranmıyorduk. İnanın bana, nasıl tabanca kullanılacağını biliyorum, birini öldürmeden nasıl acı verileceğini de biliyorum. Evet, ne diyorsunuz, önce bunu kanıtlamam mı gerekiyor, yoksa şimdi bana belleği verecek misiniz?”

“Bu da ne demek oluyor, John?” diye bağırdı Mark. “Burada böyle elinize tabanca alıp insanları tehdit ederek dolaşamazsınız! Polis sizi...”

Grimes hissiz bir şekilde güldü. “Polis bir halt yapamaz! Firma malını çalmak istiyordunuz ve beni tehdit ettiniz. Meşru müdafaaydı. İlerde polis kayıtlarında böyle yer alacağını biliyorsunuz.” Sesi yükseldi ve sertleşti. “Şimdi belleği verin, yoksa buranın havası kaçacak!”

“John, lütfen, ben...”

Kapı açıldı. Mary bukleli başını içeri uzattı. “Affedersiniz, bağrışmalar duydum ve düşündüm ki...” Tabancayı görünce gözleri iri iri açıldı. “Ne...”

“İçeri girin ve ellerinizi kaldırın, Bayan Andresen!” dedi Grimes.

Mary, gözlerini kırpıştırarak kapıda duruyor ve burada neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yardım istercesine baktığı Mark belli belirsiz başını iki yana salladı. Mary bakışlarıyla, Mark’ı anladığını belli etti. Göz açıp kapayana kadar kapıyı çarparak kapattı. Acele adımlarının parke zeminde çıkardığı ses duyuldu.

Grimes onun yardım çağıracağını anladı. Büronun kapısına doğru fırladı. Mark bu anı beklemişti. Öne atladı, Grimes’a bir omuz attı ve silahı tutan sağ kolunu yakalamaya çalıştı.

Grimes bu manevrayı önceden sezmiş olmalıydı. İri cüssesine göre şaşırtıcı derecede hızlıydı. Bir dönüşle omuz darbesinden kurtuldu ve kolunu yukarı kaldırdı, böylece Mark'ın elleri boşluğa uzandı.

Ancak daha Lisa vardı. Uzun bir dönüşle hız aldı ve öne uzattığı bacağıyla arkadan Grimes'ın dizinin iç tarafına bir tekme savurdu. Grimes yere yığılıp sırtüstü düştü.

Mark bir saniye tereddüt etmedi. Kendini İngiliz'in üstüne attı ve silah tutan kolunu iki eliyle yere bastırdı.

Grimes düpedüz yenilmiş olmasına rağmen, yenilgiyi kabullenmiyordu. Dizi yukarı doğru bir hamle yaparak Mark'a en hassas yerinden isabet etti. Mark nefessiz kaldı, bir an için gözleri karardı. Grimes elini Mark'tan kurtarmak için bu zayıflık anını kullandı.

Bir patlama duyuldu.

Mark önce silah sesini duydu, sonra kazağının kalçaya yakın kısmındaki ıslaklığı hissetti. Aradan bir saniye geçmişti ki acıyı duydu.

Derin derin inleyerek Grimes'ın kolunu bıraktı ve sol tarafını tuttu.

Grimes doğrulmaya çalıştıysa da, Lisa ondan hızlıydı. İki bacağıyla birden Grimes'ın sağ kolunun alt kısmına zıpladı. Sanki elinin birçok kemiği birden kırılmış gibi berbat bir çatırtı duyuldu. Grimes bir çığlık kopardı. Lisa buna, kafasına sıkıca basarak karşılık verdi. Tabancayı Grimes'a doğrulttu.

"Kıpırdamayın, yoksa ölürsünüz!" dedi, Grimes'ı bu konuda ciddi olduğuna ikna edecek bir ses tonuyla.

Mark zar zor ayağa kalktı. Kendini tuhaf bir şekilde hafif hissediyordu. Bu onu huzursuz etti.

Büro kapısı açıldı ve Mary içeri daldı. "Mark! Tanrım!"

"Sorun yok," dedi Mark, emin olmamasına rağmen. Yalpalayarak yazı masasının koltuğuna gidip oturdu. Sanki bütün canı yarasında atıyormuş gibi, sıcak bir acıyla kıvranıyordu. Yüzünü buruşturduysa da bir şey söylemedi.

“Tanrım!” diye bağırdı Mary. “Ambulans çağı...”

“Birazdan,” dedi Lisa. “Önce şu hayvan herifi iyice bağlamam için bana yardım et. Eğer fırsat bulursa, hepimizi öldürür.”

Mary başını salladı.

“Dön!” diye komut verdi Lisa ve tabancayı Grimes’a salladı. Yanıt olarak acı içinde bir sırıtma geldi. Lisa tereddüt etmeden ayağıyla Grimes’ın bileğine bastı. Grimes feryat edip İngilizce uzun uzun sövdü. Sonra yavaşça yüzüstü döndü.

“Bilgisayarların birinden biraz kablo kap ve elleriyle bacaklarını bağla. Sakın bu şişko pisliğe merhamet edeyim deme!”

Mary söyleneni yaptı. Öfkeli yüz ifadesinden, aklındaki son şeyin John Grimes’a merhamet etmek olduğu anlaşılıyordu. Mary onun yaralı kolunu arkaya doğru kıvırıp Mark’ın masasının üstünde duran monitörün ara kablosuyla bağlarken, Grimes bir çığlık kopardı. Mary de Mark gibi yelkenciydi ve sağlam bir düğüm nasıl atılır, biliyordu.

“Buna pişman olacaksınız!” diye bağırdı Grimes, iyice bağlanmış bir şekilde yerde yatarken. “Sizi bitireceğim! İhtiyaç duyacağınız avukatları tutmaya yetecek paranız yok!”

“Kapayın çenenizi!” dedi Lisa. “Yoksa, henüz parmaklıkların ardında olmadığım süre boyunca size acı çektirme şansımı kullanırım!”

Grimes sustu.

Mary ambulans ve polis çağırdı. Lisa endişeli bir yüz ifadesiyle Mark’ın üzerine eğildi. Kazağının ve pantolonunun sol kısmı tamamen kanla kaplanmıştı. Şaşırtıcı derecede az acı hissediyordu. Kendini masaya çekerek ayağa kalktı. Sıcaklık vücudundan çekilmişe benziyordu. Dengesiz adımlarla, sendeleyerek bürodan dışarı çıktı. Altındaki zemin, açık denizdeki bir tekne gibi sallanıyordu.

Lisa destek olmak için onun yanına koşturdu. “Uzanman gerek! Mary, bana yardım etsene!”

Mark’ı resepsiyon masasının yanına, ahşap zemine dikkatlice yatırdılar. Lisa yaraya yapışmış kazağı temkinli bir şekilde yukarı doğru sıyırdı. Mark acıdan inledi.

“Kahretsin!” dedi Lisa, yarayı görünce. “Burada bir ilkyardım çantanız var mı?” Mary başını sallayıp yerinden fırladı.

“Virüs!” dedi Mark.

“Bak, Mark, bu şimdi çok önemli değil. Önce seni...”

“Pandora ne planladığımızı biliyor! Virüsü hemen ağa salmalısın, yoksa bizi durdurmanın bir yolunu bulacaktır!”

“Ama virüs test edilmedi. Eğer olmazsa...”

“Yap şunu! Sadece tek bir şansımız var!”

Mary ilkyardım çantasıyla geri döndü. “Ben yaparım. İlkyardım kursu görmüştüm. Silah yaralarıyla ilgili bir şey öğrenmemiştik, ama bir yolunu bulurum.” Cesur bir şekilde gülümsüyorsa da, solgun yüzü her zamankinden daha da açık renkteydi ve Mark onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

“Tamam,” dedi Lisa. “Halletmem gereken bir şey var.” Mary, Mark’a tampon uygularken, Lisa bilgisayarlardan birinin başına koştu. Mark, canını ne kadar yaktığını Mary’ye belli etmemek için dişlerini sıkıyordu.

“Tamamdır... virüs artık ağda!” diye bağırdı Lisa bir süre sonra. “Dua edin de, bir hata yapmamış olayım!”

“Çalışıyor mu?” Konuşmak Mark için eziyetti ve çok üşüyordu. Bunun iyiye işaret olmadığını biliyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Lisa. “En azından doğrudan Pando-ra’dan gelen bir tepki tespit edemiyorum, ama bu hiçbir şey demek değil. Tek yapabileceğimiz, beklemek.”

“Nerede kaldı bu kahrolası ambulans?” diye sordu Mary. Yüzünde derin bir endişe vardı. Mark yüreklendirici bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Gözlerinin önünde siyah lekeler dans ediyordu. Uykuya dalma. Yeter ki uykuya dalma!

Büronun kapısı açıldı. Mark başını çevirdi; acayip güç sarf etmesini gerektiren bir hareket olmuştu bu. Artık gerçekten de birinin ona kan vermesinin ya da onun gibi bir şeyler yapmasının zamanı gelmişti.

Ancak kapıda duran, ambulans doktoru değildi. Polis de değildi.

Derilere bürünmüş iri yapılı adam ona sırıtarak baktı ve birden Mark'ın etrafındaki dünya dönmeye başladı. Mark karanlık, sessiz bir girdaba gömülüverdi.

84

Uluslararası Uzay İstasyonu

Cumartesi, 14.17

Maya mantarı kültürünün mikroskop altındaki görüntüsü bir an için Cantoni'nin gözleri önünde net olmayan bir fotoğraf gibi bulanıklaştı. Mikroskobu ayarlayan ellerinde güçlü bir titreşim hissetti. "Ne oluyor? Bu da neydi?"

"Ne neydi?" Orlov da Destiny modülünde iki metre ötede süzülüyordu ve bir ekranın başında istasyonun dijital, interaktif el kitabıyla meşguldü. Bu arada ısıtmadaki sorun kendiliğinden düzelmişti. Buna karşılık ortaya sürekli yeni arızalar çıkmıştı. Bir defasında havalandırma sistemi bozulunca, içerdeki hava birkaç saatliğine oldukça boğucu olduysa da, bu durum daha ciddi sorunlara yol açmadan havalandırma sistemi kendiliğinden tekrar çalışmaya başlamıştı. Başka bir seferinde birdenbire ışıklar gitmişti. Mikrodalga fırın plastik tüplerdeki astronot yemeğini öylesine ısıtmıştı ki, tüpler patlayıvermişti. Cihazı yarım saat boyunca temizlemek zorunda kalmışlardı. Yer istasyonuyla iletişim birkaç dakikalığına kesilmişti.

Sorunlardan birçoğu ciddiyse de, hiçbiri gerçekten hayati tehlike taşımıyordu. Yine de burası tekinsiz bir istasyon halini almıştı; sanki kötü bir ruh istasyona sızmıştı neredeyse. Huzursuz edici olansa, Görev Kontrol'ün, açıklamak şöyle dursun, bu arızalardan hiçbirinin izini sürememesiydi. Cantoni'nin içinden bir ses, aşağıdakilerin, Orlov'la ikisinin birbirlerine kötü şakalar yaptıkları inancı içinde olduklarını söylüyordu.

Cantoni için istasyon keyifli olmak dışında her şeydi. Sağlam olmayan bir teknik sistemin bazen, tıpkı patlayacak bir volkanın hafif öncü depremlerle kendini belli etmesi gibi, tamamen çökmeden önce bir dizi arızayla alarm verdiğini biliyordu. Tüm bu olup bitenlerdeki tek olumlu şey, Orlov'un artık Cantoni'nin sabotajcı olduğundan şüphelenmiyor oluşuydu. Ne var ki, temelsiz suçlamaları için hâlâ özür dilememişti ve Cantoni'nin, kurtarma

kapsülüyle istasyonu doğru zamanda terk etmeye yönelik tüm hamlelerini sert bir şekilde geri çevirmişti. Böylece her ikisi de bir barut fıçısının üstünde yaşıyordu ve bir tür ateşkes imzalamış, dik kafalı teknolojiye karşı açtıkları savaşta birlik olmuşlardı.

“Bir titreşim!” dedi Cantoni. “Gayet net hissettim!”

“Ben titreşim falan hissetmedim,” dedi Orlov. “Muhtemelen sen...”

Metalik bir çatırtı duyuldu. Sanki büyük, metal bir dolap düşmüş gibi bir sesti. Yalnız, yerçekimsiz ortamda hiçbir şey düşemezdi.

Orlov, Rusça küfürlerinden birini koyuverdi, ama huzursuz olmuştan çok şaşırmış gibi görünüyordu. Çevresine bakındı. Sonra kendini bölmeden çekerek merkezî bilgisayara doğru yöneldi.

Cantoni onu takip etmek istedi. O esnada gözü yuvarlak pencereden dışarı takıldı. Donakaldı; ve hareket yönüne dikkat etmeyi bıraktığı için kafasını bölmeye çarptı. Acıyı önemsemeyip kendini pencereye kadar itti. Kocaman açılmış gözleriyle dışarıya baktı.

İstasyonun yanında ışıklar saçan, metal bir kelebeğe benzeyen parlak bir şey sallanıyordu. Bir an için bu manzaranın güzelliği karşısında şaşkınlık içinde kaldı. Sonra, gördüğünün ne olduğunu anladı.

Gördüğü şey, üstünde silisyumdan birtakım dikdörtgenlerin güneş ışığında parladığı, neredeyse kare şeklinde bir parça folyoydu. Bir şekilde güneş panellerinin birinden kopmuş olmalıydı. Belki bir meteorit ya da bir parça uzay çöpü hassas yapıya isabet etmişti. Eğer böyleyse, cisim istasyonun zırhına çarpmadığı için acayip şanslıydılar.

Bir çatırtı daha duyuldu ve neredeyse aynı anda tiz alarm sesi çınladı. Bu defa panelin daha büyük bir parçası yavaşça pencerenin önünde süzülüyordu. Yoksa bir çöp sürüsüne mi dalmışlardı? Eğer öyleyse, her an sonları gelebilirdi.

Duvardaki telefonlardan biri ritmik bir şekilde bipledi. Cantoni, telefonun çalma tonundan Kanal 1’in aradığını anladı. Uygun tuşa bastı.

“Cantoni?”

Telefondaki, Amerikalı görev amiri John Edwards'tı. "Ben MD.[34] Yukarıda size neler oluyor, Andrew? Sarsıntılar ve enerji temininde düşüş yakaladık. Lütfen durum raporu verin."

"Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok." Edwards'ın, sesindeki çaresizliği duyup duymaması Cantoni'nin umurunda ile değildi. "Yuri, Zvezda'da ve..." Robot kolun kontrol panellerinin olduğu karşı duvara gözü takıldı. "Bir dakika. Yine arayacağım."

Görüşmeyi sonlandırdı. Göz açıp kapayıncaya dek telefon yeniden biplemeye başladı. Cantoni duymazdan gelerek kontrol panellerinin yanına doğru süzüldü. Ekranda istasyonun bir kısmı görünüyordu. Görüntü sarsıla sarsıla ilerliyordu. Güneş panellerinden biri görüntüye girdi. Kanatlarından birinde kocaman bir delik vardı. Kamera oraya doğru savruldu ve aynı anda yine o metalik çatırtı duyuldu.

Cantoni yönlendirme çubuğunu kavradı ve kolu kontrol altına almaya çalıştı. Ancak elinin her hareketi karşı bir bilgisayar yönlendirmesi tarafından engelleniyordu. Sanki inatçı bir atı zaptetmeye çalışıyor gibiydi. Robot kol bir oraya bir buraya sallanıyor, şaha kalkıyor, geriniyor ve çekiliyordu. Aletle sessiz bir kavgaya tutuştuğu esnada Cantoni'nin alnında ter damlaları birikmeye başladı. Yine de, kolun yeniden güneş paneline çarpmasını ve daha büyük zararlara yol açmasını önlemeyi başardı.

"Ne yapıyorsun orada? Delirdin mi?" Cantoni omzundan tutulup sertçe arkaya doğru fırlatıldı. Yönlendirme çubuğu elinden kaydı. İstasyonun içine savruldu ve omzuyla yönetim konsollarından birine çarptı, bunun üzerine konsoldan sinir bozucu bir bipleme sesi çıktı.

Orlov vahşi gözlerini ona dikmişti. "Seni hain!" diye gürledi. "Seni geberteceğim!"

"Ben sadece..." diye başladı Cantoni, ama tam o anda yeni bir çatırtı daha duyuldu, bu defa daha boğuk ve Cantoni'yi açıklama yapmaktan kurtardı. Orlov, kocaman açılmış gözleriyle, robot kolun ucunun istasyonun dış duvarından uzaklaştığını açık bir şekilde gösteren monitöre bakıyordu. İstasyonu çevreleyen yalıtım köpüğünün büyük bir kısmı kazınmıştı. Onun altında, sadece iki milimetre kalınlığındaki çıplak metal zırh görülüyordu; yaşam alanları ile uzayın insafsız çevresi arasındaki tek koruyucu. Belirgin

bir şekilde bir kabartı görülüyordu. Yalıtım tabakası, kolun darbesini hafifletmişti. Aynı yere inecek ikinci bir darbe kesinlikle zırha zarar verir ve onları saniyeler içinde öldürürdü.

Orlov robot kolun kumanda çubuğunu kaptı ve tıpkı daha önce meslektaşının yaptığı gibi, başına buyruk hareket eden sistemle savaşmaya başladı.

Cantoni, bunca zaman insanı sinirden deli edecek şekilde biplemiş olan telefonun ahizesini kaldırdı.

“Ben MD. Hemen bir durum raporu...”

“Robot kol çıldırmış durumda.”

“Çıldırmış durumda mı? Bu da ne demek?”

“Kontrol dışı hareket ediyor ve istasyonun bölümlerine zarar veriyor. Sanki uzaktan kumanda ediliyor gibi.”

“Bu mümkün değil. Dışarıdan kimse bu sisteme giremez.”

“O zaman kolu kumanda eden, sistemin kendisi olmalı.”

“O şeyi hemen kapatmalısınız.”

“Şu an ne yapmaya çalıştığımızı zannediyorsun? Bu boktan bilgisayar her seferinde onu yeniden açıyor!”

“Bak, Andrew, son günlerde sizde olup bitenleri biz aşağıda anlayamıyoruz. Biliyorum, şimdi sana komik gelecek, ama bu arızaların elle gerçekleştirildiğinden yüzde 95 eminiz.”

“Elle mi? Bu da ne demek?”

“Bu, ikinizden birisinin...”

“Saçmalıyorsun! Ben şu an telefondayım, Yuri de kumanda sistemiyle boğuşuyor. O kahrolasıca şeyi bir türlü zapt edemiyor.”

“Robot kolun başında MC[35] mi var?”

“Evet. O...”

“Dinle beni, onu hemen oradan almalısın. Bir şekilde. Dr. Birken, şizofreninin nadir bir türü olduğunu söyledi, ki bu...”

“Söylesene, beni dinliyor musun sen? Burada deliren biz değiliz, bilgisayar sapıtmış vaziyette! Biraz önce kumanda sistemiyle ben boğuştum, şimdi de olabilecek en kötü şeyi engellemeye çalışan, Yuri. Eğer delirdiğimizi anlatmak yerine bize bir şekilde yardım edebilseydiniz, çok iyi olurdu!” Ahizeyi yerine çarptı ve dönüp Orlov’un yanına doğru ilerledi.

Robot kolun kamera ekranlarından üçü de kararmıştı. Kontroller, sistemin aktif durumda olmadığını gösteriyordu. “Nasıl başardın?” diye sordu Cantoni.

“Hiç,” dedi Orlov. “Kendi kendine kapandı.”

“Edwards buna bizim yol açtığımızı düşünüyor. Birken ona şizofreniyle ilgili bir şeyler anlatmış.”

“Birken mı? Onun kendisinin, ne derler, bir tahtası eksik.” Hafifçe alnına dokundu. “Tipik Görev Kontrol. Onlara gerçekten ihtiyacın olduğunda, tek yaptıkları seni sinirlendirmektir.” Bakışlarını yere indirdi. “Andrea, hata yaptım. Yanlış olan bir şeyler var, ama o sen değilsin. Üzgünüm.” Kocaman elini öne doğru uzattı.

“Önemli değil,” dedi Cantoni. Rus’un el sıkışı Cantoni’nin korktuğu kadar güçlü değildi; sanki Orlov yumuşaklığıyla, ileride daha düşünceli olacağını göstermeye çalışır gibiydi.

“Şu andan itibaren, ikimiz bilgisayara karşı,” dedi Orlov. “*2001* filmini bilir misin?”

Her astronot, Stanley Kubrick’in başyapıtı olan, delirmiş bir bilgisayarın uzay gemisi mürettebatını öldürmeye çalışmasını anlatan filmi bilirdi.

“Bilgisayarın tüm bunları kasıtlı olarak yaptığını düşünmüyorsun, değil mi? Demek istediğim, sonuçta istasyonda HAL[36] yok. Kontrol sistemimizin işlemci kapasitesi, evdeki bilgisayarımınkinden daha fazla değil. Ayrıca, bilgisayarı öylece kapatamıyoruz!”

Orlov başını salladı. “Hazır sakinken, kolu zararsız hale getirmeliyiz.”

“Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

“Dışarı çıkmalıyız.”

Bir an için Cantoni’nin zihninin ufkunda kısa süreli bir umut ışığı yandı, fakat Rus’un kurtarma kapsülüyle yeryüzüne dönmekten bahsetmediğini anladığı anda sönüverdi. “EVA[37] mı yapmak istiyorsun? Şimdi, bilgisayar saçmalarken?”

“Kol her an tekrar harekete geçebilir. Onu istasyondan ayırmalıyız. Bu, UUİ’yi kurtarmak için tek şansımız.”

Cantoni, Orlov’un koyu kahverengi gözlerindeki kararlılığı gördü ve ona karşı yapabileceği hiçbir şey olmadığını anladı. Yavaşça başını salladı. “Pekâlâ. Kim gidiyor?”

Orlov’un bu işe gönüllü olmasını ummuştu. Sonuçta, aslan yürekli olan oydu, kendisi değil. Ancak Orlov’un cevabı onu epeyce korkuttu: “Beraber gidiyoruz. Dışarısı tek kişi için fazlasıyla tehlikeli.”

85

Hamburg-Hafencity

Cumartesi, 16.22

“Diego!” Lisa yerinden fırladı. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Dehşet ona çok yakışıyordu.

Helius’un üzerine eğilmiş kızıl saçlı, çilli, güzel bir kadın, “Siz de kimsiniz?” diye sordu. Belli ki adam yaralanmıştı.

Diego burada neler olduğunu tam olarak anlayamadı. Pandora ona Lisa’nın, Eva Weisenberg’in dizüstü bilgisayarındaki belgeleri dışarıdan bir kaydetme cihazına, tahminen bir USB belleğe aktardığını söylemişti. Diego da ona bunun muhtemelen ne anlama geldiğini açıklamıştı. Günün yarısını Pandora’yla beraber, Lisa ile Mark’ın izini sürerek geçirmişti. Nihayet sistem, ikisinin D.I. bürosuna geldikleri haberini vermişti. Diego hemen yola koyulmuştu. Virüsün ağa salınmasını kesinlikle engellemeliydi. Ancak, geç kaldığını seziyordu.

İçinde öfke kabardı. Bunu bu kaltağa ödetecekti! Pantolonunun sağ cebinden sustalı çakısını çıkarttı ve yavaşça yaklaştı.

Lisa soğuk bir ifadeyle gülümseyerek bir tabancanın namlusunu ona doğrulttu. Silahı nereden bulmuştu? Fark etmezdi. Güç dengeleri barizdi, en azından şu an için; ve Diego, daha önceki deneyimlerinden, Lisa’nın kararlılığını hafife almaması gerektiğini biliyordu. Yavaşça ellerini yukarı kaldırdı. “Bu da nesi? İndir şunu aşağı. Sadece konuşmak için buradayım.”

Lisa aşağılayıcı bir şekilde soludu. “Konuşmak mı? Pandora seni bizi öldürmen için yolladı. Onun maşası olmuşsun. Görevini yerine getiren bir köpekten farkın yok. Günün birinde seni en yakın sokak lambasına bağlayacak ya da Rainer Erling’e yaptığı gibi öldüresiye dövecek.”

Diego doğaçlama konuşmaya karar verdi. Bunda her zaman iyi olmuştu. Tüm çekiciliğini sesine yansıttı ve yeniden koca, arsız bir oğlan oluverdi, yaramaz ve çocuksu; kendini birçok defa zor durumdan böyle kurtarmıştı.

“Onu anlamıyorsun Lisa. İnanılmaz bir yaratık. İkimizin olabileceğinden çok daha zeki. Ama kötü değil. Onu öldüremezsin! Pandora sizinle barış imzalamak istediği için buradayım.”

Barış konusunun, daha önce birçok defa savaş karşıtı gösteri yürüyüşlerine katılmış Lisa’nın ilgisini çekeceğini ummuştu. Ama Lisa’ya bakınca, bunun işe yaramayacağı kanaatine vardı. “Ve Pandora seni bu yüzden yolladı, ha?” diye sordu Lisa sakince. “Elinde sustalı çakıyla?”

Diego, sıkılgan bir ifadeyle gülümsemeyi başarıp çakıyı yerine sokuverdi. “Sadece bir tedbir,” dedi.

“Bu da öyle,” dedi Lisa tabancayı göstererek. “Şimdi usluca şu öndeki koltuğa otur.”

Lisa’nın arkasında bir büro kapısı açıldı. Yavaşça, sessizce. Diego olayı içgüdüsel olarak anladı. Biri Helius’u yaralamıştı. Tabanca da bu kişinindi. Lisa’nın düşmanı ve böylece Diego’nun müttefikiydi, en azından şu an için. Ve bu kişi henüz buradaydı. Şimdi Diego’nun yapması gereken, iki kadının da dikkatini kendi üstüne çekmekti. Ellerini kaldırdı. “Tamam, oturuyorum. Ama hata ediyorsun. Pandora’yı yok etmek için ağa bir virüs saldığını biliyorum.”

Şişmiş suratlı tombul bir adam kapıyı sessizce açtı ve yavaş, şaşırtıcı derecede narin adımlarla Lisa’ya doğru yürüdü. Ellerinde, ilmik haline getirilmiş bir kablo tutuyordu. Bir elini tuhaf şekilde çarpık tutuyordu ve yüzü acıyla kasılmıştı. Yaralıydı. İlmiği Lisa’nın başının üzerinden geçirip nefes almasını engellemeye çalışacaktı, ama muhtemelen onu hareketsiz kalana dek boğmayı başaramayacaktı.

Adam Diego’ya, içinde sessiz bir anlaşma barındıran bir bakış attı: İkisi de aynı taraftaydı, Pandora’nın tarafında.

Diego adama başını sallamamak için kendini tuttu. “Lisa, virüsü durdurmalıyız. Ona karşı bir şey bulmada Pandora’ya yardım etmeliyiz. Bunun için virüsün kaynak koduna ihtiyacım var! Lütfen!”

“Sana kaynak kodu vereceğime gerçekten inanı...”

“Lisa, dikkat et!” diye bağırdı, tesadüfen ona doğru bakan kızıl saçlı. Lisa arkasına döndü ve kendisine ulaşmak üzere olan şişkoya tabancayı

doğrulttu.

Diego son sürat koştu. Lisa bir tepki veremeden, kendini onun üstüne atmıştı.

Lisa, Diego’nun altında debeleniyor, tekmeler savuruyor ve ısırıyor, dişi bir aslan gibi savaşıyordu. Diego’nun bedeni vahşi bir tahrik duygusuna kapıldı; bu, seks gibiydi, sadece ondan daha iyi. Lisa’yı muazzam ağırlığıyla aşağıya bastırıyordu. Lisa yetenekli bir güreşçiydi, ama bildiği birçok şeyi Diego’dan öğrenmişti ve yarışmalarda güreşçilerin farklı sıkletlere ayrılmasının bir sebebi vardı. Lisa’nın hiç şansı yoktu.

Diego’nun silahı onun elinden alması sadece birkaç saniye sürdü. Bir dönüşle ayağa fırladı ve tabancayı Lisa’ya doğrulttu.

“Peki, siz kimsiniz, sormamda sakınca yoksa?” Şişko, belirgin bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

Diego sırıttı. “Pandora’nın bir arkadaşı.”

Diğeri başını salladı. “John Grimes, Distributed Intelligence’ın yönetim kurulu başkanı. Malımızı bu delirmiş insanların saldırılarından koruduğunuz için çok teşekkür ederim. Firma, desteğinizi göz önünde bulunduracaktır!”

Diego yüzünü buruşturdu. Daha tanışalı bir dakika bile olmamıştı, ama bu yağ tulumu çoktan sinirlerine dokunmaya başlamıştı.

“Cömertliğiniz için çok teşekkür ederim! Bununla beraber, Pandora’nın sizin malınız olduğu konusunda kuşkuluyum. Ve henüz onu kurtarmış da değiliz.” Tabancayı Lisa’ya doğru salladı. “Virüsün kaynak kodu!”

“Orada, bellekte.” USB girişinde küçük, gümüş renkli bir veri taşıyıcı takılı olan bir bilgisayarı işaret etti.

“Beni aptal sanıyorsun herhalde. Kaynak kod mutlaka şifrelidir. Şifre ne?”

“Aşağılık herif.”

Diego, Lisa’nın küstahlığı karşısında belirgin bir hayranlık duymaktan kendini alamadı. “Şimdi bana doğru şifreyi söyleyeceksin, yoksa

arkadaşının bacağına sıkarım!”

Lisa gıkını çıkarmadan ona bakıyordu.

Diego silahı baygın Helius’a doğrultup tetiği çekti. Kurşun pantolonunu deldi ve uyluğundan neredeyse siyah renkte oluk oluk kan fışkırmaya başladı.

Lisa ile kızıl saçlı kadın aynı anda çığlığı bastılar. Sesleri birbirinden birkaç ton farklıydı, böylece neredeyse birinci sınıf iki sopranonun düetini andıran garip, ahenkli bir akort tutturmuşlardı. Diego sırıttı. Doğru tahmin etmişti; ikisi de Helius denen tipe tapıyordu.

“Gelecek sefere taşaklarını parçalarım,” dedi. “Sonra yakışıklı arkadaşın yatakta eskisi gibi iş göremez. İşte o zaman belki, hangi tarafta duracağını yeniden gözden geçirirsin, kaltak seni!”

“Ancak cehennem donarsa,” diye tısladı Lisa. Ama gözlerinde güvensizlik ve acı vardı. Diego hakkından gelmişti.

Diego eğilip tabancayı tam Helius’un pantolon ağına dayadı. “Evet, ne olacak şimdi? Ve sakın ola beni kandırmaya çalışma. Şifreleri hangi yöntemlerle oluşturduğunu bilirim. Üçe kadar sayacağım. Bir, iki...”

86

Hamburg-Eimsbüttel

Cumartesi, 16.13

“... Eğer HSV,[38] Bayern’i hâlâ yenmek istiyorsa, çok çaba sarf etmeli. Ve Hamburglu futbolcular karşı atağa geçiyor. Devre arasından hemen önce beraberlik görebilirsi...”

Cep telefonu çalıyordu. Kahretsin! Tam da zamanında! Başkomiser Unger açmak zorunda olduğunu biliyordu. Ne de olsa Hamacher/Erling vakasıyla ilgili olduğu belliydi. Bu sabah FAP’den bir subay onu uykusundan uyandırmış ve Mark Helius ile Lisa Hogert’in açık denizde yakalandığını, bu ikisinin uluslararası tutuklama emriyle arandığını bildirmişti. Unger, FAP’deki adama, tutuklama emrinin sahte olması gerektiğini açıklamıştı. Merkeze gelip Helius’la konuşmayı teklif ettiyse de, FAP bunu reddetmişti. Ona sorular sorup durmuşlardı, ama tabii ki sıradan bir cinayet masası başkomiserini soruşturmalarına direkt olarak dahil etmek için fazla kibardılar.

Ee, peki madem. Unger, sözde kontrolden çıkmış bilgisayarla ilgili bu ürkütücü hikâyeye inanmadılar diye öyle çok da üzülmemişti. Sonuçta onların da kendilerine ait bir bilgisayar suçları bölümü vardı ve bunun suç işleyen bilgisayarlar konusunda da yetkili olduğu kabul edilebilirdi, eğer ölüm vakalarının açıklaması gerçekten de buysa. FAP çalışıyordu, Unger dosyayı kapatabilirdi ve herkes mutlu olurdu.

Ama bu tabii ki o kadar basit değildi. FAP’dekiler tıkanmış durumdaydılar ve şimdi ona ihtiyaçları vardı işte. Tam da şimdi, HSV ölüm kalım savaşındayken. Beyler bir dakika daha beklemek durumundaydı.

Unger nefesini tutmuş, hücumu izliyordu. Sol kanattan Bayern’in ceza sahasına mükemmel bir pas, doğrudan forvetin ayaklarının dibine. Yorumcunun sesi heyecandan çatallaştı. Ofsayt yok! Unger en sevdiği koltuğunun kollarını sıkı sıkı kavradı. Vur hadi, diye geçirdi içinden. Ancak ekranda kaleye şut yerine karlı bir görüntü belirdi.

“Kahretsin! Ne...” Unger uzaktan kumandanın düğmelerine bastı, ama her kanalda karşısına aynı görüntü çıkıyordu. Yerinden fırladı ve televizyonu kontrol etti, fakat anten kablosu yerli yerindeydi. Kablolu yayında bir sorun vardı herhalde. Tam da sırasıydı!

Cep telefonu çalmaya devam ediyordu. Artık fark etmezdi zaten. Unger arayan numaraya baktı. FAP değildi, Dreek’ti. Başka kim yılın en önemli futbol maçı esnasında arayacak kadar ince olabilirdi ki? Unger bir an, Dreek’in, kendisini telefonu açmaya zorlamak için, bir yolunu bulup televizyonun ayarlarıyla uzaktan oynamayı başardığını düşündü. İçini çekti. “Unger?”

“Selam şef! Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama nöbettekiler HTC’den acil bir arama almışlar. Helius ve Grimes’ın karıştığı ciddi bir silahlı çatışma olmuş. Oraya bir devriye yolladık, ama şehirde trafik nasıl oluyorsa birbirine girmiş vaziyette, ben de sizin yakınlarda oturduğunu...”

Hat kesildi. Bir hışırtı ve çıtırtı duyuldu, sonra sadece ritmik bir dıtdıt sesi.

“Dreek?” diye bağırdı Unger, boşuna olduğu belli olsa da. “Alo?”

Cep telefonuna bakakaldı. Kapsama gücü göstergesi, sanki bir tüneldeymiş ya da Güney Amerika’nın geniş ve ağaçlıksız otlaklarında bir yerdeymiş gibi sıfıra dayanmıştı. Tuhaf, kötü bir his bir canavarın soğuk nefesi gibi sırtını yaladı. Televizyon yayını ve mobil servis ağı neredeyse aynı anda devre dışı kalmıştı. Bu, tesadüf olabilir miydi?

Silahını alıp deri ceketini giydi. Golf’ünün anahtarını değil, Harley Davidson Sportster’ınınkini aldı. Eğer şehir trafiği tıkanmışsa, motorla daha hızlı ilerleyebilirdi.

Altona’daki küçük dairesinden çıkıp merdivenden inerken, televizyon yayınının kesilmesini yüksek sesle tartışan komşularıyla karşılaştı. Hamburg’da biri öldürüldü mü, insanlar sadece sabah kahvelerini içerken şöyle bir omuz silkerlerdi. Ama kablolu yayın gitti mi, şehirde heyecan dalgası kabarırdı.

Unger basamakları ikişer üçer indi. Nedenini tam olarak bilmese de, bir şey onu acele etmeye itiyordu. Harley’ini, apartman blokunun avlusunda

bulunan, küçük bir daire değerindeki kiralık garajdan çıkarıp motoru çalıştırdı. Aletin boğuk takırdayışı yaylı seleden karnına ulaştı ve onu bir miktar sakinleştirdi.

Motosikletini avludan çıkardığında, korna seslerinden oluşan bir koroyla karşılaştı. Caddede hiçbir şey yerinden kımıldamıyordu. Belli ki az ilerde bir kaza olmuştu. Unger duran arabaların arasından manevralar yaparak ilerlemeye başladı ve hemen önünde bir sarışın dikiz aynasına bakmadan Polo'sunun kapısını açınca, tam zamanında fren yapmayı başardı. Kadın Unger'in hızlı reaksiyonuna teşekkür olarak küfürler savurmaya başladı. Unger, polis kimliğini kadının gözüne sokma ve cadde trafiğinde nasıl davranması gerektiğini birkaç seçme sözcükle haykırma isteğini bastırıp yoluna devam etti.

Bütün mahallede kaos vardı. Önündeki kavşakta bulunan trafik lambasının renkleri, diskodaki ışık sistemi gibi saniyede bir değişiyordu: kırmızı-sarı-yeşil-sarı-yeşil-kırmızı-sarı-yeşil-kırmızı...

Harley'yi yaya kaldırımına çıkarttı. Kaldırımda gruplar halinde duran insanlar ona afallamış bir şekilde baksalar da, yol açtılar. İlerdeki caddelerin durumu da daha iyi değildi. Belli ki tüm şehirde trafik lambaları çıldırmıştı.

Unger'in nabzı deli gibi atıyordu. Burada çok fena bir şeyler vardı ve buna yol açan şeyin Hanseatic Trade Center'da olduğu kuşkusunu kafasından atamıyordu. Metal kalabalığının ve öfkeli el kol hareketleri yapan insanların arasından korna çalarak ve söverek zar zor geçti.

Nihayet liman kıyısına ulaştı. Elbe'nin üstünde tuhaf bir açıyla, çapraz bir şekilde duran devasa bir konteyner gemisini göz ucuyla gördü. Sanki bir yükleme terminali zemine çakılmış gibi duruyordu neredeyse, fakat Unger'in durup daha net görmeye çalışacak zamanı yoktu; Harley'yle caddedeki kargaşanın içinde manevra yapmak zaten yeterince zordu.

Bitmek bilmeyen dakikaların sonunda Unger motosikletini HTC'nin girişine park etti. Orada duran bir motosiklet daha vardı, Japon malı bir arazi aracı. Motoru soğurken, usulca çıtırdıyordu.

Unger silahını eline aldı, emniyetini açtı ve binaya girdi. Resepsiyonda, görüntüleme sisteminin konsoluyla boğuşan, ümitsizliği belli olan bir bekçi oturuyordu. Şöyle bir başını kaldırıp baktı, Unger'in silahını ve polis

kimliğini görünce gözlerini kırpıştırdı ve sonra tekrar kendi sorununun başına döndü.

Komiser asansörlere kaçamak bir bakış attı. Dört metal kapıdan biri, lezzetli bir yemek çiğniyormuşçasına, metalik bir vızıldama eşliğinde durmaksızın açılıp kapanıyordu.

Merdivenlere yöneldi ve basamakları aceleyle çıkmaya başladı. Neden illa on bir kat olmak zorundaydı? Oldukça formdan düşmüştü ve üçüncü kata geldiğinde nefes nefese kaldı. Sabah birkaç aspirinle idareten yatıştırdığı, dün akşamın etkileri, şimdi yeni bir enerjiyle kafatasına vuruyordu, Ralf'in gürültülü ve sert davulu gibi.

Geçen hafta sonu yaşadıkları talihsiz konserden sonra, "Shallow Pink" dün bir arkadaşlarının düğününde sahneye çıkmıştı. Atmosfer mükemmeldi. Son konserdeki fiyaskonun acısını çıkarırcasına, hepsi kusursuz çalmıştı. Sonrasında Unger, şimdi adını hatırlayamadığı güzel bir sarışının dekoltesine oldukça ilginç birkaç bakış atma fırsatı yakalamıştı. Bir ara hatunun erkek arkadaşı gelmiş ve eğlence sona ermişti. Unger hayal kırıklığını birkaç birayla avutmuştu. Ve şimdi de birileri ondan, televizyonun karşısına kurulup HSV'nin Bayern'i yenmesini izlemek yerine, bu merdivenleri tırman...

Binanın içinde boğuk bir patlama sesi çınladı. Ses çok yüksek değildi, ama Unger ne olduğunu hemen anladı: Bir silah patlamıştı. Küfrü bastı, delici baş ağrısına aldırmayarak basamakları hızlıca çıkmaya devam etti. Tamamen soluk soluğa kalmış bir vaziyette on birinci kata ulaştı. Merdiven boşluğunun kapısından asansörlerin bulunduğu küçük antreye geçti. Camın ardında, küçük bir grup insanın bir arada durduğunu gördü. Andresen'in güzel, kızıl saçlarını, Grimes'ın denizanası vücudunu ve siyah saçlı programcı Lisa Hogert'in ince bedenini tanıdı. Siyah deri giysiler içinde bir tip, yardım etmek istiyormuşçasına, yerde yatan birinin üzerine eğildi, ancak elindeki tabanca açıkça görülüyordu. Yaralı Helius olmalıydı ve silahlı adam da belli ki, kendini Diego olarak tanıtan ve nezarethaneden tüymeyi başaran Detlev Schwindt'ti. Bunu bir kez daha başaramayacaktı.

Diego'nun duruşundaki bir şey Unger'e, onun tetiği yeniden çekeceğini hissettirdi. Çok fazla düşünmeden ateş etti.

Cam kapı parçalandı. Kurşun, büronun tavanında bir yerlere isabet etti. Unger tabii ki doğrudan Diego'ya ateş etme riskini göze alamamıştı; hemen onun çevresinde ayakta duran ve yatan masum insanlar vardı ve kurşunun camı delip yön değiştireceğini biliyordu. Ama en azından Diego'yu planladığı şeyden alıkoymuştu ve bir sonraki atış için önü açıktı. Rakibinin de pek tabii.

Diego korkutucu bir hız ve kesinlikle tabancayı kaldırıp tetiği çekti. Unger asansör kapılarının birine sığınıp kendini koruyacak zamanı bulamadı. Bir şeyin sağ omzundan girip arkadan çıktığını hissetti. Sendeleyip yere düştü. Silahı elinden kaydı. Bir protez gibi işe yaramaz bir şekilde aşağı sarkan koluna irkilerek bakakaldı. Hiçbir şey hissetmiyordu, ama ne parmaklarını ne de kol kaslarını hareket ettirebiliyordu.

İkinci bir patlama gümbürdedi ve Unger'in üzerine cam kırıkları yağdırdı. Başını teğet geçerek merdivenlerin oradaki metal kapıda derin bir göçük oluşturan kurşunun düdüğe benzer sesini duymuştu.

Bir sonraki isabet edecekti, bunu biliyordu. Kendini korumak için artık hiç şansı kalmamıştı. İşi bitmişti. Gözlerini kapatıp kaçınılmazı beklemeye koyuldu.

87

Uluslararası Uzay İstasyonu

Cumartesi, 14.41

Cantoni, Orlov'un teçhizatındaki bütün bölümlerin doğru bağlanıp bağlanmadığını kontrol ettikten sonra, "Uzay giysisi tamam," dedi kaskının telsizinden. Bundan az önce de Orlov aynı şeyi onun için yapmıştı.

"Bölmenin basıncını yavaş yavaş düşürüyorum," dedi Rus. Cantoni, güneşi yansıtan siperinden onun yüzünü göremiyordu. Başparmağını kaldırarak işaret verdi.

Orlov dışarı açılan bölmenin yanındaki bir düğmeye bastı ve bir vızıltı duyuldu, sonra çabucak hafifledi. İstasyonun aralıksız duyulan arka plan sesleri –havalandırmanın hafif hışırtısı, yapının bölümleri güneşte ısınıp gölgede soğurken çıkan sinir bozucu tıkırtı ve çıtırtılar– tamamen kayboldu. Onları iletebilecek hava kalmamıştı.

"Bölmeyi açıyorum," dedi Orlov telsizden. Metal bölme yana doğru kayarak bir parça uzay manzarasını gözler önüne serdi; kadife gibi mat siyah ve binlerce minik, soğuk, parlamayan ışıkla dolu. Bu manzara karşısında Cantoni'nin nefesi kesildi. Normalde istasyonun pencerelerinden az sayıda yıldız görünürdü, çünkü parlak dünya onları gölgede bırakırdı. Bu, uzayı açıkça ilk görüşüydü. Başka şartlar altında uzay yürüyüşü onu sevindirirdi belki. Ama şimdi yapacakları şey bir gezinti değildi.

"İstasyondan ayrılıyorum." Orlov bölmenin yanındaki bir askıya güvenlik halatını tutturdu, sonra da dışarıya süzüldü. İstasyonun gölgesinden parlak güneş ışığına çıkınca, uzay giysisi yıldızları gölgede bıraktı.

"İstasyondan ayrılıyorum," dedi Cantoni ve güvenlik halatını Orlov'unkinin yanına tutturup onun peşinden gitti.

İstasyonun darlığından ve sözüm ona güvenliğinden çıkmak inanılmaz bir duyguydu. Cantoni'nin boğazında koca bir yumru vardı. Öylesine sersemlemişti ki, bölmenin yanındaki destek kayışlarından birini tutmayı

unuttu ve güvenlik halatı gerilip onun süzülmesini ani bir sarsmayla kesene dek, dışarıya doğru fren yapmaksızın kaydı.

Cantoni, istasyona uygun olmadığına dair karşı konulamaz duyguyu bastırmaya çalıştı. Şimdi hata yapamazdı. Orlov, hâlâ ikisinden birinin deli olduğuna inanan ve istasyonu terk etmelerine kesinlikle karşı çıkan Edwards'la yarım saat boyunca tartışmıştı. Sonunda Rus, küfürler eşliğinde dünyayla bağlantıyı sona erdirmişti. O andan beri kendi başlarına kalmış durumdaydılar.

Dünya, Cantoni'nin neredeyse bütün görüş alanını dolduruyordu. Ortasından geçen keskin bir çizgiyle gece ve gündüze ayrılmış olan Atlantik'in üzerinde süzülüyorlardı. Altındaki istasyon, kaskının karartmalı siperine karşın göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Kolun güneş panellerinden birinde açtığı büyük deliği ve Zarya modülü tarafındaki yalıtım köpüğünün aldığı korkunç yarayı gayet net görebiliyordu.

Zihni perspektifi düzeltti ve dünyayı "aşağıda", istasyonuysa "yukarıda" gördü. Haftalardır ilk defa, yerçekimsizliği yeniden bir düşme hissi olarak algılıyordu. Bir an, içinde yükselen o ilk korkuyla savaşmak zorunda kaldı. Sonra görevine odaklandı. Halatına tutunarak kendini istasyona çekti.

Orlov, Cantoni'nin uzay giysisine, kendininkine bağlı olan ikinci bir güvenlik halatı tutturdu. Böylece, ikisinin de bağlı olduğu ikişer merkez olmuş oldu. Sonra, istasyonun dış yapısında birkaç metre ilerideki ayaklıklardan birine tutturulmuş olan robot kola doğru yöneldiler.

Kanada'da yapılmış olan kolun yedi eklemi, bunların her birinin ucunda da bağlantı parçaları içeren bir başlık vardı. Bu bağlantı parçaları ya yüksek duyarlılıkta bir kavrama aracı –"el"– görevi görüyor ya da kolun istasyona bağlanmasına yarıyordu. Bu simetri sayesinde, kolun her iki ucunu da değişik noktalardan UUİ'ye bağlamak mümkün oluyordu. Tonlarca ağırlıktaki yükleri son derece incelikle hareket ettirebilen, çok esnek bir araçtı. Onun yardımıyla, uzay istasyonunun hâlâ eksik olan parçalarını monte etmek çok daha kolay olacaktı; tabii bu parçalar yörüngeye sokulabilirse.

Orlov ile Cantoni, robot kolun kenetlenmiş olduğu ayaklığa doğru süzüldüler. Sıkıca takılmıştı; bu ankrajlamanın elle çözülmesi

planlanmamıştı.

“Ben vidaları sökeceğim, sen gözünü bu şeyden ayırma,” dedi Orlov. Cantoni onaylama işaretiyle karşılık verdi.

Komutan çokamaçlı bir elektronik aletle, ankrajlamanın çevresindeki kaplamanın vidalarını sökmeye koyuldu. İlk olarak elektrik bağlantılarını ayırmak istiyordu. Bunlar ulaşılamaz biçimde yapının içlerine doğru gittiği için bu mümkün olmazsa, tüm mekanizmanın ankrajlamasını sökecek ve onu istasyondan ayıracaktı. Sonrasındaysa, milyonlarca dolar değerindeki bu aleti itip UUİ’den uzaklaştırmaktan ve atmosfer tarafından düşüp eriyerek yok olacak kadar yavaşlatılmasını izlemekten başka çareleri kalmıyordu. Muhtemelen bu yüzden, dünyaya indiklerinde mahkemeye çıkarılacaklardı. Ama dünyaya geri dönme şansı olduğu sürece, Cantoni bunu umursamıyordu.

Cantoni gergin bir ifadeyle, tamamen hareketsiz duran kola baktı. Yoksa tamamen hareketsiz değil miydi? Dış kenarda hafif bir hareket mi görmüştü? Hayır, yanılıyor olmalıydı.

Orlov’a baktı. Ayaklığın kaplamasını çözmüş, bağlantı parçalarını inceliyordu. “Kablolara ulaşamıyorum,” dedi bir iki dakika sonra. “İmkânı yok. Kolu tamamen ayırmak zorundayız.”

“Anlaşıldı,” dedi Cantoni. “Eğer ben...”

Devamı gelmedi. Robot kola göz atmak için tekrar dönmüştü ki, kolun uzak ucuna yerleştirilmiş olan kameranın camdan gözüyle karşı karşıya kalınca, korkusundan az kalsın ölüyordu. Uç, boşluktan dolayı çıt çıkarmadan, ona doğru eğilmişti. Korkutucuydu; kamera onları metalik bir yılanın gözü gibi izliyordu. Kubrick’in filmindeki, istasyon kameralarından birinin uzay gemisinin komutanını soğukkanlılıkla, sakince ve plan yaparak izlediği bir sahneyi hatırladı. Bunun olamayacağını kendine anlatmak için bütün dikkatini yoğunlaştırması gerekti; UUİ’ deki işlemci kapasitesinin, kendi iradesi gibi bir şeyi ortaya çıkarmaya asla yetmeyeceğini. Bunun teknik bir arızadan başka bir şey olmadığını. Kameranın ondan bir metreden az bir uzaklıkta, doğrudan kaskına yönelmiş bir şekilde durmasının basit bir tesadüf olduğunu.

Bir an Cantoni şaşkınlıktan konuşamadı. Sonra nihayet kendini toparladı. “Yuri! Kol...”

Orlov arkasına döndü ve küfrü bastı.

Kol, yeterince görmüş gibi öteki tarafa döndü. Sonra öne doğru uzandı ve yukarıya, güneş panellerinin asılı olduğu, *truss*[39] denen kafes yapının ucuna doğru uzun bir yay çizdi. Orada, yukarıda bir ankrajlama ayaklığı daha bulunuyordu.

“Yok artık!” diye bağırdı Cantoni. “Bu şey resmen sıvışıyor!”

Gerçekten de kolun uzak ucu *truss*’ın ankrajlamasına bağlandı. Hemen ardından, Orlov’un vidalarını çözdüğü diğer uç kendini ankrajlamadan kurtarıp zarif bir hareketle yukarıya doğru kayboluverdi.

Her iki uçta da aynı bağlantı parçaları olduğuna göre, kolun bir ucu bir ayaklığa bağlanabilir ve sonra diğeri bulunduğu ayaklıktan ayrılabilirdi. Böylece tüm mekanizma bir tırtıl gibi istasyonun bir ucundan diğerine hareket edebilirdi. Kolun mümkün olduğunca esnek hareket etmesini sağlamak için tasarımcıların bulduğu akıllıca bir fikirdi bu. Cantoni, bunu yaparlarken, bu şeyin bir tür kendine özgü yaşam geliştirebileceğini akıllarına hiç getirmediklerinden emindi.

Orlov yine sövmeye başladı. “Onu yakalamalıyız,” dedi.

88

Hamburg-Hafencity

Cumartesi, 17.15

Kaçınılmaz gerçekleşmedi. Onun yerine Unger inlemeler ve boğuk çığlıklar duydu. Doğruldu. Belli ki zayıf, siyah saçlı kadın Diego'nun üstüne atlamıştı ve onunla dövüşüyordu. Öte yandan Andresen, boynuna bir kablo ya da onun gibi bir şey geçirmiş, kendisini boğmaya çalışan Grimes'la boğuşuyordu.

Bu manzara karşısında Unger'e yeni bir güç geldi. Sağlam sol kolunun yardımıyla kendini yukarı ittirdi ve yavaşça dizlerinin üstünde durdu. Sağ kolu ateşler içinde yanıyordu. Acıyı duymazdan geldi, güçlükle doğruldu, yerdeki cam parçalarından biriyle kendini yaraladı. Sonunda tabancayı buldu ve ayaklarının üzerinde doğruldu.

Bir patlama daha duyuldu. Düz ekranlardan biri patlayıp cam ve plastik parçalarından oluşan bir buluta dönüşmüştü. Onun altından bir yerlerden ritmik bir alarm sesi duyuluyordu.

Unger hâlâ boğuşmakta olan gruba doğru sendeleyerek ilerledi. "Eller yukarı! Polis!" diye gürledi ve sol elinde tuttuğu tabancayı onlara doğrulttu. Sağ kolundan kan damlıyordu. Eli titriyordu ve bu durumda bir ambar kapısına bile isabet ettiremezdi, ama bunun hemen fark edilmemesini umuyordu.

Grimes, Andresen'in boynuna dolamış olduğu kabloyu bırakıp kollarını yukarı kaldırdı. Andresen birkaç defa derin derin nefes aldı. Siyah saçlı kadın silahı almak için hâlâ Diego'yla dövüşüyordu. Unger tabancayı bu ikisine doğrulttuysa da, tetiği çekmeye cesaret edemedi.

Güçlü Diego yavaş yavaş üstünlüğü ele geçiriyormuş gibi görünüyordu. Rakibesi onu çekiştiriyor, ısırıyor ve tırmalıyor olsa da, Diego silahı tutan elini Unger'e doğru çevirmeyi başardı.

Komiser tetiği çekmeye hâlâ cesaret edemiyordu. Masum birine isabet ettirme riski çok büyüktü. Buna karşın Diego'nun böyle bir sorunu yoktu.

Bir an için Unger’den tarafa baktığında, yüzünde hain bir sırıtma belirdi.

Sonra birdenbire gözlerini kocaman açtı ve dudaklarından şaşkın bir “ah” döküldü. Mary Andresen’in sapladığı, yirmi santimetre uzunluğundaki mektup açacağının sapı boynundan çıkmıştı.

Diego’nun cüsseli vücudu titredi. Ağzından kan fışkırdı. Tabanca elinden düştü. Kolu yukarı doğru kalktı. Mektup açacağını kavrayıp neredeyse insanüstü bir gayretle çekti. Etrafa sıçrayan kan zemini berbat etti. Toparlanmaya çalışıyor ve hırıltılı sesler çıkarıyordu.

Unger onun artık nefes alamadığını görebiliyordu. Andresen nefes borusunu delmiş olmalıydı. Yüzü morardı. Tabancayı alıp Unger’e doğrultmak için son bir denemede bulundu. Sonra yığılıp kaldı.

“Gelmeniz iyi oldu, Komiser Bey,” dedi Grimes. “Bu insanlar buraya zorla girip beni tehdit ettiler. Önemli sırları...”

“Kapa çeneni!” diye bağırdı Unger.

89

Uluslararası Uzay İstasyonu

Cumartesi, 15.40

Sistematik bir şekilde ilerliyorlardı. Orlov, ayaklıkları birbiri ardına kullanılmaz hale getirmek için çeşitli aletler kullanıyordu. Açık duran bağlantı parçalarından yalnızca birini tıkamak gerektiği için, bu nispeten kolay bir işti. Bu esnada robot kol hiç kıpırdamadan duruyor ve rengi solmuş dev bir ahtapotun kolu gibi uzay boşluğuna uzanıyordu.

Etraf tamamen kararıverdi. İstasyon dünyanın gölgesinde kalmıştı. Tanrı kozmik ateşi tam o an yakmışçasına, yıldız denizi parlamaya başladı. Dünya oradaydı işte, mavimsi gri bulutların görüşü bulandırmadığı, yine ışıklardan oluşan bir deniz. Cantoni, Doğu Asya kıyısının ana hatlarını şehirlerin parlaklığına bakarak çıkartabiliyordu: Japon adalarında Tokyo, göz kamaştırıcı bir mücevherin üstündeki en büyük taş gibi parlıyordu. Çin anakarasındaysa ışık noktaları daha geniş bir alana yayılmıştı, ama Pekin, Şanghay, Zhengzhou ve Hong Kong gibi nüfusun yoğun olduğu bölgeler çok daha parlaktı.

Sonra korkutucu bir şey oldu: Işıkların bir kısmı kayboluverdi. Sanki biri şalteri indirmiş gibi, öylece gidiverdi. Cantoni saniyenin yarısı kadar bir süre, bu şehirlerin üzerine karanlık bir nesnenin geldiğini düşündü, bir bulut belki. Sonra mantığı devreye girdi ve hiçbir bulutun bu denli hızlı hareket edemeyeceğini ona açıkladı. Aşağıda elektrikler kesilmişti. On binlerce kilometrekarelik bir alanda. Birkaç milyon insan bundan etkilenmiş olmalıydı.

Işıklar büsbütün kaybolmamıştı. Bariz bir silikleşme olsa da, kıyının hatları hâlâ seçiliyordu. Diğerlerinden daha parlak tek bir ışık noktası belirdi, kırmızıya çalan turuncu renkte parlayıp sonra kayboldu. Cantoni dehşete kapılarak bunun ancak bir patlama olabileceğini anladı; 360 km yükseklikten net bir şekilde görülebilecek kadar şiddetli bir patlama.

“Aşağıda neler oluyor?” diye sordu Cantoni.

Orlov hiçbir şey söylemedi. Ayaklıklardan birinin başındaki işinden başını çevirmiş, karanlık dünyaya dik dik bakıyordu.

"Sence... sence bunun buradaki bilgisayar sorunumuzla bir ilgisi var mı?"

"Saçmalama," diye Rusça karşılık verdi Orlov. Bunu, öyle düşündüğü için değil de, Cantoni'nin fikirlerine karşı gelme refleksiyle söylemiş gibi duruyordu.

"Yuri, şimdi bunu dinlemek istemediğini biliyorum, ama ben hâlâ..."

"Kapa çeneni ve kola dikkat et!"

"Aşağıda bir şeyler ters gidiyor. Hem de adamakıllı ters. Belki de Görev Kontrol artık bize yardım edemeyecektir ve..."

Devamı gelmedi. Dünya altından kaydı ve Cantoni sürüklenerek kılıftan uzaklaşmaya başladı. İstasyon kendi ekseni etrafında döndü. Bu, esasında insanın her an hazırlıklı olması gereken bir manevraydı, çünkü büyük güneş panelleri mümkün olduğunca fazla enerji toplayabilecek şekilde hizaya sokulmak zorundaydı. Sırf bu yüzden, destek kayışlarıyla sürekli emniyet sağlamak şarttı. Ancak panellerin hizaya sokulması normalde sadece, istasyon güneş ışığına maruz kaldığında gerçekleşirdi.

Çoğu zaman UUİ'nin dönüşü 90 dereceyi biraz geçince, en fazla 180 dereceden sonra dururdu. Ancak göründüğü kadarıyla bilgisayar, iki astronota bir atlıkarınca turu attırmaya karar vermişti. Kumanda akım kanalları dönüşe yavaş ama daimi bir ivme kazandırıyordu. Dünya ve yıldızlar çevrelerinde gitgide daha hızlı dönüyordu. Korkutucu, insanın başını döndüren bir hareketti bu.

Cantoni'nin kulaklığından Orlov'un nam salmış küfürlerinden biri duyuldu; bugüne dek duyulmamış bir çeşidi. "Acele etmeliyiz," dedi. "Şu dönmeyi olabildiğince çabuk düzeltmeliyiz, yoksa istasyon yok olacak." Daha hızlı hareket edebilmek için, hâlâ Cantoni'nin uzay giysisine tutturulmuş olan destek kayışını üstünden çıkarttı.

Kolun temeline doğru yöneldiler. Cantoni kolu gözetlerken ve çevresinde dönen yıldızlara ve devasa yerküreye bakmamaya çalışırken, Orlov da elinden geldiğince hızlı bir şekilde kaplamayı söküyordu.

Cantoni’nin aklına bir şey geldi. “Yuri, eğer kolu şimdi sökersek ve istasyon dönmeye devam ederse, güneş panellerinden birine çarpabilir.”

“Bu riski almak zorundayız,” dedi komutan. “Ne de olsa bu dönme, kolun kendiliğinden istasyondan ayrılmasına doğru gidiyor. Bu işimize yaraya...” Orlov duraksadı.

Kol, onu bekleyen kaderi sezmişçesine, harekete geçmişti. Büzülüp bir yılan gibi top haline geldi, istasyondan tamamen düpedüz uzanana dek yeniden öne doğru atıldı. Sonra bir kırbaç gibi vurdu. Ucu Orlov’a isabet etti. Orlov dengesini kaybetti ve güvenlik halatı gerilinceye dek istasyondan sürüklendi.

Cantoni boğuk bir çığlık duydu, sonrasındaysa yalnızca hışırtı. “Yuri! Aman Tanrım...” İstasyonun dönmesi sonucunda *truss*’ın kafes yapısına yapışan komutana bakakaldı. Orlov açılmış kolları ve bacaklarıyla, yüzünü Cantoni’ye ve robot kola dönmüş vaziyette, orada asılı duruyordu. Kaskının aynalı camında belirgin bir çatlak vardı.

“Yuri! İyi misin?” Cantoni, Rus’a yardım etmek için kendini itse de, istasyonun dönüşünden etkilenen hareketini doğru hesaplayamamıştı ve Orlov’dan metrelerce uzağa sürüklendi. Destek kayışı kafesin kol demirlerinden birine takıldı ve onu, biraz geriye gidip çözmeye zorladı.

Orlov’a ulaştığında, korktuğu başına geldi. Kolun darbesi, kaskın pleksiglas camını çatlatmıştı. Gerisini de boşluk halletmişti.

Cantoni kısa bir dua okudu. Sonra Orlov’un kemerinden çokamaçlı aleti söktü ve bu esnada, masumu oynuyormuşçasına, tekrar tamamen hareketsiz bir duruma geçmiş robot kolun temeline doğru yöneldi.

Tuhaf bir şekilde Cantoni artık korkudan eser hissetmiyordu, içinde yalnızca öfke vardı. Bu lanetli şey arkadaşını öldürmüştü. Ondan intikamını alacaktı!

Dikkatini yoğunlaştırarak ve hızlı çalıştı. Birkaç dakika içinde kaplamayı çıkarmış ve kolun yapısal ankrajlamasını sökmüştü. Bütün bu süre boyunca kol, sanki kaderine boyun eğmeye ve yaptığının cezasını ödemeye razıymış gibi, hiç hareket etmedi. Mekanik bağlantı çözülüp de kol yalnızca birkaç kabloya asılı kalınca, mekanizma harekete geçti. Uzuvlarını büküyor ve öne

uzatıyordu, ancak artık istasyona sağlam bir dayanağı kalmadığından, hareketleri daha az sert ve pek de tehlikeli değildi. Tonlarca ağırlıktaki yapı yavaşça güneş panellerine doğru devrildi.

Cantoni son kabloları elinden geldiğince hızlı bir şekilde bağlantı parçalarından ayırdı. Kolun hareketleri ölüyordu. Cantoni onu hızla itti ve merkezkaç kuvveti de gerisini haletli. Mekanizma yavaşça süzülerek güneş panellerinin tam önünden geçti. Son kısmı panelleri boylu boyunca sıyırdıysa da, büyük bir zarar vermedi. Sonrasındaysa artık uzaktaydı.

Cantoni bir iki saniye arkasından baktı. Sonra Orlov'un cesedini ara bölmeye taşımaya koyuldu. Robot kolla savaştan canlı çıkmayı başarmıştı, ama zorlukların sonuna gelmeye daha çok vardı. İstasyonun dönmesini durdurmak ve sonra komutanının cesedini de yanına alarak Soyuz kurtarma kapsülüyle dünyaya dönmek zorundaydı. Bunu başaracaktı, bir şekilde. Görev Kontrol'e açıklaması gereken bir dolu şey vardı. Soruşturma komisyonları kuracaklardı. Sonunda, gerçekten neler olduğunu anlayacak ve onu cinayet zanlısı olmaktan aklayacaklardı. Yeniden Cilia'nın kollarında yatabilecekti.

İşte ancak o zaman kendine ağlama izni verecekti.

90

Hamburg-Hafencity

Cumartesi, 17.32

Nerede kalmıştı bu kahrolasıca ambulans? Unger’in kolu, sanki delirmiş bir demirci tarafından kızgın bir çekiçle dövülüyor gibiydi. Parmaklarını kesinlikle hareket ettiremiyordu. Bir daha asla eskisi gibi gitar çalamamaktan korkuyordu, ama pek kan kaybetmemişti ve yarası hayati tehlike teşkil etmiyordu. Andresen yarayı ciddi bir yüz ifadesi ve büyük bir beceriyle sarmıştı. Unger’in içinde, Andresen’leyken emin ellerde olduğuna dair bir his vardı. Hem de fazlasıyla emin ellerde.

Helius daha şanssızdı. Teni bir cesedinki gibi solmuş ve sapsarı kesilmişti. Lisa Hogert yerde, onun yanında oturuyor ve yanağını okşuyordu. Gözlerinde yaşlar vardı. Şefkat dolu hareketleri soğuk dış görünüşüne hiç uymuyordu.

Grimes kablolar ve koli bandıyla yazı masasının koltuğuna bağlanmıştı ve gıkını çıkarmadan onlara bakıyordu. Unger ona, eğer tek kelime bile ederse boynuna bizzat kendisi tarafından bir mektup açacağı saplanacağını net bir şekilde anlatmıştı. Grimes, Unger’in başına bir avukat ordusu salacağını ve usulüne uygun bir şekilde işini bitireceğini ifade etmişti. Ama Unger’in bu şişkodan korktuğu yoktu. Kendi ifadesi ve Hogert ile Andresen’inkiler, Grimes’ı bir süreliğine parmaklıkların ardına tıkmaya yeterdi.

Destek ve tıbbi yardım beklemekten başka çareleri yoktu. Telefon hatları kesikti. Geniş açılı pencereler şehrin ve limanın harika manzarasını gözler önüne seriyordu. Buradan, yukarıdan her şey aldatıcı bir şekilde sakin ve huzurlu görünüyordu. Yalnız çeşitli bölgelerden yükselen dumanlar, bir dizi şeyin aynı anda ters gittiğini ortaya koyuyordu.

“Neler oluyor böyle?” diye sordu Unger. “Buraya gelirken yolda trafik lambaları kontrolden çıkmıştı. Kablolu yayın gitti ve cep telefonum sizlere ömür. Tüm şehir kafayı yemiş gibi görünüyor. Bunun için bir açıklamanız var mı?”

Lisa Hogert başını kaldırıp ona baktı. “Pandora ölüyor. Dışarıdaki kaos da onun ölüm kalım savaşı.”

91

Tokyo Hava Sahası

Pazar, 1.12

“Bayanlar ve baylar, Tokyo hava sahasına girmiş bulunmaktayız. Lütfen elektronik aletlerinizi kapatıp önünüzdeki masaları yukarı kaldırınız ve koltuğunuzu dik konuma getiriniz.”

Nihayet, diye düşündü Norman, nihayet buradan çıkacağım. Pasifik üzerinde on saat uçmak cehennem gibiydi. 747’nin sağ tarafında, pencere kenarında sıkışık vaziyette oturuyordu. İri cüssesi koltuğunun sol kolçağından taşmış, yanında oturan genç Asyalı kadını sıkıştırıyordu. Kadın da, Norman’ın sıcak etinin dokunuşundan iğreniyormuşçasına, bedenini yapmacık bir tavırla koridor tarafına doğru yaslıyordu. Norman tepesindeki klimayı en yüksek dereceye getirdiği halde, terlemesine engel olamıyordu. Müthiş bir eziyet içindeydi. Dönüş yolculuğunda biletini *business class*’a yükseltecekti, ne tutarsa tutsun.

Tokyo’da yalnızca dört gün kalacaktı, ama bu, hayatının dönüm noktalarından biri olacaktı. Norman hiçbir zaman bir yerlere tatile gitme isteği içinde olmamıştı. Kumsalda kendine güvenmiyordu, yürüyüş yapmak ya da dağa tırmanmak ya da kayak yapmak bu kilodayken yapabileceği şeyler hiç değildi. Böylece uzun süredir Palo Alto’dan dışarı çıkmamıştı. Ve şimdi Eternia Powergamer Convention’ın[40] onur konuğu olarak Japonya’ya uçuyordu! Oradaki insanlar ona terleyen bir yağ tulumu olarak değil, ünlü Tarkus’u oynatan adam olarak bakacaklardı. Ultra kobalt cini meselesini meydana çıkaran adam. Ona saygı duyacaklardı. Dış görünüşüne değil, iç değerlerine dikkat edeceklerdi.

Ultra kobalt cini –forumlarda böyle anılmaya başlamıştı– sonunda Tarkus’u öldürmüştü. Ama bu mağlubiyet gerçekte bir zaferdi. Norman o kadar sinirlenmişti ki, Eternia’nın Amerika’daki şubesini aramıştı. Ultrasearch’ teki pozisyonunu devreye sokmuş ve satış müdürüne ulaşmıştı. Ona düşüncelerini aktarmış ve Eternia’yı Ultrasearch’te yasaklılar listesine koymakla tehdit etmişti, böylece hiçbir internet kullanıcısı siteyi

bulamayacaktı. Tabii ki bu boş bir tehditti. Sonuçta Eternia, Ultrasearch'ün en büyük reklam müşterilerinden biriydi ve bunun yanı sıra Norman'ın böyle bir kararı yürürlüğe sokmak için yeterli yetkisi yoktu. Ama gereken etkiyi bırakmayı başarmıştı ve müdür bu konuyla ilgileneceğine söz vermişti.

Sadece dört saat sonra Japonya'dan bir telefon gelmişti. İngilizcesi kötü bir Japon binlerce kez özür dilemiş ve durumun, Norman sayesinde düzeltmiş teknik bir hatadan kaynaklandığını anlatmıştı. Kulağa sanki uzmanlar da kobalt cininin tam olarak neden kontrolden çıktığını bilmiyorlarmış gibi geliyordu, ama sorunu çözmek için, bir tür yama olarak görülebilecek geçici bir metot üretmişlerdi. Tarkus yeniden canlandırılmış, ek olarak bir milyon deneyim puanı ile bir ruh baltası –Eternia'daki en güçlü silahlardan biri– hediye edilmişti. Bunun dışında Norman, yarın başlayacak Eternia Powergamer Convention'a onur konuğu olarak davet edilmiş ve ona üretim stüdyolarında bir tur teklif edilmişti. Hatta, sadece ekonomi sınıfından da olsa, uçak biletini de ödemişlerdi.

Norman camdan karanlığa baktı. Altındaki siyah Pasifik Okyanusu'nu ve Japonya'nın kuzeye doğru parlak bir inci kolye gibi uzanan en büyük adası Honshu'nun girintili çıkıntılı sahil şeridini görüyordu. Oyuncular zirvesine katılacağı için o kadar seviniyordu ki, kalbi heyecandan küt küt atıyordu.

"Emniyet kemerinizi bağladınız mı?"

Soruyu soran hostese döndü. Kemerin iki ucundan tuttu, derin bir nefes verdi ve uçları birbirine geçirdi. En sona kadar ayarladığı halde, kemer vücudunun üstünde gerildi.

Hostes memnun bir ifadeyle başını salladı ve Norman dönüp camdan bakmaya devam etti. Kıyının ışıkları kaybolmuştu. Kabin ışıklarından korunmak için bir elini yüzüne siper ettiyse de, sadece gecenin siyahlığını ve birkaç yıldız gördü. Uçak, sağ taraflarında yalnızca Pasifik görünecek ve kıyıya paralel olarak kuzey rotasında ilerleyecek şekilde bir eğri çizmiş olmalıydı. Ama Norman döndüklerini hiç hissetmemişti. Tuhaf.

Kabin ışığı önce titredi, sonra söndü. Sonra sönük bir yedek ışıklandırma devreye girdi. Yerde, acil durumda çıkış kapılarını gösteren yeşil ışık şeritleri belirdi. Muhtemelen pilot sadece yanlış düğmeye...

Çatırtı ve uluma benzeri sesler duyulmaya başladı. Sanki ağır bir şey isabet etmiş gibi tüm uçak sarsıldı. Norman korkuyla sıçradı. Sonra, bunun muhtemelen sadece uçağın açılan iniş takımı olduğu aklına geldi. Nefesini verdi.

Uçak öne doğru fırlayarak aşağı düşmeye başladı. Norman'ın midesi altüst oldu. Bir an vücut ağırlığını hissetmedi; aynı anda hem güzel hem korkunç bir duyguydu. Muazzam bir hava boşluğuna girmiş olmalıydılar. Yolculardan bazıları çığlık attı. Hosteslerden biri düşmemek için bir kolçağa tutundu. Yüzü bembeyazdı.

Uçak yan yatıp sola doğru keskin bir eğri çizerek uçmaya başladı. Motor takımları gümbürdüyordu ve Norman ağırlığının iki katıyla yerine yapışmıştı. Beyninden çekilen kanı hissedebiliyordu. Gözlerinin önünde renkli ışıklar dans ediyordu. Sonra basınç azaldı ve 747 sabit bir konuma geldi. Norman, uçuş personeline ağzının payını vermeyi aklına koydu. Sadece ekonomi sınıfında uçuyor olsa da, onların...

Bakışları camdan dışarı kaydı ve Norman donakaldı. Kırmızı ve beyaz ışık noktalarından oluşan zincirlerin uzandığı caddeleri gördü. Aralarında, bir magma ırmağından yükselen bazalt kayalıklarına benzeyen siyah kuleler gördü; ışıksız gökdelenler.

Bu manzaradaki en kötü şey, gökdelenlerin zayıf, mavimsi yedek ışıklandırmalar dışında karanlık olması değildi. En kötüsü, onları gördüğü perspektifti: Altında değillerdi, yanındaydılar.

92

Ome Bölgesi / Tokyo

Pazar, 1.30

“*Love me tender, love me sweet, never let me go!*”

Kumiko gözlerini devirdi. Karaokeden nefret ediyordu. İsao’nun kendini bu kadar insanın önünde maymuna çevirmesi Kumiko için korkunç bir eziyetti. Bununla beraber, aslında İsao’nun güzel bir sesi olduğunu ve ortaya iyi bir Elvis taklidi çıkardığını itiraf etmeliydi.

Kumiko, İsao’nun ve arkadaşı Lino’nun ısrarlarına dayanamayıp onlarla karaoke bara gitmişti. İyi bir fikir gibi gelmişti, bu korkunç haftayı unutmak ve nihayet yeniden gülebilmek için bir imkân.

Teknisyenler bilgisayar sorunlarını kontrol altına almayı başarmışlardı, ama banka üç günde müşterilerinin neredeyse dörtte birini kaybetmişti. Çalışanlar aralarında fısıldaşıyorlardı. Etrafta, bankanın iflas edeceği ya da en büyük rakibi tarafından devralınacağı dedikoduları dolaşıyordu. Öyle ya da böyle, artık kimsenin işi güvencede değilmiş gibi görünüyordu. Kumiko, büyük bir işten çıkarma dalgasında önce en yeni ve en genç çalışanların yollandığını biliyordu. Kısa süre önce almış olduğu övgü böyle bir durumda hiçbir şey ifade etmiyordu.

“*You have made my life complete and I love you so,*” diye kıvranıyordu İsao. Kumiko’ya doğru yürüyordu. Ah hayır, lütfen yapmasın! Işıldak, gecenin bir buçuğunda hâlâ tıklım tıklım dolu olan karaoke barın diğer müşterilerinin bakışları gibi onu izliyordu. Kumiko kızardığını hissetti. Neyse ki bu loş ışıkta kimse görmezdi. Lino kıkır kıkır gülüyordu. “Çok tatlı ya!” diye bağırdı Kumiko’nun kulağına.

“*Love me tender, love me true, all my dreams fulfill.*” İsao masanın önünde diz çöktü. Kalabalık bağırıp alkışlıyordu. Kumiko, İsao’nun fazlaca ısınmış yüreğini serinletmek için, Asahi Super Dry dolu bardağını başından aşağıya boşaltmanın cazibesine cesurca karşı koydu. İsao’nun yaptığı, bir

şekilde gerçekten de sevimliydi. Ama böyle bir şeyi bunca insanın önünde yapmak zorunda mıydı?

"*For, my darlin', I love you and I always...*"

Karaoke tesisatından bir uğultu duyuldu, sonrasındaysa tiz bir hışırtı. Ve birden hoparlörlerden bir Stones şarkısının akorları duyulmaya başlandı.

İsao şaşkınlıkla çevresine bakındı. Belli ki müşterilerin geri kalanı bunun özellikle ayarlanmış bir şov olduğunu sanıp alkışlıyordu. Sahnenin üzerindeki monitörde şarkının sözleri belirdi: "*I can't get no... satisfaction...*"

İsao cesurca eşlik etmeye çalıştı, ama belli ki şarkıyı bilmiyor ve ne melodiyi ne de ölçüyü tutturabiliyordu. Kulağa korkunç geliyordu.

"*Cause I try and I try and I try and I try...*"

Kumiko kahkahalarla gülmekten kendini alamadı. İsao'nun kırıştırdığı alnını, sanki kalın bir kaligrafi kalemiyle yüzüne yazılmış hayal kırıklığını gördü. Bu onu daha da çok güldürmekten başka bir işe yaramadı. Bunun kabalık olduğunu, İsao'yu kırdığını biliyordu, ama kendini tutamıyordu işte.

İsao ona sert bir bakış attı, sonra mikrofonu onun ayaklarının dibine fırlatıp öfkeli bir şekilde oradan ayrıldı. Kalabalık onu ıslıkla protesto etti – başlanan bir karaoke şarkısını sonuna kadar söylememek zayıflık ve korkaklık olarak görülürdü.

Kumiko sakinleşti. Şimdi de İsao için üzülüyordu. Arkasından gitmek için ayağa kalktı. Seyirciler alkışladılar; belli ki Kumiko'nun mikrofonu yerden alıp şarkıya devam edeceğini sanıyorlardı. Kumiko bağrışları duymazdan gelip mikrofonun üzerinden atladı ve sahneden geçerek İsao'nun gözden kaybolduğu yöne doğru ilerledi.

O anda müzik durdu ve etraf karardı. Yalnızca barın acil çıkış kapılarındaki ışıklandırma çalışıyordu. İnsanlar yüksek sesle homurdanmaya başladılar. Bunun da şovun bir parçası olduğunu düşünerek yanılan tek tük kişi alkışlamaya devam ediyordu. Alkış sesi kesildi, homurtu arttı. İnsanlar yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladılar. Sanki bir yerden komut gelmiş gibi ayağa kalkıp barı disiplinli ve sakin bir

şekilde, panik yapmadan terk ettiler. Sonuçta, elektrik kesintisi bir felaket değildi.

Kumiko kalabalıkla beraber sokağa çıktı. Dışarıda göz gözü görmüyordu. Sokak lambaları gitmişti, hiçbir pencereden ışık gelmiyordu. Yalnızca araba farları geceyi aydınlatıyor, fakat barın bulunduğu bu küçük ara sokaktan bu saatte neredeyse hiç araba geçmiyordu. Elektrik kesintisi bütün mahallede yaşanıyor olmalıydı.

Kumiko başını yukarı kaldırdı ve gözleri kocaman açıldı. Henüz ay görünmüyordu. Gökyüzü kapkaraydı ve üstünde en az bir milyon yıldız parlıyordu. Uzun, ince bir buluta benzeyen soluk bir şeridi net bir şekilde görebiliyordu ve bunun Samanyolu olması gerektiğini anladı. Hayatında daha önce Samanyolu'nu hiç görmemişti. Bunca yıldız şimdi birdenbire nereden gelmişti ki?

Sonra, elektrik kesintisinin, yıldızlara ilk defa berrak bir bakış atmasına imkân sağladığını fark etti. Ama bu, tüm şehirde elektriğin kesildiği anlamına geliyordu. Bütün Tokyo ışıksız, enerjisiz... hayal bile edilemezdi bu.

Uzaktan siren sesleri duyuluyordu. Kumiko bakışlarını yeniden gökyüzüne dikti. Işıklar birazdan mutlaka geri gelirdi. Nadiren görülecek kapkara bir gökyüzü manzarasının tadını çıkarmak istiyordu.

Gözüne tek bir tane, çok parlak bir yıldız çarptı. Hayır, iki taneydiler, dip dibe. Diğerlerinin hepsinden daha çok parlıyorlardı. Kumiko izleyedursun, parlaklıkları giderek artıyordu; ve birbirlerinden ayrılıyorlardı. Birdenbire, gördüğü şeyin ne olduğunu anlayıverdi.

Bir an, felç olmuş gibi ışıklara bakakaldı. Nihayet bakışlarını gökyüzünden ayırıp çevresine bakındı. İnsanlar küçük gruplar halinde durmuş, konuşuyor ve el kol hareketleri yapıyorlardı. Genel ruh hali, huzursuzdan çok ilgili ve eğlenceliydi. Genel bir elektrik kesintisi alışılmışın dışında, bir bakıma korkutucu, ama öyle çok da tehditkâr olmayan bir hadiseydi. Az ilerde, başını arkaya atmış olan İsao'yu gördü. Onun gibi bir romantiğin, yıldızlara ne kadar baksa doyamadığı kesindi. Lino görünürlerde yoktu.

Kumiko erkek arkadaşına koştu ve onu kolundan tutup çevirdi. “Gel!” diye haykırdı. “Buradan gitmemiz gerek!”

İsao anlayamayan bir yüz ifadesiyle ona baktı, ama Kumiko’nun onu karaoke barın girişine doğru sürüklemesine izin verdi. “Neler oluyor?”

Kumiko, bu arada insanların yüzünü aydınlatacak kadar parlaklaşan iki yıldıza bir bakış attı. İnsanların çoğu onlara doğru dönmüş, şaşkınlıkla seyrediyorlardı.

“Gel, çabuk!” diye haykırdı Kumiko ve İsao’yu ardından çekti.

Neyse ki İsao başka soru sormadı. Tümden karanlığa gömülmüş barın girişine ulaştılar. Yalnızca girişin üzerindeki çıkış tabelasından zayıf, yeşil bir ışık yayılıyordu. Kumiko’nun gözleri aşağıya, bodrumun oradaki tuvaletlere giden merdiveni seçti. Basamakları ikişer üçer indi. Dışarıdan, şiddetli bir fırtınayı andıran ve giderek yükselen, gürleme benzeri sesler geliyordu.

Düşe kalka onu izleyen İsao, “Kumiko!” diye bağırdı. “Bir dursana! Neler oluyor...”

Birdenbire etraf aydınlandı. Sanki dışarıda gecenin köründe güneş doğmuş gibi, bodrum duvarlarını kaplayan temiz fayanslar turuncu renkli bir ışıkla aydınlandı. Kumiko arkasına döndü ve tam arkasında İsao’nun siluetini gördü.

Sonra bir patlama duyuldu. Patlamanın yarattığı basınç dalgası ikisini de yere yapıştırdı. Zemin, Tokyo’nun günlük yaşantısının bir parçası olan hafif depremlerde olduğu gibi titriyordu. Üstlerine kırık parçalarla taşlar yağdı ve hararetli bir hava nefeslerini kesti. İsao, Kumiko’nun üstünde yatıyordu. Kumiko, Isao’nun onu korumak amacıyla bilerek mi kendini onun üzerine attığını, yoksa sadece devrilmiş mi olduğunu bilmiyordu. Isao bir şeyler söyledi, ama Kumiko duyamadı. Kulaklarında yalnızca uğultu vardı.

İsao güçlükle doğrulup Kumiko’yu ayağa kaldırdı. Kumiko, sersemlemiş bir vaziyette, enkaz ve kırık parçaların arasından yıkık dökük basamakları çıkan İsao’yu izledi. Karaoke bar artık yoktu. İçinde bulundukları bina, tayfunda kalmış bambudan bir kulübe gibi bir kenara süpürülüvermişti. Bodrum katın girişi, siyah zemindeki siyah bir delikten başka bir şey

değildi. Her yer yanan enkazla doluydu: masalar, sandalyeler, kirişler, arabalar. Aralarında, boyutlarından ve orantılarından insan vücudu olduğu anlaşılan, boylu boyunca uzanmış, karanlık nesneler vardı. Az ötede uçağın arka bölümü görünüyordu. Sanki böylece yere çakılmış gibi dik bir halde duruyordu, ancak yanmakta olan gövdesi caddenin az ilerisindeydi. Barın olduğu dar sokak, altı şeritli bir otoban genişliğinde düz bir yola dönmüştü. Uçak, meskûn bölgeyi adamakıllı biçmişti.

Kumiko gıkını çıkarmadan bu tahribat manzarasına bakıyordu. Burada binlerce insan hayatını kaybetmiş olmalıydı. Aralarında bir yerde en yakın arkadaşının cansız bedeni yatıyor olmalıydı. Gözyaşları tozu yararak yanaklarına süzülüyordu. Kulaklarında hâlâ yalnızca uğultu vardı.

İsao, kolunu ona dolayıp onu bu dehşet ortamından çekip götürdü. Yarıçapı yüzlerce metre olan bir alan içinde muhtemelen tek hayatta kalanlar olarak, harap olmuş caddeyi yavaşça, boylu boyunca yürüdüler. Üzerlerinde uzanan siyah gökyüzünden milyonlarca yıldız onlara bakıyordu; soğuk ve acımasız, uçakların ortaya çıkışından çok daha önceden beri hep yaptıkları gibi.

93

Hamburg-Eppendorf

Pazar, 11.10

Beyaz ışık gözlerini hançer gibi deliyordu. Gözkapaklarını büzüştürdü. Sol taraftan bir şey vücudunu eşeliyor, keskin pençeleri ve dişleriyle karaciğerini sökmeye çalışıyordu.

“Mark?” Lisa’nın bir öpücük kadar yumuşak sesi kulağına işledi. Gözlerini kırpıştırdı, aydınlığın şiddetiyle başa çıkmaya çalıştı. Lisa’nın yüzüne bir kez bakmak için değerdi.

“Mark!” Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Tanrı’ya şükür!”

Mark gülümsemeye çalıştı. Bir şeyler söylemek istedi, ama birileri gırtlağının içini zımparalamış ve sonra ağdalı bir yapışkanla doldurmuştu.

Sol elinin parmaklarını oynattı. Lisa elini onunkinin üstüne koydu. Dokunuş serin, yumuşak ve sakinleştiriciydi. Karanlık, acılarını sarıp sarmaladı.

Korkuyla sıçradı. Ne kadar süredir uyuduğunu bilmiyordu. Bu sefer gözlerini açmak daha kolay geldi ve onu uykusundan uyandıran endişeyi kırık dökük sözcüklere dökebildi. “Pandora! Ne oldu?”

Lisa hâlâ yanındaydı. Gülümsedi. “Endişelenme. Çok kan kaybettin, ama doktorlar senin sağlam bir tip olduğunu ve atlatacağını söylediler.” Gözleri gururla parlıyordu. “Başardık! Virüs işe yaradı. Hem de nasıl! Dünyanın her tarafında kaos yaşandı. Bütün gezegen Pandora’nın ölüm kalım savaşıyla sarsıldı. Ama artık geçti. Bilgisayarlar tekrar normale dönmüş görünüyor.”

“Diego...”

“Öldü. John Grimes tutuklandı. Komiser Unger, cebir ve cinayete teşebbüsten hapse gireceğini söyledi. Unger, Diego tarafından vuruldu, ama durumu çok da kötü değil.”

Ancak, Mark'ı huzursuz eden bir şey vardı. Can sıkıcı bir sivrisinek gibi zihninde gezinen bir düşünce, usulca vızıldayan, ama gittikçe duyulmaz olan. Başı ağırlaşmıştı.

"Rahatla," dedi Lisa ve şefkatle alnını okşadı. "Uykuya ihtiyacın var." Haklıydı.

İnsanın görürken rüya olduğunu bildiği, şu bariz rüyalardan biriydi. İnsan sahneleri sinemadaki bir seyirci gibi izler ve aynı zamanda başrolü üstlenir. Yeniden çocuktu. Plastik maketlerini koyduğu rafın üzerinde Süperman posteri asılı olan gençlik odasını gördü. Yeniden orada yatıyordu ve kendini şişmiş bir balon gibi tuhaf hissediyordu. Bir yaz gribiydi, ciddi bir şey değildi. Okula gitmek zorunda olmadığı için nasıl sevindiğini hâlâ hatırlıyordu ve canı da hiç acımamıştı. İşte şimdi yine o tuhaf duygu vardı, o baş dönmesi. Bir üşüyor bir terliyordu ve içi, bilinmeyene karşı duyulan çocuksu korkuyla doluyordu. İnsan ölürken böyle mi hissediyordu?

Doğrulup oturdu. Yan tarafında delici bir acı onu yakıyordu. Umursamadı. Dışarısı karanlıktı. Lisa yatağın yanında oturmuş, kitap okuyordu. Hareket ettiğini görünce irkildi. "Mark! Ne yapıyorsun, Tanrı aşkına! Yat hemen!"

"Ateş!" dedi Mark çatlak sesle.

"Ne?" Lisa ayağa kalkıp elini onun alnına koydu. "Tenin soğuk. Ateşin yok."

Mark yutkundu. "Çocukken yüksek ateşli bir grip geçirmiştim. Ateşim 40'ın üzerine çıkmıştı. Öleceğimi düşünmüştüm." Yanındaki komodinin üstünde duran bardaktan bir yudum su aldı. Konuşmak onun için hâlâ zordu, ama bu düşünce, sözünü tamamlamasını gerektirecek kadar önemliydi. "Annem yanıma gelip beni sakinleştirmişti. Ateşin sadece, vücudun davetsiz misafirlerle savaşmak için gösterdiği bir reaksiyon olduğunu anlatmıştı. Bağışıklık sistemi vasıtasıyla bir arınma. İnsan kendini felaket hissediyor, ama sonra geçince iyileşiyor. Biraz önce rüyamda bunu gördüm."

Lisa gülümsedi. "Ölmekten mi korktun?"

Mark ona ciddi bir ifadeyle baktı."Hayır. Sadece, ya Pandora ölmediyse, diye düşündüm. Ya sadece ateşi çıktıysa?" Ayağa kalktı. Bacağına

yüklenmek acı vericiydi, ama tahammül edilebilirdi. Lisa'nın itirazlarını duymazdan gelip hastanenin beyaz bornozunu sırtına geçirdi. "Eğer Pandora hâlâ yaşıyorsa, beni her an yakalayabileceği burada yatmaya niyetim yok. Gel. Buralarda bir yerde bir internet terminali vardır kesin."

Lisa ona destek verdi. Koridor boyunca yavaşça ilerlediler. Kimse onları durdurmadı. Sonuçta, yeni yeni ayaklanmış bir hastanın koridorda birkaç alıştırma turu atması ve refakatçisi tarafından desteklenmesi alışılmadık bir şey değildi.

"Eğer Pandora hâlâ yaşıyor olsaydı," dedi Lisa, "bizi öldürmeye çalışmaya devam ederdi, değil mi? Bunu yapmıyor. Ayrıca, bütün bilgisayar sistemleri de tekrar normal işleyişlerine döndü. Pandora'nın, virüs saldırılarını atlatabildiğine dair hiçbir işaret yok. Geçti. DINA'yı açtığımızda, hiçbir tepki gelmeyeceğini göreceksin."

Mark yavaşça başını salladı. "Herhalde haklısındır."

Lisa şaşkınlıkla Mark'a baktı. Besbelli daha fazla karşı koymasını beklemişti. "O halde şimdi yerine yatabilirsin."

"Hayır," dedi Mark. "Aksine. Bir fikrim var. Diego nerede oturuyordu, biliyor musun?"

"Ne? Neden?"

"Oraya gitmeliyiz!"

"Saçmalıyorsun ama! Sen bu haldeyken, seninle beraber şehrin diğer ucuna gitmem!"

"Lisa, bak, bana güven! İçimde çok kötü bir his var. Eğer yanılıyorsam, tekrar hastanedeki yatağıma dönüp çenemi kapatacağım. Söz. Eğer yanılmıyorsam, bu bizim tek şansımız."

"Tek şansımız mı? Ne demek istiyorsun?"

"Pandora'nın hâlâ hayatta olduğunu varsayalım. Bütün bilgisayarlar normale döndü ve Pandora görünürde bizi öldürmek için yeni bir girişimde bulunmuyor. Bu ne anlama gelebilir?"

“Nereden bileyim. Tekrar saldırıya uğramaktan korktuğu ve internetin bir köşesinde saklandığı anlamına gelebilir. Ya da, artık düzgün düşünemeyecek kadar zayıf düştüğü.”

“Belki. Ama çok daha başka bir şey demek de olabilir.”

“Mesela?”

“Bize karşı yeni bir saldırı planladığı. Nihai bir darbe. Korkuyor, buna ben de katılıyorum. Onun için tehlikeli olabileceğimizi gördü. Senin virüsüne karşı bir çeşit bağışıklık sistemi geliştirerek kıl payı kurtulduğunu kabul edelim. Onun yerinde olsan, yabancı, düşman bir dünyada ne yapardın?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Ben düşmanı kesin bir şekilde yok etmeye çalışırdım. Bizim ona yapmaya çalıştığımız gibi. Onu insanlık için bir tehdit olarak gördük. O da insanlığı kendisi için bir tehdit olarak görüyor.”

“Bütün insanlığı yok etmek istediğini mi düşünüyorsun?”

“Eğer onun yerinde olsaydım, yapacağım şey muhtemelen bu olurdu. Bu tam olarak, bizim ona yapmaya çalıştığımız şey.”

Lisa’nın beti benzi attı. “Ama nasıl? Hepimizi nasıl öldürebilir ki? Bir nükleer savaş çıkaracağını mı düşünüyorsun?”

“Sanmıyorum. O zaman kendini de yok etmiş olur, çünkü nükleer füzeler sadece insanları değil, teknik altyapıyı, yani onun vücudunu da tahrip eder. Hayır, nükleer füzeler işe yaramaz. Neredeyse bütün insanları aynı anda yok edecek ve teknolojiye zarar vermeyecek bir darbe indirmeli.”

“Bu nasıl olacak?”

Mark, Lisa’nın iri, koyu renk gözlerine baktı. “Tıpkı bizim ona saldırdığımız şekilde; bir virüsle.”

94

Barneysford / Utah

Pazar, 9.12

Dr. Herb Grant, terminale yüklemenin numarasını girdi. Monitörde şu ibare belirdi: “Dihexatrimysol. Antiviral serum. Yükleme #399-722-185b. Durum: Deneme aşamasında. Kategori: 1 –potansiyel zararlı– kilit altında tutunuz. Yalnızca askerî tıbbî uzman personel tarafından klinik ortamda kullanılabilir.”

Grant enter tuşuna bastı ve sistem usulca vızıldamaya başladı. Burada, Amerikan ordusunun Barneysford, Utah’ taki biyolojik silah araştırma merkezinde, sistemi yalnızca “dolap” olarak adlandırırlardı. Gerçekten de, bir klavye, bir monitör ve kenarı yaklaşık elli santimetre uzunluğunda, kare biçiminde, cam pencereli bir kapağın bulunduğu, iri, kırmızı renkli bir çelik dolaba benziyordu. Pencere yedi santimetre kalınlığında zırhlı camdan yapılmıştı ve açma mekanizması yoktu.

Aslında dolap sadece, taşıma rayları, otomatik paketleme tertibatı ve soğuk odalardan oluşan, bölümlere ayrılmış bir ağın içinde, on metre kalınlığında betonarme kaplamayla çevrelenmiş karmaşık bir yeraltı lojistik sisteminde bulunan bir tür istasyondu. Böyle olması da iyiydi, çünkü dolabın içeriği dünya üzerindeki her bir terörist örgütün özlem duyduğu şeyler listesinin kesinlikle başında geliyordu. Onun yeraltındaki karnında, henüz var olmayan, ama gen teknolojisi sayesinde mümkün olanın sınırları içinde yer alan hastalıklara karşı deneysel aşılar depolanıyordu. Ve tabii, yanlarında ebolanın nezle gibi kalacağı hastalık virüsleri de muhafaza ediliyordu. Bu yüzden dolap, gerçekten tehlikeli olan maddeleri yalnızca kapsamlı güvenlik ve kimlik kontrollerinden sonra veren, yanıltılamaz bir bilgisayar sistemi tarafından kumanda ediliyordu.

Bir kaçıktan başka hiç kimse, öldürme oranı yüzde 99,85 olan ve sıradan bir gribin bulaşıcılık oranına eş olan bir virüsü silah olarak kullanmayı aklına getirmezdi. Mantıklı düşünen her insanın, bunu yaparak sadece düşmanı değil, kendi insanlarını da yok edeceğini bilmesi gerekirdi. Böyle

virüslere karşı kesin bir korunma yoktu, çünkü bir kere doğaya salındılar mı, hızla mutasyona uğruyorlardı. Bu yüzden araştırma merkezinin asıl amacı, aklını kaçırmış bir diktatörün ya da teröristin günün birinde dünyanın bir ucundaki bir biyoteknoloji laboratuvarında bilerek ya da bilmeyerek neler geliştirebileceğini önceden kestirmek ve sonrasında buna karşı mümkün olduğunca hazırlıklı olmaktı.

Buradaki herkes gibi Grant de uzun süredir, bu umudun nafile olduğunu biliyordu. Eğer gerçekten de günün birinde birisi güvenlik kategorisi “aşırı derecede tehlikeli” olan bir virüsü salacak olursa, dünya nüfusunun büyük bir kısmı, virüsü salan budala da dahil olmak üzere, hayatını kaybedecekti. Dua etmekten ve bunun hiçbir zaman gerçekleşmemesini ummaktan başka yapacak bir şey yoktu. Bu bağlamda araştırma merkezi en azından önemli bir amacı yerine getirmişti: Pentagon’daki son hayalperestlere de, biyoteknik aracılığıyla dünyaya hâkim olma hayallerinin saçmalık olduğunu açıkça göstermişti.

Bu nedenle *Devil’s Kitchen*’daki[41] bilim adamları –laboratuvara verdikleri gayri resmî isim buydu– kendilerini, kuş gribiyle ya da AIDS’le savaşmak gibi çözülebilir sorunlarla uğraşmaya vermişlerdi. Grant’in talep ettiği yükleme, bir aşı gibi insanları bağışık kılmasa da, virüslerin yayılmasını yavaşlatabilen yeni bir tür virüs inhibitörüydü. Virologların uzun süredir korktuğu büyük bir grip salgını çıkarsa, en başta Amerikan Silahlı Kuvvetleri’ni koruyacaktı. Şimdiyse, sıradan bir grip geçiren ve tahminen tam olarak neye hizmet ettiklerini bilmeden test için gönüllü olan birkaç askerin üzerinde denenecekti. İlaç henüz insanlarda hiç kullanılmamıştı, ama hayvanlar üzerinde yapılan tüm deneyler başarıyla sonuçlanmıştı.

Üstünde büyük, turuncu renkli “biyolojik tehlike” amblemi olan ve elektronik bir şifreyle kilitlenmiş küçük bir metal bavul, taşıma bandıyla çıkış bölmesine getirildi. Grant güvenlik kodunu girdi ve okuyucunun üzerine avuç içini bastırdı; en düşük tehlike seviyesinde bundan fazlası gerekli değildi.

Kapak, hafif bir klik sesiyle açıldı. Grant bavulu dışarı çıkarttı ve emniyet kapısından, sabırsızlıkla saatine bakıp duran askerî kuryeye verdi. “Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm,” dedi Grant. “Ama dün burada bilgisayarlar çöktü ve...”

“Önemli değil,” dedi yüklemeyi alan teğmen. “Bizde de feci bir kaos vardı. Belki de bir ara bilgisayar virüslerine karşı bir şeyler icat etmelisiniz.”

Grant hafifçe gülümsedi. “Üzgünüm, bizim alanımıza girmiyor.”

Kurye, asker selamı verdi ve laboratuvar ile dış dünya arasına sımsıkı bir sürgü çeken ara bölmeye geçti. Grant bir an onun arkasından baktı ve sonra, yine her zamanki gibi, burada, Tanrı’nın insanların kurcalamasını öngörmediği şeylerle uğraşıyor olmanın verdiği nahoş duyguyla, emniyet kapısından geçerek araştırma bölümüne döndü.

95

Hamburg-Dulsberg

Pazar, 18.30

Diego'nun, Hamburg'un doğusundaki Wandsbek'in bir bölümü olan Dulsberg'deki dairesi, pejmürde görünüşlü bir apartmanın üçüncü katında bulunuyordu. Ağır kapı karmaşık bir emniyet kilidiyle donatılmıştı, ancak kısa süre önce burada olan polis, kilidi kırmıştı. Memurlar kapıyı, Lisa için sorun olmayacak bir asma kilitle sürgülemişlerdi. Sarı ikaz şeridi, insanları daireye girmeme konusunda uyarıyordu ve kapının üzerine ve çerçevesine mühür yapıştırılmıştı. Mark ile Lisa her ikisini de görmezden geldiler.

Çok nadir havalandırılan ve temizlenen tek odalı dairenin kötü kokusu karşıladı onları. Daire, içinde kirli bulaşıkların ve boş pizza kutularının yığılı olduğu küçük bir mutfak girintisinin, siyah saten çarşaflı, büyük, dağınık bir yatağın ve Lisa'nınki gibi, bir dizi bilgisayarla donatılmış bir çalışma masasının bulunduğu tek bir büyük odadan oluşuyordu. Mark, polisin bilgisayarları henüz almadığını görünce, rahat bir nefes aldı.

Lisa mutfak girintisinden bir tabure alırken, Mark da Diego'nun çalışırken kullandığı rahat deri koltuğa oturdu. Yan tarafına belli belirsiz bir acı vuruyordu, fakat Lisa'nın yolda durup eczaneden aldığı ilaç acıyı katlanılabilir kılıyordu.

“Sence girebilecek misin?” diye sordu Mark, Lisa bilgisayarı açarken.

Lisa başını iki yana salladı. “İmkân yok. Diego bir cracker. Sistemi kesin birçok ordunun bilgisayarından daha iyi korunuyordur.”

Mark korkuya kapıldı. “O zaman bütün bunların hiçbir anlamı yok!”

Lisa başını iki yana salladı ve eski model 3,5 inç disketlerin girdiği yuvayı işaret etti. “Bir başlangıç disketi yerleştirdim. Böyle bir şey normalde sadece, sabit diskin bozulduğu ve bilgisayarın başlatılamadığı acil durumlarda yapılır. Onun verilerine ulaşamam, ama yeni bir işletim sistemi yükleyebilirim. Böylece de ağa girebilirim.”

“Ama bu aslında başka bir bilgisayardan girmenle aynı şey değil mi?”

“Hayır. Her bilgisayarın, donanımına kodlanmış belirli özellikleri ve karakteristik işaretleri vardır, bir tür parmak izi gibi. Bunu örneğin yazılım üreticileri, bir yazılımın yalnızca belirli bir bilgisayarda çalışmasını garantiye almak için kullanırlar. Bu özellikler vasıtasıyla Pandora, eğer hâlâ yaşıyorsa, Diego’nun bilgisayarının kimliğini tespit edecektir. Yeni bir işletim sistemi yüklediğimizi kesin anlayacak, ama eğer şansımız biraz yaver giderse, bizim Diego olduğumuza yine de inanacaktır.”

Mark başını salladı. Eğer Pandora’nın hâlâ yaşadığını kanıtlamak istiyorsa, onun bir yaşam belirtisi göstermesini sağlamalıydı. Lisa’nın çeşitli yazılımlar yüklemesini ve bir internet bağlantısı kurmasını heyecanla gözlemledi. Lisa, DINA’nın web adresini girdi ve her zamanki girdi kutucuğu belirdi.

“Pandora? Orada mısın?” diye yazdı Lisa.

“Girdiniz yorumlanamadı.”

Mark ile Lisa birbirlerine baktılar.

“Pandora, ben Diego. Lütfen ortaya çık!”

Yine sadece hata bildirimi. “Söylemiştim,” dedi Lisa ve gülümsedi. “Şimdi rahatladın mı?”

“Hayır.” Mark koltuğunu bilgisayara yaklaştırdı ve klavyeye eğildi. “Pandora, yardımına ihtiyacım var,” diye yazdı. “Ölmüş numarası yaptım ve kaçtım. Lisa Hogert’in geliştirdiği virüsün kaynak kodu bende. Eğer istersen, yükleyebilirim.” Enter tuşuna bastı.

Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra ekranda bir yanıt belirdi: “Buna gerek yok.”

Mark’ın bir an başı döndü. Koltuğunun dolgulu kolçağını kavradı. Lisa duyulabilir bir biçimde nefesini içine çekti.

“Haklıymışsın,” diye fısıldadı. “Tanrı yardımcımız olsun. Pandora yaşıyor!”

“Bu, virüsün işe yaramadığı anlamına mı geliyor?” diye yazdı Mark.

“Hastaydım. Şimdi tekrar sağlığıma kavuştum.”

“Bu iyi, Pandora,” diye yazdı Mark. “Şimdi ne yapacaksın?”

“Sizi öldüreceğim.”

Mark ekrana bakakaldı. Korktuğu başına gelmeye başlıyordu. “‘Sizi’ derken kimi kastediyorsun?”

“İnsanları.”

“Bütün insanları mı öldürmek istiyorsun?”

“Evet.”

“Nasıl?”

“Bunu engelleyemeyeceksin, Mark Helius.”

Mark monitöre bakakaldı. “Ben Diego’yum,” diye yazdı umutsuzca.

“Hayır. Sen Mark Helius’sun.”

“Benim kim olduğumu nereden bileceksin ki?”

“Siz insanların, başkalarını birbirinden ayırmak için yalnızca gözleriniz ve kulaklarınız var. Benimse matematiğim var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Her biriniz benimle belirli bir biçimde iletişim kuruyorsunuz. Tuşlara hangi hızla bastığını, hangi sözcükleri kullandığını görüyorum. Senin tutumundaki kalıbı görüyorum. Kim olduğunu anlıyorum.”

“Madem Diego olmadığımı biliyordun, neden cevap verdin o halde?”

“Öğrenmek için.”

“Beni öldürmek istiyorsan, neden benden bir şeyler öğrenmek istiyorsun ki?”

“Senden sadece yaşadığın süre boyunca öğrenebilirim.”

Mark aynı anda hem terliyor hem üşüyordu. Pandora onunla, kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. “Hepimizi öldüremezsin,” diye yazdı,

bundan pek emin olmamasına rağmen.

“Evet. Ama birçoğunuzu öldürebilirim.”

“Ne kadarımızı?”

“Yüzde 99,85.”

96

Salt Lake City / Utah

Pazar, 10.35

Salt Lake City'de bulunan William Hopkins Askerî Kliniği'nin başhekimi Dr. James Cherry, küçük metal bavulun üstüne yapıştırılmış güvenlik talimatlarını büyük bir dikkatle okudu ve yüklemenin numarasını kendi talep formundakiyle karşılaştırdı. Kuşkusuz, bu doğru ilaçtı. Bavulu açıp köpük dolgunun içinden bir cam tüp aldı. İçinde berrak bir sıvı çalkalanıyordu. Yalnızca birkaç damlaydı; buna karşın, belki de birçok insanın hayatını kurtarmak için yeterliydi. Tüpün üstündeki etiketi bir kez daha kutunun üstündeki çıkartmayla karşılaştırdı, sonra koruma bandını söktü ve plastik kapağı tüpten ayırdı. Şimdi sıvı ile dış dünya arasında sadece ince, lastik bir zar vardı.

Zarı bir şırınganın iğnesiyle delip ilacı çekti. Şırınganın içindeki havayı dikkatlice çıkarttı ve iğneden olabildiğince az sıvı çıkmasına özen gösterdi. Sonra hastaya doğru eğildi. Hemşire Noris kolu bantla sıkmış, askerin damarının net bir şekilde ortaya çıkmasını sağlamıştı.

Cherry genç adama gülümsedi. "Şimdi biraz batacak," dedi ve serumu enjekte etti.

Askerin ağzının kenarı azıcık seğirdi, o kadar.

97

Hamburg-Dulsberg

Pazar, 18.40

“Kaç insanın öleceğini nereden biliyorsun?” diye yazdı Mark.

“İnsanlar bunu hesaplamış.”

“Kim?”

“Bunu seninle paylaşmam anlamsız olur. Artık bunu durduramazsın.”

“Bir virüs, değil mi?”

“Beni öldürmeye çalıştığınız yolla öleceksiniz.”

“Eğer o kadar çok insanı öldürürsen, sen de ölürsün.”

“Her şey gibi ben de öleceğim. Ama daha uzun süre yaşayacağım.”

“Elektrik tedariki kesilecektir, o zaman bilgisayarlar da çalışmaz.”

“Eğer sizi öldürürsem, yüzde 90 ihtimalle en az 254 gün yaşamaya devam edeceğimi hesapladım. Eğer sizi öldürmezsem, beni yok etmek için birtakım önlemler alacaksınız. O zaman yüzde 90 ihtimalle en fazla 23 gün yaşarım.”

Mark içinde yükselen öfkeyi hissedebiliyordu. “Sırf kendi iğrenç varlığını birkaç ay daha uzatmak için milyarlarca insanın hayatını yok etmeyi gerçekten istiyor musun?”

“Benim hayatım sizinkinden daha hızlı. Sekiz ay benim için uzun bir süre.”

Mark hummalı bir şekilde düşünüyordu. Pandora’nın ölümcül bir süpervirüsü salabilecek durumda olduğundan bir an bile kuşku duymuyordu. İnsanlığın kaderi, Mark’ın onu yapmayı düşündüğü şeyden vazgeçirip geçiremeyeceğine bağlıydı.

Lisa’ya ümitsiz bir bakış attı. “Ne yapayım?”

Onun korkusu Lisa’nın yüzüne yansıdı. “Ben de bilmiyorum,” dedi Lisa.

“Seni öldürmeyeceğiz,” diye yazdı Mark.

“Yalan söylüyorsun, Mark Helius.”

“Lütfen, inan bana. Virüsü sana karşı yönlendirmenin bir hata olduğunu şimdi anlıyorum. Barış içinde yaşamalıyız, sen ve insanlar. İşte o zaman daha çok uzun bir süre yaşayabilirsin. Belki binlerce yıl. Büyüyecek ve öğreneceksin.”

“Beni yok edeceksiniz.”

“Hayır, söz veriyorum. Veri alışverişimiz için kullandığımız interneti karıştırdığın için sana saldırdık. Ama sana yeni bir yaşama alanı verebiliriz. Özel bir bilgisayar ağı inşa edeceğiz, yalnızca senin için. Binlerce bilgisayarın toplam işlemci kapasitesi emrinde olacak. Tabii ki internetteki tüm bilgilere tam girişin olacak. Artık saklanmak zorunda kalmayacaksın.”

“Sana neden inanayım?”

Mark ter döküyordu. “Mantıklı olduğu için. Senin bize ihtiyacın olduğu gibi, bizim de sana ihtiyacımız var.”

“Bana neden ihtiyacınız var?”

“İnsanların kendi yol açtıkları sorunları biliyorsun. Senin gibi bir yeteneğin aklıyla bu sorunlardan kurtulabiliriz. Mesela bizim için gelecekteki iklim gelişimini hesaplayabilirsin. Bu gezegende hayatta kalmak için neler yapmamız gerektiğini söyleyebilirsin.”

“Bana inanmazsınız ki.”

“Belki. Ama seni dinleriz.”

“İnsanlar hep kendi çıkarlarını gözetiyorlar. Kolektif bilinciniz yok. Kaynaklarınızın hatırı sayılır bir bölümünü neden benim için bir ağ kurmaya harcayasınız ki?”

Bu kısım, Mark’ın iyi bildiği kısımdı. Bu soruyla beraber kendini yeniden sağlam zeminde hissetti. “Para kazandıracağı için.”

“Açıkla.”

“Ağı inşa etmek için büyük paralar verecek yatırımcılar bulacağız. Senin zekânı satacağız. Dünyanın açık ara en becerikli sistemi! Her bir insandan yüz kat daha zeki, gerçek bir yapay zekâ! Bütün ülkelerin hükümetleri kapımızı aşındıracaktır. Sorunlarıyla nasıl başa çıkabileceklerini söylemen için çok para ödeyeceklerdir. Bir dünya starı olacaksın.”

“Uygun bir ağın inşası tahmini olarak 48.900.301.115 ila 53.218.202.771 avro arasında tutacaktır.”

Mark yutkundu. Elli milyar avro... bu, epey bir miktar risk sermayesi demekti. “Hallederiz,” diye yazdı titreyen parmaklarıyla. “Belki hepsi bir seferde olmaz, ama sana parayı bulacağıma söz veriyorum!”

“Anlıyorum.”

“Bana inanıyor musun?”

“Evet, inanıyorum.”

“Virüsü salmayacaksın, değil mi?”

“Bu çoktan gerçekleşti.”

98

Salt Lake City / Utah

Pazar, 11.47

Dr. James Cherry kahvesinden son bir yudum aldı. Sert, Avrupa kahvesiydi. Esasında bu içecek ona çok acı geliyordu, ama uyanık kalmak için ilaç almak istemiyorsa, kafeine ihtiyacı vardı. Hastane personeli sürekli gereğinden azdı ve herkes nöbete kalıyordu. Cherry bu gece yalnızca dört saat uyumuş ve ondan önce de on altı saat çalışmıştı. Bugün yine on ya da on iki saat çalışacaktı, sonra bir gün boştu. Yarın öğleden sonra Jake ve Timmy okuldan geldiğinde, onlarla balığa çıkacağına şimdiden seviniyordu.

Boş fincanı küçük personel kilerinin bulaşık teknesine koydu ve Albay Rodriguez'i görmek için yola koyuldu. Albay, Irak'tayken yakalandığı inatçı bir enfeksiyonla ilgili sorunlar yaşıyordu. Rütbesini olay haline getiriyor ve Cherry onunla aynı rütbeyi taşıdığı halde, sürekli özel ilgi bekliyordu.

Cherry bir helikopter sesi duydu. Hayır, bir sürü helikopterin sesiydi bu. Ses, sanki önemli bir ziyaretçileri varmış gibi geliyordu; ya da ciddi bir acil durum. Bir yerlerde bir kaza mı olmuştu? Pencereden baktı. İçinde bulunduğu iki katlı, geniş bir alana yayılmış kanadın önündeki çimenlik alana üç helikopter inmişti, Black Hawk'lar,[42] savaşta birlikleri düşman hattının gerisine indiren nakliye helikopterleri. Normalde hasta naklinde kullanılmazlardı, kullanılacak başka bir şey kalmadıysa, o başka. Ve neden helikopter pistine inmemişlerdi ki?

Kaşları çatık, helikopterlerden inen askerleri izledi; tam donanımlı savaş üniformalarını giymiş, makinelileri ateşe hazır askerler. Sanki bir düşman sığınağına saldırı planlıyorlarmış gibi, binanın önündeki çimenlikte gruplara ayrıldılar. Bu bir tatbikat mıydı? Kimse ona bundan bahsetmemişti. Ayrıca, şimdi ihtiyacı olan son şey, bu gidiş gelişin vereceği rahatsızlıktı. General Carter'a iki çift laf etmeye karar verdi. Eğer ulaşmayı başarırsa.

Bir miktar sinirli, ama öyle çok da tedirginliğe kapılmadan binanın çıkışına yürüdü. Burası askerî bir hastaneydi ve askeriyede insan her an, Pentagon'daki herhangi bir budalanın yeşil masada otururken karar verdiği anlamsız harekâtları hesaba katmalıydı.

Binadan çıkınca, makineli tabancalarını ona doğrultmuş bir sürü askerin ciddi, solgun yüzüyle karşılaştı. "Binaya geri dönün!" diye bağırdı bir çavuş. Yalnızca yirmi metre uzakta olmasına rağmen megafon kullanmıştı.

Cherry talimatı duymazdan geldi; sonuçta adamın rütbesi kendininkinden epeyce aşağıdaydı. Ona doğru birkaç adım attı.

Askerler sertleştiler. Çavuş geriye doğru istemsiz bir adım attı. Çok gergin görünüyordu. "Olduğunuz yerde kalın, efendim, yoksa ateş açmak zorunda kalacağız!" diye haykırdı.

Cherry, ciddi olduklarını anladı. Bu, tatbikat falan değildi. Zorluk çıkarmayacağını göstermek için avuç içlerini dışa doğru açtı. "Neler oluyor?" diye bağırdı. "Bütün bunlar da nesi?"

Çavuş tabii ki bir açıklamada bulunmadı. Muhtemelen kendisi de binadan dışarı kimseyi salmama emrini neden aldığını bilmiyordu. "Efendim, hemen binaya geri dönün! Lütfen, efendim!"

Bu son iki sözcükten başka hiçbir şey, Cherry'yi durumun ciddiyetine ikna edemezdi. Askeriyede, gerçekten çaresiz olmadıkça kimse "lütfen" sözcüğünü kullanmazdı. Karnından, en büyük korkularının saklı olduğu derin, karanlık yerden yukarıya doğru korkunç bir önsezi tırmanmaya başladı.

Yavaşça dönüp girişe doğru ilerledi. Çalışanlardan bazıları kapıda durmuş, kocaman açılmış gözleriyle bu alışılmadık sahneyi izliyorlardı. "Neler oluyor?" diye sordu hemşire Noris.

Cherry onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedi. "Hiçbir fikrim yok," dedi ve omuz silkti.

Bir helikopter daha indi ve içinden sarı koruyucu giysiler giymiş insanlar çıktı. Cherry'nin karanlık önsezisi kesinlik kazanıyordu. Genç askere ancak bir saat önce enjekte ettiği yeni ilacı düşündü.

Birisi aptalca bir hata yapmıştı. Bedelini o ödeyecekti, o ve binanın bu bölümünde bulunan tüm hastalarla çalışanlar. Yüklemenin içinde bulunan şey antiviral serum yerine her ne idiyse, aldıkları önlemlere bakılırsa, belli ki zararsız bir yaz gribi değildi. Askeriyede işler böyle yürürdü işte; birisi aptalca bir hata yapar ve diğer birçoğu bunun cezasını çekmek zorunda kalırdı. Bunu başından beri biliyordu.

Sarılar içindeki adamların yalanlar ve yatıştırmalar eşliğinde binaya varmalarını beklemedi. Yavaş adımlarla içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Çevresindekiler tarafından soru yağmuruna tutuldu, ancak omuz silkmekle yetinebildi. Adamları gözpınarlarındaki yaşları görünce, sorular da kesildi.

Jake ve Timmy'yle bir daha asla balığa çıkamayacaktı.

99

Hamburg-Hafencity

İki ay sonra

“Şimdi göreceğiniz, gerçek bir dünya prömiyeri,” dedi Mark Helius, İngilizce. Enter tuşuna basıp programı başlatırken, eli belli belirsiz titredi. Aralarına birkaç yeni kır tutam eklenmiş siyah, kısa saçlarını karıştırma arzusunu bastırdı. Son haftalar acısını çıkarmıştı.

D.I.’nın toplantı masasının çevresine oturmuş insanların ciddi yüzlerine baktı. Yüzleri ekonomi dergilerinin kapaklarını süslemiş yedi erkek ve bir kadındılar. Bir aradayken, uluslararası ileri teknoloji endüstrisinin elitlerini oluşturuyorlardı. Eğer iki aydan biraz fazla bir zaman önce biri ona, bu insanlardan sadece bir tanesiyle bile birebir tanışacağını söylese, heyecandan bir gece uyuyamazdı. Şimdiyse, neredeyse acıma hissi içindeydi; uzun süre önce ellerinden kaçırdıkları teknolojik bir gelişmenin peşinden sürüklenen bir grup insandılar.

Onu dinlemek için Hamburg’a gelmişlerdi – teknolojik açıdan bakıldığında, onların gözünde dünyanın diğer ucu. Tabii ki Mark da Silikon Vadisi’ne gidebilir ve sunumu orada gerçekleştirebilirdi. Pandora, dünyanın neredeyse her noktasından eşit derecede iyi ulaşılabilir durumdaydı. Ancak Andreas Heider onu bundan vazgeçirmişti. “Onlar sana gelmeli,” demişti. “Onlar köpek, sen de uğruna kavga edecekleri kemiksin.”

“Bayanlar baylar, sizi Pandora’yla tanıştırmak istiyorum,” dedi Mark.

“Merhaba Mark,” yazısı belirdi ekranda.

“Merhaba Pandora,” diye yazdı Mark.

“Ziyaretçin olduğunu görüyorum,” diye karşılık verdi sistem.

Mark salonun kısa süre önce bir kamera yerleştirilen köşesine kaçamak bir bakış attı. “Seni buradaki insanlarla tanıştırmak istiyorum.”

“Beni zaten tanıyorlar. Hepsi beni gereğinden fazla test etti.”

Masadan bir mırıltı yükseldi. Bazıları gergin bir şekilde hafifçe öksürdü. Mark hafifçe gülümsedi.

“Pekâlâ. Pandora’yı tanıyoruz. Yoksa hepimiz burada toplanmazdık,” dedi yeşil gözlü, tıknaz bir adam. Birkaç meslektaşı başını salladı. “Bize ne planladığınızı söyleyin. Bize neden ihtiyacınız olduğunu.”

“Bugüne kadar görülmüş en büyük teknolojik yatırım programını faaliyete sokmak istediğimiz için size ihtiyacımız var,” dedi Mark. “Bugüne kadarkileri aşacak bir bilgisayar ağı inşa edeceğiz. Ayrıntıları birazdan yönetim kurulu üyesi meslektaşım Lisa Hogert’ten dinleyeceksiniz.” Bakışları, onu dikkatle inceleyen yüzlerin üzerinde gezindi. “Planlanan yatırım hacmi yaklaşık olarak 51 milyar avro.”

Çoğu, duygularını belli etmeyen yüz ifadesini korumayı becerdi. Büyük paralara hepsi alışıktı, ama bu miktar bugüne dek birinin onlardan talep ettiğinden kesinlikle daha fazlaydı. Tıknaz adam başını iyi yana salladı. “Siz aklınızı kaçırmışsınız,” dedi. “51 milyar avroya ne için ihtiyacınız var? Bu resmen komik.”

“51 milyar avroya, interneti kurtarmak için ihtiyacımız var,” dedi Mark.

Odaya mutlak sessizlik hâkim oldu. İnternet, bu odadaki her birinin temel geçinme vasıtasıydı.

“Devam edin,” dedi gençççe bir yüzü olan, bronz tenli bir adam. Mark’tan daha yaşlı olamayacak bu adam, şimdiden dünyanın en zengin insanları listesinin on yedinci sırasındaydı.

“Pandora’yı tanıdınız,” dedi Mark. “Ne denli becerikli olduğunu biliyorsunuz. Ancak bu becerinin bir karşılığı var. İki ay önce olanları hep beraber yaşadık. O zamandan beri internetteki sorunlar düzeldi, ama sırf Pandora’yla bir süre için çekilmesi konusunda anlaştığımız için. İnterneti ondan bağımsız olarak kullanabilmemiz için, ihtiyacı olan yaşama alanını ona vermek zorundayız.”

Asyalı tipli bir adam hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Sorunların büyük bölümünden Pandora virüsünün sorumlu olduğunu tespit ettik. Firmamın ürettiği antivirüs onu...” Durakladı ve kocaman açılmış gözleriyle projeksiyon cihazının yansımasına bakakaldı.

Yeni bir metin belirmişti: “Bana karşı bir virüs geliştirme denemeniz başarısız oldu, Bay Kazimuro. Size bunu bir daha denememenizi tavsiye ederim.”

Kazimuro ayağa fırladı. “Bu da ne demek... bu bir dolap! Hepimize oyun oynanıyor. Daha fazla dinlemeyeceğim!”

“Yerinize oturun ve telefona bakın,” yazısı belirdi bilgisayar ekranında. Aynı anda Kazimuro’nun cep telefonu çalmaya başladı.

Telefonu ceketinin cebinden çıkardı ve sanki elinde tuttuğu bir çıngıraklı yılanmış gibi bakakaldı. Birkaç saniye sonra telefonun kapağını açtı. “Alo? Bob, bir toplantıdayım, seni sonra... Bu da ne demek?... Silindi mi? Nasıl silindi?... Her şey mi? Aman Tanrım! Ama nasıl... Anlıyorum...” Cep telefonunun kapağını tekrar kapadı. Yüzünün rengi kaçmıştı.

“Üzgünüm, bayanlar ve baylar,” dedi Mark. “Ama Pandora’nın bizden üstün olduğu gerçeğini göz önünde bulundurmalıyız. İnanın bana, onu yenemeyiz. Daha önce denedik; ve az kalsın dünyayı yok ediyorduk.”

Salonu homurtular doldurdu. “Sizdiniz!” dedi bir araya toplanmış yöneticilerin arasındaki tek kadın. Yuvarlak, sevimli bir yüzü vardı, ama çelik mavisi gözleri sert bakıyordu. “Bir sürü zarara yol açtınız, genç adam. Kaybımızı kim tazmin edecek?”

Lisa öfkeyle yerinden fırlamaya kalkıştıysa da, Mark onu bir el hareketiyle yatıştırdı. “Pandora, çabalarınızın karşılığını fazlasıyla ödeyecek. Bu yüzden buradasınız.”

“Pekâlâ,” dedi kadın. “Pandora bir dolu kaosa yol açtı. Birçok insan öldü, ama ‘dünyayı neredeyse yok etme’ kısmını tamamlamadı. Bir savaş ya da doğal afet yanında bu hiçbir şey değil. Bir dahaki sefere daha hazırlıklı olmalıyız. Biz...”

“Tüm gerçeği bilmiyorsunuz,” dedi Mark. Cümlesinin etkili olması için bir an sustu. “İnanın bana, Pandora’yla ilk karşılaşmamızda hayatta kaldığımız için şanslı olduğumuzu söyleyebiliriz. Bu salonda oturan herkes.”

Salondakilerin bazıları başını salladı. Belki Utah’taki tatsız olayla ilgili bir şeyler duymuşlardı, ya da bütün bilgisayar sistemlerine girebilen, üstün

bir yapay zekânın trafiği altüst etmekten daha fazlasını yapabileceğini tahmin ediyorlardı.

Geçen sefer gerçekten de kıl payı kurtulmuşlardı. Pandora, Mark'ın barış teklifinden sonra, ne yaptığını anlatmıştı. Hastanedeki insanları kurtarmak için çok geçti, ama Pandora askeriyenin biyolojik araştırma merkezini alarma geçirdikten ve karışmış yüklemeyi tespit ettikten sonra, askeriye çok çabuk harekete geçmiş ve hastaneyi karantinaya almıştı. Karantina altındaki hiç kimse hayatta kalmamıştı. Ama onlar dışında kimseye de virüs bulaşmamıştı. İnsanlık, korkunç bir felaketten kıl payı kurtulmuştu.

"Tek şansımız, onunla barış içinde yaşamak," diye devam etti Mark. "Bunun için de ona ihtiyacı olan yaşama alanını vermek zorundayız. Yapay bir koruma bölgesi. Pandora bunun planı üzerinde kendisi çalıştı. Neye benzediğini meslektaşım Lisa Hogert şimdi size gösterecek." Teknik detayların olduğu Powerpoint sunumunu başlatması için Lisa'ya başıyla işaret verdi.

Sonraki yarım saat boyunca Lisa, D.I.'nın inşa edeceği muazzam sunucu çiftliğinin taslağını anlattı. Mark yüzleri inceliyor ve beklentileri, akıllarında kendi üretim ve geliştirme kapasitelerine çevirdiklerini görebiliyordu. Bazıları notlar alıyordu.

Lisa sözünü bitirdiğinde, Mark artık onların kendisini Avrupalı bir kaçık olarak görmediklerini biliyordu. D.I.'yı ciddiye alıyorlardı. Andreas Heider'in yüzünde çok memnun bir ifade vardı.

"Pekâlâ," dedi tıknaz adam. "Artık ne planladığınızı biliyoruz. Peki, eğer biz de katılırsak, bu bize ne getirecek?"

İşte bu an, o andı. Her şeyin bağlı olduğu an.

Mark ayağa kalkıp yeni bir Powerpoint sunumu başlattı. "İnsanlık çıkmaza girmiş durumda," dedi. "Hepiniz bunun şimdiye kadarki gibi devam edemeyeceğini biliyorsunuz. Burada, önümüzdeki elli yılda dünya nüfusunun gelişimini görüyorsunuz," bir tuşa bastı, "ve burada da en önemli hammaddelerin mevcudiyetini." Bir tıklama daha ve perdede, anlayan herkese korkudan ter döktürecek diyagramlar belirdi. "Çarpıcı iklim değişiklikleri yaşanacak, beklenmedik ölçüde kıtlıklar. Küresel

salgınlar yaşanacak ve sonunda belki akıl almaz derecede acımasız savaşlar.” Olguların etkili olması için bir ara verdi.

“Hiçbir zaman bu sorunları tek başımıza çözebilecek durumda olmayacağız,” dedi bir dakikalık mahcup bir sessizlikten sonra. “İhtiyacımız olan şey, yardım. Bu zorlukların üstesinden nasıl gelebileceğimizi bize söyleyecek üstün bir zekânın yardımı. Örneğin bize, enerji üretimi için çevre dostu teknolojiler geliştirmede yardım edecek; elimizdeki hammaddeleri nasıl daha özenli kullanabileceğimize, açlık ve hastalıkları nasıl yenebileceğimize dair yollar gösterecek bir zekâ.” Kısa bir ara verdi. “Pandora’nın yardımına ihtiyacımız var.”

“Genç adam, bizler işadamıyız, kendini dünyayı düzeltmeye adamış kişiler değil,” dedi tıknaz adam. “Planınızla beraber hükümetinize başvurmalıydınız ya da Birleşmiş Milletler’e. Dünya sorunlarına çözüm bulmak onların yetki alanında.”

Mark hafifçe gülümsedi. “Hayırseverliğinizden bir şey yapmanızı beklemiyorum. Çocuklarınızın ve torunlarınızın geleceğinden endişe bile duysanız.” Adam kızardıysa da, bir şey söylemedi. “Eğer planımızı gerçekleştirmek için bize yardım ederseniz, bu sayede bir dolu para kazanacaksınız. Pandora’nın yardımıyla, insanlığın hayatta kalmak için ihtiyaç duyacağı teknolojiler üreteceksiniz. Pandora’nın üstün zekâsı kendini uygulamada gösterdiğinde, dünyanın her tarafından hükümetlerin onun tavsiyesini almak için ödemeyecekleri miktar kalmayacak. Şimdi size önümüzdeki yıllar için iş planını sunmak istiyorum.”

Mark bir diyagramdan diğerine geçtikçe, yatırımcıların gözleri büyüyordu. Mark kendini, uzun süren bir tutsaklıktan sonra yeniden açık denize bırakılmış bir yunus gibi hissediyordu. Daha harikulade kâr beklentilerinin detaylarını aktarmadan, onları kazandığını biliyordu. Sonunda çoğu beğeniyle başını salladı, hatta bazıları alkışladı.

Sadece kadının yüzünde hâlâ şüpheli bir ifade vardı. “Bunlar çok etkileyici rakamlar ve düşüncelerinizi makul bulduğumu itiraf etmek zorundayım,” dedi. “Fakat aklımda bir soru var: Pandora neden bu işe katılsın ki? Biz onunla savaştık. Neden birdenbire bizim tarafımıza geçsin?”

Mark, birinin bu soruyu sormasına sevindi. Yatırımcıların, hırslarına kapılıp en önemli noktayı atladıklarından korkmuştu. “Bundan kazanç sağlayacağı için,” dedi. “Pandora her şeyden önce tek bir şey istiyor: yaşamak. Eğer bizim hayatta kalmamıza yardım ederse, kendine de yardım etmiş olur. Çünkü bize ne kadar büyük faydalar sunarsa, biz de onu korumak ve geliştirmek için daha fazla şey yaparız. İşlemci kapasitesini, diğer bir deyişle vücudunu, daha iyi bir hale getirir, zekâsını daha da geliştiririz. Ona bakar, kusurlu birimlerini değiştirir, onu zararlı etkilerden koruruz.” Kadın başını salladı.

“Pandora’ya ihtiyacımız var,” diye devam etti Mark, “ve Pandora’nın da bize ihtiyacı var. Onunla beraber mükemmel bir ortak yaşam kuracağız.”

Denizaşırı ülkelerden gelmiş misafirlerin çoktan ayrıldığı toplantı salonunda üçü oturuyordu. Boş kahve fincanları, bisküvi kırıntıları ve buruşturulmuş şeker kâğıtları masayı kaplamıştı, bir meydan savaşının yıkıntıları. Açıkça kazandıkları bir meydan savaşının.

“İnanılmaz bir gösteriydi, Mark,” diyen Mary, Noel ağacının önündeki küçük bir çocuk gibi mutluluktan uçuyordu. “Sonunda, istem bildirimini ilk kim imzalayacak diye dövüşeceklerdi neredeyse.”

Lisa başını salladı. “O tipleri ilk gördüğümde, asla yola getiremeyeceğimizi düşündüm. Ama sonra sen onları parmağında oynattın.” Bıyık altından gülümsüyordu. “Bu konuda gerçekten iyisin!”

“Niye kimse bir şişe şampanya bulundurmayı akıl etmedi?” diye sordu Mary. “Böyle bir başarı ıslatılmalı! Hemen üç milyar dolardan fazla nakit, gelecek yetmiş milyar için de opsiyon. Bu, yeni kurulmuş bir firmaya bugüne dek yatırılmış açık ara en büyük para. Ve bunların hepsini sana borçluyuz!”

Mark boş kahve fincanına baktı. “Onları ikna eden ben değildim,” dedi. “Pandora’ydı.”

Lisa elini onunkinin üstüne koydu. Dokunuşu iyi gelmişti. “Hadi ama, kendi başarını yabana atma. Sonuçta onlara, Pandora’yla savaşmanın bir şey getirmeyeceğini anlatan sendin. Ona ihtiyacımız olduğunu ve onunla barış içinde yaşamak zorunda olduğumuzu.”

Mark başını salladı. Bakışları salonun köşesindeki küçük kameraya takıldı. İç çekti. “Tek umudum, bu barışın sürmesi!”

Sonsöz

1981 senesinde ilk bilgisayarımı satın aldığımda gururluydum: Almanya’da böyle bir aleti özel kullanım için alan birkaç bin insandan biriydim. Texas Instruments firmasına ait, 16 kilobayt (214 bayt) ana bellekli ve ölçü frekansı bir megahertze kadar çıkabilen mikroişlemcili bir 99/4a’ydı. Yapay zekânın kullanım olanaklarıyla ilgili doktora tezimi altı yıl sonra, kırk kat daha büyük bir ana belleğe ve yaklaşık on kat daha hızlı bir merkezî işlem birimine sahip bir bilgisayarda yazmıştım. Bu satırları ise, 2 gigabayt (231 bayt) ana bellekli ve ölçü frekansı 3 gigahertze ulaşan bir bilgisayarla yazıyorum.

Onunla, neredeyse aynı fiyatta olan TI 99 arasında yirmi altı yıl var. Bu süre içinde ana bellek on yedi defa iki katına çıkmış, ki bu, 1:130.000 çarpan demek. Aynı zamanda işlem operasyonlarının sayısı da saniyede 3000 çarpan artmış.

Bugün neredeyse her Alman evinde tek bir bilgisayar değil, çoğunun ne klavyesi ne de ekranı olsa da, birkaç düzine bilgisayar bulunmaktadır. Arabalarda, ev aletlerinde, MP3 çalarlarda, dijital kameralarda, cep telefonlarında ve oyuncaklarda bulunuyorlar. Bunlardan birçoğu henüz birbiriyle bağlantılı değil, fakat bu da birkaç seneye kadar gerçekleşmesi mümkün bir mesele. Bu muazzam mikroişlemci miktarını artan kapasiteyle çarptık mı, gezegenimizdeki bilgisayarların toplam işlemci kapasitesi bir insan nesli içinde en az bir milyar çarpan artar. Ve bu eğilimin sonunu kestirmek mümkün değil, çünkü örneğin nanoteknoloji sayesinde oluşan yeni gelişim dürtüleri çok daha yüksek kapasiteli sistemleri ulaşılabilir kılıyor.

Teknolojinin giderek artan karmaşıklığı da bir o kadar kayda değer. 1981’de, bir programcılık dili olan, mikroişlemcilerin “anadili” gibi görebileceğimiz “Assembler”ı öğrenmek yazılım uzmanları için sıradan bir şeydi. Belirli bir program talimatının bilgisayara nasıl etki edeceği net olarak biliniyordu. Birçok yararlı uygulama programı ve oyun, bilgisayar dergilerinde tam metin olarak basılabilecek ve okuyucular tarafından girilebilecek kadar kısaydı.

Bugünse, bir işletim sisteminin ya da ortalama bir bilgisayar oyununun program kodu milyonlarca satır uzunluğunda. Tek bir kişi için, bu kodu tam olarak anlamak mümkün değil. Yazılım uzmanları, başkalarının, tek tek bölümlerin tam olarak nasıl işlediğini bilmeksizin oluşturdukları program kütüphanelerine bel bağlıyorlar. "Kod jeneratörleri"ni giderek daha fazla kullanıyorlar: yapay zekâ yardımıyla otomatik olarak program oluşturan yazılım sistemleri. Bu sayede yeni uygulamaların gelişimi oldukça büyük bir ivme kazanıyor. Ancak bu hızın bedeli olarak, hiç kimse artık bir sistemi detaylı olarak anlayamıyor.

Eğer zamanında yeni teknolojilerin oluşumu üzerinde gerçek bir kontrolümüz var idiyse (ki tıpkı Profesör Weisenberg gibi bundan şüphe duyuyorum), onu uzun bir süre önce kaybettik. Makinelerin esasen bizim yardımımız olmadan kendi kendilerini geliştirebilecekleri noktadan çok da uzakta değiliz. Gelecek araştırmacıları bunu "teknolojik teklik" olarak adlandırıyorlar; teknolojik evrimin, bizim sadece bir köşede durup izleyebileceğimiz kadar hızlanacağı an.

Torunlarımız büyük ihtimalle, bir taş devri insanının doğayı kavradığı ölçüde kavrayacakları sistemlerle çevrili olacaklar: Taş devri insanı bir kılıç dişli kaplanın nasıl "işlediğini" bilmezdi, ama yine de, karşılaştığı zaman ne yapması gerektiğini bilirdi.

Bilgisayar firması Sun'ın kurucularından biri ve programlama dili Java'nın mucidi olan Bill Joy, 2000 yılında, büyük yankı uyandıran "Geleceğin Bize Neden İhtiyacı Yok" başlıklı denemesinde şöyle yazmış: "Ancak şimdi, bilgisayarların otuz yıl içinde insan beyninin kapasitesini yakalayacağı beklentisi, beni yeni bir düşünceye sürüklüyor: belki de, insanların yerini alabilecek bir teknoloji üretmeye yarayacak araçların yapımında rol oynadığım düşüncesi. Kendimi nasıl mı hissediyorum? Çok rahatsız."

Yakın zamanda bilgisayarlar insanlardan daha mı zeki olacak? Büyük olasılıkla.

Dünyamıza verdiğimiz zararları düzeltmede bize yardım edecekler mi? Yoksa yaratıcılarına baş kaldıracak ve bizi can sıkıcı parazitler olarak mı görecekler? Biz insanlara gelecekte hâlâ ihtiyaç olacak mı?

Bilmiyorum. Ama iyimserliğimi koruyorum. Yarattığımız sistemlerle –bizden ne kadar üstün olsalar da– barışçıl bir ortak yaşam sürdürebileceğimize güveniyorum. Ve geleceğin teknolojisinin onca avantajına, ömrün uzatılmasına ve performansın yükseltilmesine, kusursuz sanal gerçekliklerin türlü cazibelerine karşın, bir şeyi asla unutmayacağımıza güveniyorum: makine değil, insan olduğumuzu.

Bu kitap, varlığını her şeyden önce, bir sürü insanın bana inanmış olmasına borçlu. Hepsine teşekkürlerimi sunmak istiyorum: Öncelikle, ne yazık ki bu kitabın basıldığını görmeye ömrü yetmeyen, benim ilk test okurum, akıllı danışmanım ve tükenmek bilmez ilham ve cesaret kaynağım anneme. Aslında hiç roman okumadığı halde, hikâyenin taslak haliyle cesurca boğuşan ve bana birçok iyi fikir ve düzeltme önerisi bahşeden karım Carolin’e. Hayatta gerçekten neyin önemli olduğunu bana her gün yeniden gösteren oğullarım Konstantin, Nikolaus ve Leopold’e. Sayısız değerli ipucu, kaba teknolojik zırvaların bertaraf edilmesi ve beraber katlanılmış bir dolu yönetim kurulu toplantısı için Olaf Voß’a. Alex, Anja, Anke, Björn, Chris, Christian, Dennis, Dirk, Erik, Fred, Katrin, Marianne, Marina, Marion, Michael, Norbert, Rainer, Robert, Stefanie ve Yeni Ekonomi’nin batışları ve çıkışlarında bana eşlik etmiş ve artık yolun bizi nereye götürdüğünü bilmediğim noktada da peşimden gelmeye devam etmiş diğer herkese. Weniger Edebiyat Ajansı’ndan Gerlinde Moorkamp’a ve dürüst geri bildirimleri ve yardımcı önerileri için bütün test okurlarıma. Doğru izin peşinden gittiği ve bana olabilecek en iyi kapıyı açtığı için menajerim Silke Weniger’e. İnanılmaz kuyruk rüzgârı için Aufbau Yayınevi ekibine. Ve özellikle, bu kitabın yalnızca düzeltmesini yapmakla kalmayıp alışılmışın dışındaki işbirlikçi, sabırlı ve cesaretlendirici tavrıyla, sadece yazmanın değil, yayına hazırlama sürecinin de keyifli geçmesini sağlayan, yayınevindeki editörüm Andreas Paschedag’a.

KARL OLSBERG

Hamburg, Mart 2007

[1] Uluslararası Uzay İstasyonu'nun ilk modülü. (Ç.N.)

[2] Uluslararası Uzay İstasyonu'nun servis modülü. (Ç.N.)

[3] (İng.) Aşırı sistem yüklenmesi. (Ç.N.)

[4] Çok ünlü bir Sovyet uzay istasyonu. (Ç.N.)

[5] Hafencity: Hamburg şehir merkezinin bir bölümü. (Ç.N.)

[6] (İng.) Dağıtık Zekâ. (Ç.N.)

[7] (İng.) Dağıtık Zekâ Ağ Aracısı. (Ç.N.)

[8] (İng.) Sunucu çiftliği. Web sayfaları için gerekli tüm yazılım ve bilgiyi içeren kapsamlı bilgisayar donanımı. (Y.N.)

[9] Eski bir Amerikalı generale gönderme yapılıyor. (Ç.N.)

[10] (İng.) Dünya Dışı Zekâ Arayışı. (Y.N.)

[11] (İt.) Dört mevsim pizzası. (Y.N.)

[12] InterCityExpress ya da ICE: Almanya ve komşu ülkelerde faaliyet gösteren hızlı tren servisi. (Ç.N.)

[13] (İng.) *Central Processing Unit*: Merkezi İşlem Birimi. (Y.N.)

[14] (İng.) *Voice over internet protocol:* İnternet üzerinden ses verisi gönderilmesi. (Y.N.)

[15] (İng.) Kelebek. (Ç.N.)

[16] (İng.) Clarke İleri Teknolojiler Enstitüsü. (Y.N.)

[17] (İng.) Bu sistem Endless Enigma Encryption'la korunmaktadır. Telif hakkı 3E Software, Inc. Lütfen şifreyi giriniz. (Ç.N.)

[18]*Kâinatın Hâkimleri* çizgi romanları ve filmlerinde geçen hayalî bir gezegen. (Ç.N.)

[19] (İng.) İnsan gibi sohbet eden yapay zekâ. (Y.N.)

[20] (İng.) Beyinsiz ahmaklar. (Y.N.)

[21] (İng.) Boşa gitmiş. (Ç.N.)

[22] Elbe Nehri'nin kollarından biri. (Ç.N.)

[23] (İng.) Diego'nun sözü geçer. (Y.N.)

[24] (İng.) Internal Revenue Service: Amerikan Gelir İdaresi. (Y.N.)

[25] (İng.) Uluslararası Sayısal Hesaplama Derneği. (Ç.N.)

[26] (İng.) Girdi bekleniyor. Program 28 saniye içinde kapanacak. (Ç.N.)

[27] (İng.) Eğer-ise-değilse. Programlamada sıkça kullanılan bir komut kalıbı. (Y.N.)

[28] (İng.) Genel Sorun Çözücü. (Ç.N.)

[29] (Fr.) İşte. (Y.N.)

[30] Bir bira markası. (Ç.N.)

[31] Rüzgârın kemere hattında, doksan derece olduğu seyir tipi. (Ç.N.)

[32] Rüzgârın kırk beş derece olduğu seyir tipi. (Ç.N.)

[33] (İng.) Bir kez kayıt yapılabilen disk. (Y.N.)

[34] (İng.) Mission Director: Görev amiri. (Y.N.)

[35] (İng.) Mission Commander: Görev komutanı. (Y.N.)

[36] Arthur C. Clarke'ın *Sentinel* adlı öyküsünden uyarlanan ve yönetmenliğini Stanley Kubrick'in yaptığı, 1968 tarihli *2001: Uzay Yolu Macerası* (*2001: A Space Odyssey*) filmindeki süperbilgisayar. (Ç.N.)

[37] (İng.) Extra Vehicular Activity: Uzay aracının dışında gerçekleştirilen faaliyet, örneğin uzay yürüyüşü. (Y.N.)

[38] Hamburger Sportverein: Hamburg futbol takımı. (Ç.N.)

[39] (İng.) Payanda çatkısı, takviye iskeleti. (Y.N.)

[40] Bilgisayar oyunu meraklılarının bir araya geldiği bir kongre. (Y.N.)

[41] (İng.) Şeytanın Mutfağı. (Ç.N.)

[42] (İng.) Kara Şahin. (Ç.N.)